

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

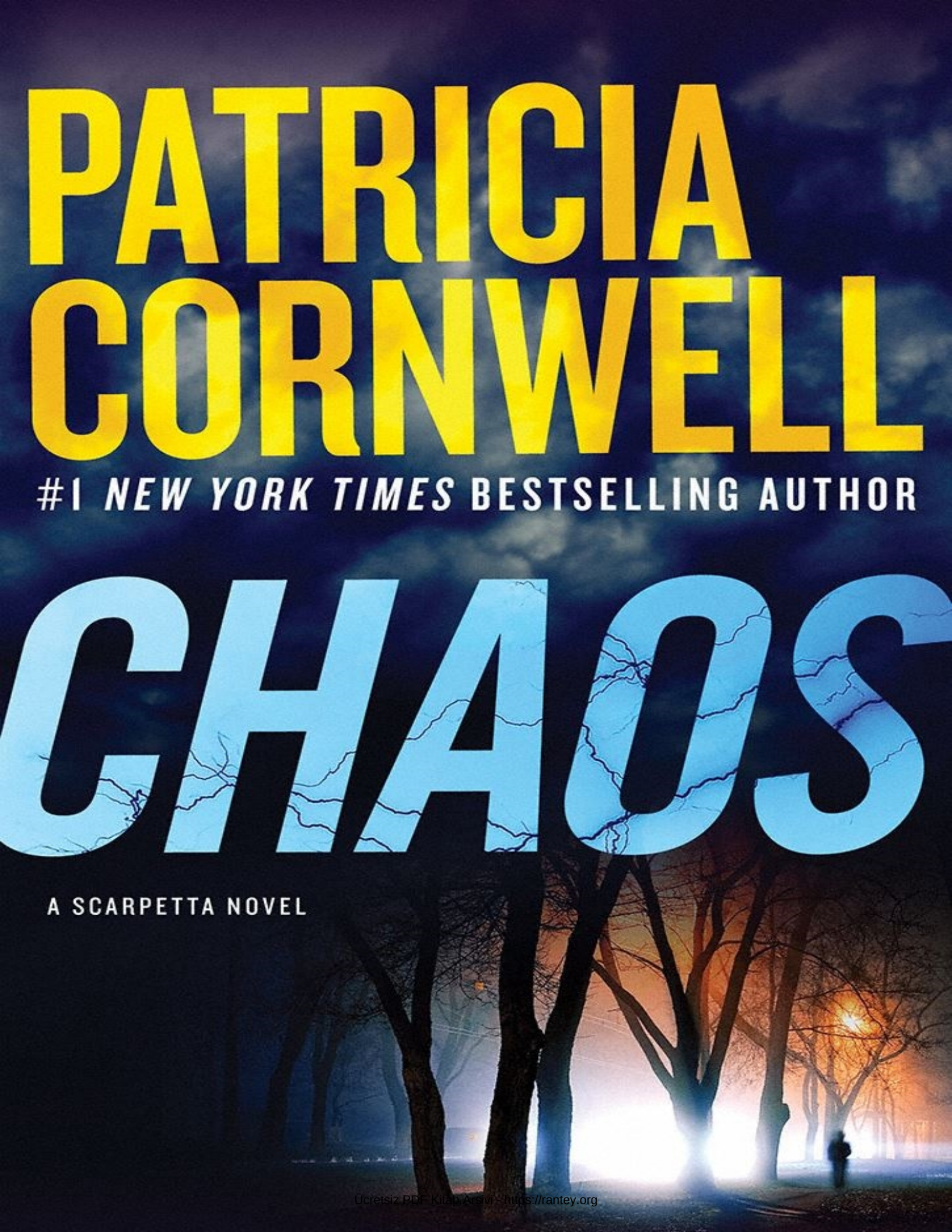
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a dark, atmospheric night scene. It features silhouettes of bare trees in the foreground and middle ground. In the distance, a bright light source, possibly a street lamp or a fire, illuminates the scene, creating a hazy, orange glow. A small, dark figure of a person is visible in the distance on the right side, walking along a path. The overall mood is mysterious and suspenseful.

PATRICIA CORNWELL

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

CHAOS

A SCARPETTA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

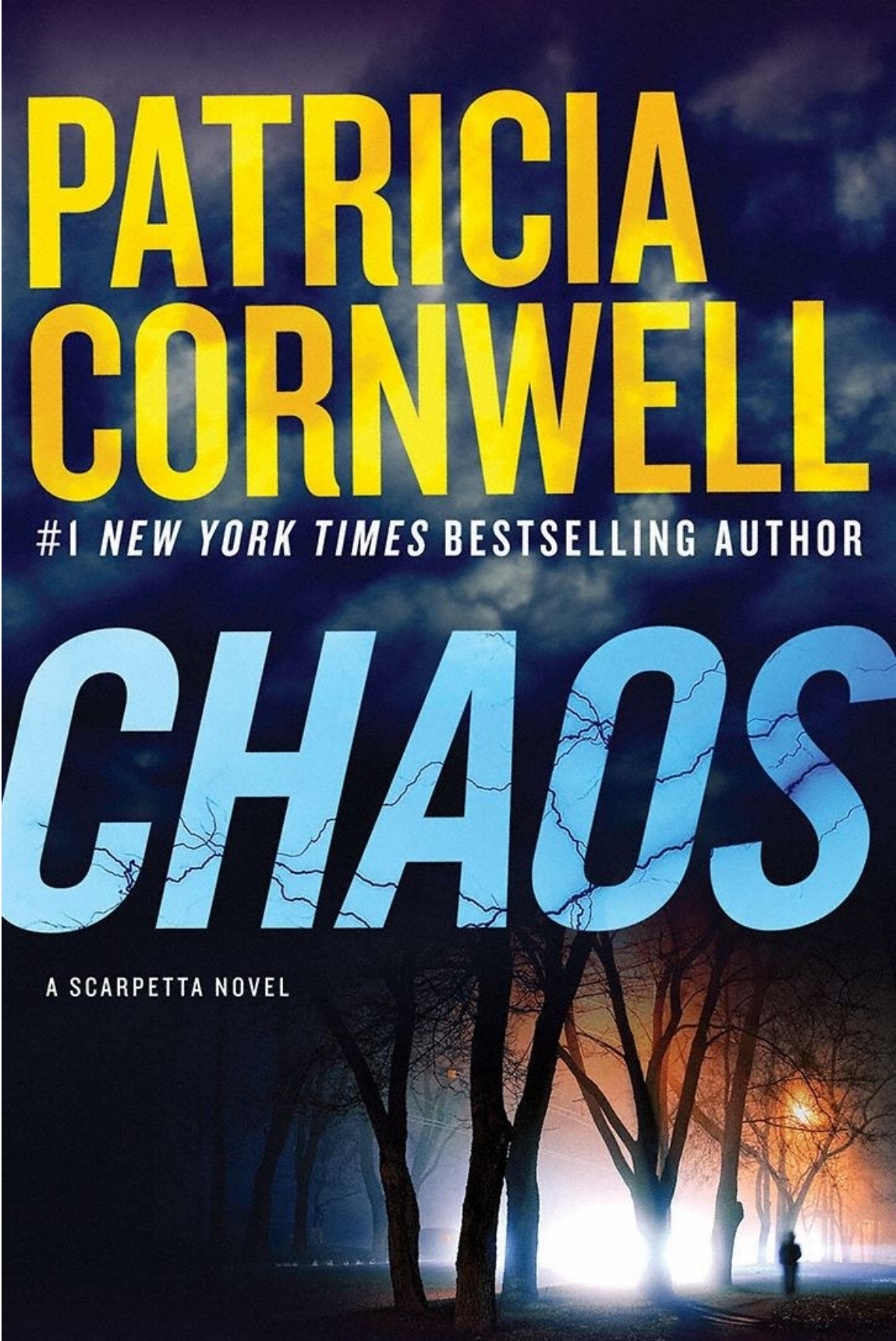
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**PATRICIA
CORNWELL**

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

CHAOS

A SCARPETTA NOVEL

CHAOS

A
SCARPETTA
NOVEL

PATRICIA
CORNWELL

wm

WILLIAM MORROW
An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Staci'ye
-Tramvay Anısına-

Epigraf

İçimde hiç görmediğiniz bir aşk var. İçimde asla kaçmaması gereken bir öfke var.
-Mary Shelley, *Frankenstein*

Epigraf

Kaos

Eski Yunanca'dan (χάος veya kháos)

Uçsuz bucaksız bir
uçurum ya da boşluk

Anarşi

Öngörülemezlik bilimi

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf
Epigrafi
f Ep

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47

Yazar Hakkında
Ayrıca Patricia Cornwell
tarafından Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Alacakaranlık
Çarşamba, 7 Eylül

Harvard Yard'ı tuğla duvarın ötesinde, dört uzun baca ve beyaz boyalı çatı pencereleri olan gri arduvaz çatı, sert ağaçların dalları arasından görünüyor.

Gürcü binası, kuş on beş dakikadan fazla ileride olmayan hoş bir manzaradır. Ama yürümek akıllıca değildi. Arabayı reddetmekle aptallık ettim. Gölgede bile fırın gibi hissediyorum. Ortam durgun, sıcak nemli havada hiçbir şey kıpırdamıyor.

Uzaktan gelen trafik sesleri, seyrek yayalar tepemdeki buhar izleri olmasaydı, kıyamet sonrası dünyada kalan tek insan olduğuma inanabilirdim. Bomba korkusu dışında Harvard kampüsünü hiç bu kadar ıssız görmemiştim. Ama dünyanın bu bölgesinde böylesine aşırı hava koşullarına da tanık olmadım, kar fırtınaları ve kutup patlamaları sayılmaz.

New Englandlılar buna alışık ama yüz aşan sıcaklıklara değil. Güneş, sıcaklığın maviyi ağarttığı kemiksi bir gökyüzünde erimiş . *Sera etkisi. Küresel ısınma. Tanrı'nın cezası. Şeytan atölyesinde. Merkür geriliyor. El Niño. Ahir zaman.*

Bunlar Massachusetts tarihindeki en kötü sıcak hava dalgalarından birinin açıklamalarından bazıları. Merkezim Cambridge Adli Tıp Merkezi'nde işler tavan yaptı ve yaptığım işin paradoksu da bu. İşler kötüyken normaldir. Kötü olduğunda ise iyi. Bu kusurlu dünyada iş güvencemin olması hem bir hediye hem de bir lanet ve boğucu sıcakta kampüsün ortasından kestirmeden geçerken yarın akşam Kennedy School of Government'ta yapacağım konuşmayı düşünüyorum.

Zekâ, kelime oyunları, gerçek olan kışkırtıcı hikâyeler ve belki de kız kardeşim Dorothy her zaman inandığım gibi umutsuz bir araç değildir. Bir oditoryum dolusu bıkkın Ivy League entelektüeli ve politika yapıcının beni dinlemesini sağlamak için eğlenceli olmam gerektiğini söylüyor Karanlık tarafı, bel altını, kimsenin girmek ya da kabul etmek istemediği korkunç bodrum katını paylaşırsam belki bir kez olsun benim ayakkabılarımla dolaşırlar bile.

Benden duyarsız şakaları tekrarlamam beklenmediği sürece, hele ki polislerden sürekli duyduklarım, tişörtlere ve kahve fincanlarına yazılan korkunç sloganlar hiç değil. Doğru olsa bile *bizim günümüz sizinki bittiğinde başlıyor* demeyeceğim. Yine de durum ne kadar vahimse benim de o kadar gerekli olduğumu söylemekte bir sakınca yok sanırım. Felaketler benim işim. Korkunç haberler beni yataktan kaldırıyor. Trajedi benim ekmek tekmem ve IQ'muz ne olursa olsun yaşam ve ölüm döngüsü kırılmadan devam ediyor.

Kız kardeşim yarın akşam yüzlerce etkili öğrenci, öğretim üyesi, politikacı ve küresel lidere kendimi bu şekilde açıklamam gerektiğini düşünüyor. Bana göre kendimi açıklamama hiç gerek olmamalı. Ama görünüşe göre var, dedi Dorothy dün gece telefonda, yaşlı annemiz arka planda adı -şaka yapmıyorum- Honesty olan Güney Amerikalı hırsız hizmetçisine yüksek sesle söylenirken. Görünüşe göre Honesty yine yüklü miktarda mücevher ve nakit çalışıyor, annemin ilaçlarını saklıyor, yemeğini yiyor ve ayağı takılıp kalçasını kıracağı umuduyla mobilyalarını yeniden düzenliyor.

Dürüst olmak gerekirse temizlikçi böyle bir şey yapmıyor ve hiçbir zaman da yapmadı ve yapmayacaktı ve bazen neredeyse fotografik bir hafızaya sahip olmak benim avantajıma olmuyor. Dün geceki telefon dramasını, İspanyolca bölümleri de dahil olmak üzere, her kelimesini kafamda duyarak hatırlıyorum. Dorothy'nin hızlı ve kendinden emin ses tonuyla bana seyirciyi nasıl kaybetmemem gerektiği konusunda verdiği öğütleri tekrar tekrar dinleyebiliyorum çünkü kendi halime bırakılırsam kaybedeceğim çok açık. Bana şöyle demişti:

Podyuma doğru yürüyün ve kalabalığı donuk bir yüz ifadesiyle tarayın ve şöyle deyin: "Hoş geldiniz. Ben Doktor Kay Scarpetta. Randevusuz hasta kabul ediyorum ve hala ev ziyaretleri yapıyorum. Ellerimi üzerinizde hissetmek için ölmez miydiniz? Çünkü bunu ayarlayabilirim." Ve sonra göz kırpyorsun.

Kim karşı koyabilir ki? Onlara bunu söylemelisin, Kay! Komik, seksi ve PC olmayan bir şey. Ve senin elinden yiyorlar. Hayatında bir kez olsun küçük kız kardeşini dikkatle dinlemelisin. Bulunduğum yere tanıtım ve pazarlama hakkında bir iki şey bilmeden gelmedim.

Ve cenaze evlerinde ve morglarda çalışmak gibi, kelime oyunu yapmak istemem ama, beleş işlerle ilgili en büyük sorunlardan biri, kimsenin ilk şeyi bilmemesidir

bir şeyi nasıl tanıtacağınızı ya da satacağınızı bilmiyorsunuz çünkü neden zahmet edersiniz ki? Adil olmak gerekirse, cenaze evleri bu konuda sizin çalıştığınız yerden daha iyi. Ölü bir insanın güzel görünmesini sağlamak ya da tabutun güzel olup olmadığıyla ilgilenmek iş tanımınızın bir parçası değil. Yani cenaze işinin tüm dezavantajlarına sahipsiniz ama satacak bir şeyiniz yok ve teşekkür edecek kimse de yok.

Adli patolog olarak kariyerim boyunca, benden küçük olan tek kardeşim yaptığım işi bir morg bilimcisi ya da kimsenin dokunmak istemediği pisliklerle uğraşan biri olmakla eş tutmayı başardı.

Bir şekilde çocukken ölmek üzere olan babamıza ilgilenmemin mantıklı bir sonucuydu bu. Acı veren ya da iğrenç bir şey olduğunda ve ilgilenilmesi ya da temizlenmesi gerektiğinde başvurulacak kişi ben olurdum. Bir hayvan ezildiğinde ya da bir kuş pencereden içeri girdiğinde ya da babamızın yine burnu kanadığında kız kardeşim çığlık atarak bana koşardı. Bir şeye ihtiyacı olduğunda hala koşar ve asla uygunluk ya da zamanlamayı dikkate almaz.

Ama hayatımın bu noktasında benim tavrım, ikimizin de daha fazla gençleşmeyeceği yönünde. Kız kardeşim tanıdığım en bencil insan olsa bile açık fikirli olmak için gerçek bir çaba göstermeye karar verdim. Ama o zeki ve yetenekli, ben de aziz değilim. Onun değerini kabul etme konusunda inatçı davrandığımı kabul ediyorum ve bu adil değil.

Çünkü yasal bir özet ya da laboratuvar raporu gibi değil de bir uzman ya da şair gibi konuşmamı emrederken gerçekten ne yaptığını biliyor olabilir. Sesi, parlaklığı ve rengi açmam gerekiyor ve açılış konuşmalarımı parlatırken, vurgu için alt çizgiler ve kahkaha için duraklamalar gibi işaretler de dahil olmak üzere bunu aklımda tutuyorum.

Çay demlemek için yeterince sıcak olan bir şişe sudan bir yudum alıyorum. Koyu renk gözlüklerim terli burnumdan aşağı kaymaya devam ederken onları yukarı itiyorum. Güneş, alacakaranlığın kızgın demirhanesinde çekiç sallayan acımasız bir demirci. Alçak topuklu taba rengi deri ayakkabılarım tuğlaların üzerinde *tık tık tıklarken* saçlarım bile sıcak, varış noktam yaklaşık on dakika uzakta. Zihinsel olarak konuşmamı gözden geçiriyorum:

İyi akşamlar Harvard öğretim üyeleri, öğrenciler, hekim arkadaşlar, bilim insanları ve diğer seçkin konuklar.

Bu gece kalabalığı tararken Pulitzer ve Nobel Ödülü sahipleri, matematikçiler ve astrofizikçilerin yanı sıra yazarlar, ressamalar ve müzisyenler görüyorum.

En iyilerden ve en parlaklardan oluşan böylesine dikkat çekici bir koleksiyonun yanı sıra vali, başsavcı, birkaç senatör ve kongre üyesinin yanı sıra medya mensupları ve iş dünyası liderlerinin burada olmasından büyük onur duyuyoruz. İyi dostum ve eski akıl hocam General John Briggs'in arkada saklandığını, koltuğuna gömüldüğünü ve benim burada olduğum düşüncesiyle sinirlendiğini görüyorum. [Gülüşmeler için ara]

Bilmeyenler için söyleyeyim, kendisi Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Sistemi'nin (AFMES) şefidir. Başka bir deyişle General Briggs, böyle bir pozisyon olsaydı Amerika Birleşik Devletleri'nin adli tıp genel cerrahı olurdu. Ve birazdan programın soru-cevap bölümünde bana katılarak 2003'teki Columbia uzay mekiği faciasını tartışacak.

Malzeme bilimi ve aerotiptan ve ayrıca Teksas'ta elli küsur yıllık bir alana dağılmış olan yedi astronotun kalıntılarının bulunması ve incelenmesinden öğrendiklerimizi paylaşacağız.

Dorothy'nin hakkını vermeliyim.

Dramatik ve renkli biri ve nedenini bilmesem de konferans için uçakla gelmesi beni biraz etkiledi. Yarın geceyi kaçırmayacağını söylüyor ama ben ona inanmıyorum. CFC'nin başında bulunduğum sekiz yıl boyunca kız kardeşim Cambridge'e hiç gitmedi. Annem de gitmedi ama seyahat etmeyi sevmiyor ve artık gitmeyecek. Dorothy'nin mazeretini bilmiyorum.

Sadece şimdiye kadar hiç ilgilenmediğini ve Boston'a uçmak için bu geceyi seçmek zorunda kalmasının utanç verici olduğunu söyledi. Her ayın ilk Çarşamba günü, acil bir durum olmadığı sürece, kocam Benton'la akşam yemeği için benim üye olmadığım Harvard Fakülte Kulübü'buluşuruz. O üye ve FBI statüsü yüzünden değil. Bu size Harvard'da, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde (MIT) ve bölgedeki diğer Ivy League kurumlarında özel bir iyilik sağlamaz.

Ancak Belmont yakınlarındaki Harvard'a bağlı McLean Hastanesi'nde danışman adli psikolog olarak çalışan FBI kriminal-istihbarat-analisti kocam, dünyanın en muhteşem kütüphanelerinden, müzelerinden ve akademisyenlerinden istediği zaman faydalanabiliyor. Fakülte Kulübü'nde gönlünce eğlenebilir.

Üst katta bir misafir odası bile rezerve edebiliyoruz ve birden fazla kez akşam yemeği sırasında bize yeterince viski veya şarap verildi. Ama bu

Dorothy'nin uçakla gelmesiyle böyle bir şey olmayacaktı ve bu gece onu alıp kızı Lucy'nin evine bırakmamı istediğinde evet dememeliydim, böylece Benton ve ben gece yarısından sonra eve dönmüş olacaktık.

Dorothy'nin neden özellikle bana sorduğunu bilmiyorum, tabii birlikte biraz yalnız zaman geçirmemizi sağlamanın bir yolu değilse. Evet geleceğim ve Benton da benimle olacak cevabı "Eminim. Önemli değil." oldu. Ama bunu söylediğinde önemli olduğunu anladım. Benimle özel olarak konuşmak istediği bir şey var ve bu gece fırsatımız olmasa bile zamanımız var.

Kız kardeşim dönüş uçuşunu açık uçlu bıraktı ve onun hakkında her zaman yanıldığım ortaya çıkarsa bunun ne kadar harika olacağını düşünmeden edemiyorum.

Belki de kuzeye, New England'a gitmesinin asıl nedeni benimle aynı şeyleri hissetmesidir. Belki de en sonunda arkadaş olmak istiyordur.

Yaşlanan annemizle, Lucy ve eşi Janet ile ve evlat edindikleri dokuz yaşındaki oğulları Desi ile başa çıkarken tek bir cephe haline gelmemiz ne kadar harika. Ve ayrıca en yeni üyeleri Tesla, bir süreliğine Benton ve benimle Cambridge'de kalacak olan kurtarılmış bir bulldog yavrusu. Birinin onu eğitmesi gerekiyor ve tazi köpeğimiz Sock da yaşıyor ve arkadaşlıktan hoşlanıyor.

Bölüm 1

Ayakkabılarım sıcak ve kuru otların arasında sallanıyor ve ter kıyafetlerimin altından, göğsümden, sırtımdan aşağı süzülüyor. Tekrar hareket ediyorum, güneş alçalırken ve eğimli ışık değişirken gölge arıyorum.

Gözlerden her kaçtığımda beni yeniden buluyor; Harvard kampüsünün duvarlarla çevrili merkezi, yeşillikleri ve çimenleriyle, patikalar ve yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanan dörtgenleri ve avlularıyla bir labirent.

Sarmaşıklarla örtülü görkemli tuğla ve taş binalar klişeye uyuyor ve on beş yaşındayken bana bir tur verildiğinde ne hissettiğimi hatırlıyorum. Attığım her adımda sanki zamanda geri gidiyorum, tatlı ve hüzünlü bir şekilde.

Lise son Florida dışına yaptığım birkaç seyahatten birinde üniversiteleri ve hayatta ne yapabileceğimi keşfetmeye başlamıştım. Tam olarak şu anda bulunduğum yerde yürüdüğümü ve aynı zamanda kendimden emin ve yersiz olduğum için limbik bir telaş yaşadığımı asla unutmayacağım. Bu anı, büyük bir böceğin vızıltısına benzeyen bir titreşimle irkildiğimde yarıda kesildi.

Sıcaktan kavrulan kaldırımda yürümeyi bırakıp etrafa bakıyorum ve bahçenin üzerinde uçan bir insansız hava aracını fark ediyorum. Sonra vızıltının, sıcaktan ve güneşten korunmak için sakladığım cebinden gelen kendi telefonum olduğunu fark ediyorum. Kim arıyor diye kontrol ediyorum. Cambridge Polis Müfettişi Pete Marino'ydu ve cevap verdim.

"Benim bir şeyler mi oluyor?" diyor hemen ve bağlantı oldukça kötü.

Tuğlaların üzerinde pişerken "Sanmıyorum," diye söyleniyorum.

"Neden yürüyorsun? Bu bokun içinde kimse yürümemeli." Kaba ve sinirli bir sesi var ve bunun dostça bir çağrı olmadığını hemen anlıyorum. "Ne oldu sana böyle?"

"İşler." Kendimi tetikte hissediyorum ve ses tonu sinir bozucu. "Benton'la buluşmaya ."

"Onunla ne buluşacaksın?" Marino, hücresel bağlantımız iyi durumdan kötü duruma geçmeye devam ederken soruyor.

tekrar iyileşmeden önce kırılmış.

"Kocamla buluşma sebebim yemek yemek," diye cevap veriyorum ironi yaparak ve bugün başka biriyle daha gergin bir zaman geçirmek istemiyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Belki de bunu bana söyleyen sen olmalısın." İri sesi aniden sağ kulağımda acı verici bir şekilde gümbürdüyor. "Nasıl oluyor da Bryce'la birlikte değilsin?"

Geveze personel şefim Marino'ya Harvard Meydanı'nda arabaya geri dönmeyi , *protokolü ihlal ettiğimi ve güvenliği umursamadığımı* bildirmiş olmalı.

Cevap veremedim Marino sanki bir suçun şüphelisiymişim gibi benimle yüzleşmeye başlıyor. "Yaklaşık bir buçuk saat önce arabadan indiniz, belki yirmi dakika boyunca Coop'un içindeydiniz," diyor. "Ve sonunda Mass Ave'deki dükkândan çıktığında? Nereye gittin?"

"Arrow Caddesi'nde bir işim vardı." Yard'daki kaldırımlar tuğladan bir örümcek ağı oluşturuyor ve kendimi sürekli ayarlamalar yaparken, en verimli yolu, en hızlı ve en havalı olanı seçerken buluyorum.

"Ne işi?" diye soruyor, sanki onu ilgilendiren bir şeymiş gibi.

"Loeb Center'da, Sara Bareilles müzikali *Waitress*'in biletlerini alıyorum," diye cevap veriyorum, sarsılmaya başlayan zoraki nezaketimle. "Dorothy'nin gitmek isteyebileceğini düşündüm."

"Duyduğuma göre bir sıçan kadar huysuz davranıyormuşsun." "Pardon?" Yürümeyi bıraktım.

"şekilde tarif edildi." "Kim tarafından?"

Bryce mı?"

"Hayır. Senin hakkında dokuz-bir-bir araması aldık," diyor Marino ve ben afallıyorum.

Saat 16:45 civarında Harvard Meydanı'nda tartışan "genç bir adam ve yaşlı bayan arkadaşı" hakkında polis departmanı ile temasa geçildiğini bildirdi.

Bu genç adam yaşlarının sonlarında, kumral saçlı, mavi kapri pantolonlu, beyaz tişörtlü, spor ayakkabılı, tasarım güneş gözlüklü ve marihuana yaprağı dövme olarak tarif edildi. Dövme doğru değil ama geri kalanı doğru.

Güya polisi arayan endişeli vatandaş beni haberlerden tanımış ve kıyafet tarifimin doğru olması rahatsız edici. Gerçekten de üzerimde haki bir etek takım, beyaz bir bluz ve taba rengi deri ayakkabılar var.

Ne yazık ki külotlu çoraplarımın kaçtığı da doğru ve gideceğim yere vardığımda onları çıkarıp atacağım.

"Adımdan bahsedildi mi?" Buna inanamıyorum.

"Şahıs, Doktor Kay Scarpetta'nın esrarkeş erkek arkadaşıyla tartıştığını ve arabadan hışımla çıktığını söyledi." Marino başka bir öfke daha aktarıyor.

"Ben fırtına koparmadım. O direksiyonda kalıp konuşmaya devam ederken ben normal bir insan gibi arabadan indim."

"Dışarı çıkıp sana kapıyı açmadığından emin misin?"

"Asla yapmaz ve ben de bunu teşvik etmem. Belki de birisi bunu gördü ve kızgın olduğu şeklinde yanlış yorumladı. Bryce konuşabilmemiz için penceresini açtı ve hepsi bu kadar."

Marino daha sonra küfürlü ve fiziksel şiddete başvurduğumu, Bryce'ı az önce tarif ettiğim açık pencereden tokatladığımı ve işaret parmağımla defalarca göğsüne vurduğumu haber verdi. Sanki onu yaralıyormuşum ve dehşete düşürüyormuşum gibi bağırıyordu ve kısaca söylemek gerekirse, bu ne saçmalıktı. Ama huzursuzluk yüzünden hiçbir şey söylemedim, kırmızı bir uyarı bayrağına eşdeğer olan içi boş, gergin bir his.

Marino bir polis. Onu ezelden beri tanıyor olabilirim ama Cambridge onun bölgesi. Teknik olarak isterse bana zor zamanlar yaşatabilir ve bu yeni ve çılgınca bir düşünce. Beni hiç tutuklamadı, iyi bir nedeni de olmadı. Ama bana hiç park cezası kesmedi ya da kırmızı ışıkta geçmemem için uarmadı. Profesyonel nezaket iki yönlü bir yoldur. Ama dikkatli olmazsanız hızla çıkmaz sokağa dönüşebilir.

"Biraz keyifsiz olduğumu kabul ediyorum ama kimseye tokat attığım doğru değil-" Söylemeye başladım.

"İfadenizin ilk kısmıyla başlayalım," diye sözümü kesiyor dedektif Marino. "Ne kadar az?"

"Şimdi beni sorguluyor musunuz? Haklarımı okumalı mısınız? Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Sen bir avukatsın."

"Komik olmaya çalışmıyorum, Marino."

"Ben de değilim. *Biraz* keyifsiz misin? Bağırmaya başladığını söylediği için soruyorum."

"Ona tokat atmadan önce mi sonra mı?"

"Sinirlenmenin hiçbir faydası yok, Doktor."

"Sinirli değilim ve kime atıfta bulunduğunuz konusunda da açık olalım. Bununla başlayalım. Çünkü Bryce'ın nasıl abarttığını biliyorsun."

"Bildiğim kadarıyla ikiniz kavga ediyor ve huzuru bozuyordunuz."

"Bunu gerçekten söyledi

mi?" "Tanık söyledi."

"Ne tanığı?"

"Şikayette bulunan kişi." "Bu tanıkla

kendiniz mi konuştunuz?"

"Bir şey gören kimseyi bulamadım." "O zaman

bakmış olmalısın," diye belirttim.

"Çağrıyı aldıktan sonra Meydan'da dolaştım ve etrafa sordum. Genelde aldığım cevap . Kimse bir şey görmemiş."

"Aynen öyle. Bu çok saçma."

"Birinin seni yakalamasından endişe ediyorum," diyor ve biz bunu yıllar boyunca pek çok kez yaşadık.

Marino, "başıma korkunç bir şey gelecek" fobisiyle yaşıyor ve nefes alıyor. Ama asıl endişelendiğı kendi benliğidir. Tıpkı eski karısı Doris'in bir araba satıcısıyla kaçmasından önce olduğu gibi. Marino muhtaçlık ve aşk arasındaki farkı anlamıyor. Ona ikisi de aynı şeyi hissettiriyor.

"Eğer vergi mükelleflerinin paralarını boşa harcamak istiyorsanız, Meydan'ın etrafındaki, özellikle de Coop'un önündeki güvenlik kameralarını kontrol edebilirsiniz," diye öneride bulundum. "Bryce'ı ya da başka birini tokatlamadığımı göreceksiniz."

"Bunun yarın akşam Kennedy School'da yapacağınız konuşmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum," diyor Marino. "Tartışmalı olduğu için tüm haberlere konu oldu. Siz ve General Briggs uzay mekiğinin havaya uçmasıyla ilgili bir sunum yapmaya karar verdiğinizde, belki de bir grup meyve döngüsünün ortaya çıkmasını beklemeliydiniz. Bazıları *Columbia*'yı bir UFO'nun düşürdüğünü düşünüyor. İşte bu yüzden uzay mekiğı programı iptal edildi."

"Dokuz-bir-bir operatörlerinizden birine yalan söylediğı iddia edilen tanığın ismini hâlâ bekliyorum." Komplocular ve Kennedy School etkinliğinde yaratabilecekleri kargaşa hakkında takıntılarını duymakla ilgilenmiyorum.

"Aramayı yapan operatöre kendini tanıtmadı," diyor Marino. "Muhtemelen satın alabileceğiniz şu takip telefonlarından birini kullanıyordu."

CVS'de. Kimsenin izini süremeyeceğiniz numaralardan biri. Denemekten vazgeçtiğimizden değil, ama durum böyle görünüyor ve bugünlerde karşı karşıya olduğumuz şey de aşağı yukarı bu."

Eylül ayı için fazla gür ve yeşil olan alçak yayvan dalları olan devasa yaşlı bir meşenin gölgesinden geçiyorum. Erken akşam sıcaklığı alevli bir el gibi bastırıyor, her şeyi dümdüz ediyor ve kavuruyor ve alışveriş çantamı diğer koluma geçiriyorum. Postacı tarzı evrak çantam da dizüstü bilgisayar, evraklar ve diğer kişisel eşyalarımınla birlikte çok ağırlaştı, geniş askısı omzumu ısırtıyor.

"Tam olarak neredesin?" Marino'nun sesi kesik kesik geliyor.

"Kestirmeden gitmek." Ona tam olarak nerede olduğumu söylemekle ilgilenmiyorum. nerede olduğunu. "Ya sen? Her iki dakikada bir sesin kısılıyor ya da bir varilin içinde konuşuyorsun. Arabanda mısın?"

"Ne yaptın, Johnston Kapısı'ndan geçip Avlu'dan Quincy Caddesi'ne mi gittin?"

"Başka nasıl gidebilirim ki?" Şimdi kaçamak cevaplar veriyorum, ayrıca ilerlerken biraz nefesim kesiliyor.

"Demek kiliseye yakınsınız," diyor.

"Neden soruyorsunuz? Beni tutuklamaya mı geliyorsunuz?"

"Kelepçelerimi bulur bulmaz. Belki onları görmüşsündür?" "Belki bugünlerde kiminle çıkıyorsan ona sorarsın?"

"Bahçeden müzelerin karşısındaki kapıdan çıkacaksınız. Bilirsiniz, duvarın diğer tarafında solunuzda kalacak olan ışıktadır." Bu bir varsayım ya da sorudan ziyade bir direktif gibi görünüyor.

Şüphelerim arttıkça "Neredesin?" diye soruyorum.

"Az önce önerdiğim şey en olasıdır," diyor. "Kiliseyi geç, Quad'ı geç."

Bölüm 2

Avluyu çevreleyen tuğla duvardaki siyah ferforje kapıdan geçiyorum ve Quincy Sokağı'nda bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Diğer tarafta ise tüm blok, cam piramit bir çatı altında altı kat galeriden oluşan, yakın zamanda yenilenmiş tuğla ve beton Harvard Sanat Müzesi tarafından kaplanmış durumda. Yavaş yavaş azalan güneş ışığında parlayan park etmiş arabaların yanında bekliyorum ve telefonumdan saati ve hava durumunu kontrol ediyorum.

Akşam saat 6:40'ta hava hala doksan üç derece ve biraz önce ne düşünüyordum bilmiyorum. Ama Bryce nehir boyunca Anderson Memorial Köprüsü'ne doğru giderken, kırmızı çatılı Weld Kayıkhanesi'nden sağa dönüp John F. Kennedy Caddesi'ni takip ederek Massachusetts Bulvarı'na ulaştığında durmadan konuşurken daha fazla dayanamadım.

Bir kelime daha dinleyebileceğimi sanmıyordum ve üniversite kitapçısı The Coop'un önünde cipten inerken beni beklememesini söyledim. Mağazaları ve Red Line metro durağıyla Harvard Meydanı en berbat havalarda bile her zaman kalabalıktır. 7/24 yaya trafiği ve oldukça düzenli bir dilenci nüfusu olacaktır.

Burası Bryce'ın camını indirip bir erkek çocuk aşığı gibi puma olacak kadar olgun bir kadın patronla tartışması için uygun bir yer değildi. Beni dinlemedi ya da bırakmadı ve ne yazık ki kişiliği gereği biraz histerik konuşmaya başladı. "Kayıtlara geçmesi için" neden artık yardımını istemediğimi belirtmemi ve "bir şey yaptıysa" onu "bölüm bölüm" bilgilendirmemi istedi. "Bir şey yaptığını" bildiğini tekrarlayıp durdu ve her inkar edişimde beni dinlemedi.

Meraklılar şahin gibi bizi izliyordu. CVS'nin önündeki kaldırımda oturan ve elindeki karton tabelayla kendini gölgeleyen evsiz bir adam, bir saksakının boncuk gözleriyle bize . Kapılarında BAŞ TIBBİ MUAYENE OFİSİ ve CFC'nin arması olan adalet terazisi ve kadüs maviye boyanmış bir aracı park etmek için pek de ideal bir yer değildi. SUV'un

Arka camlar karartılmış durumda ve işaretli araçlarımızdan biri yanaştığında bunun etkisini anlıyorum.

Bryce'ı kovmayı başardıktan sonra The Coop'un içinde annem ve kız kardeşim için hediye alışverişi yaptım. Sonunda klimadan çıkıp Brattle Caddesi'ne doğru yola koyulduğumda, yapışkan personel şefimin gerçekten gittiğinden emin oldum.

Loeb Center'daki Amerikan Repertuar Tiyatrosu'na uğrayıp *Garson* için altı bilet aldım ve en iyi orkestra koltuklarını ayırttım. Daha sonra Massachusetts Avenue'den geri döndüm, Yard'ı kestim ve Quincy Caddesi'nde şu anda bulunduğum yere geldim.

Sol tarafımdaki Carpenter Görsel Sanatlar Merkezi'nin önünden geçerken berbat görünüyor olmalıyım. O kadar zahmete girdikten, ofisimde duş aldıktan, kırıışmış ve ter lekeli takım elbisemi değiştirdikten sonra. Benton'ın İtalya'da bulduğu favori Amorvero parfümünü sıktım. Bana evlenme teklif ettiği Roma'daki Hotel Hassler'in özel kokusu. Ama kavşakta beklerken bileğimi kokladığımda artık egzotik kokuyu alamıyorum. Katran kokan kaldırımdan ısı parıldayan dalgalar halinde yükseliyor ve Marino'nun büyük sesini onu görmeden önce duyuyorum.

"Deli İngilizler ve köpeklerin bu bokun içinde dışarı çıkması hakkında ne derler bilir misin?"

Bu klişe söz üzerine döndüğümde ışıklarda durmuş, plakasız gece mavisi cipinin sürücü camı açıktı. Az önce konuştuğumuzda telefonun neden bu kadar kötü çektiğini şimdi anlıyorum. Şüphelendiğim şey buydu. Beni aramak için bölgede dolaşıyor, meydandaki insanlarla konuşuyordu. Acil durum flaşörlerini yaktı ve sirenini çaldı, karşı şeritteki arabaların arasından geçerek bana doğru ilerledi.

Marino çift park ediyor, dışarı çıkıyor ve onu takım elbise ve kravatla görmeye hiç sanmıyorum. Şık kıyafetler onun gibiler düşünülerek tasarlanmadı. Kendi teni dışında hiçbir şey ona uymuyor.

Neredeyse iki metre beş santim boyunda, aşağı yukarı iki yüz elli kilo ağırlığında. Bronz traşlı kafası cilalı taş gibi pürüzsüz, elleri ve ayakları tekne büyüklüğünde. Marino'nun omuzları bir kapı genişliğinde ve övünmeyi sevdiği gibi benden beş kişiyi bench press yapabilir.

Büyük kırmızı yüzü, kalın kaşları ve belirgin burnuyla ilkel bir şekilde yakışıklıdır. Mağara adamı çenesi ve güçlü beyaz dişleri var ve Incredible Hulk gibi iş kıyafetlerinin dışına çıkma eğiliminde. Kıyafetlerin hiçbiri ona tam olarak uymuyor ve sorunun bir kısmı da alışveriş yaparken kendi haline bırakılmaması gerektiği, ki bu da sık sık ya da planlı olmuyor. Ara sıra dolaplarını ve garajını temizlese çok iyi olurdu ama hiç temizlemediğinden eminim.

Kaldırıma adımını attığında lacivert takım elbise ceketinin kollarının bileğinin üzerinde olduğunu fark ediyorum. Pantolonunun paçaları gri çoraplarını gösterecek şekilde yüksek ve siyah deri spor ayakkabıların bağcıkları tam olarak bağlanmamış. Kravatı neredeyse renk uyumlu ve bir o kadar da demode, siyah-kırmızı çizgili ve çok geniş, muhtemelen insanların polyester İspanyol paça pantolonlar, Toprak Ayakkabılar ve spor takımlar giydiği 1980'lerden kalma.

Ne giydiğine dair sebepleri vardır ve kravatının özel anılarla örülü olduğuna şüphe yoktur; belki kaçtığı bir kurşun, mükemmel bir bowling oyunu, yakaladığı en büyük balık ya da özellikle iyi bir ilk buluşma. Marino kendisi için önemli olan bir şeyi asla atmamaya özen gösterir. İkinci el dükkanlarını ve hurdacıları dolaşıp geçmiş bugünden daha çok sevdiği bir anı arar ve bir kabadayının bu kadar duygusal olması ironiktir.

"Gel . Seni ." Birkaç doğum günü önce ona verdiğim eski Ray-Ban aviator gözlükleri gözlerini karartmış.

"Neden bir araca ihtiyacım olsun ki?" Beton kaldırımdan Fakülte Kulübü'ne giden tuğla yolun girişi hemen ileride, buradan en fazla bir dakikalık yürüme mesafesinde.

Ama hayır cevabını kabul etmeyecek. Beni kaldırımdan uzaklaştırıyor, karşıdan karşıya geçerken trafiği durdurmak için büyük bir eldiveni kaldırıyor. Beni tutmuyor ama beni polis aracının ön koltuğuna götürürken de tam olarak özgür değilim; çantalarımla beceriksizce boğuşurken, külotlu çorabımdaki koşu Marino'nun çılgınlığından kaçmaya çalışırcasına dizimden ayakkabımın arkasına doğru ilerliyor.

"İşte yine başlıyoruz." diye düşünmeden edemiyorum. Başka bir gösteri. Bazılarına polis tarafından alınıp sorgulanıyormuşum gibi gelebilir ve acaba bir sonraki adımda bunu duyacak mıyım?

"Yaptığın şey bu gibi göründüğüne göre, neden beni aramak için etrafta dolaşıyorsun?" Kapıyı kapatırken sordum. "Ciddiyim, Marino." Ama beni duyamıyor.

Etrafta dolaşıyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor ve iç mekan lekesiz ve insanoğlunun bildiği her siren, ışık, alet kutusu, saklama sandığı ve suç mahalli ekipmanı ile süslenmiş. Koyu renkli vinil kaygan ve zırh kokusu alıyorum. Kumaş koltuklar neredeyse hiç oturulmamış gibi görünüyor, konsol yeni gibi temiz ve camlar sanki SUV yeni detaylandırılmış gibi parlıyor. Marino araçları konusunda titizdir. Evi, ofisi ve kıyafetleri başka bir hikaye.

"Sana bu lanet telefonda ne kadar nefret ettiğimi söylemiş ?" diye söylenmeye başlar kapısını güm diye kapatırken. "Bazı şeyleri hayatınızla ilgili her şeye erişimi olan kablosuz bir cihazda konuşmamız gerekmiyor."

"Neden böyle giyindin?"

"Bir cenazem vardı. Tanıdığın

kimse yok." "Anlıyorum."

Gerçekten anlamıyorum.

Marino cenaze töreni için takım elbise giyip kravat takacak biri değil. Bir cenaze ya da düğün için bunu zar zor yapar ve söylemediği özel bir nedeni olmadığı sürece böyle bir havada kesinlikle giyinmez.

"Güzel görünüyorsun ve iyi kokuyorsun. Bir bakayım. Tarçın, sandal ağacı, biraz narenciye ve misk. İngiliz Sterling'i bana hep liseyi hatırlatır."

"Konuyu değiştirme."

"Bir konumuz olduğunu bilmiyordum."

"Casusluktan bahsediyorum. En büyük endişenin birinin elinde bir tarayıcıyla dolaşması olduğu zamanları hatırlayın" diyor. "Bu yolla ev telefonunuza girmeye çalışmak? Her yerde karşınızda kameralar olmadığı zamanları hatırlıyor musunuz? Bir süre önce etrafta kimler var diye bakmak için Meydan'a uğradım ve sümüklü bir üniversiteli çocuk beni telefonuyla çekmeye başladı."

"Üniversiteli bir çocuk olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü parmak arası terlikleri, bol şortu ve Rolex saatiyle şımarık bir velet gibi görünüyordu."

"Ne yapıyordun?"

"Sadece daha önce görmüş olabilecekleri şeyler hakkında birkaç soru soruyorum. Bilirsiniz, her zaman The Coop'un, CVS'nin önünde takılan olağan şüpheliler vardır. Bu sıcakta o kadar çok değiller ama hava koşullarından uzakta güzel bir sığınakta olmaktansa açık havada özgür ve rahat olmayı tercih ediyorlar. Sonra çocuk telefonunu bana doğrulttu, sanki birini sebepsiz yere vuracaktım ve belki de şanslı yaver gider de videoya çeker.

Bu sırada lanet olası bir drone etrafta vızıldıyordu. Teknolojiden nefret ediyorum," ekliyor huysuzca.

"Lütfen bana neden burada oturduğumu söyleyin çünkü gideceğim yere çoktan vardığım için araca ihtiyacım olmadığı açık."

"Evet, seni bırakmama gerek yok. Hasarın çoktan verildiğini söyleyebilirim." Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, güneş gözlükleri hortumumdaki koşuda çok uzun süre kalıyor.

"Ve eminim beni sadece bunu söylemek için ."

"Hayır. Bryce'a gerçekten neler olduğunu bilmek istiyorum." Marino'nun Ray-Ban'leri beni koltuğuma mıhlamış gibiydi.

"Her zamankinden daha yıpranmış ve sinir bozucu olmasının ötesinde bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Kesinlikle. bu neden olabilir? Bir düşünün."

"Tamam, bunu düşünüyorum. Muhtemelen sıcaklar ve işlerin yoğunluğu yüzünden. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi hava koşullarıyla ilgili çok fazla vaka aldık ve o ve Ethan aynı tacizci komşuyla sorun yaşıyorlar ve bir bakalım ... Sanırım Bryce'ın büyükannesi geçen hafta safra kesesini aldırdı. Başka bir deyişle, çok fazla stres var. Ama ona ya da başkasına neler olduğunu kim bilebilir ki Marino?"

"Bryce'a güvenmememiz için bir neden varsa, şimdi bunu açıklamanın tam zamanı, Doktor."

Kıyafetlerim çok nemli olduğu için iliklerime kadar üşütecek olan klima sesini duyunca, "Bunu yeterince tartıştık gibi görünüyor," diyorum. "Şu anda seninle dolaşacak vaktim yok ve akşam yemeğinden önce temizlenmek için biraz çaba sarf etmem gerekiyor."

Dışarı çıkmaya başlıyorum ve o tekrar koluma uzanıyor.

Bölüm 3

"Kal." Bunu sanki şu anda arkadaki kafeste olmayan Alman kurdu Quincy'ye seslenir gibi söylüyor. göre, başarısız bir kadavra köpeği olmasının yanı sıra, aynı zamanda bir adamın en iyi arkadaşı.

Adını televizyondaki efsanevi adli tabipten alan bu Quincy, hava koşulları sert olduğunda hiçbir suç mahalline gitmeye cesaret edemiyor. Marino'nun tüylü yardımcısının şu anda evinde, çalışma odasındaki Tempur-Pedic yatağında, klima ve DOGTV açık bir şekilde güvende olduğunu düşünüyorum.

"Seni son elli metreden aşağı bırakacağım. Otur ve serinliğin tadını çıkar," diyor Marino.

Kolumu çekiyorum çünkü hafifçe bile tutulmaktan hoşlanmıyorum.

"Beni dinlemen gerek." Vites kolunu ileri itti. "Dediğim gibi, telefonda bu konuya girmek istemedim. Artık kimin casusluk yaptığını bilemeyiz, değil mi? Ve eğer Bryce CFC'nin ya da sizin güvenliğinizi tehlikeye atıyorsa, çok geç olmadan bunu öğrenmemizi istiyorum."

Marino'ya kişisel özel akıllı telefonlar kullandığımızı ve şifreleme, güvenlik duvarları ve her türlü özel ve son derece güvenli uygulamalardan faydalandığımızı hatırlatıyorum. Konuşmalarımızın ya da e-postalarımızın hacklenmesi pek olası değil. Bilgisayar dehası yeğenim Lucy, CFC'nin siber suçlar uzmanı, bundan çok emin.

"Onunla bu konu hakkında hiç konuşuyor musun?" diye sordum. "Eğer gözetlendiğimizden bu kadar endişeleniyorsan bunu onunla konuşamaz mısın? Onun işi bu olduğuna göre?"

Tam bunları söylerken telefonum çalışıyor ve Lucy FaceTime'ın kendi versiyonunu talep ediyor, yani konuşurken birbirimizi görmemizi istiyor.

"Ne zamanlama ama," diyorum hemen, güzel yüzü telefonumun ekranını doldururken. "Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

"Sadece bir dakikam var." Gözleri yeşil lazerler gibi. "Üç şey var. Birincisi, az önce annem aradı ve uçağı biraz rötar yapacakmış. Aslında *biraz* dememeliyim, o öyle tarif etse bile. Şu ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ne olacağından yüzde yüz emin değilim.

hava trafik kontrolü ile devam ediyor. Ancak şu anda tüm giden trafikler durdurulmuş durumda."

"Ona ne söyleniyor?" Kalbim soruyorum.

"Kapıları falan değiştiriyorlar. Annemle uzun konuşmadık ama o buraya gelene saatin on buçuk ya da on bire yaklaşabileceğini söyledi."

Kız kardeşimin bana haber vermesi çok hoş, aklıma geliyor. Benton ve ben ne kadar meşgul da, o bizi gece yarısı havaalanında bekletmek için iki kere düşünmezdi.

"İkincisi, Tailend Charlie'den son haber geldi." Lucy konuşurken gözleri hareket ediyor ve ben nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Henüz dinlemedim. Dokuz-bir-bir saçmalığından kurtulur kurtulmaz arayacağım."

"Gönderilenin İtalyanca başka bir ses klibi olduğunu varsayıyorum," diye belirtiyorum

Çünkü Lucy akıcı konuşamıyor ve hepsini ya da muhtemelen hiçbirini tercüme edemeyecek.

Evet diyor, bir bakışta Tailend Charlie'den gelen son mesajın Eylül ayının ilk gününden beri aldığım diğer sekiz mesaja benzediğini söylüyor. İsimsiz tehdit günün aynı saatinde gönderilmiş, aynı dosya türünde ve kayıt aynı uzunlukta. Ama o dinlemedi ve ben de ona bununla daha sonra ilgileneceğimizi söyledim.

Sonra soruyor, "? Kimin arabasındasın?" Sanki bir mağaradaymış gibi tamamen karanlık bir fonda canlıdır.

Yine de gül sarısı saçları, arka planda bir film oynuyormuş gibi dalgalanan ortam ışığında parlıyor. Yüzünde gölgeler titreşiyor ve aklıma CFC'de PIT dediğimiz Kişisel Daldırma Tiyatrosu'nun içinde olabileceği geliyor.

Ona Marino ile birlikte olduğumu söyledim ve bu onu üçüncü ve en önemli noktaya getirdi; "Twitter'da ne olduğunu gördün mü?" dedi.

"Eğer soruyorsanız, iyi olmadığına eminim," diye cevap veriyorum.

"şimdi sana gönderiyorum. Gitmem gerek." Ve sonra Lucy küçük dikdörtgen ekrandan öylece kaybolur.

"Ne?" Marino kaşlarını çatıyor. "Twitter'da ne var?"

"Bekle." Lucy'nin az önce gönderdiği e-postayı açıyorum ve kesip yapıştırdığı tweet'e tıklıyorum. "Tahmin ettiğiniz gibi, Harvard Meydanı'nda olağan şüphelilerden bazılarıyla konuştuğunuz bir video var."

Bunu ona gösteriyorum ve çeşitli işyerlerinin önünde aylak aylak dolaşan evsizlere sorular soran kendi uzak figürünü izlerken incinen gururunu hissedebiliyorum. Marino bir adamı içeri sokup çıkarıyor.

Bu kişi en hareketli şekilde soruları geçiştirmeye çalışırken gölgede kalıyor. Marino'nun sesini yükselterek çıkardığı ayırt edilemeyen gürültü ve adamın oradan oraya savrulması utanç verici. Başlık ise daha da kötü.

OccupyScarpetta hashtag'i ile. "Ne oluyor be?" Marino diyor ki.

"Sanırım işin özü şu ki, bana karşı bölgeci bir tavrınız var ve bu yüzden çok fazla soru soruyorsunuz. Adımın tweet'te bu şekilde geçtiğini tahmin ediyorum." Yanıt vermemesi sorumu yanıtlıyor. "Ama egon dışında gerçek bir zarar vereceğini sanmıyorum," diye ekliyorum. "Aptalca, hepsi bu. Görmezden gel."

dinlemiyor ve gerçekten gitmem gerek.

"için bir dakika istiyorum." Bu, Marino'ya kasvet ve felaket dolu kamyonetinde rehin tutulmaktan bıktığını söyleme şeklim. "Kapıları açıp beni serbest bırakır mısınız lütfen? Belki yarın ya da başka bir zaman konuşabiliriz."

Marino yasadışı çift park yerinden uzaklaşıyor. Fakülte Kulübü'nün önündeki kaldırıma doğru yavaşça ilerliyor, imenlik bir alanın arkasına yerleştirilmiş.

"Bunu yeterince ciddiye almıyorsun." Bana bakıyor. "Hangi kısmı?"

"Gözetim altındayız ve asıl soru kim ve neden? Birinin Bryce'ı izlediğini kesin. Marihuana dövmesini başka nasıl açıklayabilirsiniz?"

"Açıklanacak bir şey yok. Herhangi bir dövmesi yok." "yle. Özellikle de çağrıda bahsedildiği gibi bir marihuana yaprağı."

Marino diyor ki.

"İmkânı yok. İğneden o kadar korkuyor ki grip aşısı bile yaptırmıyor."

"Belli ki hikayeyi bilmiyorsunuz. Dövme tam burada." Marino Eğiliyor ve kalın bir parmağını, bakmayı bilsem bile oturduğum yerden çok iyi sol dış ayak bileğine sokuyor. "Bu sahte," diyor. "Sanırım bu kısmı bilmiyordun."

"Görünüşe göre pek bir şey bilmiyorum."

"Marihuana yaprağı geçici bir dövme. Ethan'la arkadaşlarıyla geçirdikleri dn geceden kalma bir şaka. Peki ya Bryce'a özgü olan? O düşündü ki

Yatmadan önce yıkadı ama bu geçici dövmelelerin çoğu bir haftadan daha uzun süre dayanabiliyor."

"Belli ki onunla konuşmuşsun." Marino'nun kızarmış parlak yüzüne bakıyorum. "Sana ulaştı mı?"

"Dokuz-bir-bir aramasını duyduğumda ona ulaştım. Ona dövmesini sorduğumda bana bir selfie'sini gönderdi."

Yan aynadan geçen arabalara bakmak için arkamı dönüyorum. Benton'ın bu gece ne sürdüğünü bilmediğim aklıma geliyor. Porsche Cayenne Turbo S ya da Audi RS 7 olabilir. Bir büro arabası da olabilir. Kocam bu sabah şafak vakti evden ayrıldığında ben köpeklerle, Sock ve Tesla'yla meşguldüm ve onun uzaklaştığını görmedim ya da duymadım.

"Dövme bir sorun, Doktor," diyor Marino. "Telefon görüşmesine güvenilirlik kazandırıyor. Sen ve Bryce'ın huzuru bozduğunuzdan şikâyet eden kişinin sizi gördüğünü hemen hemen kanıtlıyor - bu kişinin dövmeyi ve ikinizin ne giydiğini bilmesinin başka bir nedeni yoksa."

Turboşarjlı bir motorun ses tonunun değiştiğini fark ediyorum ve yaklaştıkça daha yüksek sesle dinliyorum.

"Bu gece onu yine de alacak mısınız?" Marino soruyor.

"Kim?" Benton'ın karartılmış RS 7 coupe'sinin yavaşça süzülerek, vites küçülterek ve önümüzdeki boşluğa kayarak geçişini izliyorum.

"Dorothy."

"Planımız bu."

"Yardıma ihtiyacın olursa seve seve getiririm," diyor Marino. "Sana söylemek istediğim bir şey var, yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli. Özellikle de bu kadar geç kalacak gibi görüldüğü için."

Ona kız kardeşimin geleceğini söylediğimi hatırlamıyorum, hele onu havaalanından kimin alacağını hiç hatırlamıyorum. Ayrıca Lucy az önce aradığında bunu ilk kez duymadı. Belli ki zaten biliyordu.

"Çok ," diyorum ona ve Benton Audi'yi kaldırıma o kadar yaklaştırıyor ki, bir bıçak titanyum jantlarla arasına ancak sığıyor.

Mat siyah sedan, saldırmak üzere olan bir panter gibi hırıltılı bir şekilde gürlüyor. Renkli arka camdan kocamın güzel başının şeklini ve onu tanıdığımdan beyaz olan gür saçlarını seçebiliyorum. Dik ve geniş omuzlu, bir orman kedisi gibi hareketsiz oturuyor, gri renkli gözlükleri dikiz aynasından bizi izliyor. Arabamı açıyorum.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda sıcak beni bir duvar gibi çarpıyor ve istemediğim halde beni bıraktığı için Marino'ya teşekkür ediyorum.

Benton'ın arabasından inişini izliyorum. Uzun boynunu açıyor ve kocam her zaman yeni basılmış gibi görünüyor. İnci grisi takım elbisesi bu sabah giydiği kadar taze, mavi-gri ipek kravatı mükemmel bir şekilde düğümlemiş, oymalı antika beyaz-altın kol düğmeleri akşamın ilk ışıklarında parlıyor.

Güçlü ince yüz hatları, platin saçları ve boynuz çerçeveli gözlükleriyle *Vanity Fair'in* sayfalarını süsleyebilir. İnce ve güçlüdür ve sessiz sakinliği kemiklerindeki demiri ve karnındaki ateşi gizler. Benton Wesley'e şu anda, eski New England parasından geldiği için elde dikilmiş, mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin içinde bakarak gerçekte nasıl biri olduğunu asla bilemezsiniz.

"Merhaba," diyor, alışveriş çantasını benden alıyor ama ben çantamı tutuyorum.

Marino'nun lacivert cipinin trafiğe çıkışını izliyor ve kaldırımdan yükselen sıcaklık havayı kalın ve kirli gösteriyor.

"Umarım senin öğleden sonran benimkinden daha iyi geçmiştir." Mükemmel bir şekilde toparlanmış kocama kıyasla ne kadar solgun olduğumun farkındayım. "Böyle bir tren enkazı olduğum için özür ."

"Seni yürümeye iten neydi?"

"Sen de mi? Bryce, Harvard kampüsünde çoraplarıyla dolaşan dengesiz bir kadın için tetikte olun çağrısı yaptı mı?"

"Ama gerçekten , Kay. Birçok nedenden dolayı."

"Dokuz-bir-bir aramasını biliyor olmalısınız. Günün manşeti olacak gibi görünüyor."

Cevap vermiyor ama cevap da gerek yok. O biliyor. Muhtemelen Bryce onu aramıştır çünkü Marino'nun arayacağından şüpheliyim.

Bölüm 4

Arkamızdaki kaldırımda **bir** bisiklet zili neşeyle şingirdiyor ve genç bir kadın yanımızdan geçerken yoldan çekiliyoruz.

Sanki bizimle aynı yere gidiyormuş gibi önümüzde fren yapıyor ve spor koyu renk gözlükleri, sıcak ve kırmızı yüzüyle bisikletten indiğinde ona teselli edici bir gülümseme sunuyorum. Robin's egg mavisi bisiklet kaskının çene kayışını açarak kaskını çıkarıyor ve arkaya doğru topladığı uzun kahverengi saçlarını, mavi şortunu ve bej atletini fark ediyorum. Anında tuhaf bir hisse kapılıyorum.

Mavi şal desenli atkısına, kirli beyaz Converse spor ayakkabılarına ve gri-beyaz çizgili bisiklet çoraplarına bakarken telefonuna, sonra da sanki birini bekliyormuş gibi Georgian tuğlalı Fakülte Kulübü'ne bakıyorum.

Başparmaklarıyla bir şeyler yazıyor, telefonunu kulağına götürüyor.

"Selam," diyor aradığı kişiye. "Buradayım," diyor ve tanıdık gelmesinin nedeninin onunla yarım saat önce tanışmış olmam olduğunu fark ediyorum.

Ben tiyatro biletlerini alırken Loeb Center'daydı. Kadınlar tuvaletini kullanmak için lobide dolaşırken onu gördüğümü hatırlıyorum. En fazla yirmili yaşlarının başındaydı ve bana biraz etkilenmiş ya da teatral gibi gelen İngiliz aksanı vardı. Amerikan Repertuar Tiyatrosu'nda diğer personel ve birkaç oyuncuyla konuşurken bunun farkındaydım.

Odanın diğer ucunda, zaten yüzlercesiyle kaplı olan duvarlara yemek tariflerinin olduğu indeks kartlarını yapıştırıyordu. *Waitress*'in bu özel prodüksiyonunda seyirciler kendi favori ikramlarını ve lezzetli aile sırlarını paylaşmaya davet ediliyordu ve ayrılmadan önce bir göz atmak için yanlarına gittim. Yemek yapmayı severim ve kız kardeşim de tatlıları sever. En azından o buradayken onun için özel bir şeyler yapabilirdim. Genç kadın başka bir kartı bantlarken durakladığında fıstık ezmeli turta tarifini not ediyordum.

"Seni uyarıyorum. Ölümcüldür," dedi bana ve korsanları düşündüren tuhaf bir altın kafatası kolye takmıştı.

"Affedersiniz?" Etrafıma bakındım, ilk başta benimle konuştuğundan emin değildim.

"Fıstık ezmeli turta. Ama çikolata ekleyip üstüne sürersen daha iyi olur. Gerçek çikolata. Ve graham kraker kabuğunu daha iyi olabileceğini düşündüğünüz bir şeyle değiştirmeyin. Çünkü öyle olmayacak, söz veriyorum. Ve *gerçek* tereyağı kullanın - az yağlı hiçbir şeyle ilgilenmediğimi anlayabilirsiniz."

"Olmana gerek yok," diye cevap verdim çünkü o sırim gibi ve güçlü.

Aynı genç kadın Quincy Caddesi boyunca uzanan kaldırımında Benton ve benim önümde, iPhone'unu buz mavisi kılıfında tutuyor, siyah plastik tutucusuna geri sıkıştırıyor ve yanlışlıkla su şişesini elinden düşürerek yuvarlanmasına neden oluyor. Şişe kaldırıma çarparak bize yuvarlanıyor ve Benton eğilerek onu yerden alıyor.

"Özür dilerim. teşekkür ederim." Ateşli görünüyor, yüzü kızarmış ve damlıyor. "Bugün kesinlikle bu olmadan olmak istemezsin." Şişeyi geri veriyor

ve ben Fakülte Kulübü'nün çimleri arasında koşturan genç bir adamı fark ettiğimde onu tutucusuna yerleştiriyor.

Bisiklete yeniden binip kendini sabitlerken, spor ayakkabılarının parmak uçları kaldırıma değerken çerçevesiz güneş gözlüklerini ona doğrultuyor. Adam esmer ve zayıf, sanki bir ofiste çalışıyormuş gibi pantolon ve düğmeli gömlek giymiş. Sonra karşısına geçiyor, ateşli ve sırtıyor, ona etiketli ama mühürlenmemiş bir FedEx zarfı uzatıyor.

"Teşekkürler," diyor. "Sadece biletleri koyun ve gitmeye hazır."

"Eve giderken bırakırım. Sonra görüşürüz." Onu dudaklarından öper.

Sonra koşar adımlarla uzaklaşıyor, çalıştığını tahmin ettiğim Fakülte Kulübü'ne doğru geri dönüyor. Kaskını takıyor, çenesinin altında olması gereken kayışla uğraşmıyor. Bana dönerek gülümsüyor.

"Sen fıstık ezmeli turta kadınısın," diyor.

"Karakterize edilmek için ne güzel bir yol. Tekrar merhaba." Ben de ona gülümsüyorum ve neredeyse çene kayışını kilitlemesini hatırlatacağım.

Ama onu tanımıyorum. Zorba olmak istemiyorum, özellikle de Bryce'a bağırarak ve huzuru bozmakla suçlandıktan sonra.

"Lütfen burada dikkatli olun," diyorum onun yerine. "Sıcaklık endeksi tehlikeli." "Seni öldürmeyen şey güçlendirir." Düz yükseltiyi kavırıyor Gidon, pedalları uzun ve güçlü vuruşlarla aşağı itiyor. "Her zaman değil," diyor Benton.

O geçip giderken sıcak havanın ağır ağır kıpırdadığını hissediyorum.

"Pastanın ve oyunun tadını çıkarın!" diye bize karşılık veriyor ve bana yeğenimi hatırlatıyor, keskin hatlı, cesur ve son derece formda.

Çıplak bacaklarının hızlanışını, baldır kaslarının kasılışını, caddenin karşısına geçip daha önce kullandığım kapıdan geçişini izliyorum. En iyinin ve en kötünün önümde olduğu o yaşı hatırlıyorum ve sanki kaderim müzakere edilebilirmiş gibi her şeyi önceden bilmek istiyordum. Kiminle birlikte olacaktım ve ne olacaktım? Nerede yaşayacaktım ve birileri için bir fark yaratabilecek miydim? Spekülasyonlar yaptım ve zaman zaman hayatımı gitmesi gerektiğini düşündüğüm yöne doğru zorlamaya çalıştım. Artık bunu yapmazdım.

Avluda, tuğladan yapılmış Pusey ve Lamont kütüphaneleri arasında pedal çevirirken genç kadının geri çekilen figürünün küçülmesini, daha uzak ve mesafeli olmasını izliyorum. Birinin neden geleceği bilmek istediğini anlamıyorum. Onun isteyip istemediğini merak ediyorum ve muhafazakar cevap muhtemelen. Ama daha muhtemel olanı kesinlikle. Oysa ben artık bilmiyorum.

"Marino ne istiyormuş?" Kaldırımı takip ederken Benton hafifçe, şefkatle sırtıma dokunuyor.

İleride, solumuzda, ayırık parmaklıklarla çevrili bir bahçe var ve çok geride, cam kubbeli bir kış bahçesine sahip iki katlı, tuğla ve beyaz süslemeli neo-Gürcü bina yer alıyor. Dört uzun baca farklı köşelerden gururla ve simetrik olarak yükseliyor ve on çatı penceresi arduvaz kırma çatı boyunca nöbet tutuyor.

Koyu kırmızı kaldırım taşlarından oluşan uzun yürüyüş yolu, kayalıkların ve süs çalılarının arasından dolanıyor. Güneş binaların arkasına dalmış ve bunaltıcı hava yavaş yavaş soğuyan bir buhar odası gibi.

Benton takım elbisesinin ceketini çıkardı ve biz parlak pembe yaz tatlısı çiçeklerinin, mor dağ defnelerinin, beyaz ve mavi ortancaların yanından geçerken ceketini kolunun üzerine düzgünce katladı. Nefes kesen havada hiçbir kırıdamıyor ve sadece koyu yeşil yapraklarda hafif bir kırmızı allık görülüyor. Hava ne kadar sıcak ve kavurucu olursa, bu yıl sonbahar renklerinin ortaya çıkması da o kadar düşük bir ihtimal.

Benton'la konuşurken, Marino'nun niyetiyle ilgili sorularını yanıtlamak için geleni yapıyorum ve tek yürümemi istemediğini vurguladığını açıklıyorum. Ama tek amacının bu olduğunu sanmıyorum. Benton'ın da öyle düşünmediği izlenimine .

"Her ," diye anlatmaya devam ediyorum, "telefonda konuştuğu süre dışarıdaydı ve bir yandan beni kuş gibi avlarken bir yandan da

değildi. Sonra beni son elli metreye kadar götürdü ve birkaç dakika önce beni orada buldunuz."

"Son elli metre mi?" Benton tekrarlıyor.

"O böyle emretti. Onun arabasına binecektim ve o da beni son elli metreye kadar götürecekti. Özellikle de son elli metreyi."

"Belli ki istediği şey sizinle yüz yüze özel bir görüşme yapmaktı. Belki de telefonda konuşmak istemediği doğrudur. Ya da bunu bir bahane olarak kullandı. Ya da her ikisi de olabilir," diyor Benton sanki biliyormuş gibi ve muhtemelen biliyor çünkü Pete Marino'nun profilini çıkarmak onun için zor değil.

"Takım elbise giyip ağır çantalar taşıyarak neden tek gezintiye çıkmaya karar verdiğini söyler misin?" Benton konuya girdi. "Biraz önce bisikletli kadına yaptığın gibi herkesi sıcaklık endeksi konusunda uyaran sen değil misin?"

"Sanırım bu yüzden vaaz ettiğin şeyi uygulamakla ilgili bir klişe var."

"Bu vaaz ettiğiniz şeyi uygulamakla ilgili değil. Başka bir şeyle ilgili."

"Biraz yürümenin bana iyi geleceğini düşündüm," diye cevap veriyorum ve o susuyor. "Ve

Ayrıca almam gereken tiyatro biletleri vardı."

Üniversite kitapçısı The Coop'ta da bulmam gereken hediyeler olduğunu açıkladım. Tişört, gecelik ve yakışıklı kahve masası kitabı şimdiye kadar aldığım en orijinal hediyeler olmayabilir ama reyonları dolaştıktan sonra bulabildiklerimin en iyisiydi. Benton'ın da çok iyi bildiği gibi, kız kardeşim için alışveriş yapmak zordur.

"Ama bu onun nelerden hoşlandığını bilmediğim anlamına gelmiyor," diyorum ve o cevap vermiyor.

Örneğin popüler bir müzikal ve fıstık ezmeli turta... Dorothy ayrıca daha dar taytları ya da kot pantolonlarıyla giyebileceği Harvard tişörtünden de çok memnun kalacak. Ivy League tişörtü, ameliyatla geliştirilmiş göğüsleri tarafından fazlasıyla doldurulacak ve şüphesiz South Beach ve Margaritaville barlarında pek çok heyecanlı sohbete ilham verecek.

"Ve Cambridge fotoğraf kitabı da sanki kendi fikriymiş gibi Miami'ye geri götürebileceği bir şey," açıklıyorum Benton tek kelime etmeden dinlerken, kendi fikri olduğunda ve benimkinden farklı olduğunda yaptığı gibi. "Kız kardeşim Harvard'ın, MIT'nin, Charles Nehri'nin fotoğraflarını annemle paylaştığında da tam olarak böyle davranacak. Her şey Dorothy ile ilgili olacak, bu da annemin hediyesinden hoşlandığı ve hatırlandığını hissettiği anlamına geliyorsa sorun değil."

Uzun şimşir çitlerinin derinleşen gölgelerinden geçerken Benton, "İyi değil," diyor.

"Bazı şeyler değişmeyecek. İyi olmak zorunda."

"Dorothy'nin seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin." Renkli gözlükleri bana bakıyor.

"Dokuz-bir-bir çağrısını duyduğunuzu varsayıyorum." Konuyu değiştiriyorum çünkü kız kardeşim yeterince zamanımı boşa harcadı. "Görünüşe göre Marino'da bir kopyası var ama benim için çalmadı."

Benton cevap vermiyor ve kaydı dinlediye de bana söylemeyecek. Kayıttan haberdar olsaydı, FBI'ın bir devlet görevlisinin kötü davranmadığından ya da tehdit edilmediğinden emin olmak istediğini gerekçe göstererek Cambridge Polis Departmanından bir kopyasını talep edebilirdi.

Kocam 911 kayıtlarına erişmek için istediği her şeyi yapabilir ve komiserle, belediye başkanıyla, buralarda güçlü olan hemen hemen herkesle oldukça dosttur. Marino'nun yardımına ihtiyacı yoktu.

"Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, birisi sözde huzuru bozduğum için beni şikayet etti." Tipik bir günü teröristler ve seri katillerle geçen birine böyle bir şey anlattığımı duyunca kulağa daha da tuhaf geliyor.

Alacakaranlıkta mağrur tuğla binaya yaklaşırken ona bakıyorum ve yüzünde herhangi bir tepki belirmiyor.

"Sanırım Bryce, Marino onunla yüzleştikten sonra, Harvard Meydanı'nda beni bıraktığında tam olarak ne olduğunu öğrenmek istediğinde sana anlatmıştır," diye ekliyorum.

"Marino senin hakkında güvensiz hissediyor," diyor Benton ve bir açıklama mı yapıyor yoksa bir soru mu soruyor anlayamıyorum.

"O her zaman güvensizdir," diye cevap veriyorum. "Ama aynı zamanda tuhaf davranıyor. Havaalanına gitmek konusunda ısrarcıydı. Dorothy'yi almaya yardım etmekle aşırı ilgiliydi."

"Buraya geleceğini nereden biliyor merak ediyorum. Ona söyledin mi? Çünkü ben söylemedim."

"Neredeyse hiç uyarı için neredeyse hiç kimseye söyleme şansım olmadı," diye cevap veriyorum. "Belki Lucy ona bahsetmiştir."

"Ya da Desi olabilir. O ve Marino gerçek dostlar oldular," diyor Benton ve duygularını tanıdığım herkesten daha iyi gizleyebiliyor ama beni kandıramıyor.

Bir şey onu incittiğinde bunu anlayabiliyorum ve Marino ile Desi arasında filizlenen ilişki de açıkça bunu yapıyor. Marino, genetiğini büyük ölçüde bilmediğimiz, değişken ve doymak bilmez derecede meraklı bir çocukla giderek daha fazla zaman geçirdikçe bunun olacağından endişelendim. Ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz. Kimin peşinden gideceğini tahmin edemiyoruz.

Janet'in rahmetli kız kardeşi Natalie olmalıydı, çünkü henüz yirmili yaşlarındayken dondurduğu yumurta onunkiydi. Bu konuda bir şey yapmadan çok önce taşıyıcı anneleri ve sperm donörlerini araştırıyordu. Tek ebeveyn olmaktan bahsettiğini hatırlıyorum ve geçmişe baktığımda dünyadaki günlerinin az olacağına dair bir önsezisi varmış gibi görünüyor. Ve öyle de oldu. Desi doğduktan yedi yıl sonra pankreas kanserinden ölecekti. Onun kozasından çıkan bir kelebek gibi hızla değişmesini izlemek için burada olmaması çok yazık.

"Bakın, anlıyorum," diyor Benton. "Ben Marino kadar eğlenceli değilim. Desi'yi çoktan balık tutmaya götürdü, ona silahları öğretmeye başladı, ona ilk birasını içirdi."

"Balık tutmak bir şey ama Lucy ve Janet geri kalan her iyi olduğunu düşünüyorsa bu beni mutlu etmez."

"Mesele şu ki-"

"Mesele şu ki, senin Marino eğlenceli olmana gerek yok," diye cevap veriyorum. "Aslında senin iyi bir örnek olabileceğini umuyorum."

"Neyin? Sıkıcı bir yetişkin mi?"

"Ben daha çok hızlı arabalar kullanan ve tasarım kıyafetler giyen seksi ve zeki bir federal ajanı düşünüyordum. Desi henüz seni tanımıyor."

"Görünüşe göre Desi beni tanıyor. Marino ona emekli bir okul müdürü olduğumu söylemiş ve Desi de bana bunu sordu. Ben de ona bunun yüz yıl önce, üniversiteden yeni mezun olduğum ve master derecem üzerinde çalıştığım dönemde olduğunu söyledim" diyor Benton.

"İşe başlarken pek çok FBI ajanının eğitim ve hukuk geçmişinden geldiğini açıkladınız mı? Başka bir deyişle sizinki mantıklı bir kariyer yoluydu?" Bunu söylerken bile bunun çok fazla açıklama olduğunun ve kuyunun zehirlendiğinin farkındayım.

"Desi'nin benden korkmasını sağlamak dışında Marino'nun bu konuyu açması için hiçbir neden yoktu. Bu da zararlı ve yersiz çünkü zaten yeterince dik başlı. Giderek ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığını fark ettim."

"Kontrol edilmekten hoşlanmadığına katılıyorum. Ama çoğumuz sevmeyiz." Benton, "Marino'nun amacı ben okul müdürüyken Pete Amca olmak," diyor ve ben karanlığın ağır, sıcak bir şekilde çöküşünü izliyorum.

Ahşap masalar, kırmızı şemsiyeler, saksı çalıları ve çiçek tarhları ile düzenlenmiş geniş tuğla verandaya ulaştık. Eylül ayının bu son çarşambasında burada boş bir sandalye bile olmamalıydı. Ama Fakülte Kulübü'nün dışında oturan kimse yok, dünyada bizden başka kimse yok.

Bölüm 5

Giriş özel bir eve ait olabilirdi ve Harvard'dan mezun olmayan FBI profesörü kocam için Fakülte Kulübü de bu hale geldi. Benton da babası ve büyükbabası gibi Amherst'e gitti.

Evden uzakta bir ev. Acı, korku ve trajediye izin verilmeyen başka bir yere açılan bir kapı. Benton kampüsün kalbindeki tertemiz neo-Gürcü kaçışına ruhunu götürebilir ve kısa bir cehalet, bağınazlık, politika ve dar görüşlü bürokratlar diye bir şey yokmuş gibi davranabilir.

Herkesin aydınlanmış fikirleri ve farklılıklarımızı kutladığı ve şiddet ya da saldırganlık diye bir şeyin olmadığı bir inzivanın tadını çıkarabilir. Benton burada kendini güvende hissediyor. Kendini güvende hissettiği nadir yerlerden biri. Ama silah taşımayacak kadar güvende değil. Tabancasını göremiyorum ama çantasında bir tane olduğundan hiç şüphem yok, yedeği de üzerinde bir yerlerde. Glock 27 ya da evden onsuz çıkmayacağı gizli taşıma Smith & Wesson Model 19.

Beyaza boyanmış yan pilastrların önünde durduk ve koyu kırmızı kapının üzerinde bir vasistas var. Tuğla cephenin mükemmel simetrisine bakıyorum ve dikkatim üst kattaki misafir odalarının çok bölmeli cumbalarına takılıyor.

"Belki başka zaman." Benton da kafasını kaldırdı ve ne düşündüğümü anladı.

"Evet, sanırım bu gece yatıya kalmayacağız, kız kardeşim sağ olsun. Ama değiştirecek bir şeyim olsaydı zaten şu anda bir oda kiralar ve duş alır." İkinci kata çıkan halı kaplı eski ahşap merdivenlerin gıcırtısını neredeyse duyabiliyorum.

Kumaş kaplı duvarların sesini ve hissini, rahat şıklığı ve en çok da Benton ve benim pek uyuyamadığımız dar yatakları hatırlıyorum. Bizimki düzenli olarak yaptığımız ve birbirimizden başka kimseyle konuşmadığımız, iyi uygulanan bir ritüel. Bu ritüel sadece

İkimiz, yıldızların düzgün bir şekilde hizalandığını varsayarsak, ayda bir kez buraya geldiğimizde buna bir randevu demezdim, daha çok terapi gibi düşünürdüm.

Çoğu zaman öyle değiller, ama öyle olduklarında, dünyada hala ahlak ve insanlığın var olduğuna dair hoş bir hatırlatma alıyoruz. Herkes yalan söylemiyor, çalmıyor, tecavüz etmiyor, istismar etmiyor, ihmal etmiyor, işkence etmiyor, kaçırmıyor ve öldürmüyor. Herkes bizi mahvetmek ya da bizim olanı almak istemiyor ve birbirimizi bulduğumuz için çok şanslıyız.

Resmi antikaların, güzel tabloların ve İran halılarının soğuk sessizliğine giriyoruz. Benton kapıyı arkamızdan kapatıyor ve etrafımız aplikler, maun paneller, koyu renk püsküllü deri mobilyalar ve geniş tahta zeminlerle çevriliyor. Girişteki masanın üzerine taze çiçekler dizilmiş ve bu akşamın menüsü Viktorya döneminden kalma meşe bir podyumda sergileniyor.

Tanıdık kokuların katmanlarını, kesilmiş zambakları, gülleri ve küflü bir bayatlığa sahip balmumunu algılıyorum; bunlar güven verici ve bana şiiri, puroları ve nadir deri ciltli kitapları düşündüren eski dünya cazibesinin bir parçası. Gözlerimi kapatsam nerede olduğumu bilirim. Buradaki enerji farklı. Devlet başkanlarına ve dünyanın en başarılı insanlarından bazılarının ev sahipliği yapmış bir yerde olması gereken bir ciddiyet, bir resmiyet var.

Girişte, antika oval aynanın önünde duruyorum, parmaklarımı gevşek sarı saçlarımda gezdiriyorum. Çukurlu camdan arkamda, nefes kesici bir hayalet gibi üzerimde gezinen uzun boylu, soluk gri giysili yakışıklı adama bakıyorum.

"Seni tanıyor muyum?" Benton'a arkamı dönmeden soruyorum. "Hiç sanmıyorum. Birini mi bekliyorsun?"

"Evet."

"Ne tesadüf. Ben de öyleyim. Hep birini bekledim." "Ben de öyle."

"Sadece biri değil. Doğru kişi." Yansıması bana bakıyor. "Sizce her birimiz için sadece bir doğru kişi mi var?" Ona soruyorum duvardaki ayna.

"Sadece kendi adıma konuşabilirim."

Küçük oyunumuzun bir adı yok ve hiç kimse sanki yabancıymışız gibi bulduğumuz bu keyifli koreografiden haberdar değil. Bu canlandırıcı, ayıltıcı ama aynı zamanda iyi bir psikoloji, eğer insan gerçeği kaldırabilirse. Şu anda Harvard Fakülte Kulübü'nün girişinde gerçekten ilk kez karşılaşılıyor olsaydık ne olurdu?

Birbirimizi fark edecek miydik? Beni hala ilk tanıştığımız zamanki kadar çekici bulur muydu? Eşleri yaşlandığında erkekler için durum her zaman aynı değildir ve bazı eşler aşık olmadıkları halde aşık olduklarını söyleyebilirler. Bu tür soruları sormak ve gerçeğe korkusuzca yüzleşmek cesurdur. Benton evliyken ve ben boşanmışken ve ilk davamızda birlikte çalışırken onlarca yıl önce değil de şimdi karşılaştaydık ne hissederdik?

Böyle bir soruyu cevaplamak için bilimsel bir yöntem yok ve buna ihtiyacım da yok. Birbirimize yeniden aşık olacağımızdan hiç şüphem yok. Onunla bir ilişki yaşayacağımdan eminim, bu da benim yuva yıkan biri olarak anılmama neden olur. Ve umurumda olmazdı çünkü buna değirdi.

Benton sıcak, zarif ellerini omuzlarıma koyuyor ve çenesini başımın üstüne yaslıyor. Dışbükey aynadaki yansımalarımıza bakarken onun toprak kokulu kolonyasının kokusunu alıyorum, yüzlerimiz gümüşlü camın aşındığı Picasso benzeri soyutlamalar.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diyor saçıma doğru. "Bana biraz izin verir misin?"

Alışveriş çantamı vestiyerde kontrol ettikten sonra resmi duvar kâğıtları ve eski Viktorya dönemi tiyatro posterleriyle süslü kadınlar tuvaletine giriyorum. Deri postacı çantamı siyah granit tezgâhın üzerine koyuyorum ve bir kozmetik seti çıkarıyorum. Lavabonun üzerindeki aynaya bakıyorum; bana bakan haki giysili kadın biraz yıpranmış ve dağınık.

Aslında bunda hafif bir şey olmadığına karar verdim. Berbat görünüyorum ve nemli takım elbise ceketimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine örtüyorum. Sütyenim beyaz bluzumu ıslattı ve el kurutma makinesini açıp yakamın içine sıcak hava üfleyerek ıslak iç çamaşırlarıyla oturmamak için elimden geleni yapıyorum. Sonra pudra, ruj ve diş fırçamı çıkarıyorum. Görünüşümü ve bu konuda başka ne yapmak istediğimi düşünüyorum. Fazla bir şey değil.

Kötü uykunun, aşırı sıcakta koşuşturmanın ve yürümenin etkilerini tersine çeviremiyorum. Biraz başım dönüyor, yorgunum ve umutsuzca nemli hissediyorum. Yiyecek ve içeceğe çok ihtiyacım var. En çok da bir duşa ihtiyacım var ve mahvolmuş külotlu çoraplarımı çıkarıp çöpe atıyorum. Bir el havlusunu soğuk suyla ıslatıp temizliyorum ama buruş buruş terlemenin hızlı bir çaresi yok.

Sanki bir çamaşır makinesinde ıslatılmış ve çalkalanmış gibiyim ve son haftalarda biraz inceldiğimi fark ettim. Bu genellikle egzersiz yapmayı ihmal ettiğimde olur ve bir süredir koşu yapmıyorum, kesinlikle

sıcak hava dalgası sırasında. TRX bantlarıma dokunmadım ve Lucy onunla spor salonuna gitmem için peşimden koşuyor.

Yüzümü pudralıyorum ve kristal avizenin alçak ışığındaki gölgeler belirgin elmacık kemiklerimi, burnumu ve güçlü çenemin açısını vurguluyor. Gazetecilerin söylediklerini hatırlıyorum, neredeyse hiçbiri alakalı ya da nazik değil. *Erkeksi ve iticiyim*. Ya da hikayelerde aşırı derecede tekrarlanan en sevdiğim kötüleyici cümle: *Dr. Kay Scarpetta ulaşılmaz, gizemli ve otoriter yüzüyle zorlayıcı bir görünüme sahip*.

Parmaklarımı ıslatıyorum ve saçımı karıştırıyorum. Hacim veren bir spreyle bir kez daha kontrol ediyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, alnıma ve yanaklarıma ultraviyole ışığı engelleyen ve kansere yol açmayan mineral bir pudra sürüyorum. Dışarının zifiri karanlık olması umurumda değil. Yine de yapıyorum. Sonra zeytinyağlı bir dudak kremi sürüyorum ve Visine ile küçük bir tüp shea yağı buluyorum.

Kendimi çok daha iyi hissediyorum ama solmuş takım elbisemi ve bluzumu incelerken, Dorothy'nin sesini kafamın içinde sanki benimle birlikte tuvaletteymiş gibi net bir şekilde duyabiliyorum. Benton ve ben birkaç saat sonra onu almaya gittiğimizde de muhtemelen aynı şeyi söyleyecekti. Berbat bir stil anlayışım var. Sıkıcı ve özensizim. Kirleniyorum ve bir erkek gibi havasız takımlar giyiyorum. Neden topuklu ayakkabı giymediğimi, ağır makyaj yapmadığımı ya da akrilik tırnaklar ve şatafatlı cilalar kullanmadığımı anlayamıyor.

Kendi deyimiyle, "özellikle de ikimiz de büyük göğüslere sahip olduğumuz için" neden vücut parçalarımı vurgulamadığımı anlamıyor, en önemli şeylerle övünmeyi seviyor. Ben kız kardeşim gibi giyinmiyorum ya da davranmıyorum. Hiç olmadım ve olamam da.

bildim bileli kırılgan kadın aksesuarlarıyla ve boş kafalı tavırlarla uyumsuzum. Basitçe anlaşıyoruz.

Benton beni bekliyor, istasyonunda hostes Bayan P. ile sohbet ediyor.

Bir eliyle siyah deri evrak çantasını kavırıyor, diğer eliyle de telefonunu tutuyor ve başparmağıyla yazıyor. Tuvaletten döndüğümü fark edince telefonunu cebine geri koyuyor ve insanın kalbinin yerinden fırlamasının ne demek olduğunu anlıyorum. Benimki onu görünce mutlulukla sarsılıyor. Her zaman öyledir.

"Büyük bir gelişme mi? Hmm?" Gözlüklerini çıkarıyor, beni değerlendirmek için büyük bir gösteri yapıyor, gözleri eğlenceli bir ışıkla parlıyor. "Katılıyor Bayan P?" diye soruyor bana göz kırparken.

Seksenli yaşlarının başında, grimsi beyaz saçları ve yuvarlak tel çerçeveli gözlükleri ile New England'lı bir başhemşirenin karikatürü gibi. Yüzü kurumuş meyve gibi hamurumsu ve buruşuk, elbisesi ve ona uygun jakarlı ceketi bana William Morris desenlerini anımsatan yeşiller ve kırmızılardan oluşan bir gül üçgeni deseni.

Bayan P. fazla pişmiş ve dağınık görünmediğim zamanlarda bile beni merakla süzme eğiliminde, sanki merak ettiği ama söze dökmeyeceği çok şey varmış gibi. Birkaç kez gözleri çıplak bacaklarıma kaydığını ve sonra görmemesi gereken bir şey görmüş gibi hızla yukarı baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Benton ona sorar.

"Şey, emin değilim." Başını tenis maçı yapar gibi bir ona bir bana çevirip önce birine sonra diğerine bakarken gözlükleri göz kırptırıyor ve ikisi de kendi şakalarını yapıyor. "Beni bu şekilde durumda bırakmaman gerektiğini biliyorsun," diye onu şefkatle azarlıyor.

Bayan P'nin soyadı Peabody, ilk heceye vurgu yapılarak telaffuz ediliyor, Salem yakınlarındaki şehir gibi uzun bir PEE-b'dy. Ona hiçbir zaman ilk adı olan Maureen ile hitap etmedim ve ona bu şekilde mi yoksa Mo ya da başka bir şekilde mi hitap ettiklerine dair hiçbir fikrim yok. Buraya geldiğimiz yıllar boyunca o sadece Bayan P, Benton da Bay Wesley oldu. Benden isimle Bayan Wesley'dir, ancak diğer herkesin bana Dr. Scarpetta ya da Şef dediği diğer hayatımdan da .

Kibarca aksini iddia etse de Bayan P'nin ne yaptığını ve kim olduğunu bildiği üzücü bir sır. Benton ve ben Cambridge'e taşındıktan kısa bir süre sonra, kocası evlerinin önünde bir trafik kazasında öldü ve ben de ona baktım. Şimdi sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi ve kocasının davasıyla ilgili en çok hatırladığım şey dul eşi Bayan P'nin benimle konuşmayı reddetmesi. Merhum kocasının otopsi raporunu şef yardımcılarımdan biriyle, bir erkekle birlikte incelemekte ısrar etti.

Ama sonra Bayan P, kadınlar için her şeyin çok farklı olduğu bir dönemde Fakülte Kulübü'nde çalışmaya başladı. Burada öğretim üyesiyken kendinizi kadınların yemek salonunda bulabilir ya da yurttaki yeriniz olmadığını ve erkek sınıf arkadaşlarınızla aynı kütüphanelerde ya da lojmanlarda hoş karşılanmadığınızı keşfedebilirsiniz. Zamanımızın en büyük hukuk dehalarından biri olan Ruth Bader Ginsburg, Harvard Hukuk Fakültesi'ndeki ilk yılına geldiğinde, kendisinden bir erkeğin oturabileceği bir koltuğa oturmasını haklı göstermesi istendi.

Bayan P. Benton'a, "Bu kıyafetle dışarı çıkarsan bence kafanı muayene ettirmen gerekir," diyor ve Benton gözlerini kocaman açarak alaycı bir ifadeyle ona bakıyor

hayal kırıklığı. "Mum gibi eriyeceksin", yani benim öyle göründüğümü düşünüyor.

Benton omuz silkerek, "Sanırım bu bir hayır demek. Üzgünüm, Kay. Görünüşe göre Bayan P. senin hâlâ kedinin sürüklediği bir şey gibi göründüğünü düşünüyor."

"Ben asla böyle bir şey söylemem!" Bayan P. üç parmağını pembe dudaklarının üzerine koyarak, sanki kocam gezegendeki en yaramaz insanmış gibi başını sallayarak o yumuşak, kendinden emin kahkahasını atıyor.

Benton'a oldukça düşkün, tabii ki o da ikimize de takılıyor. Onu tanıımıyorsanız fark etmeniz zor olabilir çünkü mizahı, bulamadığınız ama yüzünüzden fırçalayıp durduğunuz bir örümcek ağı kadar incelikli. pek de iyi olmadığını çok iyi biliyor. Hortumum yok ve şık olmayan ayakkabılarımın deri tabanları saatlerdir dışarıda bekleyen çığ bir istiridye gibi sümüksü hissettiriyor.

Bayan P iki menüyü ve kalın siyah defteri, kapsamlı *şarap kartını* toplarken ona, "Bunu yüzüne vurmayalım," diyorum. "Bu akşam yemeğini kedinin sürüklediği bir şeyle yemek niyetinde farkındayım."

"Kediye göre değişir." Benton evrak çantasını tokalarının parlak yaylı çıtçıtlarıyla açar.

Güneş gözlüklerini eczanede satılan türden dürbünlerle değiştiriyor. El çantamı tekrar omuzluyorum ve Bayan P.'yi uzun kemerli pencereleri olan ve karanlıkta kalan ön bahçeye bakan kuzeydeki yemek odasına kadar takip ediyoruz.

Beyaz alçı tavandaki açıkta bırakılmış koyu renkli kirişlerin altından, mum benzeri ışıklarının üzerinde küçük kırmızı gölgelikler bulunan pirinç avizelerin altındaki beyaz örtülerle kaplı masalar denizinden geçerken ayaklarımız koyu kırmızı halıda sessiz. Şu ana kadar gelen tek misafirler biziz ve Benton ile Bayan P bize her zamanki köşemizi gösterirken dostça sohbet ediyorlar.

"Bu akşam sekize kadar olmaz," diyerek Benton'a Fakülte Kulübü'nün o zamana kadar oldukça sakın olacağını söylüyor. "Üst katta iki özel yemeğimiz var ama aşağıda pek bir şey yok. Hava çok sıcak, biliyorsun."

"Peki ya elektrik kesintileri?" Benton soruyor. "Sizi etkilediler mi?" "İşte bu olduğunda sorun oluyor. Elektrik kesiliyor ve kalıyor, ve içeride kalamazsınız ama dışarı da çıkamazsınız. Umalım da bu bir daha olmasın, özellikle de siz burada güzel ve sakın bir akşam yemeğinin tadını çıkarmaya çalışırken."

Bayan P. daha sonra Kedi Felix hakkında bizi bilgilendirmeye başladı. Bu onun gerçek adı ama ona kısaca Felix diyor ve görünüşe göre Felix'in durumu pek iyi değil

sıcak hava dalgası sırasında.

"En son elektrikler kesildiğinde çok kötü bir performans sergiledi, ki bu daha dün öğle saatleriydi, en azından ben o sırada burada olduğum için sonradan öğrendiğim bu. Yaşadığım yer şebeke haritasındaki en kötü bölgelerden biri ya da onun gibi bir şey," diye açıklıyor ikimize de. "Ve Felix'in eski olduğunu ve bununla birlikte gelen tüm sorunları biliyorsunuz. Evde elektriğin kesik olup olmadığını her zaman bilemiyorum. Burada iyi olabilirim ve zavallı Felix'in klimasızlıktan acı çektiğinden haberim olmayabilir."

"Belki bir komşu ya da onu kontrol edebilecek biri vardır?" Ben öneririm.

"Elektrikler kesilirse komşularım da aynı durumda" diyor. "Ve çocuklarım yakınlarda yaşamıyor. Şimdi torunum burada yarı zamanlı çalışıyor, müzisyenlik yapmaya çalışıyor ve elinden geldiğince yardım ediyor. Ama yirmi üç yaşında ve kedilere alerjisi var."

"Felix'i işe getirebilir misin?" Benton sorar ve Bayan P. sadece güler.

"Neden getiremezsin?" Benton ciddidir.

"Ben yapamadım." Başka kimsenin gelmediğinden emin olmak için yemek odasına bakıyor.

Bölüm 6

Köşedeki masamız, halıdan tavana kadar uzanan oyulmuş ahşap bir şöminenin çerçevelediği büyük şöminenin sağında yer alıyor. Şöminenin tam karşısındaki altın şamdan kaplı duvar, geçen ay geldiğimizde burada olmayan İngiliz, Hollanda ve İtalyan sanat eserleriyle donatılmış.

Yeni sergide bir deniz manzarası, dini bir alegori ve içinde bir kafatası bulunan bir yer alıyor. Sömürge kıyafetleri içindeki sert adamların yağlıboya portreleri ve anatomik olarak mümkün olamayacak kadar sıkılmış korseli belleri, çürük kaburgaları ve kalabalık organları olmayan pudralı kadınlar var. Bir ziyaretimden diğerine ne göreceğimi asla bilemiyorum çünkü sanat eserlerinin çoğu, dünyanın en iyi koleksiyonlarından birine sahip olan Harvard'ın çevresindeki müzelerden ödünç alınıyor.

Tablolar sürekli yer değiştiriyor ve bu durum Benton'a özellikle cazip geliyor çünkü bu onun büyüme tarzından farklı değil. Zengin babası sanata yatırım yapmış ve paha biçilmez tabloları sürekli olarak Fakülte Kulübü'nden çok da farklı olmayan bir kahverengi taş konak olan Wesley'lerin evine sokup çıkarmıştır.

Bu hafta bir Pieter Claesz, ertesi hafta bir J. M. W. Turner ya da Jan Both seçmek ne kadar şaşırtıcı olmalı. Ve belki bir Johannes Vermeer ya da Frans Hals, diye düşünüyorum özel galerimizi tararken, her resim bir müze ışığıyla aydınlatılmış ve altınla çerçevelenmiş.

Benim Miami'de yetiştiğim minimalist ve kesinlikle gösterişsiz koşullarla karşılaştırdığımda Benton'ın yetiştiği şekilde büyümeyi hayal etmek zor. O Ivy League New England soyundan geliyor, ben ise ikinci kuşak İtalyan ailemde üniversiteye giden tek kişiyim. Kelimenin tam anlamıyla bu kadar az şeye sahip olmak ne kadar zor olsa da, büyürken istediğimi düşündüğüm şeyleri elde edemediğim için minnettarım.

Benton farklı bir şekilde mahrum bırakıldı. Ailesinin istediği her şeye sahipti. Onların hayallerini yaşadı ve birçok yönden bu onu daha da yoksullaştırdı ve yalnızlaştırdı. Çocukken zaman zaman üzgün ve yalnız olduğumu hayal ediyordum. Ama en çok hatırladığım şey, başka seçeneğim olmadığı için

Ama giyinme , hangi şampuanı alabileceğim ya da bir şeyi ne kadar süre dayanabileceği gibi konularda idare etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Dünyayı kitaplar, fotoğraflar ve filmler aracılığıyla deneyimlemekte ustalaştım çünkü onlu yaşlarımın ortalarında nihayet üniversiteleri ziyaret etmeye başlayana kadar tatil ya da herhangi bir nedenle herhangi bir yere seyahat etmek diye bir şey yoktu. Benton ise ilgi ve normal bir çocukluk dışında hiçbir şeyden yoksundu. Biz tanışana kadar kendini hiç zengin hissetmediğini söylüyor ve bu bana söylenmiş en güzel şey.

Masayı biraz hareket ettiriyor, sanki yemek odası ona aitmiş gibi istediği gibi eğiyor. "Üşüyeceğinden endişeleniyorum."

"Şu ana kadar iyiyim. Görünüşüm dışında."

"Ki bu çok güzel. Her zaman tanıdığım en güzel insan." Benton sandalyemi çekerken bana gülümsüyor.

"Sanırım sıcaktan dolayı hayal görüyorsun." Oturuyorum.

Masaya yaklaşırken, postacı çantamı sandalyemin altına sıkıştırıyorum ve kendimizi asla sırtımız kapılara veya başka bir çıkışa gelecek şekilde konumlandırmıyoruz. Bizi bir kâsedeki balık gibi göze çarpacak şekilde pencerelerin önüne yerleştirmiyoruz.

Aslında bize bir masa gösterilmedi ama bir masaya yerleştirildik. Benton ve ben etrafımızı tarayabileceğimiz, camın arkasından ya da içinden hiçbir şeyin bizi şaşırtmayacağından emin olabileceğimiz yere yerleşiyoruz. Başka bir deyişle, kocamın evden uzaktaki güvenli evinde, akşam yemeğinde iki polis gibi oturuyoruz.

Bunu yapmazsak rahatlayamayız ve ayıltıcı olan küçük alışkanlıklardır. Küçük ve özel bir kabileye ait olduğumuzu hatırlamamak mümkün değil. Travma geçiren kamu görevlilerinin kabilesi.

"Havalandırmada iyi olacağınıza emin misiniz?" Benton, garsonlardan biri bize doğru gelirken soruyor, yeni gelmiş olması gereken yaşlı bir adam.

"Ceketimi ister misiniz?" Benton ceketini başlıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Şimdilik iyiyim. İdare ederim. Gecemizden geriye kalanları mahvettiğim için tekrar özür dilerim."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Hiçbir şeyi mahvetmedin." Beyaz peçetesini açıp kucağına örtüyor. "Belki külotlu çorapların. O nasıl oldu bu arada?"

"Aman Tanrım. Bugün bana sorulmayan bir şey var mı?" Sonra Benton beni izlerken boğazımda önlenemez kahkaha baloncuklarının yükseldiğini hissediyorum

Şaşkınca.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" diye soruyor sonunda ama garson bekliyor.

Kolalı ve düğmeli beyaz ceketle masamızın yanında duruyor ve bir zamanlar yakışıklı olan ama çok kilo vermiş birinin zayıf yüzüne ve gevşek cildine sahip. Kalemli sipariş defterinin üzerinde duran Benton'a bakıyor. Kocam, şeyden önce su istiyoruz, diyor ve birdenbire kadınlar tuvaletindeki külotlu çoraplarımı hatırlıyorum ve tekrar eğleniyorum.

"Özür dilerim." Peçetemle gözlerimi siliyorum. "Ama bazen bu saçmalık beni şaşırtıyor. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hortumumu her kadın gibi kullandım, eminim."

"Bundan şüpheliyim." Birkaç dakika önce ön tarafta gördüğümüz genç adamla konuşan garsonu izliyor, her ikisi de büyük bir parti için hazırlanmış büyük bir masayı kontrol ediyor, gümüş takımlarla uğraşüyor, çiçek aranjmanlarını yeniden yerleştiriyor. Benton, "Genelde aksilikler keskin silahlar, vücut sıvıları ve sineklerden kaynaklanır," diye ekliyor.

"Külotlu hortumumu sedyenin üzerinde gezdirdim, şu kaldırıp indirmek için krankları olan kadavra taşıyıcılardan biri. Bir cesedi kaldırmaya yardım ederken muhtemelen tekerleklerden birine takıldım."

"Sonra ne olacak?" diye sorar ve gerçekten de bir sebepten dolayı sorduğunu anlamaya başlar. "Yeni bir külotlu çorap giymedin," diyor. "Neden?"

Sonuçta anlamsız bir soru değil. Tabii ki sorduğu hiçbir şey komik olsa bile gerçek değil.

Merkezimde Bryce kahve, atıştırmalıklar, standart tuvalet malzemeleri ve fazladan bir çift külotlu çorap gibi belirli ihtiyaçların stokta tutulmasından sorumlu.

Eğer bu tür şeylerin tedarikini denetlemiyorsa, aklıma gelmeme yüksek çünkü aksi gibi davransam da etekler ve çoraplar benim arkadaşım değil. Seçme şansım olduğunda, her zamanki saha kıyafetlerimi giyiyorum; aleve ve böceklere dayanıklı kargo pantolonları, ne kadar çok cep olursa o kadar iyi ve CFC armasıyla işlenmiş taktik gömlekler.

Ve tabii ki sağlam pamuklu çoraplar ve düşük profilli botlar. Ayrıca parkalara, paketlenabilir ceketlere, beyzbol şapkalarına da düşkünüm ve sanırım bunların hepsi tıp fakültesinde ve Hava Kuvvetleri'nde geçirdiğim o etkileyici yıllara dayanıyor. Ne zaman

ilk başladığımda önlükler ve BDU'lar içinde yaşıyordum ve elimde olsa hala öyle yaşardım.

Ancak sık sık , mahkemeye ve kanun yapıcılarının huzuruna çağrıldığım için, askerlerimizin giyeceği çelik yeleşin türünü veya birinin hapse girip girmeyeceğini etkileyebilecek bir müdür ve şef için uygun olan diğer teçhizatları el altında tutmam gerekiyor.

"İş yerinde haftada birkaç çift hortum kullanıyorum," diye açıklıyorum Benton'a tüm bunları. "Ve sanırım Bryce bu sıcakta pek alışveriş yapmıyor. Ya da belki de internetten sipariş vermekle uğraşamayacak kadar kendi dramlarıyla meşguldü. Evet, hortumumu mahvettikten sonra üzerime giyecek bir şeyim olmadığını fark ettiğimde mutlu olmadım. Ama neden Harvard Meydanı'ndaki CVS'ye uğrayıp bir çift daha almak aklıma gelmedi bilmiyorum, böylece burada çıplak bacakla oturmak zorunda kalmayacaktım. Sanırım bu da benim açımdan bir başka yanlış hesaplama."

"O zaman Bryce'ın seni hayal kırıklığına uğrattığını ve seni Meydan'a götürmeden önce bile ona kızgın olduğunu . Üstünü değiştirecek bir şeyin olmadığını fark ettiğinde, bu bir katalizör oldu." Benton okuma gözlüklerini kılıfından çıkarıyor. "Ama yakıt yükü zaten hazırды."

"Peki hangi yakıt yükünden ?" Peçetemi eteğimin üzerinde düzeltiyorum ve bu kıyafetlerden kurtulmayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum.

"Sanırım biliyorsun."

Sözü aileme, özellikle de kız kardeşimin davetsiz ve beklenmedik ziyaretine verdiğim tepkiye getiriyor ve saate bakıyorum. Dokuz buçukta Logan'a gitmeyi planlamıştım ama şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Lucy, Dorothy'nin geç kalabileceğini söylüyor. Kız kardeşimin bana haber vermesi iyi olurdu, böylece Benton ve ben buradan hızla uzaklaşıp bagaj alanının dışında saatlerce oturmak zorunda kalmazdık.

"Bryce saat dört buçuk gibi beni Coop'a götürmek, ayak işlerini halletmek ve sonra da buraya bırakmak için ofisime uğradı," diye anlatmaya başlıyorum öğleden sonra olanları. "Konuşmayı kesmemesi dışında her şey iyiydi. Gerçekten dayanamadım."

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Söz konusu Bryce olduğunda bunu yeniden yapılandırmak çok zor. Görünüşe göre onun hakkında aynı şeyleri hissetmediğime, ondan hoşlanmadığıma ya da onu etrafımda istemediğime ikna olmuş durumda ve bu durum bugünkü külotlu çorap olayından önceye dayanıyor. Son zamanlarda

Kendimden uzaklaştığım ve onu kovmayı düşündüğüm ya da kim bilir ne düşündüğüm gibi garip bir izlenime kapıldı."

"dayanarak?" Benton okuma gözlüğünü takıyor, düz ve dar burnunun üzerine yerleştiriyor, ela gözleri çerçevelerin üstünden beni buluyor.

"Başka neleri yanlış yaptığına dair tekrarlanan sorularına dayanarak. Coop'un önünde benimle tartışırken sürekli bunu soruyordu."

"Tartışan sen miydin yoksa o muydu?" "Her zaman iki kişi gerektiğini duymuşumdur."

Benton gülüyor. "Söz konusu o olunca öyle olmuyor. Bryce filenin her iki tarafında da oynamakta oldukça iyi."

"Tartışmadım. Sadece direndim ve inkar ettim, ona gitmem gerektiğini söyledim. Kavurucu sıcaktan o kadar endişeleniyordu ki, beni yalnız bırakmadığı için sıcaklığın ortasında dikiliyordum."

"Yani başka bir deyişle, size tepki veriyor." Benton menünün üzerinde duran kalın ciltli şarap listesini eline aldı.

"Her zamanki gibi ama görünüşe göre daha aşırı."

"Bu, tamamen kötü zamanlamayla ilgili talihsiz durumlardan biri haline gelebilir." Benton birkaç kalın krem rengi sayfayı çevirerek şaraplara baktı. "Umarım öyle olmaz. Ama bir muhalif, muhtemelen bir takipçi izlerken onunla aranızın bozulması kötü bir zamanlamaydı. Normalde bunu görmezden gelebilir, dengesiz bir saçmalık olarak geçiştirebilirdik. Ama marihuana yaprağı dövmesi bir sorun. Eğer bu ayrıntı olmasaydı, tamamen anlamsız bir şikâyet gibi görünen bir çağrıya itibar etmezdim. Dinleme zahmetine bile girmezdim."

"Ne demek istiyorsun?" Cevap veriyorum. "Peki dövmeyi nereden biliyorsun?"

Ama Benton şarap listesinde başka bir sayfa çeviriyor. Cevap vermiyor.

"Dokuz-bir-bir kaydını dinlediğinizi mi ima ediyorsunuz? Bana bunu mu söylüyorsun?" Sonra ben soruyorum.

Bölüm 7

Garson elinde bir şişe suyla döndü ve bardaklarımızı doldururken sessiz kaldık.

Aperatifler ve yemek salonunun uzun süre boyunca bize ait olmasının ne kadar güzel olduğu dışında hiçbir şey konuşmuyoruz. Benton her zaman ızgara yeşil soğan ve muz biberi turşusu ile yengeç keki alır ve ben genellikle limonlu kahverengi tereyağlı ıstakoz bisque ile kendimi şımartırım.

Ama hava her ikisi için de çok sıcak, karar veriyoruz ve bunun yerine yadigâr domatesli ve ufalanmış beyaz peynirli Akdeniz salatasını seçiyoruz. Tatlı soğanların yerine mor soğanları koyup koyamayacağımızı soruyorum ve yanında biraz daha sos ile kırmızı biber ekliyorum. Bir şişe daha su sipariş ediyorum, bu seferki bol limonlu ve köpüklü. Garson gider gitmez Benton'ın söylediklerine dönüyorum.

"Ne demek zahmet etmezdim?" diye sordum. "Karın bir polis şikayetine konu oluyor ve sen zahmet edip ilgilenmiyor musun? Korkakça olsa bile mi?"

"Bu, dengesiz insanların sizi toplum içinde görüp polisi ve medyayı aradığı ilk sefer olmaz." Benton şarap listesinde bir sayfa daha çeviriyor ve ışık, üzerinde aile arması bulunan altın mühür yüzüğünü yakalıyor. "Tanınıyorsun Kay ve insanlar seni sansasyonel suçlar ve felaketlerle ilişkilendiriyor. Sana aksini söyleyebilirdim ama bu gerçek olmazdı. Yani evet." Bana bir bakış attı. "Dikkat ya da gerektiği kadar dikkat etmemiş olabilirim."

"Kaydı dinlediniz." Soruyu geçiştirmesine izin vermeyeceğim. "Sormaya devam edeceğim."

Sessizce şarap listesini okuyor ve gözlerinin beyaz Burgonya şaraplarının olduğu bir sayfada aşağı yukarı hareket ettiğini görebiliyorum. Nedenini bilmiyorum. En fazla bir kadeh içebiliyor. Bir süre sonra arabayı sürmesi gerekiyor ve ben Dorothy'yi düşünüp Benton'a karşı daha da sertleşiyorum. Elimde değil.

"Kaydı dinlemek istiyorum," dedim ona. "Elinizde bir kopyası var mı? Ayrıca tutanakla da ilgilenmiyorum. O piçin benim hakkımda yalan söylediğini duymak istiyorum."

Benton farklı şarap türleri arasında sayfaları ileri geri çevirirken, "Marino sizin için çalmalı," diyor. "Sanırım, her baş dedektifin vaktini harcayacağı gibi, sizin bu korkunç huzur eyleminizi araştırıyor."

"Bana o kişinin söylediği hemen hemen hiçbir şeyi anlatmayacağını söylemiştim. Ayrıntılı olarak konuşmadı ve yasal olarak bunu zorlayabilirim Benton. Beni suçlayan kişiyle yüzleşme hakkım var ve bu durumda suçlayan kişi o kayıtta benim hakkımda yalan söyleyen kişi. Bunu kendi kulaklarımla duymak istiyorum. Federal bir suça karıştığımı düşünmediğiniz sürece bu kaydı benden saklamak için hiçbir yasal gerekçe yok. Ve son baktığımda, huzuru bozmak suç değildi."

Benton'ın benden istediği de tam olarak bu; onu gerçek duygularımı yansıtmayan kırıncı bir şekilde tehdit etmek. Yapmamam gereken şey, konu bu özel meseleye geldiğinde ona kocamış gibi davranmak, ki ironik bir şekilde eğer bir çift olmasaydık bunu bilmeyecekti. Şu anda onun Özel Ajan Benton Wesley, benim de Şef olmam gerekiyor ve bu yoldan defalarca geçtik.

Şarap kartelasında bir sayfa daha çevirir. "Bence beyaz şarap içmeliyiz," diyor. "Ama bu ne yemek istediğinize bağlı. Sadece tadına bakacak kadar alacağız ve geri kalanını eve döndükten sonra içmek üzere mantarlayacağız."

"Bunun için Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'na başvurmaktan başka bir şey gerekmez. Ama bana bunu yaşatmak aptallık. Balık düşünüyordum. Hafif bir şey." O sandalyesinin yanına evrak çantasını bulurken ben elime almadan menümü açıyorum.

Onu kucağına yerleştiriyor ve kilitlerin parlak şakırtısını tekrar duyuyorum.

"Sekizinci sınıf öğretmenimin bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Sekizinci sınıf öğretmenimin bana ne dediğini hatırlıyor musun? kablosuz kulaklığı fermuarlı çantasında. "İyi yaşlı Bay Broadmoor .."

"Bir gün istediğin şeyi elde edeceğini ve pişman olacağını kim ilan etti?" Benton için, benim için geçerli olduğundan emin olduğunda sık sık tekrarladığı anekdotu bitiriyorum.

"Hoş bir şey olmayacak ve seni bağışlamayı tercih ederim." Küçük siyah çantanın fermuarını açtı. "Ama bildiğiniz gibi, Massachusetts'te dokuz-bir-bir kayıtlarla ilgili yasalar oldukça belirsiz. Bana dinleyemeyeceğinizi söyleyen bir yasa yok.

Bu konuda haklısın."

Kulaklığı bana uzatıyor ve ben de takıyorum. Telefonunu masanın ortasına yerleştiriyor ve ekrandaki birkaç komuta dokunuyor. Parazit duyuyorum

ve stereo olarak tıklamak. Sonra:

"Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?" Santral görevlisi bir kadın ve sesini hayatımdaki kronik telsiz konuşmalarından tanıyorum.

"Merhaba. Tam olarak acil bir durum değil ama bence polisin bilmesi gerekir ki, değerli kamu görevlilerimizden biri Tanrı'nın ve Harvard Meydanı'ndaki herkesin önünde huzuru bozuyor."

Arayanın sesi yumuşak ve ritmik bir yavaşlıkta akıyor, akla şekerleme çeken birini getiriyor. Sanki kişi kafayı bulmuş ya da rol yapıyor ve Marino'nun arayanın kadın mı erkek mi olduğunu anlayamamakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ben de emin değilim.

Görevli "Acil durumunuzun adresi nedir?" diye sorar.

"Tam olarak bilmiyorum ama Meydan'ı tarif etmenin iyi bir yolunun T istasyonunun etrafındaki alan olduğunu düşünüyorum."

"Bana verebileceğiniz bir iş yeri adresi var mı?" "Hayır."

Arayan kişi birkaç kez öksürür.

"Hangi numaradan arıyorsunuz?"

"Bu benim cep telefonum, bu yüzden size yerimi söylemeyecek. Benimle ilgili hiçbir şeyi bu şekilde teyit edemezsiniz."

Bu noktada arayan kişi yavaş ve durgun bir şekilde küfürlü ve tartışmacı konuşmaya başlıyor ve ben *onun bir erkek* olduğunu düşünüyorum. Ama dürüstçe söyleyemem çünkü sesi bariton ile tenor arasında bir yerde hoş bir aralıkta alçak ve boğuk.

İddiasına göre tanık olduğu şeyi anlatmasını dinlerken, "erkek arkadaşım" yaşadığım sözde bok festivalinin, yalancı olan bu tanık memurla telefonda konuşurken gerçekleşen bir şey olmadığı aklıma geliyor. Söyledikleri gerçek zamanlı olamayacak kadar prova edilmiş görünüyor ve anında uydurma hikayesini olaydan sonra anlattığından şüpheleniyorum.

"Kadın şahsın şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?" Ben beyaz masa örtüsüne bakarken ve kulaklıktan dikkatle dinlerken santral memuru kayıtta benim hakkımda sorular soruyor.

"Hayır, ama o bir C-U-Next-Tuesday, ve eğer biri ölürse onun lanet olası evime gelmesini kesinlikle istemem.

Lanet parmağını sokuyor, gerçek bir ezik gibi görünen zavallı bir hanım evladı çocuğu tokatlıyor. Böyle iğrenç bir kaltağın nasıl bir başucu terbiyesine sahip olabileceğini hayal bile edemiyorum..."

"?" diye soruyor görevli, arayan kişi öksürüp tekrar boğazını temizlerken. "Dışarıda mısınız?"

"Kuşlar ve arılarla birlikte. Tabii ki dışarıdayım! Dışarıda, gözümün önünde olup biten şeyi başka nasıl haber yapabilirim ki?"

Bu, polisin yolda olduğunu bildirene ve arayanın adını sorana kadar devam eder.

"Benim ismime ihtiyacınız yok hanımefendi, ihtiyacınız olan şey onların isimlerine dikkat etmek. Beni duyuyor musunuz?"

"Polisin sizi bulabilmesi için bir isme ihtiyacım var-"

"Bu saçmalığı benimle deneme. Ne yaptığınızı biliyorum. Lanet olası hükümetle ilgili her şeyi yaptığınız gibi bunu da örtbas edeceksiniz ve hoşgörüsüzlüğün ve faşizmin sona ermesinin zamanı geldi..."

İğrençlik neredeyse bir dakika devam ediyor ve hakkımda bu kadar kötü şeyler duymak çok zor. Öfkem tavan yapıyor. Kulaklığı çıkarıp Benton'a geri veriyorum.

"Görünüşe göre bu kişinin benimle kişisel bir sorunu var." Sarsıldım ve öfkelandim ve söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Ses tanıdık mı?" Benton'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Hayır, değil. Arama ne zaman yapıldı?"

"Altıyı on iki dakika geçiyor." Anlamı bana çarparken bakışları hiç değişmiyor.

On iki ya da altı-on iki Haziran benim doğum tarihim. Normalde bunun kişisel hayatımla tesadüfi bir örtüşmeden başka bir şey olmadığını varsayırdım, ancak çok da küçük olmayan bir sorun var. Akşam altı-on iki aynı zamanda Tailend Charlie'nin 1 Eylül'den beri bana kayıtlı tehditlerini e-posta ile gönderdiği saattir.

"Yani olaydan neredeyse bir buçuk saat sonra." Su bardağıma uzandım. "Bryce ve ben dört kırk beşe yakın bir saatte The Coop'un önünde konuşuyorduk. Saatin sahte olmasının mümkün olmadığından emin miyiz?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum, Kay. Zaman damgası dokuz-bir-bir kaydında var." "O zaman arama kesinlikle ben Meydan'dan ayrıldıktan sonra yapıldı. Saat 6-12'de

Bahçede yürüdüğümden eminim. Bu aynı zamanda Marino'nun bana cep telefonumdan ulaştığı zamana denk geliyor."

"Kontrol edebilir misin?" Benton masanın üzerindeki telefonumu gösteriyor.

Telefonu açıyorum ve gelen aramalara bakıyorum. "Beni ilk kez 18 yaşında denedi," diye cevap veriyorum. "Hangi binanın önünden geçtiğimi hatırlıyorum.

telefon titredi ve arayan oydu."

Benton, "Bu da gösteriyor ki, polis seninle ilgili şikâyeti alır almaz onunla temasa geçmiş olmalı," diyor ve soruyor mu söylüyor mu bilmiyorum.

"Rosie'nin ona karşı her zaman biraz tatlı olduğunu unutma. Birkaç kez çıktılar. Muhtemelen onu elde etmek için bir dakikasını bile boşa harcamamıştır."

"Rosie?"

"Sevk memuru," diye hatırlattım ona. "Sesini tanıdım. Aslında adı Rosemary ama Marino ona Rosie diyor."

"Bu da beni aynı soruya geri getiriyor. Az önce dokuz-bir-bir aramasında sesle ilgili tanıdık gelen, fark ettiğiniz bir şey var mıydı? Sizi etkileyen bir şey?" Benton telefonuna bakıyor ama ekran uykuya dalmış ve cam gibi siyah bir dikdörtgenden başka bir şey görünmüyor.

Kilidi açar ve görüntülenen video dosyası dondurulmuş OYNATMA ile yeniden görünür Ok.

"Kişinin sesinin ne kadar kibirli ve nefret dolu olduğunun ötesinde mi?" İyice düşünüyorum. "Hiçbir şey beni etkilemedi, gerçekten."

"Emin değilmişsiniz gibi geliyor."

Alçı tavana bakıyorum ve 911'in ses kaydını kafamda tekrar oynatıyorum. "Hayır," diye karar verdim. "Bu tanıdık değil, sadece normal hoş bir ses. Bu konuda başka ne söyleyebileceğimden emin değilim."

"Ve sen yine ikirciklisin." Benton bana neden böyle düşündüğünü söylemeyecek.

Tanık karısı bile olsa onu yönlendirmek onun tarzı değil ve bir an düşünürken bir yudum su daha içiyorum. O haklı. Emin değilim ve sonra nedenini anlıyorum.

"Çok tekdüze, çok homojen," diye açıklıyorum algıladığım ama tanımlayamadığım şeyi. "Beklediğim çeşitlilikler yok. Bunda yapmacık ve doğal olmayan bir şeyler var."

"Başka bir deyişle kulağa yapay ya da konserve gibi geliyor. Başka bir deyişle sahte," diyor ve bunun Lucy'den mi geldiğini merak ediyorum. "Sentetik olup olmadığını söyleyemeyiz." Yeğenimle ilgili dile getirmedığım soruma cevap veriyor. "Ama Lucy bir yorumdan diğerine garip bir şekilde tutarlı olduğunu kabul ediyor. Diyor ki, eğer geliştirilmiş ya da değiştirilmişse-"

"Durun bir dakika. Eğer ses dosyasını polisten aldıysanız, o zaman nasıl değiştirilmiş olabilir?"

"Lucy, oyuncuların kullandıklarına benzer bir ses değiştirici fikrini ortaya attı. Piyasada bu uygulamalardan çok sayıda var, ancak bu kişinin kullandığı kadar kaliteli değil. Yazılım tarafından gizlenen tipik ses, kötü bir animasyon gibi açıkça sahte çıkma eğilimindedir. Arayan kişinin, siz telefonla konuşurken sesinizi değiştiren son derece sofistike bir yazılıma sahip olması da ihtimal dâhilindedir."

"Ve sesin her zamanki sesinden farklı ama diğer uçtaki kişiye normal geliyor." Düşüncesini bitirdim çünkü sırada ne olduğunu zaten biliyordum.

Benton, 911'i arayan ve benim hakkımda yalan söyleyen kişinin siber sapığım Tailend Charlie olmasının mümkün olup olmadığını soruyor.

"Bu kişinin işleri gösteriyor," diye ekliyor kocam. "Oynadığı oyun her neyse onu tırmandırıyor ve Tailend Charlie'nin teknik açıdan sofistike olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyoruz."

"Umalım da dokuz-bir-bir aramasını yapan kişi o olmasın çünkü bu, bugün bana çok yakın olduğunu gösterir," diye cevap veriyorum. "Ve siber zorba her kimse Cambridge'de olmamasını umuyorum. Tercihen gezegenin diğer ucundadır."

"Sadece bir hafta önce e- postayla tehditler almaya başlamanız bana biraz fazla tesadüfi geliyor, hepsi de değiştirilmiş ses klipleri. Ve şimdi de bu," diyor Benton.

"Söyleyin bakalım, Bay Profiler." Bacağımı bastırıyorum ve takım elbisesinin kumaşı çıplak tenime karşı pürüzsüz ve serin. "Karınızı C-U-Next-Tuesday olduğu için ihbar etmek üzere dokuz-bir-bir'i arayan biri hakkında ne söyleyeceksiniz?"

Bölüm 8

"Erkek. Ve yaşlı değil. Ama genç de değil," diyor Benton. "Olgun bir öğrenciden bahsetmediğimiz sürece öğrenci olduğundan şüpheliyim."

"Yüksek lisans öğrencisi gibi mi?"

"Bilmiyorum, en az kırklı yaşlarda," diye yanıtlıyor. "Yaşlı ama bu kişinin her türlü hava koşulunda özgürce hareket etmesini engelleyecek kadar yaşlı değil. Daha çok Meydan çevresindeki evsiz nüfustan biri gibi ama bu, şeyin olduğu anlamına gelmez. Eğitimli ama kendi kendini eğitmiş olabilir."

"Muhtemelen yalnız yaşıyor, muhtemelen psikiyatrik bir geçmişi var. Zeki biri, normalin çok üstünde. Hükümet karşıtı, yani otorite karşıtı ve evet, size karşı gerçek bir düşmanlığı olduğunu söyleyebilirim. İlişkileri aşırı idealize eden ve hatta olmayan ilişkileri varsayan bir tip." Benton tüm bunları bir alışveriş listesi gibi sıralıyor.

Bunu düşünmesine bile gerek yok.

"Tanıdığım biri olabilir mi?"

"Evet. Ama büyük ihtimalle tanıımıyorsunuz. Muhtemelen hiç tanışmadınız." "Marino bu kişinin ön ödemeli bir telefon kullandığını düşünüyor, bir TracFone,

İzi sürülemeyen bir şey," diye cevap veriyorum. "Eğer aylık telefon faturaları ve benzeri şeyleri içeren bir hayat yaşamıyorsanız bu mantıklı. Ama bu, yüklenmesi gereken bir tür ses değiştirme yazılımı kullanmakla nasıl bağdaşıyor?"

"Bana öyle geliyor ki, hemen hemen her tür akıllı telefona yazılım yükleyebilir ve yine de ön ödemeli kartlarla kullanabilirsiniz."

"Evet, bu tür şeyleri evsizlerle ilişkilendiririz ama eminim düşündüğünüz başka bir şey daha vardır.." Söylemeye başlıyorum ama garson köpüklü suyumuz ve limonumuzla geri dönüyor.

Benton elini kaldırarak bardaklarımızı kendimiz dolduracağımızı işaret ediyor. Garson uzaklaştığında Obama Phone'dan bahsediyorum, düşük gelirli insanlar için sınırsız dakika, mesajlaşma ve geri kalan her şeyi içeren ücretsiz bir cep telefonu sağlayan bir hükümet programına oldukça saygısız bir gönderme.

Benton dinlerken açıklıyorum: "Bu tip cihazlardan genellikle bölgedeki barınaklarda ve sokaklarda karton tabelalarıyla gördüğümüz evsizler için bahsediyoruz." "Ancak daha iyi bir kelime bulamadığım için Obama Phone'a başvurmanız ve kayıt yaptırmanız gerekiyor. Ve benimle ilgili sahte şikayette bulunan kişi böyle bir şey kullanıyorsa, numaranın operatöre kadar takip edilebileceğini düşünürdüm."

"SafeLink," diyor Benton ve bunu çoktan düşündüğü belli oluyor. "En büyük ve en popüler kontratsız cep telefonu hizmetlerinden biri."

"Ama telefon bir hükümet programının parçasıysa?"

"Aradaki fark bu olurdu. Kayıtlı olmanız gerekiyor. Hak kazanmak için kayıt yaptırmanız gerekiyor ve kendi hesabınız var." Su aldı ve bardaklarımızı doldurdu.

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Yani eğer kişi bu programın bir parçasıysa Lucy dokuz-bir-bir aramasını yapan telefonun izini sürebilirdi."

"Evet, yapabilirdi," diye katılıyor Benton.

"O zaman benim hayranım olan tanık Obama Telefonu kullanmıyordu," diye özetliyorum ve Benton bana bakıyor.

Arayan kişinin Obama Telefonu kullanmasını tercih edeceğimi biliyor ve asıl mesele de bu. Şansımı gerçekten Meydan'ın müdavimi olabilecek biriyle, belki de hoş olmayan ve dengesiz ama zararlı olmayan haklarından mahrum edilmiş denemeyi tercih ederim. İstemediğim şey, deneyimli bir suçlunun radarında olmak. Özellikle de hepimizi yanlış yola sevk eden bir yazılım yaratacak kadar sofistike birinin.

Kötülüğü tanıyamıyorsak, aramızda olmadığından da emin olamayız. Aramayı kim yaptıysa, Tailend Charlie her kimse, aynı kişi olsalar bile mi? Kötü niyetli kişi gözümüzün önünde olabilir. Ve bundan daha korkutucu bir düşünce olamaz. Benim hakkımda polise yalan söyleyen kişinin tanıdığım biri olduğunu öğrenmek yıkıcı olurdu. Bana İtalyanca ölüm tehditleri gönderen kişinin değer verdiğim ve güvendiğim biri olması daha da kötü olurdu.

"Dokuz-bir-bir kaydı için seni kim aradı?" Benton'a sordum. "Bu arada sen bu işe nasıl bulaştın?"

"Ben seninle evliyim. Bununla başla. Ama bir toplantıyı bitirip ofisten çıkmak üzereyken Bryce beni aradı. Kuzu mu, pisi balığı mı? Sen karar ver. Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

"Brüksel lahanalı pisi balığını deneyeceğim. Kaydın bir kopyasını nasıl aldınız? Cambridge polisinin bunu Bryce'a verdiğini düşünemiyorum."

". Bence Burgundy'ye gitmeliyiz. Bir Chablis *premier cru*."

"2009 Montée de Tonnerre." Bu şarabı daha önce de içmiştik ve şarap ferahlatıcı bir şekilde temiz ve saf, keskin bir finişe .

"Çok iyi," diyor Benton ve bana 911 ses kaydını polis şefi arkadaşından alıp almadığını söylemiyor, ben de daha fazla sormayacağım çünkü bilmek istediğimden emin değilim.

Garson salatalarımızla geri dönüyor ve ikimiz de ana yemek olarak brüksel lahanalı tavada pişirilmiş halibut sipariş ediyoruz.

Spaghattini sebzeleri ve yabani mantarların yanlarını istiyorum ve Chablis sipariş ediyoruz. Sonra o tekrar uzaklaşana ve konuşmamızı duyamayana kadar sessizce bekliyoruz ve ben onun oyalandığını hissetmeye başlıyorum. Ama sadece birkaç kişi içeri girmeye başlamıştı ve muhtemelen sıkılmıştı.

Benton bana, "Bu arada, bilmiyorsan diye söylüyorum, birkaç saat önce yeni terör bülteni yayınladık," dedi ve FBI'ın yayınladığını kastetti.

"Onlara ayak uydurmak zor. Her zaman yüksek alarmda varsaymayı alışkanlık haline getirdim. Belirli bir şey var mı?"

"Sadece önemli bir şey olduğunu ve Doğu Yakası'ndan bahsettiğimizden şüphelenmek için sebepler var. Umarım yine Boston olmaz ama bu konuda çok fazla dedikodu var ve ayrıca Washington da var."

"İçin teşekkürler." Ona bakıyorum çünkü beni yakından izlediğini hissediyorum. "Başka bir şey mi var? Çünkü bir sorunuz varmış gibi görünüyorsunuz. Kafanın üzerinde bir baloncuğun içinde görebiliyorum."

"Belki de ."

"Ve şimdi böyle yüklü bir yorumdan sonra bunu yapmak zorundasınız."

". Bryce'ın siz olduğunuz için biraz gevşek davranıyor olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum."

"Gevşekçe sarıldım mı? Bunu daha önce duyduğumu sanmıyorum. Çok kaba şeyler de dahil olmak üzere pek çok şey duydum ama bunu hiç duymamıştım."

"Size önemli bir soru sormama izin verin. Eğer Dorothy aniden şehre gelmeseydi, sizce Harvard Meydanı'ndaki olay

ne oldu?"

"Hayır. Çünkü hediyeler ya da tiyatro biletleriyle uğraşmak zorunda kalmazdım." "Tek sebep bu değil, Kay. Buraya geliyor. O istemedi, o söyledim ve siz de her zamanki gibi yardımcı oldunuz. Biletini ödediniz ve hatta ona evimizde bir oda teklif ettiniz."

"Neyse ki Lucy ile kalmayı tercih ettiği için bunu reddetti." Ruhumun daha düşük bir seviyesinden, iç benliğimin onaylamadığım ve belki de nefret ettiğim bir bölgesinden öfkenin ısı gibi yükseldiğini hissediyorum.

"İçimden bir ses Marino'yla kalmayı tercih edeceğini söylüyor," diyor Benton. "Ama sadece bir çatı katında yaşasaydı."

Bardağımı çok sert bırakıyorum ve su kenarından taşıyor. Beyaz masa örtüsünün suyun sızdığı yerde griye izliyorum. Sonra Benton peçetesini kullanarak yaptığım pisliği kuruluyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sen neden ?" Bayan P'nin birkaç masa ötede elektrikli bir kibritle mum yaktığını fark edince üzgün görünmemeye çalışıyorum.

Başka biriyle kavga ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Şu anda derimin ne kadar ince olduğunu farkındayım.

Garsonumuz iki kadeh ve şarapla tekrar geldiğinde Benton, "En son hepimiz Miami'deyken bundan bahsetmiştim," diyor.

Geçtiğimiz Haziran ayındaki son seyahatimizi düşünüyorum ve Marino ile Dorothy'nin paket yemek almak için birlikte araba kullanmaya başladıklarını hatırlıyorum. Marino bir Harley kiralayıp Dorothy'yi gezdirirken Benton'ın bir yorum yaptığını hatırlıyorum. Miami'de ailemle birlikteyken ve aynı zamanda Lucy, Janet ve Desi ile uğraşırken dikkatim çok dağınık olabiliyor. Ancak Benton'ın ima ettiği şeyin fark etmek istemeyeceğim bir şey olduğu da doğru. Bunun doğru olmasını istemezdim. Marino ve kız kardeşimin birlikte olma fikrinden daha korkutucu bir şey düşünemiyorum.

Garson yumuşak bir patlamayla mantarı çıkarır ve Benton'a uzatır. Mantarı burnuna götürür ve az miktarda soğuk Chablis'in dökülmesini izler.

"Bu şeref sana ait." Kadehi bana uzatıyor ve şarap keskin bir şekilde temizlenerek dilimi uyandırıyor.

Benton başıyla garsona her birimize birer tadımlık koymasını işaret ediyor.

"Mutlu Çarşamba'lar." Benton kadehini benimkine dokunduruyor ve son bir saat içinde ikinci kez kıyafetimin içinde bir böcek olduğunu hissediyorum.

Telefonum ceketimin cebinde titriyor.

"Şimdi ne olacak?" Kimin aradığını kontrol ederken bardağımı yere bıraktım. "Konu açılmışken... Yine Marino."

Tüm sonra, o bile iyi bir neden olmadıkça yemeği . Şimdi Benton'ın telefonu çalıyor.

"Buna bakmam lazım" demeden önce 202 alan koduna bir göz atıyorum ve o da "Wesley burada" diye cevap veriyor.

"Bekle," diyorum Marino'ya selam vermeden ve Benton'la ikimiz de sandalyelerimizden kalkıyoruz. "Nerede olduğumu biliyorsun, o halde önemli bir şey olmalı. Sanırım konuşabileceğim bir yere gitmem gerekiyor."

"Şimdi yap." Marino'nun sesi sert.

"Ben çıkıyorum. ," diyorum Benton ve ben evrak çantalarımızı toplarken.

Elimizi bile salatalarımızın ve şarap kadehlerimizin yanına peçetelerimizi bırakıyoruz. Sanki bir daha gelmeyecekmişiz gibi ayrılıyoruz.

Bölüm 9

Oturmakta olan diğer çiftlerin meraklı bakışlarından kaçınarak yemek salonunda bir amaç uğruna yürürken sakın ve çekingen davranıyorum.

Benton ve ben birlikteyiz ama ayrıyız, her birimiz telefonla konuşuyoruz. Bize bakınca, olağan dışı bir şey olduğunu asla anlayamazsınız. Emlakçılarımızla, bankacılarımızla, komisyoncularımızla, evcil hayvan bakıcılarımızla konuşuyor olabiliriz.

Çok sevdiğimiz çocuklarımızdan telefonlar alan varlıklı bir çift olabilirdik ve Benton zengin, yakışıklı, ekmek parası kazanan kişi olurdu. Buna karşılık ben her zaman yıpranmış ve yarım yamalak görünen, çalışkan, oldukça tuhaf ve zor bir eş olurum. Masalar arasında dolaşırken gözlerimiz hafifçe aşağıya kayıyor ve sabit bakışını, çenesinin esnemesini, ellerinin gerginliğini tanıyorum.

Ciddi bir şey olduğunda nasıl davrandığını bilirim. Muhtemelen işvereni olan ABD Adalet Bakanlığı'nı dinliyordur. Kendi bölüm ofisini değil ama Washington, D.C.'yi, muhtemelen FBI'dan üst düzey birini ya da müdürün kendisini, Beyaz Saray da olabilir. Benton'ın işe başladığı ve eskiden çalıştığı Quantico değil. Telefonu titrediğinde gördüğüm alan kodu da bu değil.

Kocamın özel gücü, suçlunun zihnine girme, nedenini ve niçinini keşfetme ve en son canavarı aramıza salan travmaları ve kötü kabloları ortaya çıkarma yeteneğidir.

Benton'ın avı tek bir kişi olabilir. Birkaç kişi ya da bir grup da olabilir ve onların peşine düştüğünde empatik bir Metot oyuncusu olmak zorundadır. Onları yakalamak için kötülerin ne hissettiğini düşünmeli, tahmin ve hatta hissetmelidir. Ama bunun bir bedeli var.

"Evet, konuşuyorum," diyor Benton ve dinliyor. Sonra, "Anlıyorum. Hayır, farkında değilim." Bana baktı. "İlk defa duyuyorum." Kırmızı halıya bakıyor. "Lütfen açıkla. Dinliyorum."

"Ben gidiyorum," diyorum Marino'ya sessizce.

Bir şeyler oldu ve hayal gücüm benden daha iyi olmaya başladı. Boğucu, ağır ve karanlık bir varlık hissediyorum. Sanki elle tutulur gibi.

Havadaki ozon, büyük bir fırtına kopmadan hemen önceki ürkütücü boşluk gibi. Bunu içgüdüsel bir seviyede hissediyorum.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" Benton bize bakan insanlardan başını çeviriyor.

"Orada olmalıyım. . . üç dakika içinde." Marino'nun sesi kulaklığımda kesik kesik duyuluyor, yine kötü bir bağlantı ve son birkaç saat içinde tuhaf bir şekilde gelişen her şey birden etrafımda dönmeye başlıyor. "Kimse bir şey görmemiş.

. . kadarıyla. Ama iki kız, bu iki ikiz onu buldu ..." diyor ve ben de çözmek için elimden geleni yapıyorum.

Ama sanki bir kasırganın içine girmiş gibiyim. Etrafta o kadar çok şey uçuşuyor ki neyin yukarı, neyin aşağı, neyin ters olduğunu anlayamıyorum.

Ona tekrar ", " diyorum çünkü kimse beni duymadan bir dava hakkında konuşmam.

"Kennedy'yi kapatmak . . . Harvard Caddesi'ne dönüyorum." Sesi kesik kesik. "Bana iki saniye daha ver. Sessiz bir yer bulacağım," diye cevap veriyorum ve

arka planda sirenler çalarken motorunun sesini duyabiliyor.

Benton, Bayan P.'nin boş istasyonunu geçip girişteki yuvarlak masanın üzerinde duran, kesilmiş zambak ve güllerden oluşan görkemli kokulu aranjmana doğru ilerliyor. Az önce Doğu Yakası'nda, muhtemelen yine Boston bölgesinde beklenen bir terör saldırısı hakkında söylediklerine geri dönüyorum. Şimdi burada, Cambridge'de bir şey oldu ve kendisi Washington D.C. ile telefonda görüşüyor. Hissettiklerim hoşuma gitmiyor.

Benton'ın telefonda bir şeyden haberdar olmadığını, her neyse ondan haberdar edilmediğini söylerken bana bakışını beğenmedim. Sanki burada ve şu anda onun bilmesi gereken, ikimizin de bilmesi gereken bir şeyler oluyormuş gibi. Her ne oluyorsa sadece yerel bir sorun değil ve bunu düşünürken kendimi aştığımı da biliyorum. İkimizin aynı anda acil olmasa da önemli çağrılar alması, bunların birbiriyle bağlantılı olduğu anlamına gelmez. Bu bir tesadüf olabilir.

Ama aldığım uğursuz sinyallerden kurtulamıyorum. Çok yakında Benton'la benim de aynı sorunu yaşamak üzere olduğumuzu keşfedecekmişim gibi bir his var içimde ama bunu pek tartışamayacağız. Farklı pozisyonlarımızda bunu aynı şekilde ele almayacağız ve hatta ters düşebiliriz. Bu ilk kez olmayacak ve kesinlikle son da olmayacak.

"Doc . . . ? Şu kısmı anladın mı? ? Interpol'ün ... ?" Marino dedi ki, onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Seni zar zor anlayabiliyorum," diye yüksek sesle fısıldayarak cevap veriyorum. "Ve konuşamıyorum. Bir saniye lütfen."

Benton misafir odasına yöneliyor ve keşke perdeler uzun, geniş pencerelerin üzerine çekilmiş olsaydı diyorum. Dışarısı tamamen karanlık, sadece uzaktaki lambaların belli belirsiz lekeleri mürekkebi geri itiyor ve gecenin ve içinde ne olabileceğinin farkındayım, muhtemelen yakınlarda, muhtemelen izliyor. Belki de burnumuzun dibinde. Kötücül bir şeyin bütün gün ve muhtemelen daha uzun süredir bizi kurcaladığını seziyorum.

Girişe dönüyorum, duvardaki eski, paslanmış aynadan kaçınıyorum ve Marino'yu telefonda dinlerken başım ön kapıya bakacak şekilde eğik duruyorum ama aslında hiçbir şey görmüyorum.

Söylediği her şeyi duymak zor. En iyi ihtimalle zayıf bir bağlantımız var ve tedirgin olmaya başlıyorum. Kimin ne yaptığını ya da kimi gözetlediğini bilmiyorum ve diğer her şeyin ışığında kendimi avlanmış ve yönünü kaybetmiş hissetmemek çok zor.

"Tamam, dur. Bunu tekrar söylemelisin ama çok daha yavaş." Süslü bir dökme demir şemsiye standının yanına sokuluyorum ve bunun olduğuna inanmak istemiyorum. "Ne demek çoktan sertleştin?"

Marino, "Hayati değerlerini kontrol eden ilk adam zaten kaskatı olduğunu söyledi," diye yanıtlıyor ve bağlantı bir anda neredeyse mükemmel oluyor.

"Peki bunu kendiniz gördünüz mü yoksa size söylenen bu mu?" Cevap veriyorum çünkü söylediği şey kulağa tamamen yanlış geliyor.

"Bana söylendi."

"Herhangi bir canlandırma girişimi oldu mu?"

"Belli ki ölmüştü," diyor Marino çok net bir şekilde. "Size söylenen buydu."

"Evet."

"Bunun nesi açıktı?" Ben soruyorum.

"Bir kere kaskatı kesilmişti. Ekip ona dokunmadı." "O zaman kaskatı olduğunu nasıl anladılar?"

"Bilmiyorum ama görünüşe göre öyle." Marino yine olay yerine gitmediğini hatırlatıyor.

"Bildiğimiz kadarıyla ona dokunan tek kişi ilk müdahale memur mu?" Bilmek istiyorum.

"Bana söylenen bu."

"Peki ya ateşi? Sıcak mı? Soğuk mu?"

"Sözde sıcak. Ama hava hâlâ doksan dereceyken ne bekliyorsun ki? Bütün gün dışarıda kalabilir ve hiç soğumayabilir."

"Oraya gittiğimde göreceğim. Ama bu titizlik pek mantıklı gelmiyor," diyorum Marino'ya. "Tabii başlangıçta tahmin edilenden çok daha uzun süredir orada değilse. Ve bu da mantıklı olmaz. Bu havada bile dışarıda, özellikle de su kenarında hâlâ bazı insanlar var. Şimdiye kadar çoktan bulunmuş olurdu diye düşünüyorum."

Ölüm katılığının belirgin olması için, hangi kasların belirgin şekilde etkilendiğine ve ölüm sonrası sürecin ne kadar ilerlediğine bağlı olarak, kurbanın en az birkaç saat önce ölmüş olması gerekir. Yaşadığımız yüksek sıcaklıklar çürümeyi hızlandıracak, yani ölüm katılığı daha erken ortaya çıkacaktır. Ancak Marino'ya söylenenlerin doğru olma ihtimali son derece düşük. Bu da şaşırtıcı değil. Devriye memurları genellikle olaya ilk müdahale eden kişilerdir ve neye baktıklarını her zaman bilemezler.

". . . Cesedi bulan ikizlerle birlikte bekliyor." Marino söylüyor ve sonra gerisini unutuyorum.

"Tamam. Yine kötü bir yerde olmalısın." Sinirlenmeye başlıyorum, ama en azından sahneyi güvence altına almış gibi görünüyor.

Ama Interpol'ün kendisini aramaya çalıştığını söylerken ne demek istediğini anlayamıyorum.

"Görünüşe göre biri ağaçların arasında saklanıp bekliyormuş," diyor ve bağlantı yeniden çok daha iyi hale geliyor. "Ben de öyle tahmin ediyorum. Gözleri ya da kulakları yok."

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakmaya devam ederken, "Gün ortasında olsaydı olmazdı," diye belirtiyorum. "Peki iddia edildiği gibi saatlerdir ölüyse? Gözler ve kulaklar olurdu çünkü güpegündüz, muhtemelen erken ya da öğleden sonra olurdu."

"Sana katılıyorum. Bu kısım doğru olamaz."

"Pek öyle görünmüyor. Ama oraya gittiğimde göreceğim," diye tekrarlıyorum. "Bana başka ne söyleyebilirsin?"

Marino, buradan bir mil bile uzakta olmayan, son bir saat içinde gerçekleşmiş olabilecek şiddetli bir ölüm hakkında bildiklerini anlatmaya başlar. Kadının cesedi nehir boyunca uzanan spor yolunun üzerinde. Kıyafetlerinin bir kısmı yırtılmış, kaskı yirmi metreden daha uzakta ve

görünür kan. Görünüşe göre kafasına aldığı bir darbe sonucu ölmüş, ya da ilk müdahale eden memur Marino'ya böyle söylemiş.

Marino, "Kızın nerede debelendiğini, kafası patıkaya çarptığı için nerede hareket ettiğini görebildiğinizi söylüyor," ekliyor ama benim dikkatimi çeken, kızın kaskından bahsetmesi. "Sanki biri kızın kimsenin göremeyeceği sık bir ağaç kümesinin arasından geçmesini beklemiş, sonra onu yakalamış ve kız da deli gibi mücadele etmiş gibi."

"Ne kaskı?" Ben sordum. "Kurban bisikletli miydi?"

Marino, "Görünüşe göre ata binerken saldırıya uğramış," diye cevap veriyor ve ben onun gergin ses tonundaki heyecanı duyarken, omurgam boyunca bir ürperti hissediyorum.

Elimde olmadan bugün önce repertuar tiyatrosunda, sonra da Quincy Caddesi boyunca kaldırımda yaşadığım karşılaşmayı düşünüyorum. Birden İngiliz aksanlı genç kadın aklıma geliyor ve keşke olmasaydı diyorum.

"Parkın ortasından geçen patıkadaydı," diye açıklıyor Marino, "ve olay ağaçların arasında küçük bir açıklığın olduğu yerde gerçekleşti. Onu pusuya düşürmek için böyle planlandığını düşünüyorum."

"Ve kaskı çıkarılmıştı ve cesetten yaklaşık yirmi metre uzaktaydı?" Bu da onun titizliği gibi mantığa meydan okuyan başka ayrıntı ve kaskın ne renk olduğunu merak ediyorum.

Umarım robin's-egg mavisi değildir.

"Hikaye bu," diyor Marino ve büyük bir şey olduğunda sesinin çıktığını çok iyi biliyorum.

Sadece büyük değil. Ama patlayıcı derecede kötü. Tarif ettiği ani saldırı, düzgün bir şekilde ele alınmazsa halkta panik yaratacaktır. İçim biraz bulanıyor. Benton ona düşürdüğü su şişesini uzatırken bisikletli genç kadının bana şaşkınlıkla baktığını hatırlıyorum. Yola çıkmadan önce kaskını tekrar taktı ve çene kayışını bağlama zahmetine girmedi. Caddeyi geçip Avlu'dan geçerek Meydan'a ve nehre doğru giderken sallanışını gördüğümü hatırlıyorum.

Bu akşam yediye yakın bir saat önce, güneş batmak üzereyken gerçekleşmiş olmalı. Kendi kendime, eğer kurbanın gördüğüm kadın olduğu ortaya çıkarsa, bunun kaderin garip bir cilvesi, neredeyse inanılmaz bir şey olacağını söylüyorum. Neredeyse titizlikle ilgili detayın doğru çıkmasını umuyorum. Eğer , kurban Converse spor ayakkabılı genç bisikletçi .

Ama kendimi rahatlatırken bile, Marino'nun titizlik hakkında söylediklerinin doğru olamayacağını da biliyorum. Ya da raporlama memurunun kafası karışmıştır. Çünkü ben

John F. Kennedy Parkı'nın içindeki spor yolunda bulunan bir cesedin saatlerce fark edilmemesinin -bu havada bile- mümkün olduğunu düşünüyorum. Ölümün yakın zamanda gerçekleştiğinden şüpheleniyorum ve sonra genç kadının kızarmış yüzünü ve gülümsemesini tekrar hayal ediyorum.

Seni öldürmeyen şey güçlendirir. Kafamın içinde onun sesini duyuyorum.

Marino kulaklığımdan, "Ofisinizle zaten konuştum," diyor. "Rusty ve Harold bir kamyon getiriyorlar." "Bana büyük bir tane lazım."

"MCC," diyor ve üç akslı otuz beş metrelik mobil komuta merkezi, park edecek bir yer varsa iyi bir fikir.

"Bir barıkata ihtiyacımız olacak," Marino'ya hatırlatıyorum ve kadının yüzünü, sportif güneş gözlüklerini ve kendinden emin gülümsemesini düşüncelerimden çıkaramıyorum.

"Ben de bunu emretmişim. konuştuğunu unutma."

CFCde soruşturmaları yönetirken filomuzdan .

Bazı açılardan operasyonlarımızın özü ve cıvataları hakkında benden daha fazla şey biliyor.

"Sıcaktan ve meraklılardan kaçmak için bir yer istiyorum," diye cevap veriyorum. "Ve bol miktarda suya ihtiyacımız olacak."

"Evet, elinizin altında bir 7-Eleven yok ve park da bok gibi karanlık. Işıkları kuruyoruz."

"Lütfen onları henüz açmayın. Sahne Fenway gibi alev alev yanacak."

"Merak etmeyin. Hazır olana kadar her şeyi karanlıkta tutacağız."

Yapıyoruz

Aval aval bakanları, özellikle de telefonlarıyla çekim yapmaya çalışan pislikleri uzak tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Her yerde öğrenci evleri var. Eliot House, Memorial Drive'ın diğer tarafında ve Pentagon kadar büyük, ayrıca Kennedy Okulu ve Memorial Drive'da trafik var. Köprünün hemen orada olduğunu ve suyun karşısında Boston olduğunu söylemeye gerek bile yok. Yani şu anda olay yerini aydınlatmak gibi bir planımız yok."

"Bir ismimiz var mı?" Ben soruyorum.

"Yolda bisikletin yanında bir kimlik bulundu. Elisa Vandersteel, yirmi üç yaşında, İngiltere'den. Tabii bu ölen kadına aitse. Muhtemelen öyledir diye tahmin ediyorum," diyor Marino ve benim moralim bozuluyor. "Resmin ona benzediğini söylediler, ne . Ve az önce Fakülte Kulübü'nün önünde . Çıkıyor musun?"

"İngiltere'nin neresinde?" Neredeyse sormak istemiyorum. "Londra, sanırım."

"Ne tür bir ayakkabı giydiğini biliyor musun?" Bisikletçinin kirli beyaz Converse spor ayakkabılarını hayal ediyorum ve ayak bileğinin altında olan bisiklet çoraplarına bir göz attığımdan oldukça eminim.

"Ayakkabıları mı?" Marino sanki beni doğru duymamış gibi soruyor. "Evet."

"Hiçbir fikrim yok," diyor.

"Neden?" "Bir dakika sonra görüşürüz," diye cevap veriyorum.

Bölüm 10

Ön kapıdan uzaklaşıyorum, büyük çiçek aranjmanıyla antika giriş masasının yanında duraklıyorum.

Misafir odasının içinde Benton, bebek kuyruklu piyanosunun yanındaki pencerenin bir tarafına gizlice sıkışmış durumda. Telefonla konuşuyor, yüzü sert ve kasvetli. İçeride ondan başka kimse yok ve keşke ona bisikletli kadından bahsedebilseydim. Onu o da gördü ve şimdi en kötüsü olmuş olabilir.

Ama daha fazla yaklaşmıyorum. Onu ne zaman rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum ve Bayan P'nin tekrar yerinde olduğunu, yuvarlak eski moda gözlükleriyle bana fark ediyorum. Ben ona bakarken o hızla yere bakıyor ve menüleri açıp içindeki basılı sayfaları kontrol etmeye başlıyor. Bir şeylerin ters gittiğini sezdiğini söyleyebilirim.

Benton'ın telefonda konuştuğu kişiyle ne konuştuğunu duyamıyorum ama ses tonundan biraz önce konuştuğu kişiyle aynı kişi olmadığı izlenimini ediniyorum. Onunla göz göze geliyorum ve gitmem gerektiğini söylüyorum, o da başını sallıyor. Sonra arkasını dönüyor. Elini telefonunun üzerine koyup neler olduğunu sormuyor ya da ona neler olabileceğini söylemiyor. Bu da beni gerçekten aynı dava için mi arandığımızı merak etmeye itiyor.

Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Bu aşamada FBI'ın yerel bir ölümle, muhtemelen Londra'dan Elisa Vandersteel adında genç bir kadının ölümüyle ilgilenmesi için aklıma gelen hiçbir neden yok. Ancak Marino'nun Uluslararası Kriminal Polis Teşkilatı Interpol'den bahsetmesi rahatsız edici. Neden bahsettiğini ya da yanlış duymuş olabileceğimi bilmiyorum. Ama mavi kasklı ve Converse spor ayakkabılı bisikletçinin bana *fıstık ezmeli kekçi kadın* dediğini düşünmeden edemiyorum.

Cesedinin yanında bulunan kimliğin ona ait olmayabileceğini fark ediyorum ama onunla tanıştığımda sesi İngiliz'e benziyordu, muhtemelen Londra'dan geliyordu ve midem daha da sıkışıyor. Kişisel bir aciliyet duygusu hissediyorum. Sanki öldürülen kadını tanıyormuşum gibi. Sanki konuştuğu ya da gördüğü son insanlardan biri ben olabilirmişim gibi. Ve düşüncelerimi kontrol etmek için kendimi zorluyorum.

Parkta kimin cesedinin olduğunu ya da ölümün nasıl ve neden gerçekleştiğini kesin olarak söyleyemem, diye kendime hatırlatıyorum. Kapıyı açıyorum ve boğucu gece havasında kimsenin oturmadığı verandanın karanlık fırınına adım atıyorum. Yürüyüş yolunu takip ediyorum, attığım her adımda etrafıma bakıyorum. Böceklerin sessiz gece seslerini, ürkek bir patlamayla dallardan havalanan, kanatları ısıklık çalan kuşları dinliyorum.

Yaşlı ağaçların gıcirtısını, yapraklı gölgeliklerin hışırtısını ya da bir katididin cıvıltısını dinliyorum. Ama rüzgâr gibi hızla akan, sonra tekrar hızlanmadan önce yavaşlayan trafik dışında ortalık çok sessiz. Hafifçe vuran ayakkabılarımın altındaki tuğlaların sertliğinin farkındayım, yoğun statik havaya ve Quincy Caddesi'ndeki araçların parlak böcek gözlerine dikkat ediyorum.

Daha önce Benton'la birlikteyken geçtiğim yeşillik ve kayalıkların yanından geçiyorum ama sanki şimdi başka bir gezegendeyim, etrafım tanımadığım çimen boşlukları, iri karanlık şekiller ve gölgelerle çevrili. Önümde silüet halinde duran ayırık rayların ötesindeki trafik dışında hiçbir şey hareket etmiyor. Daha bir buçuk saat önce yürüdüğüm Avlu'da, caddenin karşısındaki kütüphanelerin uykulu ışıklarını görebiliyorum. Kaldırıma ulaştığımda Marino'nun cipi Benton'ın Audi'sinin arkasındaki kaldırıma park etmişti.

Arabaya binip kocamın karartılmış Batmobil'inin farların parıltısıyla aydınlanan arka kısmına bakarken déjà vu yaşıyor gibiyim. Ancak şu anda içinde değil ve çok kısa bir süre önce direksiyonun arkasında oturup dikiz aynasından bizi izlediği boş karanlık alanı gördüğümde bir yalnızlık acısı hissediyorum.

Benton hâlâ Fakülte Kulübü'nün içinde ve ben onun kırmızı ön kapıdan çıkmasını, dışarı çıkıp yürüyüş yolunu takip ederken giriş ışığının onu aydınlatmasını izlemeye devam ediyorum. Ama ondan hiçbir iz yok. Hâlâ telefonla konuşuyor olmalı ve tüm bu kaostun ortasında yiyemediğimiz yemeğin parasını ödemek gibi sıradan meselelerle ilgilenmek zorunda olduğu aklıma geliyor. Hesabı istemeyi düşünmedim. Sadece çıkıp gittim.

Kapımı kapatıp çantamı ayaklarımın dibine koyarken Marino'ya iki otopsi teknisyenim Rusty ve Harold'a olay yerine başka ne getirmeleri gerektiğini soruyorum.

"Ve çoktan gittiler mi?" Omuz kemerimi kendime doğru çekiyorum ve çelik dil, her zamanki gibi koltuktaki çatlaktan çıkarmak zorunda kaldığım tokaya takılıyor. "Çünkü koruyucu kıyafetlere ve bir olay yeri çantasına ihtiyacım var. hiçbir şey yok, bir çift eldiven bile. Ve ofisime uğrayacak zamanım yok."

"Rahatlaman gerek," diyor Marino. "Ben ."

Kravatını çıkarmış olması dışında onu son gördüğüm gibi görünüyor. Arka koltukta görüyorum, polyester bir yılan gibi özensizce sarılmış.

"Lütfen ışıkları kapalı tutacağımıza dair beni temin edin." Rahatlamam mümkün değil. "Taşınabilir projektörleri yakarız ve davetiyeleri ve basın bültenini de gönderebiliriz."

"Eskiden nerede çalıştığımı hatırlıyor musun? Tüm bunlarla kimin ilgilendiğini ve hala nasıl yapıldığını bildiğini hatırlıyor musun?" Aynalarını kontrol ediyor. "Ne biliyorum." Gözleri dalıyor ve terliyor. "Sanırım Benton kalıyor?" Marino, uzaktaki karanlıkta kutu gibi ve ağırbaşlı duran Fakülte Kulübü'ne bakıyor.

Soluk altın rengi bir ışık on iki camlı uzun pencereleri dolduruyor ve misafir odasının içini, erkeksi deri mobilyaları, ışıltılı avizeyi, pırıl pırıl parlayan baby grand'ı görebiliyorum ve Benton'ı arıyorum. Ama tüm dünyanın görmesi için pencerelerin önünde durmasına imkân yok.

"Ne yaptığından emin değilim," diye cevap veriyorum. "Ben çıkarken Washington'la telefonda konuşuyordu."

"Dur tahmin edeyim," diyor Marino ve hemen Benton'ın telefonunun John F. Kennedy Parkı'nda az önce olanlarla ilgili olduğunu varsayıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum kaldırımdan uzaklaşırken. "Neler olduğunu bilmiyorum ama daha önce terör alarminin yükseltildiğinden bahsetmişti."

Marino acil durum ışıklarını yakar ama sirenini açmaz. "Bir şeyler , Doktor. Sadece sana söylüyorum. Ve bilgiyi aktarmıyor çünkü FBI'ın yaptığı bu, onlarla evli olmanızın bir önemi yok."

"Ben FBI ile evli değilim. Benton'la evliyim." Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim.

Marino sanki kocamı benden daha iyi tanıyormuş gibi, "Washington'la telefonda konuşmasının nedeni Vandersteel davasıysa, sana söylemesine imkân yok," diyor. "Interpol'le konuşuyor olabilir, bu da bana gelen aramayı açıklayabilir - bu, buradaki davayla haberlerin çoktan zincire vurulduğunu varsayıyor ve eğer öyleyse, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmek isterim. Ama Benton işine gelmediği sürece sana bir şey söylemez çünkü şu anda o Federaller. Ve evet, sen de onlarla evlisin. Ya da belki daha kötüsü? O evli."

"Interpol'den birkaç kez bahsettiniz." Şu anda Benton'ı, FBI'ı ya da başka bir şeyi kötölemesini duymakla ilgilenmiyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"Seni de , değil mi?" Marino bana bakıyor, kahverengi gözleri parlıyor ve kan çanağına dönmüş.

"Hayır." Şaşırdım. "Neden ve ne hakkında?"

Marino Harvard Caddesi'nden sağa dönüyor ve izlediği rota benim daha önceki talihsiz yürüyüşümdeki adımlarımı takip ediyor.

Ancak şimdi hava tamamen kararmış, yıldızlar ve çeyrek ay günlerdir ufuk çizgisini saran ve alacakaranlıkta renkleri pastel tonlardan şatafatlı turuncu, eflatun ve koyu gülün geniş fırça darbelerine yoğunlaştıran sıcak bir pus tarafından lekelenmiş durumda.

"En baştan başlayayım ve açıklayayım," diyor Marino. "Aslında CFC'ye gidiyordum."

"Ne için?" İki şeritli yolun her iki yanında bulanık ışık zincirleri oluşturan , bir kitapçının, bir bankanın, bir kafenin ve diğer işyerlerinin yanından hızla geniş gözlü kızarmış yüzüne bakıyorum.

"Çünkü Lucy ve ben, ses değiştirme yazılımı kullanan biri tarafından yapılan sahte dokuz-bir-bir araması hakkında bulabileceğimiz başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk" diyor ve bu benim merak ettiğim şeylerin en azından bir kısmını ele alıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lucy ses klibinde değiştirilmiş bir ses olduğundan şüphelendiğimiz şeyin ince ama garip tekdüzeliğini fark etti. Marino'ya ve Benton'a bir şeyler söylemiş olmalı.

"Laboratuvarında," diyor Marino. "Ya da ben seni aramadan hemen önce öyleydi." "Sonra ne olacak?" Harvard'ın ortasından hızla geçerken ona soruyorum.

Kampüs. "CFC'de onunla birlikteydin ve sonra ne oldu?"

Artık dışarıda, kaldırımlarda, bahçede yürüyen daha fazla insan var. Ama kesinlikle her zamanki kalabalığa, Cambridge'in tipik koşuşturmacasına yakın bir şey değil, ki her zaman dünyadaki herhangi bir büyük metropolün ve onunla birlikte gelen tüm sorunların ve avantajların yoğunlaştırılmış bir versiyonu olduğunu söylemişimdir.

"Sonra Clay'den bir telefon aldım," diyor Marino.

"Onu tanıyor muyum?"

"Tom Barclay."

"Araştırmacı olan

mı?" "Evet."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum ve bu her şeyi değiştiriyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, park ve nehir sadece birkaç dakika ileride. Deniz mavisi kubbesiyle tuğla Widener Kütüphanesi'ni ve arduvaz çatılı taş dilbilim bölümünü görebiliyorum. Marino'nun az önce söyledikleri beni şaşırttı ve tedirgin etti. Eğer bilginin kaynağı Tom Barclay ise, bu büyük talihsizlik.

"Anlıyorum," diyorum tekrar. "Yani ilk müdahaleyi yapan bir devriye memuru değildi."

"Hayır. Clay'di," diye yanıtlıyor Marino ve Clay ya da benim bildiğim Müfettiş Barclay, kısa bir süre önce mala karşı işlenen suçlardan büyük dava birimine transfer oldu.

Onunla doğrudan çalışmadım ama adli tabiplerimden biri hafta başında onunla bir vaka görüştü ve ondan şikayetçi oldu. Barclay kendinden çok fazla emin ve ne zaman susması gerektiğini bilmiyor. Olay yeri inceleme akademisine katılmış olabilir ama bu ona rigor ve livor mortis gibi eserleri ve ölümden sonra meydana gelen diğer değişiklikleri tanımlama ve yorumlama konusunda uzmanlık kazandırmıyor. Kendini beğenmiş biriyseniz biraz bilgi tehlikeli olabilir.

"Titizlikle ilgili ayrıntı kafa karıştırıcı ve can sıkıcı," diyorum Marino'ya roket gibi sürdüğü arabasının gürültüsü arasında. "Daha önce de cesetlerin etrafında bulunmuş."

"Çok değil."

"Ama bazıları. Ve ölüm sonrası meydana gelen bazı bariz değişiklikleri fark etmeli," diye ekliyorum, "ve umarım bunları karıştırmaz ya da yanlış yansıtmaz. Ancak gerçekte öyle olmadığı halde, kayıtlara geçmesi için kızın çoktan titizleşmeye başladığını söylemesi garip bir hata gibi görünüyor. Ve sizin de bana aktardığınız hiçbir şeyi size söylememeli. Tüm bunlar bir evrak izi, sahip olmamayı dileyebileceğimiz bir kayıt oluşturuyor."

Kayıtlara geçmesi için vurguluyorum çünkü Marino'nun Müfettiş Barclay'in rapor ettiği bana aktarması, belgelenmesi ya da yayılması halinde sorun yaratabilir. Ölü kadın ve ilgili biyolojik kanıtlar benim yasal yetki alanımdadır, yani resmi bir sıfatla orada bulunuyorum.

Burada Marino'nun annesi, eşi, arkadaşı, ortağı, akıl hocası ya da dostu olarak bulunmuyorum ve artık çok az şey özel. Ne yazık ki, paylaştığımız herhangi bir bilgi, yasal olarak korunan bir tür geyik muhabbeti teşkil etmiyor. Yeminliyen bize her şey sorulabilir.

"Clay yeni. Hiç cinayet masasında çalışmadı ve kendini dahi sanıyor. Bunun ötesinde size ne söyleyebilirim?" Marino cevap veriyor. "Sanırım bunu göreceğiz."

ama onun sert olduğunu söyledi. Ona dokunmuş ve bir manken gibi kaskatı kesilmiş. Bana söylediği buydu."

"Emin değilse ya da bilmiyorsa, keşke söylemeseydi." Bu hayal kırıklığı yaratıyor ve geri dönüp bizi ısırabilir. "Daha da kötüsü, çünkü bunu söyleyen bir dedektif."

"Biliyorum," diyor Marino. "İşte bu yüzden ona ve diğer herkese her zaman o lanet pasta deliğinizi açmadan önce düşünmenizi ve yazdıklarınıza, e-postalarınıza ve Facebook'ta paylaştıklarınıza dikkat etmenizi söylüyorum."

Harvard Meydanı'nda, SUV'un yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları sokak tabelalarından yansıyor ve geçtiğimiz binaların ve arabaların camlarına yansıyor. Ona Interpol'ü hatırlatıp oraya yönlendiriyorum.

"Neden çağrıldınız?" Bilmek istiyorum.

"Milyon dolarlık soru."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Zamanlamayı anlayabilmeniz için kaseti geri sarayım," diyor Marino. "Önce Clay'den telefon aldım. Lucy'ye gitmem gerektiğini ve aşağıya ineceğimi söyledim-"

"Müfettiş Barclay sizi aradığında gerçekten de laboratuvarında onunla birlikte miydiniz?" Ben soruyorum ve Marino başını sallayarak oraya yeni geldiğini ve 911 kaydını incelemeye başladıklarını açıklıyor.

"Sonra telefonum çaldı ve arayan Barclay'di. Nehir kıyısındaki JFK Park'ta bir cinayet mahallinde olduğunu söyledi."

"Gerçekten *cinayet* kelimesini kullandı mı?" diye sordum. "Çünkü keşke onu da söylemeseydi."

"Olayın cinsel saldırı girişimi gibi görüldüğünü ve kadının öldüresiye dövüldüğünü söyledi."

"Neden beni almaya zahmet ettiniz bilmiyorum." Barclay gibi polisler tehlikeli sorunlar yaratabilir. "Görünüşe göre benim işimi yapmaktan memnun." Gece bitmeden onunla konuşmam gerekecek. "Neden yemeğimi bölme zahmetine girdim ki?"

"Evet, beni de kızdırıyor," diyor Marino. "Hiçbir fikrin yok. Atlamadan önce bakmayan birinden . Yaptığı işte uzman olmayabileceği hiç aklına gelmiyor."

"Umarım konuştuğu herkese aynı fikirleri özgürce sunmuyordur," diye ekliyorum, "çünkü yanlış bilgi bu şekilde her yere yayılıyor. Interpol'e geri dönelim. Bana telefon görüşmesinden bahset."

"Dediğim gibi, Clay onunla olay yerinde buluşmamı istedi. Sonra ofisinizle temasa geçip geçmemesi gerektiğini sordu, ben de ilgileneceğimi söyledim. Lucy'nin laboratuvarından çıkıp asansörle alt kata indiğimde ve otoparkta arabama bindiğimde telefonum tekrar çalıyordu." Marino hikayeyi motorun gürültüsünden yüksek sesle anlatıyor.

"Bu seferki arama bilinmeyen bir numaradan. Hani arama geldiğinde bir sıra sıfır çıkar ya? Hani kimliği engellenir ve arayan kişi listenizdeki biri değildir ya?" diyor. "Ben de açtım ve Washington, D.C. idi."

Bölüm 11

"Interpol yaptı," diyor Marino, sanki bu konuda hiçbir şüphe yokmuş gibi.

Nasıl bu kadar emin olabildiğini sordum. "Numaranın bloke olduğunu söylemiştin. Bu yüzden kimin aradığını nasıl bildiğinizi anlamadım" diye ekliyorum ve diğer sürücüler yolumuzdan çekiliyor.

"Bu kişi kendisini Washington'daki NCB bürosundan bir müfettiş olarak tanıttı ve Cambridge Polis Departmanından Müfettiş Peter Rocco Marino'ya ulaşmaya çalıştığını söyledi."

Interpol'ün Amerika Birleşik Devletleri'ndeki merkezi olan Ulusal Merkez Bürosu (NCB) doğrudan başsavcıya rapor verir. Ve ne NCB ne de Interpol'ün Fransa'daki küresel merkezi, ulusal sınırlarımızın ötesine uzanan suç faaliyetlerinden şüphelenmek için bir neden olmadıkça ABD'deki herhangi bir davayla ilgilenmeyecektir. Bu düşünce beni İngiliz aksanlı bisikletçiye geri götürüyor ve umarım ölmemiştir.

Mavi kaskının çene kayışının çözülmüş olduğunu hayal ettim ve bir şeyler söylemeliydim. Ona bağlamasını söylemeliydim.

Marino, "NCB görevlisine ne için aradığını sordum ve o da rıhtımdaki parkta gelişen durumdan haberdar olduğunu söyledi," diye açıklıyor.

"Tam olarak bunlar mıydı? *Gelişen durum*?" Şimdi gerçekten kafam karıştı.

"Yemin ederim. Düşünüyorum da, bu da ne? Hangi durumu olabilir? Cambridge'de su kenarındaki parkta bir ceset olduğunu nereden bilebilir?"

"Anlamıyorum..." Söylemeye başladım.

"Buradaki herhangi bir durumdan nasıl haberdar olabileceğini sordum," diye üstüme geliyor Marino. "Kaynağı neydi? O da bunun gizli olduğunu söyledi."

"Anlamıyorum," diye tekrarlıyorum. "Interpol'ün sizi aramasının Elisa Vandersteel'le ilgili olması nasıl mümkün olabilir, ölenin o olduğunu varsayarsak?" Bu tamamen mantıksız. "Onun adı geçti mi?"

"Hayır, ama ani bir ölümden bahsediyordu. Bu şekilde ifade etti, *uluslararası sonuçları olan ani bir ölüm*, bu yüzden Interpol için içinde" diyor Marino.

"Elisa Vandersteel Amerikalı olmadığı için uluslararası sonuçları olacaktır," yanıtlıyorum. Bir kez daha, ehliyetin ölen kadına ait olduğunu varsayıyorum."

"durum buymuş gibi geldi. Bir şekilde bunu biliyordu."

"Bana bunun nasıl mümkün olduğunu söyleyin? Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım" diye cevap veriyorum. "Yerel medyanın henüz haberi bile olmadı. İnternette bana söylenmeyen bir şey mi var? Siz olay yerine gitmeden ya da adli tabibi aramadan Interpol bir ölümden nasıl haberdar olabilir?"

"Lucy'ye herhangi bir tweet atılıp atılmadığını sordum," diyor. "Interpol müfettişiyle konuşup telefonu kapattıktan hemen sonra onu aradım. Vandersteel davasıyla ilgili bildiğimiz hiçbir şey yok. Onun o olduğunu varsayıyorum. Ama haklısın. Görünüşe göre Interpol ikimizden de önce biliyordu ve ben de bunu anlamıyorum."

Marino'nun taşınabilir radyosu konsolda dik bir şekilde şarj oluyor ve çok az olması dikkatimden kaçmadı. Aslında kadar sessiz ki, ben fark edene kadar radyonun arabada olduğunu unutuyorum. Parkta bizi bekleyen ceset hakkında birilerini uyarabilecek hiçbir şey duymadım.

"Ama Interpol müfettişleri ya da analistleri son otuz küsur dakika içinde Cambridge'de su kenarındaki bir parkta bulunan bir cesetten nasıl haberdar olabilirler?" diye sordum. "Üzgünüm ama bu işte bir terslik var Marino. Ve süreç bu şekilde işlemiyor. Yerel kolluk kuvvetleri uluslararası bir ilgi olabileceği için yardım talep eder-"

kesiyor, "Nasıl çalışması gerektiğini biliyorum. Bunun benim ilk rodeom olduğunu mu sanıyorsun?"

"Interpol'ün henüz kimsenin bilmediği bir cinayet hakkında temas kurduğunu daha önce duyduğumu sanmıyorum," diye vurguluyorum. "Bu nedenle onun bir cinayet olduğunu bilmiyoruz. Kurbanın kimliğini de doğrulamadık. Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Size söyleyebileceğim tek şey, arayan müfettişin terörle mücadele bölümünden olduğunu söylediği. Bir durumla karşı karşıya olduğumuzu anladığını söyledi." Marino yine o kelimeyi kullanıyor. "Uluslararası sonuçları olan bir ölüm ve

Kullandığı kelimelerden terörizm hakkında hissine kapıldım. Keşke söylediklerinin bir kaydını alsaydım."

"Peki bu bilgi nereden geldi?" Bu davula vurmaya devam edeceğim. "Bisiklet yolunda bir İngiliz ehliyeti bulundu diye mi? Barclay ona söylemese bunu nereden bilecekti ki? Bu çok saçma."

"Cambridge'de olup bitenlerden nasıl haberdar olabildiğini ve neden doğrudan beni aradığını sorduğumda, benim adımın ve numaramın irtibat kişisi olarak listelendiği bir e-posta bilgisi aldıklarını söyledi." Marino dümdüz önüne bakıyor, o da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ama bunu itiraf etmek istemiyor.

"Interpol bu şekilde çalışmaz." Geri adım atmayacağım çünkü bu benim bildiğim bir şey ve Marino kandırıldı. "Son duyduğuma göre, kristal küreli medyumları işe alıp vakaları bizden önce tahmin etmiyorlarmış." Bunu söylediğime anında pişman oldum çünkü bunu kendisine yönelik bir hakaret olarak algılayacaktı, oysa öyle değildi. "Henüz bakmadığımız bir olay yerini ve cesedi bilmeleri imkânsız değilse bile mantıksız."

Marino alaycı bir , "Genel sekreterle dost olan ben değilim," diye cevap veriyor. "Belki de aramalı ve nasıl bu kadar çabuk öğrendiklerini sormalısın."

Interpol'ün Lyon, Fransa'daki merkezine defalarca gittim ve aslında Amerikalı, Rhodes burslu, Ulusal Adalet Enstitüsü'nün eski başkanı ve gerçek bir Rönesans adamı olan Genel Sekreter Tom Perry ile dostane ilişkilerim var.

"Gerekirse ," diye makul bir cevap veriyorum, Marino'nun görmezden gelerek, ses tonuma dikkat ederek çünkü onunla tartışmak istemiyorum. "Nasıl bırakıldı?" diye soruyorum.

"Müfettiş Washington'daki merkezle, NCB ile temasa geçildiğini söyledi ama kim tarafından yapıldığını söylemedi. Korunan bir bilgi olduğunu söyledi, benim de her zaman bahane olarak kullandığım şey. Bu yüzden üzerinde fazla düşünmedim," diye açıklıyor Marino, ama şimdi düşündüğünü söyleyebilirim.

"Bu çok fazla dokuz-bir-bir şikayetine benziyor," diye cevap veriyorum, benimle aynı bağlantıları kuracağını umarak.

Elçiye zeval gelmemesi için kendi sonucunu tercih ederim. "Evet, ve adam öksürdü."

"Kim yaptı?"

"Interpol'deki adam birkaç kez öksürdü ve soğuk algınlığı olup merak ettiğimi hatırlıyorum. Ve şimdi düşünüyorum da, sahte dokuz-bir-bir'i bırakan kişi de öksürdü."

Marino'nun suratında sert bir ifade var ve yüzü kıpkırmızı. "Elisa Vandersteel'i her kim öldürdüyse Kendi davasını isimsiz olarak Interpol'e ihbar etti çünkü tüm lanet gezegenin bunu bilmesini istiyor," dedikten sonra arabasının gürültüsünden nabzının ensesinde attığını görebiliyorum. "Ve Tanrı bilir başka kimlerle temasa geçildi."

Marino'nun en büyük endişesi bu olabilir. Ama benim değil.

O kızdıkça ben sakinleşiyorum.

"Bir kaynak olmalı," diye ısrar ediyorum, çünkü uluslararası davalarla Marino'dan çok daha sık ilgileniyorum ve rutinleri ve protokolleri biliyorum. "Bir polis memuru Interpol'le temasa geçti mi? Başka bir deyişle, başka bir polis Cambridge davası hakkında Washington'daki NCB ile temasa geçti mi? Çünkü bu gizli kalmamalı."

"Kaynağın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama birilerinin birilerine bir şeyler söylediği kesin," diye neredeyse motorun gürültüsünden bağırıyor. "Tabii ki hayır, Barclay söylemedi. Benden izin almadan bunu yapmaz. Aklından bile geçirmez."

"Interpol konuştuğuna çok dikkat ediyor. Kimliğiniz doğrulanmalı ve onaylanmalısınız." Onu nazikçe, kesinlikle tatsız bir gerçek olacak şeye yaklaşıyorum.

"Bunun bir telefon görüşmesi olduğunu sanmıyorum. Bir e-posta almışlar gibi görünüyor" diyen Marino, karşılaşmak üzere olduğu çirkinliğin kendisini öfkeliendireceğini söylüyor.

Karanlık cipin içindeki profiline, kel kafasının büyük kubbesine, güçlü burnuna ve ağır çene kemiğinin sert yapısına bakıyorum.

"Onlara bir şey bildirmenin en hızlı ve en basit yolunun e-posta olduğunu biliyorum" diyor. "Formlar ve her şey internette var. Her şey bir web sitesinde var. Kolay ama aynı zamanda izlenebilir ve takip edilebilir."

"Yani Interpolün Washington ofisinin, NCB'nin, e-postayla gönderilen bir ihbarın sahte olup olmadığını bilmesini beklerdik," diyorum dikkatle. "Başka bir deyişle, NCB, ihbarın gerçek bir kolluk kuvveti üyesinden ya da ihbarda bulunma yetkisine sahip başka birinden gelmediğini bilmelidir."

bir olay ya da tehdit." şüphelendiğimi biliyorum ve Marino bu tavrımdan hoşlanmıyor.

"Kesinlikle öyle düşünüyorsun," diyor biraz savunmacı bir tavırla, ki ben de bunu bekliyordum çünkü başına gelecekleri biliyor olmalıydı.

Bunu benden önce anlaması gerekirdi ama bu tatsız bir gerçek. Ve bunlar daha uzun sürer. Yutması daha zordur.

"Ayrıca Interpol'e yasal olarak kimse başvurmamış da olabilir," diye öneriyorum. "Ve seninle de iletişime geçilmemiş olabilir," diye ekliyorum ve o beni duymamış gibi davranıyor.

"Beni arayan müfettişin, ihbarın güvenilir olduğundan emin olmadıklarını, belki de birilerinin herkesi kandırdığını söyleyerek biraz yardımcı olabileceğini düşünürdünüz." Marino şimdi kişisel olarak gücenmiş görünüyor ve az önce söylediklerimi görmezden gelmeye devam ediyor. "Ama ben bana söyleneni gibi kabul ettim."

"Sizi arayanın bir Interpol müfettişi olduğundan kesinlikle emin misiniz?" Marino'ya şüphelendiğim şeyi anlatmaya başlıyorum ama o sessiz kalıyor.

Onun renkli ve şaşırtıcı dilini ödünç alırsak, bu gerçek bir kek parçası, mürekkebin içindeki zehir, çadırın altındaki yılan ve odun yığınındaki fil. Ona gerçekte konuştuğunu soruyorum, çünkü tüm işaretler aptal yerine konulduğunu gösteriyor. Ya da en azından ona tam olarak böyle hissettirecek.

"Telefonda konuşan kişinin söyledikleri dışında sizi Interpol olduğuna inandıran şeyin ne olduğunu merak ediyorum?" Bu yaklaşımı daha sonra deniyorum ve Marino'nun beton gibi inatlaştığını hissedebiliyorum.

Sonra da "Sanırım bunu öğrenmemin tek yolu o pisliği geri aramak olacak" diyor.

Kucağından cep telefonunu aldı. Kilidini açıyor ve sanki başını belaya sokacak bir teslim ediyormuş gibi isteksizce bana uzatıyor.

"Not defterimi aç," diyor Marino gözlerini kırpmadan yola dikerek, "numarayı göreceksin. Sadece uygulamaya tıklayın ve bana verdiği numarayı nereye yazdığımı görün."

"Neden? Onu geri arayıp bulmak üzere olduğumuz şeyi bildirmek için mi?"

"Biliyorsa ne olayım. Bana sadece bir numara verdi ve onu güncellememi söyledi."

Yarın temasa geçeriz," diyor Marino ve her geçen saniye bu bir alay, bir şaka gibi geliyor kulağa.

Kariyerim boyunca Interpol ile yakın çalıştım. Her zaman yakın bir ilişkimiz oldu çünkü ölüm ve şiddet söz konusu olduğunda dünya küçük bir yer. Her geçen gün daha da küçülüyor ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ortadan kaybolan ya da ölü ve isimsiz olarak kaçak ve kişilerle ilgili renk kodlu uluslararası bildirimlerle ilgilenmek benim için giderek daha yaygın hale geliyor.

Yurtdışında ölen Amerikalılarla da ilgileniyorum ve ara sıra ölen kişinin gizli bir kolluk kuvveti ya da casus olduğu ortaya çıkıyor. Adalet Bakanlığı, Pentagon, CIA, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi ve çeşitli uluslararası polis teşkilatları ve ceza mahkemeleri ile nasıl dans edileceğini biliyorum. Dürüstçe söyleyebilirim ki Marino'nun bana anlattığı şey sürecin işleyişine hiç uymuyor.

"O zaman bunu aramamı mı istiyorsun?" Elektronik bir nota yazdığı şeye bakıyorum, Washington, D.C. alan kodlu bir telefon numarası.

"Neden olmasın?" diyor ve patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibi.

"Arayan her kimse, benim değil senin telefonun olduğu konuşmak istemiyorum." Elimdeki telefona, elektronik bir mesaj defterinde görüntülenen numaraya bakıyorum.

"Lanet bir avukat gibi düşünmeyi bırak. Sadece ara. İkimiz de hoparlörden dinleyebiliriz. Bakalım dedektif cevap verecek mi?"

"Bana onun adını hiç söylemedin. Kimi soracaksın?"

"John Dow. Dow Jones'daki gibi Dow." Marino'nun çene kasları sıkıştı. "Yoksa John Doe'daki gibi mi?"

"Dow diye telaffuz ettiğinden oldukça eminim." Yüzündeki kızarıklık boynuna doğru yayılıyor.

Numaraya tıklıyorum ve bana ARA seçeneği sunuluyor, ben de bunu seçiyorum ve bağlanmasını bekliyorum. Ve bağlanıyor, yüksek sesle çalıyor, kablosuz olarak SUV'deki interkom hoparlörlerinden.

"Hay-Adams'ı aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Crystal, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye cevap veriyor bir kadın sesi.

"Alo?" Marino, öldürücü bir kaş çatmaya dönüşen boş bir ifadeyle konuşuyor. "Burası Hay-Adams mı? Otel mi?" Şaşkın ve öfkeli yüzünü bana çeviriyor ve sessizce, *"Ne oluyor lan?"* diyor.

"Burası Washington, D.C.'deki Hay-Adams. Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?" "Numaranızı tekrar okuyabilir misiniz? verildi mi?" Marino, parlayan gözleri yola dikilmiş bir halde konuşuyor.

"Hay-Adams Oteli ile bağlantı kurmaya mı çalışıyordunuz, efendim?"

"Bana numaranızı söylerseniz çok yardımcı olursunuz. Sanırım yanlış yeri aramış olabilirim," diyor Marino ve bir süre durakladıktan sonra kadın, baktığım elektronik nottaki numaranın aynısını .

"Teşekkürler. Benim hatam." Marino aramayı sonlandırır. "Lanet olası orospu çocuğu!" Etli yumruğunu direksiyona vurur.

Yazdığı şey otelin genel numarası. Kendisini Interpol için çalışan bir terörle mücadele müfettişi olarak tanıtan biri tarafından kendisine verilen numara bu. Bu bir yazım hatası ya da kasıtlı ve alaycı bir yanlış yönlendirmeden bile daha kötü. Kişiseldir ve sadece Marino'ya yönelik değildir. Ona yönelik olmayabilir ama bunu ona söylemenin sırası değil. Hay-Adams onun için hiçbir şey ifade etmiyor ve orada kaldığından da şüpheliyim.

Ancak otel Kongre Binası'na, Beyaz Saray'a yakın ve FBI genel merkezine ve ayrıca kuzey Virginia'daki akademi ve davranış analizi birimine uygun. Benton ve ben Washington, D.C.'ye birlikte gittiğimizde Hay-Adams ilk tercihimiz oluyor ve birkaç hafta önce iş ve eğlence için oradaydık. Müzeleri ziyaret ettik ve Benton Quantico'da toplantılar yaparken ben de Kennedy School'daki uzay mekiği sunumumuz hakkında General Briggs ile görüştim.

Yolculukla ilgili dikkatimi çeken başka bir şey var mı diye düşündüm. Ama olağanüstü bir şey olmadı. Benim de Benton'ın da işi vardı. Ofislere girip çıktık ve çok sayıda farklı insanla birlikte olduk. Oradaki son Briggs ve eşiyle birlikte duvarları karikatürlerle kaplı Palm'da akşam yemeği yedik.

Bir dizi ikonik karakterin yanında bir kabinde oturduk. Nixon, Örümcek Adam, Kissinger ve Tehlike Dennis, hatırladığım kadarıyla.

Bölüm 12

Cambridge'den bir devriye arabası Winthrop'tan sola kırıp geçerken sirenler çalıyor. John F. Kennedy Caddesi boyunca yanıp sönen bir ışık gösterisiyiz ve diğer sürücüler yavaşlayıp yoldan çekiliyorlar.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Lanet olası orospu çocuğu," diye devam ediyor Marino, kendine özgü klişelerinden birini daha ödünç alarak, mavi bir fırtına gibi küfrediyor.

Ben koltuğumda arkama yaslanıp kaza yapmamayı umarken o aynalara bakıyor. Görüldüğü kadar hızlı gitmiyoruz ama bu sinir bozucu bir durum ve Marino, Hay-Adams Oteli'ne yaptığı telefon görüşmesi yüzünden tehlikeli bir ruh hali içinde. Bir ölüm olayına nadiren acil durum muamelesi yapar. Genellikle ışıklara ve sirenlere gerek yoktur. Genellikle bizim için çok geçtir, ama o sabırsız, agresif ve kör bir öfke içinde.

"Yüce ! Kimdi o? Az önce kiminle telefonda konuşuyordum?"

Görüşmeyi sonlandırdığından beri konuşmaya devam ediyor. Söyleyebileceğim bir şey yok ve en iyisinin ne zaman dinlemek olduğunu biliyorum. Marino'nun içini dökmeye ihtiyacı var, o zaman iyi olacak. Ama affetmeyecek ve unutmayacak. Asla yapmaz. Her kim Pete Marino'yu aptal yerine koyarsa, bunun bedelini cehennemde ödeyecek. Bu yıllar alabilir. Bazı durumlarda onlarca yıl sürer.

"Buna inanamıyorum. İnanamıyorum! Roberts ne halt ettiğini sanıyor?" Marino dikiz aynasından yanıp sönen ve feryat eden işaretli birime bakıyor. "Ondan yardım istediğimi duydun mu? Destek istediğimi ya da *Mayday* diye bağırdığımı duydun mu?"

Bana öfkeyle bakıyor ve neredeyse bağılıyor. Koltuğumda rahatça otururken sessizim, yan aynamda titreşen ışıkları izliyorum ve onun sakinleşmesini bekliyorum.

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum," diye yüksek sesle kendi sorularına cevap veriyor. "Buna hırsız polis oynamak denir. Aptal Roberts giyinip ama gidecek yeri yok çünkü onun lanet olası yardımına ihtiyacım yok."

Marino her iki saniyede bir aynaya bakıyor, çene kasları yine hızlı hızlı esniyor. Taşınabilir radyosunu şarj cihazından çıkarır.

"Birim otuz üç," telsizi dudaklarına yakın tutuyor, neredeyse tükürüyor, o kadar kızgın ki.

"Otuz üç."

"Altmış dörde beni aramasını söyle." Rosie diye hitap ettiği sevk memuruyla konuşurken anında kibarlaşıyor ve bir parça tatlılık katıyor.

"Roger, otuz üç," diyor ve ses tonu ona karşı da farklı ve bu beni biraz rahatsız ediyor.

Marino kadınları seviyor ama onlarla ne yapacağını bilemiyor; Lucy'nin pek de nazik olmayan bir şekilde ifade ettiği gibi, bariz bir şekilde kur yapma, porsuklama, rol yapma, burnundan tutulma ve genel olarak *daha küçük üyesi* tarafından kontrol edilme dışında. Yaşadığı hiçbir ilişki uzun sürmedi, eski karısı Doris'le bile, ki bence onu asla unutamadı. Ayrıca benimle de birden fazla kez, kötü bir şekilde, neredeyse onarılamaz bir şekilde ters düştü.

Miami'de kız kardeşimle flört ettiğini düşünüyorum. Benton yazın başlarında biz oradayken ikisinin bir şeyler yapmaya başladığına yemin ve ben bu ipuçlarını nasıl kaçırmış olabileceğimi merak ediyorum. Rosie 164. birimi arayıp mesajı iletirken onun telsizi şarj aletine geri koymasını izliyorum.

Kız kardeşimin Logan'a ne zaman ineceğine dair yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için telefonumu kontrol ediyorum. Az önce olanlar ışığında Lucy'ye havaalanına gelemeyeceğime dair bir mesaj göndermek üzereydim ki Marino'nun cep telefonu cipin dahili telefonundan çalınca yine dikkatim dağıldı.

"Senin için ne yapabilirim? N?" Arabayı bir erkek sesi dolduruyor ve Memur Roberts'ın sesi hiperaktif ve fazla neşeli geliyor.

"Sorun ." Marino bu konuda hiç hoş değil. "Beni kuş gibi avladığını görüyorum ve soyunup defolup gitmeni istiyorum." Sesi hırçın geliyor.

"Sen konuşmayı seven birisin, 4 Temmuz gibi ıslıl ıslılsın. Ne derler bilirsin. Maymun görür, maymun yapar-" Birim 164 sanki çok eğleniyormuş gibi karşılık veriyor ve Marino araya giriyor çünkü artık gerçekten kızgın.

"Lanet ışıklarını ve lanet sirenini kapat Roberts. Eğer bir et kuklasına ihtiyacım olursa ilk arayacağım kişi sen olacaksın," diye tersliyor Marino.

Bir ahizesi olsaydı ve bir vuruşla , eminim kapatırdı. Ama kapatamıyor. Tiradını bitirmek için direksiyon simidindeki bir düğmeye basıyor.

"Neye cevap verdiğinden emin değilim," dedim. "Radyoda parkta olası bir cinayet işlendiğini ima edebilecek herhangi bir şey duymadım."

"Orada büyük bir şeyler döndüğünü biliyor. O ne olduğunu bilmiyor olabilir ama buradaki herkes bir şeyler biliyor. Telsiz sessizliği kasıtlı,

Sonra bizim geçtiğimizi görüyor ve bu da düşmek için bahanesi oluyor," diye homurdanıyor Marino.

Ona kendi ışıklarını ve sireni açmanın iyi bir fikir olmayabileceğini hatırlatıyorum. Kesinlikle dikkat çekiyor.

"Bu beni lanet bir geçit töreni gibi takip edeceğin anlamına gelmiyor. Bu lanet bir parti ya da seyirlik bir spor değil," diyor Marino avazı çıktığı kadar bağıarak. "Herkes lanet olası bir dedektif olmak ister, ta ki evrak işleriyle uğraşmak, avukatlarla uğraşmak, dava edilmek, her saat çağrılmak ve bizim katlandığımız diğer tüm saçmalıklara katlanmak zorunda kalana kadar."

Devriye arabasını yan aynadan görebiliyorum, geri çekiliyor, uzaklara doğru uzaklaşıyor. Kırmızı ve mavi flaşlar , siren sesi bir iniltiyle sona ermiş. 164 numaralı birim yavaşlıyor ve Güney Caddesi'nde sola dönüyor, biz de restoranlar, kafeler, meyhaneler ve birahanelerden oluşan iyi aydınlatılmış bir bölgede yanıp sönüyor, nabız atıyor, bağılıyor ve feryat ediyoruz.

Marino, "Belki de gerçekten Interpol'dü," diyor ve bu iyi bir şey, onun sırasız sözlerine alışkınım. "Belki de numarayı yanlış yazmışımdır." Sahte bir müfettişten gelen sahte telefon hakkında kaldığı yerden devam ediyor. "Belki de hepsi budur."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim. Söylediğim için üzgünüm ama bence aldığın telefon tam da gibi Marino ve eminim üzücüdür." Benton bana Marino'nun paylaşmayı reddettiği 911 kaydını dinlettiğinde hissettiklerime benzer şeyler hissettiğimi eklemiyorum.

Haksız yere suçlanmanın, dışlanmanın, küçümsenmenin, şüpheyle yaklaşılanın ya da basitçe eziyet ve taciz edilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Ancak Marino üzgün olduğunda, ben de dahil olmak üzere diğerleriyle notlarını karşılaştırmaz. Başka notlar yoktur. Sadece kendi notları vardır.

"O her kimse elime geçene kadar bekleyin," dedi ve yeniden öfkelendi. "Bu kişi benim adımları ve cep telefonu numaramı nereden buldu? Bu bilgiyi nereden aldı? Beni herhangi bir konuda arayacağını nereden bildi?"

"Bilmiyorum." Bunu çok söylüyorum.

"gereken en büyük ve en önemli şey bu. Bu şakacıya bilgiyi kim verdi?"

"Muhtemelen şu anda gereken en büyük ya da en önemli şey bu değil." Ona bakıyorum ve birinin onu bu şekilde hedef almış olmasından nefret ediyorum.

Marino'nun nasıl olduğunu bilirim. Kendisinin haraca bağlanmasına tahammül edemez. New Jersey'de yolun yanlış tarafında büyürken kadar önemsiz ve güçsüz hissettirilmeye tahammül edemez.

"Bunu şimdilik rafa kaldırmanızı tavsiye ederim," diyorum ona. "Interpol konusunu sonra düşünürüz. En kısa zamanda Lucy'nin telefonuna bakmasını ve NCB'nin terörle mücadele bölümünden geldiği söylenen bilinmeyen aramanın izini sürüp süremeyeceğini öğrenmesini öneririm."

"Doğru," diyor sertçe ve kendine çok kızıyor.

Marino kandırıldı ve diğer polislerin bunu öğrenmesi talihsizlik olacaktır.

Örneğin Marino'nun az önce hadım ettiği Roberts'ı düşünüyorum. Yoldaşlarının peşinden gitme şekli, en kötü düzenin bir aldatmacasının kurbanı olduğunu keşfederlerse ona yüz kat geri dönecektir. Acımasız olacaklar ama bu bir şaka değil. Gülünecek bir şey değil. Marino, bugün 911'i arayarak beni şikayet etmek için ses değiştirici bir yazılım kullanmış gibi görünen aynı isimsiz kişiyle konuşuyor olabilir.

Marino, Tailend Charlie ile konuşuyor olabilir. Ya da ölen kadın Elisa Vandersteel ise ve cinayete kurban gittiye, Marino onun katiliyle konuşuyor olabilir. Marino'nun telefonda kiminle konuştuğunu bilmiyoruz ama Interpol olmadığına eminim. Ona bu işin peşini bırakması gerektiğini söylerken saçmalamıyorum. Önümüzdeki süreçte kişisel öfke ya da utanç için ayıracak yerimiz yok.

"Hadi yapalım şunu." Parlak flaşlar ve acil tonlardan oluşan bir juggernaut içinde Cambridge'de kükreyen gürültümüzün üzerinde sesimi yükseltiyorum. "Çok kötü bir gün geçirdik ama çok daha kötülerini de atlattık. Kaç yıl oldu? Ve buradayız. Hâlâ ve bir yolunu . Her zaman çözeriz."

"Lanet olası gerçek bu," diyor ve suratının biraz daha asıldığını, sabitleştiğini hissediyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum. Ama bu herkesin başına gelebilir."

"Sen bile mi?" Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Saçmalık," diyor. "Herhangi biri," diye onu rahatlatıyorum ama bu tamamen dürüstçe değil.

Marino'nun yaptığı gibi ya da hiç aynı numaraya kanacağımı hiç sanmıyorum. Daha fazla soru sorardım. Kişisel cep telefonumdan böyle bir çağrı alsaydım anında şüphelenirdim.

sözde bir NCB müfettişi. Marino'dan daha iyi bildiğim bir sürecin yozlaştığını fark ederdim.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor ve aniden ben de aptal gibi hissediyorum ama çok farklı bir nedenle.

Birden Dorothy'yi tekrar hatırladım. Gözlerindeki onaylamama, *ben sana söylemiştim* bakışı ve memnuniyet parıltısı gözümün önüne geldikçe irkiliyor ve dehşete düşüyorum. İşleri berbat etmeme bayılır ve Fakülte Kulübü'nün Marino'nun cipine bindiğimde dikkatim kız kardeşimden ve onun son dakikada planladığı programsız ziyaretten başka yöne çevrilmişti.

Marino ve ben bir ölüm mahalline giderken o buraya doğru geliyor ve ben onun sevk memuru Rosie ile flörtünü düşünüyorum. Sinir bozucu çapkınlığı aklıma geliyor. Benton'ın suçladığı şeyi mutsuzca hatırladığım için ona bakmaya direniyorum ve Marino'nun Dorothy'yi bu gece Logan'dan almak için tekrarladığı teklifleri daha da rahatsız edici oluyor.

Son göre Fort Lauderdale'den dokuz buçuk gibi gelmesi gerekiyordu ama Lucy'ye göre geç kalacakmış. Saat neredeyse sekiz buçuk ve kız kardeşimin, ne zaman inerse insin Benton ve benim onu zil takarak beklememizi beklediğinden hiç şüphem yok.

Böyle bir şey olmayacak ve Marino da orada olamaz, zaten ben de bunu teşvik etmem. Ardından, alışveriş çantamı Fakülte Kulübü'nün vestiyerinde unuttuğum aklıma geldi. Kronik memnuniyetsiz Dorothy için hediye alamayacağım. Lanet olsun. Bu anlaşılıyor ve gerçek şu ki şu anda onun için hiçbir şey yapamam. Ona ilgi gösteremem ya da en ufak bir hoş geldin jesti yapamam. Başarısız oldum ve o da tam olarak böyle bakacak.

Bunu olumsuz ve kişisel olarak kendisine yönelik bir haksızlık olarak görecektir. Ölen kişi kadar rahatsız edilmediği aklına gelmeyecektir. Dorothy bile benim kadar rahatsız değil ama bu onun aklına gelmeyecek. Bir kez daha ben meşgul ve ulaşılmaz Büyük Abla'yım ve eğer elini uzatıp kendini savunmasız bırakırsa, olacağı budur. Onu şimdi duyabiliyorum. Bunu senaryolaştırabilirim.

Lucy ve Janet'a mesaj gönderdim: *Havaalanına gelemiyorum.*

Dorothy'i getirebilir misin? Ya da o Uber'e binebilir mi? Çok üzgünüm.

Neredeyse anında Janet cevap veriyor: *Sorun değil. Lucy'nin annesiyle biz ilgileniriz. Belki daha sonra uğrarsınız? Seni görmek isteriz.*

Dorothy'den Lucy'nin "annesi" olarak bahsedildiğinde hep sarsılırım. Kulağa hiç doğru gelmiyor ve böyle anlarda, Dorothy'nin nasıl

Kızım gibi büyüttüğüm yeğenime bağılıyım. Biraz sahiplenici, biraz da bölgeci ve kıskanç olabileceğimi kabul ediyorum.

Bölüm 13

John F. Kennedy Parkı'na girdiğimizde asırlık ağaçların ve uzun sık çitlerin hantal şekilleri geceye karşı kazınıyor.

Marino cipi yavaşlattı. Acil durum ışıklarını ve sirenini kapattı. Kaldırımında tampon tampona park etmiş dört devriye arabası ve plakasız bir cip sayıyorum. Daha derine indiğimde karanlıktan pek bir şey seçemiyorum. Belki uzaktaki bir dağ . Belki de koyu çamurlu renklerin bulanık tonlarında sık ormanlar.

Etrafımda ne olduğunu zaten bilmesem, görebildiğim kadarıyla söyleyemezdim. Karanlık, bankları, patikaları, çöp kutularını, nehirdeki kıvrımı neredeyse her yerde olabilecek bir sahneye dönüştürüyor. Ama Boston'u suyun ötesinden tanıyabilirdim. Mızrağa benzeyen anteniyle tepesinde Hancock gökdelenini ve Prudential Kulesi'ni anında tanıyabilirdim. *C-it-Go* tabelası olarak da bilinen ışıklı Citgo tabelasını kaçıramazdım, çünkü üzerinden pek çok Red Sox sayı turu geçmiştir.

Arabayla ancak bir yere kadar gidebiliyoruz, çünkü bulunduğumuz yerde geniş olan ancak diğer kısımları çok dar olan parkta yol yok. Charles Nehri ile Memorial Drive arasında uzanan dönümlerce bakımlı çim, çalı ve sert ağaçların arasında motorlu trafik yasaktır. Buraya birçok kez geldim. Harvard kampüsünün kuzeydoğu kenarına yakın evimizden en sevdiğim yürüyüş yoludur.

Benton ve ben iyi bir tempo tutturursak, gidiş dönüşü yürüyerek yaklaşık bir saatte tamamlayabiliriz. Tabii en kestirme yoldan gidersek, ki her zaman öyle yapmıyoruz. Arada sırada bir gazete bayiiinden, açık hava kafesinden ya da marketten diğerine dolaşarak, özellikle de hava ilkbahar ve sonbaharda olabildiğince güzel olduğunda, suya doğru yavaşça yol alıyoruz. Pazar günleri hava sıcaksa ve yağmur yağmıyorsa Charles kıyısındaki bir bankta Peet's kahvesi içmeyi ve kucak dolusu gazete okumayı seviyoruz.

Kışın burada yürüyüş ya da kar ayakkabısı yapabilir, sarmaş dolaş ve birbirimize yakın oturup bir termos dumanı tüten elma şarabını paylaşabiliriz. Tüm bunlar zihnimde odaklanmadığım duygusal bir alt rutin olarak devam ediyor ama

engelleyemiyorum. Nostaljinin, kaybın uzak yankısını hissediyorum, Benton ve benim kendimize ayıracak ne kadar nadir zamanımız olduğunu hatırlıyorum

-Hiçbir şey yapmadığım için, bu ne anlama geliyorsa.

Çiğnenen yasalar ve trajediler tarafından engellenmeyen sohbetlere ve etkinliklere değer veriyoruz. Benton'la birbirimize ilgi gösterdiğimiz saatlerde ya da hafta sonlarında kimsenin şiddet eylemlerinde bulunmamasını ya da özel bir durum olarak değerlendiriyoruz. Fakülte Kulübü'ndeki düzenli gezilerimiz bu yüzden önemli ve . Oteller, okyanus, nehir ve yürüyüş yaptığımız doğal alanlar gibi favori gizli yerlere sahip olmanın iyi ilişkiler ve sağlığımız için gerekli olmasının nedeni budur.

Park kaçmak, piknik yapmak, güneşlenmek, kitap okumak, ders çalışmak ya da frizbi için popüler bir yer. Sadece bisikletlilerin ve yaya insanların girmesine izin veriliyor ama bu Marino'nun büyük polis aracını çimenlerin ve dar, asfaltsız bir yolun üzerinden saygısızca geçirmesini engellemiyor. Büyük bir akçaağaç ağacı ile neredeyse zifiri karanlıkta cılız bir şekilde parlayan uzun bir demir lamba arasında durdu, SUV Charles Nehri'ne doğru burun kıvırdı. Farlar kırmızı çatılı tuğla kayıkhaneyi ve onun solunda, Bryce'la günler önce yaptığım kader yolculuğum sırasında yanından geçtiğim köprüyü aydınlatıyor.

Tepemde bir ileri bir geri hareket eden, ışıkları elmas beyazı ve kan kırmızısı olan ışıklı bir araba kolyesini izliyorum. Aşağıda ise su durgun, yeşilimsi siyah ve dalgalı. Dışarıda hiç kayıkçı görmüyorum. Çoğu gün batımında gitmiş olmalı. Karşı kıyıda, Boston'un Back Bay'i eski kahverengi taşların ve sıra evlerin parlayan pencereleri tarafından yumuşak bir şekilde aydınlatılıyor. Uzakta, şehir merkezinin silueti parıldıyor ve gece gökyüzü siyahın daha açık bir tonu, limanın ve buradan göremediğim okyanusun üzerinde derin bir kömür.

Marino motoru kapatıyor ve kapılarımızı açıyoruz. Hiçbir iç ışık yanıp sönmüyor çünkü onu tanıdığımdan beri bu düğmeleri hep kapalı tuttu. Ne sürdüğü hiç fark etmez. Kolay bir hedef olmak istemez, kendi deyimiyle farların içindeki bir geyik olmak istemez ve onunla birlikte sürdüğüm onca kilometre boyunca hiç . Birlikte olduğumuzda araçla ilgili aksiliklerin çoğu, onun kullandığı herhangi bir şeye binip inerken nereye bastığımı, neye oturduğumu veya neye maruz kaldığımı göremediğim için meydana geliyor.

Ama hakkını teslim etmek gerekirse, arabaları, kamyonları ve motosikletleri konusunda birlikte çalışmaya başladığımız ilk zamanlara kıyasla çok daha titiz. Devasa motorları ve olta gibi sallanan uzun antenleriyle süslü Crown Vic'lerini asla unutmayacağım. Kül tablaları

taştı, pencereler ve aynalar zaman zaman dumandan opaklaştı. Her yerde fast-food poşetleri ve tavuk kutuları vardı ve genellikle her yerde kuma benzeyen tuzun üzerinde oturuyordum. Ne olduğunu bilmeseniz Marino'nun bir plajın yakınında yaşadığını düşünebilirdiniz.

Genel olarak daha çok evrimleşti. Hâlâ sigara içiyor ama artık eskisi kadar içmiyor ve içtiğinde de açık hava onun kül tablası oluyor. Arabasını kirletmeyi ya da kokutmayı aklından bile geçirmiyor, bu övünülecek bir şey değil. Yoldayken yemek yediğinde eskiden olduğu gibi tuz ve ketçap paketlerini parçalamıyor ve temizlik konusunda çok daha iyi. Yine de hava karardıktan sonra beni gezdirirken neye tırmandığımı görmeyi tercih ediyorum.

Pantolon ve eteklerdeki yağ ve çeşitli çeşni lekelerinden payıma düşen mor kalpleri kazandım. Alt ekstremitelerimi koltukların arasında veya altında saklanan isyan silahlarına çarptım ve Armor All ile kayganlaştırılmış koşu tahtalarında kaydım. Hortumumu bir geyik boynuzuna taktım ve başparmağımı torpido gözündeki bir olta yemine kaptırdım ki bu da asla yanmaz. Bir keresinde kötü bir çukura çarptık ve bir *Playboy* orta sayfası vizörden kucağıma düştü. Birkaç baskı eskiydi. Marino orada olduğunu unutmuştu sanırım.

Pompalarımı toprak yola indirip ayağa kalkıyorum ve sıcaklık bir duvar gibi üzerime çarpıyor. Fakülte Kulübü'nden çıktığım zamanki kadar kötü değil ama bu katlanılabilirinden çok daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Hipertermi riski olmadan uzun süre maruz kalmak için güvenli olduğu anlamına gelmiyor ve olay yerinde saatlerce çalışacağımızı varsayıyorum.

Kamyon buradayken, aralıklarla klimaya girebileceğimiz bir hazırlık alanı olarak hizmet verebilir. Bol miktarda suyumuz, atıştırmalıklarımız ve idrar toplama cihazlarımız, daha popüler adıyla UCD'lerimiz olacak.

Marino, "Bunu tam olarak nasıl yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi ve kapılarımızı kapattık.

Sessiz sıcaklık, caddeden ve köprüden gelen trafik gürültüsüyle bozuluyor. Başka bir şey duymuyorum. Belki tepemizden geçen bir uçak. Hiçbir şey kıpırdamıyor, sıcak hava kaçınılmaz.

"Yüksek bir keşif," diye cevap veriyorum, çantamı omuzlarken. "Sonra da içeri girip kanıt toplayacağımız alçak bir keşif."

"Cesedi burada olduğundan daha uzun süre mi bırakacaksın?"

"Neyden daha uzun? Ne kadar olduğunu bilmiyoruz. Polisin çağrısı ne zaman aldığını biliyoruz, tahminimce ne kadardı? Otuz ya da kırk dakika önce mi? Tüm bunları hesaba katacağım ve rakamlar ve veriler olabildiğince kesin olacak. Başka bir deyişle, her zamanki gibi bir iş ve iyi olacak."

"Yani onu olduğu gibi bırakacağız." Anahtarlığındaki bir düğmeye basıyor ve bagaj kapağını açıyor.

"Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Çünkü keşke cesedi buradan çıkarabilsek. Bu sorunlarımızın çoğunu çözerdi, Doktor."

"Ve aynı zamanda daha yaratın. Gerekenden daha fazla beklemek istemiyorum ama ne yaptığımı görmek istiyorsam fazla seçeneğim yok."

"Dorothy uçarken bunun olması çok kötü," diyor ve bu şu anda konuşmak istediğim en son şey olabilir.

"Ayrıca yanımda hiçbir şey yok, koruyucu kıyafet yok, hiçbir şey yok." O kaba bir şekilde konuyu kız kardeşime getirmeden önce söylediklerimi .

"Arabamın ya da başka bir şeyin olmadığı bir akşam yemeğinden geldim. Normal şartlar altında henüz olay yerine gitmemiş olurdum."

Cipin arkasına kadar yürüdük ve Marino'nun özel bir statü ve özel muameleden yararlanmaya devam ettiğini yüzüne vurmadım. Diğer dedektiflerin genellikle atlamadığı gerekli adımları olsaydı, eskiden başında olduğu CFC soruşturma birimini arardı.

Kim cevap verirse onunla vakayı tartışırdı. Rutin sorular sorulduktan ve elektronik bir rapor oluşturulduktan sonra, nöbetçi tıbbi tetkikçilerimden biriyle temasa geçilirdi. Büyük olasılıkla bu doktor, ancak bir kamyon ve gerekli tüm malzeme ve personel gönderildikten sonra olaya müdahale ederdi.

Eğer olay yerinde olsaydım, bu şimdi olmazdı. En azından bir saat daha olmayabilirdi. Muhtemelen Benton'la yemeğimi önce bitirebilirdim ve yeterince şarap içmiş olsaydım hiç görünmezdim. Bu gece çalışmamam gerekiyordu. Kocamla birlikte olacak ve kız kardeşimi almaya gidecektim. Ama Marino her zaman yaptığı gibi tüm olağan protokolleri, kontrolleri ve dengeleri atladı.

Ona gerçekten umursamadığımı söylemeyeceğim. Aradığında ciddi olduğunu biliyorum. Eski bir vagon yolu gibi tanıdık ve rahat bir rutinimiz var. Bagaj kapağını açmasını izliyorum ve tabii ki hiçbir ışık yanmıyor. Bir mağaraya bakıyor da olabilirim.

"Eldivenlerim, tulumlarım var," diyor gönülsüzce, çünkü ona uyabilecek bir şey giyemeyeceğimi biliyor. "Ve her zamanki şeyler ama termometre yok. İhtiyacınız olursa yanınızda olsun bir tane atmalıyım. Hep bunu yapmak istiyorum."

"Beklememiz gerekecek," diye tekrar söylüyorum ve sabırsızlanmak üzere olan tek kişinin o olmayacağından hiç şüphem yok.

Herkes burada ne kadar adli hazine varsa toplamak için can atacak. Her polis ve en çok da Marino kurbanına ne olduğunu bilmek isteyecektir. Onu inceleyene kadar buna cevap veremem ve güvenli olduğunu düşünene kadar da bunu yapamam. Şu anda güvenli değil.

Bu açıkta kalan yerde ışıkları açmak, camdan bir evin içinde yapmakla aynı şey olur. Etrafımızdaki herkes ring kenarında oturacak ve ben bunu dile getirirken Marino isteksizce kabul ediyor.

"Fotoğraflarla başlayacağız. Arazinin yapısını ," diyorum neyin en mantıklı olduğunu tartışmaya devam ederken. "Eminim kamyon her an burada olabilir."

"Ama bundan sonra yapılacak tüm ayarlamalarla birlikte yirmi otuz dakika daha sürecek." Marino cipinin arka tarafını yarılamış, telefonunun fenerini kullanarak özenle yerleştirilmiş ve paketlenmiş suç mahalli araç ve gereçlerini aydınlatmaya çalışıyor. "Ve bu arada görmek cehennem kadar zor olacak." Etrafa bakınırken sesi boğuklaşıyor. "Ve benim lanet gece görüşüm de eskisi gibi değil. Sanki kırkına bastığın anda her şey boka dönüyor."

Kadifemsi karanlığın içinden, sıvı koyu cam gibi ağır ağır akan nehre bakıyorum. Marino bir süredir kırkını görmemişti ve böyle olduğunda söyleyebileceğim pek bir şey yok. Ama onu suçlamıyorum. Onun gibi kandırılmış olsaydım ben de yaralarımı sarıyor olurum.

"Yaşlanmak berbat bir şey," diye yakınıyor; küçümsendiğini ve saplantılı olduğunu anlıyorum. "Nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum," diye ekliyor ve Interpol sahtekârı ona bir numara yapıyor.

"Sen yaşlı değilsin, Marino." Yeterince duydum ve halletmemiz gereken çok şey var. "Çok formdasın ve dünkü çocuk değilsin. Tecrübelisin. Ben de öyleyim ve burada ne yapacağımızı çok iyi biliyoruz. Bundan çok daha zor sahnelerde çalıştık. Telefon görüşmesini unut.

Şimdi. Bunu aklından çıkar. Söz veriyorum, bu işin aslını öğreneceğiz. Ama şu anda seni meşgul etmesi gereken şey bu değil."

O kamyonetin içini karıştırmaya devam ederken ben de bir deniz feneri gibi etrafımdaki her şeyi taramaya, korunması ya da görmezden gelinmesi şeyleri aramaya başlıyorum. Ne olduğunu ve tam olarak nerede olduğunu bilmediğimizden, polisin güvenlik altına aldığı çevrenin oldukça dışından başlayacağız.

Park ettiğimiz yerden herhangi bir sarı bant göremiyorum, ancak bir ceset ve bir bisikletin bizi beklediği açıklıkta başladığına dair oldukça iyi bir fikrim var. Ancak bu, fail ve kurbanın fiziksel olarak karşılaştığı şiddet vakasıysa, o zaman açıklık olay yerinin başladığı yer değildir. Olamaz. Marino da aynı şeyi düşünüyor.

"Bunu her kim yaptıysa bir şekilde buraya girip çıkmış olmalı," diyor. "Tabii ağaçta yaşayan lanet bir elf değilse."

"Müfettiş Barclay'in cesetle ilgili tarifinin doğruluk payı olduğunu varsayarsak?" Cevap veriyorum. "Eğer gerçekten saldırıya uğramış ve dövülmüşse? O zaman evet, saldırganın ya da olaya karışan birinin parka girmesi gerekiyordu. Burada öldürülmüş ya da atılmış olsun, o kişi parka girip çıkmıştır ve bizim kullandığımız yolu kullanmadığını varsayamayız. *Erkek* olduğunu söylemiyorum."

"Evet, biliyorum." Marino bana bir kutu ekstra büyük nitril eldiven uzatıyor, o kullanacak ama ben kullanmayacağım. "Ama eğer bu bir cinsel saldırı ya da teşebbüse, muhtemelen bir erkekten bahsediyoruz. Şimdiden lastik izlerine bakıyorum, özellikle de çukurlara ve düzleştirilmiş çim alanlara. Şu ana kadar bir şey göremedim ama parka birkaç farklı yoldan girmiş olabilir."

"Burada ve nehir boyunca pek çok sokak çıkmaz sokak," diye . "Ve belli ki bir duvar yok, bu yüzden yakındaki çeşitli yerlere park etmiş olabilir. Ama oradan cesedi buraya nasıl getirdi?"

"Taşıdım." Marino arkada ağır ekipman kutularını itip kakıyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Ben böyle düşünüyorum demedim. Sadece bunun mümkün olduğunu söylüyorum." "Bu bisikletin vücuduna yakın olmasını nasıl açıklar?" diye sordum.

"Kesinlikle, çünkü bence onun terk edilmediğini zaten biliyoruz." Bir karton kutuyu yırtarak açtı. "Bulunduğu yerde öldürülmüş." Bana katlanmış bir çift tek kullanımlık tulum uzatıyor, hala selofan ambalajında, çift XL beden.

"Onun öldürüldüğünü bilmediğimizi hatırlatalım." Onu izliyorum ve sürekli etrafıma bakıyorum. "Neden öldüğüne dair hiçbir fikrimiz yok."

Suyun yavaş akıntısında yansıyan ışıklar, gümüşü balıklardan oluşan büyük bir sürü gibi titreşiyor ve diğer tarafta Boston, yüzyıllık taş ve tuğlalardan ve modern yüksek binalardan oluşan ışıltılı bir imparatorluk. Ancak neredeyse hiçbir ortam ışığı hemen etrafımızdaki karanlığı dağıtmıyor ve her zaman taşıdığım küçük taktik el fenerini bulmak için postacı çantamı karıştırıyorum. Ellerimi serbest bırakmak için eldiven kutusunu, tulumları içine sığdırmaya zorluyorum.

Marino, "Çevreyi belirlememiz gerekiyor," diyor. "Bir yerden başlamalıyız ama bu kadar karanlıkta mı? Tahmin yürütüyoruz."

"Bu yüzden buradan başlıyoruz. Nereye gittiğimize bakacağız ve genel bir fikir edineceğiz," diye cevap veriyorum ve üzerimdekiler için derin bir pişmanlık duyuyorum.

Sonunda üzerimden çıkardığımda bu kıyafeti yakmak zorunda kalabilirim. Beni inşaat halindeki bir bina gibi parlak beyaz Tyvek ile kaplayan tek kullanımlık kıyafetlerden hoşlanmıyorum. Ama şu anda kendimi bol bir çift tulum ve hafif bilekli botlara imrenirken, neredeyse şehvet duyarken buluyorum.

"Gördüğümüz her şeyi koniler ya da bayraklarla işaretleyebilir ve zaman, mahremiyet ve uygun görüş lüksüne sahip olduğumuzda ikinci kez gelebiliriz," diye Marino ile tartışmaya devam ediyorum. "Rusty ya da Harold ile bariyerler hakkında konuştuğunuzu varsayıyorum. Büyük kamyonlarımızda temel şeylerin olduğunu biliyorum ama bu durumun temel bir yanı yok. Işıkları açtığımızda olay yeri neredeyse her açıdan ve perspektiften tamamen açık olacak."

"Harold'a insanların sokak seviyesinden bir bok göremeyeceğinden emin için birkaç kum torbasıyla desteklediğimiz normal duvarlardan daha fazlasına ihtiyacımız olacağını söyledim." Marino büyük bir sahne çantasını açık bagaj kapağının kenarına kaydırıyor. "Ama böyle bir şey için haklısın. Bir çadıra ihtiyacımız olacak çünkü binalardan ve köprüden bize bakan her türden insan var."

Üzerimizden geçen ve nehri her iki yönde de geçen uzun far dizisine bakıyorum. Logan Havaalanı'nın etrafında kümelenmiş küçük gezegenler gibi aydınlanmış uçakları izliyorum ve yine Dorothy'yi düşünüyorum. Marino parlak ana renklerde, her biri numaralandırılmış kanıt işaretleme konilerinden oluşan bir kutuyu karıştırıyor. Bir düzine kadarını üst üste diziyor ve bu bana hep, ben küçük bir çocukken babamın Miami'deki mahallemizde bir bahçe satışında bulunduğu Şapka Kapmaca oyununu hatırlatıyor.

"Marino bana Harold'a ne söylediğini anlatıyor: "Bir çatı istediğimizi söyledim. "Burada her şeye ihtiyacımız olacağını söyledim."

Bölüm 14

Ben az önce geçtiğimiz toprak patikayı takip ediyorum, yavaş yavaş patikadan sapıp çimlere giriyorum. Kuru ve birkaç santim derinliğinde olan bu otlar ayakkabılarıma fısıldıyor ve bastığımız yere dikkat ederek ağaçlık parkın derinliklerine, ortasından geçen sert kumlu spor yoluna doğru ilerlerken çıplak ayak bileklerimi gıdıklıyor.

Uzun demir lambaların sayısı çok . Bankta otururken ya da gece gezintisi yaparken belli belirsiz sarımsı lekelerden başka bir şey göstermezler. Burası çok karanlık ve benim elimde küçük taktik fenerim, Marino'nun elinde ise telefonunun feneri var.

Diğer elinde küçük bir ceset için yeterince büyük olan ağır hizmet tipi siyah plastik olay yeri çantasını tutuyor. Tekerlekleri sessiz bir çıtırtı çıkararak ilerliyor, ikimiz de kanıtları ezmeye ya da tökezlemeye dikkat ederek yol gösteriyoruz. Şimdiye kadar durup küçük renkli bir koni dikmemizi gerektirecek bir şey görmedik.

Kavrulmuş çimenler, ışıklarımızın parıltısında kahverengimsi yeşil keskin küçük bıçaklardan oluşan bir halı gibi ve aşınmış taba rengi deri ayakkabıları canlı. İlerideki konuşmaların parçalarını duyabiliyorum, heyecanlı sessiz seslerle konuşan çocuklara benzeyen sesler. Bu mutlu bir heyecan değil, korkuyla, şokla ilişkilendirdiğim kortizolle beslenen farklı bir coşku. Ama algıladığım başka bir şey daha var. Bu çocuksu sesler bana normal gelmiyor.

Tüyler ürpertici masallarda havada süzülen uhrevi konuşmalarla perili yerleri akla . Burada, sonra gitmiş, ormanda eğlenen ölü çocukların kahkahaları, çilek toplayan, saklambaç ya da ebelemece oynayan ölü çocuklar.

İleriden gelen tuhaf bedensiz sesler bana korku filmlerini hatırlatıyor ve park, birinin öldüğü spor yolunun her iki tarafında karanlık ve huzurlu bir şekilde yayılırken ensemde bir ürperti hissediyorum. Bugün daha önce iki kez karşılaşmış olabileceğim biri ve yanıldığımı ummaya devam ediyorum.

Bir yırtıcının pusuya yatması için mükemmel bir yer sunan, tam gölgelikli bir ağaç kümesine yaklaşıyoruz. Ölülerin ve yaşayanların toplanıp bizi beklediği gölgelerin derinliklerine doğru yürürken Marino bana bunu işaret ediyor. Sanki onur konuğu ortaya çıkıp ışıklar açılana kadar herkesin karanlıkta çömeldiği sürpriz bir partiye gidiyormuşuz gibi tekinsiz ve tuhaf hissettiriyor.

Bir otopsiyi bitiremeden ya da laboratuvar sonuçlarını alamadan önce her yerde kameraların olması ve büyük patavatsızlıkların internette dolaşması konusunda endişelenmemize gerek olmadığı ilk yılları hatırlıyorum. Eski günlerde her Tom, Dick ve Harry cep telefonlarıyla çekim yapmıyordu. Foto muhabirleri teleskopik lenslerle ortaya çıktıklarında ceset ya gitmiş ya da bir poşetin içinde güvenli bir şekilde sıkıştırılmış olurdu ya da dedektifler kurbanın mahremiyetini korumak için çarşaflarını ya da paltolarını kaldırarak etrafta toplanırlardı. Yaşam ve ölüm artık çok daha karmaşık.

"Bunun rastgele olduğunu sanmıyorum," diyor Marino. "Birisi onun kalıplarını biliyordu."

"Kalıpları olup olmadığını biliyor muyuz?" Bu benim onu hemen sonuca varması konusunda tekrar uyarma şeklim, ama boşa nefes tüketiyoruz.

"Herkesin kalıpları vardır," diyor ve ben Rusty ile Harold'ın dizel mobil komuta merkezimize gelmelerini beklerken onları dinliyorum.

Onu nereye park edeceklerini ve Eliot House'un tam kucağında nasıl bir kargaşa yaratacağını merak ediyorum. Parkın üzerinde yedi tuğla binası ve bana Oxford ve Cambridge'i ya da Versailles sarayını hatırlatan sayısız avlusuyla kampüsteki en büyük konut komplekslerinden biri. Öğrencilerin pencerelerinden bakıp dışarı çıktıklarını hayal ediyorum.

Kamyon hemen fark edilecek ve eğer insanlar yakınlaştırır ya da yaklaşırlarsa kapılarda BAŞ TIBBİ MUAYENE OFİSİ'ni, CFC armasını ve Massachusetts eyaleti mührünü görecekler. Harvard kampüsünün her an, neredeyse burnunun dibinde birinin öldürüldüğüne dair şaşırtıcı derecede üzücü bir gerçeğe uyanmaya başlamasını bekliyorum. Işıkları açtığımız anda kalabalık kontrolü için daha fazla üniformaya ihtiyacımız olacak.

Ormanda ilerlerken Marino'ya, "Çünkü insanların şeridin altından geçmesini engelleyecek hiçbir şey yok," diyorum. "Köprüdeki trafiğin yön değiştirmesini engelleyecek hiçbir şey yok, böylece insanlar parkın içinden geçip lastik yakabilirler. Bu çok hızlı bir şekilde büyük bir fiyaskoya dönüşebilir."

"Hazır olduğumuzda daha fazla birim getireceğim," diyor ve ben birkaç yüz metre ileride cisimleşen sahneyi başlıyorum. "İsteği şimdi yaparsam? Bir araba filosu gelir ve sadece daha fazla dikkat çeker. Çadır kurulduğu anda, ne kadar gerekiyorsa o kadar destek isteyeceğim."

Üç ayaklı sehpa üzerine yerleştirilmiş altı adet pille çalışan LED spot ışığının silüetlerini sayıyorum. Uzun peygamberdeveleri gibi tünemişler, uyur gibi sessiz ve karanlık.

Etrafta dolaşan üniformalı polislerin şekillerini görüyorum, karanlıkta insanların yaptığı gibi sessiz bir şekilde konuşuyorlar. Çocuk sesleri, anlaşılabilir arka planda belirsiz ve kafa karıştırıcı bir kesik kesik duyuluyor. Kaynağını tespit edemiyorum ama ürkütücü, sanki karanlık ormanlık alan tedirgin ruhlar tarafından lanetlenmiş gibi.

Marino ve ben sarı çevre bandının altından geçiyoruz, ki ben de öyle olacağını düşünmüştüm. Ağaçların arasındaki bir açıklığa giriyoruz; cesedin yarısı patikada, yarısı da çimlerin üzerinde. Çıplak kollarının ve bacaklarının solgunluğunu, spor sütyeninin beyazlığını ve şortunun açık rengini seçebiliyorum. Sırt üstü yatmış, bacakları düz ama yayvan, kolları yukarıda ve X şeklinde konumlandırılmış gibi açılmış.

Gördüğüm şey alay, cinsel aşağılama gibi karışık bir mesaj veriyor - ve aynı zamanda öyle bir şey de değil. İlk bakışta, onu keşfedenleri şok etmek için sergilenmiş gibi görünüyor, ancak şortunun ve sütyeninin hala üzerinde olması alışılmadık bir durum. Tipik olarak bir beden ahlaksızca, nefretle teşhir edildiğinde çıplaktır. Genellikle daha fazla rezil etmek ve çirkinleştirmek için başka aşağılayıcı dokunuşlar eklenir ve eklenir ve ben henüz böyle bir şey görmüyorum.

Ancak çalıştığım önceki vakalara dayanarak varsayımlarda bulunma konusunda aşırı muhafazakar olmayı da zor yoldan öğrendim. Bir ölümdeki ayrıntı, başka bir ölümde tamamen başka bir anlama gelebilir. Yaklaştıkça bisikletin asfalt olmayan taşlı yolun ortasında yan yatmış olduğunu fark ediyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu Cambridge müfettişi Tom Barclay'i cesetten yaklaşık elli metre uzakta, ağaçların yanında, bir kenarda tanıyorum. Duyduğum ruha benzer sesler yanındaki iki kıza ait ve bu saatte tek başlarına dışarıda olamayacak kadar genç görünüyorlar. Ama bunu söylemek zor.

On ya da on iki yaşında ya da belki biraz daha büyük olabilirler ve tek yumurta ikizleri, biri pembe, diğeri sarı. İki tombul küçük kuş gibi kıpır kıpır, başlarını senkronize bir şekilde çeviriyorlar, gözleri oradan oraya fırlıyor ve belli ki onlarda yolunda gitmeyen bir şeyler var. Yaklaştıkça görebiliyorum ki

Barclay elinde tuttuğu Şeye ışık tutuyor. Tam olarak duyamadığım bir soru soruyor.

"Olabilir," diyor pembe giysili kızı, Barclay'in telefonunda ikisine gösterdiklerine bakarken çok iyi duymayan birinin sesiyle yüksek sesle, Marino ve ben yaklaşıyoruz.

"Bilmiyorum. Genelde bir sürü insan ve ben bisikletlerin yolundan uzak dururum," diyor sarılar içindeki kızı yavaşça, aynı künt tonda ve bana ne söylenmiş olursa olsun, el fenerlerimizin yarattığı düzensiz aydınlatmada, chiaroscuro'da gördüklerime tam olarak inanamıyorum.

Marino beni almaya gelirken yaptığımız kötü telefon konuşmalarından birinde ikizlerden bahsetti.  zerinde fazla düşünmemiştim ama özellikle bu koşullar altında onların karşısında durmak son derece rahatsız ediciydi. Birinden diğerine bakarken kendimi kelimenin tam anlamıyla iki kere bakarken buluyorum, ikisi de koyu renk saçlı ve aynı kask benzeri kesimlere sahipler.

Taktıkları aynı tarz gözlükler bana yıllık şakalarını, bir rakibin fotoğrafının yüzüne asosyal siyah çerçeveler çizilmesini hatırlatıyor. Kızların vücut yapıları aynı, 1.80'in altında ve ağırlar.  izgili tişörtler, şortlar ve neyse ki benim için eşleşmeyen sandaletler giyiyorlar. Eğer ikizler farklı renklerde giysiler giymeselerdi onları ayırt edebileceğimden emin değilim.

"Burada bekle, tamam mı? Ne yapacağını biliyorsun, değil mi? Burada kal ve hiçbir yere gitme. Burada kal. Ben de geri geleceğim." Barclay kızlarla sanki tavşan ya da kertenkele gibi evcil hayvanların daha düşük bir seviyesiymiş gibi konuşuyor.

Bize doğru ilerliyor, ben de Rusty ve Harold'dan haber var mı diye telefonumu kontrol ediyorum.

Tam arayacakken kamyonun sesini duyuyorum ve END tuşuna basıyorum.

Dizel motorun gürültüsü net bir şekilde duyuluyor ve John F. Kennedy Caddesi'ne doğru dönüp bakıyorum. Bir ambulandan daha büyük olan beyaz bir CFC kamyonu kaldırımı açıp ağaçların altından geçerken farların parkı kestiğini görebiliyorum. Alçak dallar kutu gibi metal tavana sürtünerek kara tahtaya çakılmış çivi etkisi yaratan korkunç bir gıcırta sesi çıkartıyor.

"Güzel. Kimlere haber vermemiz ve kimlerle konuşmamız gerektiğine karar vermek için yola koyulabiliriz," diyor Barclay otoriter bir şekilde.

Marino ve bana ulaşıyor. Marino onu görmezden gelirken, "Olay yerini ne kadar çabuk inceleyip cesedi morga götürebilsek o kadar iyi," diye ekliyor.

Gözlerim ışık ve gölgenin zıt tonlarına alıştı ve Barclay'in bir dakika önce bulunduğu yerde bizden biraz uzaktaki ikizleri daha iyi seçebiliyorum. Üniformalı bir kadın memur şu anda yanlarında, su ya da yiyeceğe ihtiyaçları olup olmadığını soruyor. Klimalı bir devriye arabasında beklemek isteyip istemediklerini soruyor. Sanki bunu daha önce de sormuşlar gibi söylüyor ve onlar da başlarını hayır anlamında sallıyorlar. Bundan sonra ne olacağına dair oldukça iyi bir fikrim var.

Bir süre sonra onları şubeye götürecek ve polisin çocuklarla yapılan görüşmelerde kullandığı rahat ve tehditkâr olmayan bir ortam olarak adlandırılan papatya odasına yerleştirecek. Kızlarla konuşmak ve onları değerlendirmek için bir danışman gelecek ama kadın memur parkın ortasında bundan bahsetmeyecek.

İkizlere istismara uğramış çocuklara davranıldığı gibi davranılacağını açıklamayacak ve ben de kendimi yargılayıcı hissetmekten alıkoyamıyorum. Çalıştığım vakalar hakkında kişisel görüş bildirmem uygun değil, ancak bazı şeylerin beni diğerlerinden daha fazla etkilemesi kaçınılmaz. Kötü ebeveynlerle, kötü bakıcılarla ve kötü evcil hayvan sahipleriyle aram iyi değil.

İkiz kız kardeşler genç ve engelli ve ne tür bir insan onların refakatsiz bir şekilde, özellikle de hava karardıktan sonra dışarıda dolaşmalarına izin verir? Neden evde olmadıklarını ve nerede olduklarını merak eden var mı?

Barclay sormak yerine bize "Hazır olduğunuzda ışıkları açabiliriz" diyor.

"Sorun şu ki Clay, bunu yaptığımız anda bir beyzbol sahasını aydınlatmış gibi oluruz," diye cevap verir Marino, sanki genç araştırmacı aptal ve işe yaramaz ama yeterince iyi bir çocukmuş gibi yapay bir avuncular tonuyla. "Ve eğer onu inşa edersen, kesinlikle geleceklerdir. Yani hayır, Clay." Marino her fırsatta bu ismi söylüyor. "Henüz değil, değil mi Doktor?" Bana bakıyor.

"Şimdilik sadece el fenerleri," diye kabul ediyorum ve dizel sesi yükseliyor, sonra motor kesilince duruyor. "İnsanlar tüm polis arabalarına ek olarak buraya park edilmiş mobil komuta merkezimizi de fark etmeye başladığında yeterince zor olacak." Baykuş gözleriyle bizi izleyen ikizlere bakıyorum. "Bir şeyler çok açık ve bir bariyer kurana kadar dikkat çekmek istemiyorum."

Şu anda bedenim, oradan geçen ya da teleskopik bir merceği üzerine doğrultan herkese açık olduğunu açıklıyorum. Işıkları açamıyorum ve onlar olmadan çalışamıyorum ve bu tanıdık bir çıkmaz. Cesedi incelemeyi düşünmezdim.

Bana seçme şansı verilirse, cesedi ışık olmadan yerinde tutabilirim ve onu incelemeden önce üzerini bir çarşafı örtemem, aksi takdirde delilleri bozma ya da yerlerini değiştirme riskim var. Bu yüzden şimdilik karanlıkta sadece el fenerleriyle sıkışıp kaldık ve dikkatim tekrar ikizlere yöneldi. Onlara bakmadan duramıyorum.

Orantısız derecede küçük kafalarının, ince üst dudaklarının ve düz orta yüzlerinin farkındayım. Muhtemelen daha fazla uzamayacaklar, kilolarıyla sürekli mücadele edecekler ve küçük gözleri yırtıcı olmayan bir hayvan, bir at ya da bir zürafa gibi birbirinden çok uzakta. Kalın gözlükler, işitme cihazları, dişlerindeki gümüş teller ve diğer her şey, muhtemelen rahimde meydana gelen feci bir başarısızlığa işaret ediyor.

Muhtemelen doğmamış ikizlerin maruz kaldığı şeyden kaynaklanıyordu ve eğer şüphelendiğim şey doğruysa, bu tarif edilemeyecek kadar trajik. Dikkatsiz ve zalimce. Fetal alkol sendromu önlenabilir. Sadece hamilelik sırasında içmeyin ve iki kızın okulda özel sınıflarda olup olmadığını merak ediyorum. Ne kadar işlevsel olduklarını ve bu davada onları tanık olarak kullanırken ne gibi engellerle karşılaşacağımızı merak ediyorum.

Cesede nasıl rastladıkları ve neleri kurcalamış olabilecekleri konusunda şimdi bana ne kadar güvenebileceğimi merak ediyorum. Mantıklılar mı? Doğru söylüyorlar mı? Ve ne tür bir ebeveyn ya da vasi onların geceleri dolaşmalarına izin verir?

Öfkenin, körüklendiğinde hararetle parlayan bir kor gibi kıpırdadığını hissediyorum. Sonra Barclay, Marino ve benim yanıma gelip telefonundaki Elisa Vandersteel'in ehliyetinin fotoğrafını gösteriyor.

"Yolda bulduğum şey buydu," diyor Barclay gururla, sanki dumanı tüten silahı keşfetmiş gibi. "Açıkçası, ben . Sen gelene kadar bekleyeyim dedim." Ben telefon ekranındaki fotoğrafa bakarken bunu Marino'ya yönlendiriyor.

Elisa Ann Vandersteel. DOB: 12-04-1998. Londra ve posta kodu Mayfair'in seçkin bölgesi, Dorchester Oteli ve Amerikan elçiliğinin yakınındaki Güney Audley Caddesi. Fotoğraftaki kadın bugün iki kez karşılaştığım kadın olabilir ama emin değilim.

Daha fazla bilgi edinene kadar Marino'ya ya da başkasına bir şey söylemeyeceğim. Kurbanın ne zaman öldüğünün belirlenmesi açısından kurbanın görüldüğü yerler önemli ve doğrulama yapmadan aktardığım bilgiler konusunda temkinli davranmaya özen gösteriyorum. Genelde ehliyet portreleri çok iyi değildir ama bu fotoğrafta Elisa Vandersteel tanıştığım bisikletçiden daha ağır.

Fotoğraftaki yüz daha geniş ve kahverengi saçlar kısa, Converse spor ayakkabılı genç kadın ise zayıftı ve at kuyruğu vardı. Ama fotoğrafın kaç yaşında olduğunu bilmiyoruz. Şimdi çok farklı görünüyor olabilir. "Başka bir şey var mı?" diye sordum. "Diğer kişisel eşyalar. Bir sürü bisikletçi cüzdanları, anahtarları ve diğer eşyaları için bisiklet çantaları veya heybeleri vardır."

Quincy Caddesi'nde bisikletliyle karşılaştığımda böyle bir şey gördüğümü hatırlamadığımı eklemiyorum. Ancak Barclay bisiklete bağlı ya da yakınında herhangi bir çanta görmediğini söylüyor.

"Bu bir tane olmadığı anlamına gelmez," diye ekliyor. "Bunu yapan kişi tarafından çalınmış olabilir."

"Ve bunun bir cinayet olup olmadığını bilmiyoruz." Bunu söylemeye devam edeceğim. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz." Telefonunu ona geri veriyorum.

"Buraya geldiğinden beri kaç kişiyi kovalamak zorunda kaldın?" Marino ona telsizden yapılan çağrıdan bu yana neler olduğunu sorar.

"Bir avuç dolusu insan içeri girdi ya da girmeye çalıştı."

"Ne kadar ?" Konuşurlarken Marino henüz ona gerçekten bakmadı.

"Hiçbir yere yaklaşamadılar."

"En azından bildiklerimiz değil." Marino aniden ikizlerin olduğu yöne yürür.

"Birkaç öğrenci, tam olarak üç," diyor Barclay geri çekilen arkadaşına.

"Bir şey göremeden onları geri çevirdim. Bir ceset olduğunu göremediler." Bunu bana yöneltiyor ve buraya gelmeden önce ne yaptığını merak ediyorum.

Bölüm 15

Paraşüt pantolonu, polo tişörtü ve tamamı siyah deri yüksek topuklu ayakkabılarıyla şık ve oldukça göz alıcı.

Tabancası sağ kalçasında kılıfında, dedektiflik rozeti kemerinde ve Müfettiş Barclay zayıf kaslı yapısı, Ken-bebek yüzü ve küt kesilmiş sarı saçlarıyla kendi TV şovunun yıldızı gibi görünüyor. Parfümünün kokusunu birkaç metre öteden alabiliyorum ve onun tipini tanıyorum, eskiden bizim "hotshot" dediğimiz tip.

Marino' Clay gibi kendini beğenmiş genç delikanlılar için kullandığı daha kaba terimler var.

İkisinin birbiriyle dost olduğunu ya da akla gelebilecek hiçbir koşulda dost olacaklarını düşünemiyorum. Bunlar aklımdan geçerken Barclay'in takma adı hakkında bir kez daha düşündüm. Ya da daha iyi bir ifadeyle, bir şey bana uyarı olarak geliyor.

"Herkes sana Clay mi diyor?" Soruyorum ama asıl merak ettiğim Marino'dan başka kimse Clay diyor mu?

"Her zamanki gibi beni kızdırmak için değilse, neden birdenbire bunu yapmaya başladığını bilmiyorum." Marino'nun ikizlerle konuşmasını izler. "İlk adım Tom, göbek adım David. İnsanlar bana Tom der. Bu onun çok zekice olduğunu düşündüğü aptalca şakalarından biri sadece. Sanırım amacı diğer bayat saçmalıkları teşvik etmek. Önce *Clay*. Sonra *Dirt*. Ya da *oyun hamuru*. Ya da yanlış bir şey yaparsam adım *Çamur* olacak. Ama büyük davalarda çalışmaya terfi edersen bu da çimle birlikte gelir." Omuz silkiyor. "Sana sataşıyorlar."

Barclay, Marino'yu bakışlarıyla devam ediyor ve Marino da sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi ikizlerle konuşmaya devam ediyor. Ama farkında değil. İkinci sınıf şakalar, çocukça davranışlar onun özel bir becerisi ve bir şahin zekasına sahip. Barclay'in en ufak bir kıpırtısını bile kaçırmıyor ve iyi ki ona Clay dememişim. Marino bunun çok komik olduğunu düşünürdü ve belki de ona böyle seslenen tek kişi de o olabilirdi.

Ama büyük ihtimalle Marino sonuncu olmayacak. Ne yazık ki biri için bir takma ad ya da yeni bir "kulp" bulduğunda

geri alıyorum. Çok geçmeden Cambridge Polis Departmanı'ndaki herkes Clay Barclay hakkında konuşmaya başlarsa hiç şaşırırmam, sanki bu saçma fazlalık gerçekten onun adımıymış gibi.

", Doktor Scarpetta?" Sanki bir resepsiyonda ya da kalabalık bir barda karşılaşmışız gibi şamatacı ve fazla arkadaş canlısı.

"Burada işleri sessiz tutarak iyi bir iş çıkardığınız için teşekkürler. ." Söylemeye başladım.

"Eğer bu gün ışığında olsaydı, daha açık bir nokta hayal edebiliyor musun?" Bir not defteri ve kalem bulmak için çantamı karıştırmamı izliyor. "Hava yüz derecenin üzerindeyken bir sahnede çalışmaktan bahsetmiyorum bile. En azından şu anda hava seksen sekiz derece."

Marino'nun tulum paketini ve eldiven kutusunu çıkarırken metodik davranıyorum ve acele etmiyorum. Onları yakındaki olay yeri çantasının üstüne koyuyorum. Sonra Barclay'e doğru yürüyorum, taktik ışığım her adımda çimlere doğru tutuyor.

"Kamyon gelmez ortam sıcaklığını ölçeceğim," haber verdim ve asıl anlatmak istediğim, bu şekilde bilgi saçma konusunda dikkatli olması gerektiği idi.

Kimliği DNA, diş kayıtları ya da başka herhangi bir meşru yolla teyit edilmemişken kurbanın Elisa Vandersteel olduğuna karar vererek çoktan riske girdiğini düşünüyorum. Ve halka açık bir parktaki spor yolunda bulunan bir kimlik doğrulama sayılmaz. Yakınından bile geçmez.

Ayrıca onun bir saldırı, bir cinayet olduğunu söyledi ve ben henüz ona bakmamışken böyle bir şeyi bilemem. Muhtemelen en tehlikelisi de en az bir kişiye -Marino'ya- cesedin bir manken kadar sert olduğunu aktarmış olması. Başka bir deyişle, ölüm katılığının ileri bir aşamasında. Bu da tahmini ölüm zamanını doğrudan etkiliyor ve keşke Barclay fikrini kendine saklasaydı.

Bunlar, mahkemede peşinizi bırakmayacak türden görünüşte önemsiz hatalardır ve ölüm zamanı özellikle aldatıcıdır. Kesin bir bilim değildir ancak herhangi bir mazeret için çok önemlidir. Savunma avukatlarının en sevdiği konulardan biridir ve yabancılar benim gibi uzman bir tanığın ifadelerine olan inançlarını ne kadar çabuk kaybedebilirler. Jüri üyelerinin güvenilirliğimden şüphe duymasına neden olmak gibi niyetim yok çünkü deneyimsiz bir dedektif bir ölüm mahallinde benim yerime işimi yapabileceğini düşündü.

Barclay'in kurbanın gerçekten ölmüş olup olmadığını kontrol etmesi uygun olsa da, adli tabip rolünü oynamaya başlamamalıydı

rigor mortis ve ne kadar ilerlemiş olup olmadığı hakkında tespitler yaparak. İnternette bulduğu bilgiler konusunda dikkatli olması gerekiyor. Bir hava durumu uygulamasına dayanarak Cambridge'deki sıcaklığın ne olduğunu kesin olarak kabul etmemelidir.

Cambridge'in neresi? Örneğin, suya yakın gölgeli bir yer ile Harvard Meydanı'nın sıcak tuğlaları arasında oldukça fark olabilir.

"Sıcaklığı telefonundaki bir tür uygulamadan aldığını varsayıyorum," diyorum Barclay'e, doldurmaya hevesli olduğunu söyleyebileceğim bir sessizlikten sonra. "Peki seksen sekiz derece Fahrenheit ya da otuz bir santigrat derece olmasıyla ilgili ayrıntı? Cesedin bulunduğu yerdeki sıcaklığın tam olarak ne olduğunu bilmediğimiz için bunu herhangi bir raporun dışında tutacağız."

"Termometren varsa şuraya, kızın yanına koyabilirim" diyor ve ne kadar agresif olduğunu fark ediyorum.

"Hayır, teşekkürler. Benim önerdiğim bu değildi. Olay yeri henüz elimde değil, ama elime geçtiğinde cesedin, ortam havasının ve geri kalan her şeyin ölçülmesi gereken sıcaklıklarını ben halledeceğim." Yavaşça ve ölçülü bir tonda konuşuyorum, nötr sesim olarak düşündüğüm sese başvuruyorum. "Nehir nedeniyle burası daha serin olabilir," diye öneriyorum sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi.

Ama öyle olduğunu biliyor. Kendini saygısızlığa uğramış ve eleştirilmiş hissediyor ve ben de onun ruh halinin hızla değiştiğine tanık oluyorum. Bu, onun yanında bulunduğum birkaç seferde gözlemlediğim bir şeydi. Değişken biri. Sıcaktan soğuğa geçiyor ve arada pek bir şey olmuyor.

"Keşke bir esinti olsaydı." Benden uzaklaşıp nehre doğru bakıyor ve narsisizminin kanatlandığı belli oluyor. "Nefes almak çok zor. Lanet olası boğucu."

Neredeyse bana sırtını döndü.

"Ceset ne zaman bulundu?" Bir sonraki soruda bunu sorarım ve eğer onu mutlu edecekse gecenin geri kalanında bana sırtını dönebilir.

Asık suratlı bir sessizlikten sonra Barclay, "Yaklaşık kırk beş dakika önce aradılar. Ama bir dakika!"

Arkasını döner ve karanlıkta beyaz dişlerini göstererek bir evreka anı taklidi yapar.

"Saat telefonumdan geldi." İğneleyici bir ok ama bende hedefini bulamıyor.

"Bu iyi mi? Yoksa onun yerine saatime mi güvenmeliyim?" diye soruyor ve ben cevap vermiyorum.

"Arandığım zaman için yazdığım saat bin dokuz yüz altı." Sanki ben bunun ne olduğunu bilmiyormuşum gibi söylüyor.

Not aldım. "Yirmi üç yirmi Zulu saati. Yediyi yirmi dakika geçiyor." Sonra soruyorum, "Çağrı yayınlandığında nasıl sınıflandırılmıştı? Tam olarak ne söylendi? Çünkü medya henüz hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyor."

"On-on yedi olarak geldi." Bunun ne olduğunu sormamı bekliyor ama ben de polisin onlu kodlarını muhtemelen onun kadar iyi biliyorum.

Kariyerim boyunca bunları duydum ve 10-17 yaygındır. Kelimenin tam anlamıyla "şikayetçiyle görüşün" demek.

"İkiz kız kardeşlerle ilgili olduğunu varsayıyorum," diye araya giriyorum ve Barclay bana bakarken, "*Ne sikim ama,*" diye düşünüyorum.

Boston bölgesindeki kolluk kuvvetlerinin telsiz frekanslarını izleyen muhabirleri uyarabilecek hiçbir şeyin yayılmadığını söylüyor. Bu da Marino'nun şüpheli telefonunun davaya yasal olarak dahil olan herhangi birinden gelmediğini göstermeye devam ediyor. Barclay'ın Interpol'ün Washington, D.C.'deki Ulusal Merkez Bürosu ile kesinlikle temasa geçmediği anlaşılıyor. Deneyimsiz bir soruşturmacı muhtemelen bunu düşünmezdi ve NCB'nin ne olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Her polis bilmez.

Teması kesinlikle Marino başlatmadı ve tabii ki ben de başlatmadım. Benim ofisimden biri olamaz. NCB müfettişi olduğu iddia edilen kişi Marino'nun cep telefonunu aradığında ölüm olayından haberimiz yoktu. Giderek daha belirgin hale gelen şey, sorumlu kişinin, sorunu küçümsemek için iyi niyetli olmayan biri olduğu.

Barclay daha sonra neden ilk müdahale eden kişi olduğu ya da düşük öncelikli bir çağrıya dikkat ettiği konusunda sormadığım sorulara "Memorial Drive üzerindeydim ve en üç dakika içinde buraya geldim" diye cevap verdi.

Bir şikayetçiyle görüşmek, genellikle bir tür endişe üzüntüyü bildirmek için bir polis memuruyla konuşmak isteyen biri anlamına gelir. Bunun gibi genel bir talep herhangi bir şey hakkında olabilir. Çoğu zaman hiçbir şeyle ilgili değildir ve bir dedektifin özellikle kendisine yönelik olmadığı sürece böyle bir çağrıyı dikkate alması beni şaşırtır. Ama Barclay Büyük Vaka Ekibi'nde yeni. Belki de aşırı heveslidir. Belki de sıkılmıştır.

"Peki ya onu bulan iki kız?" diye soruyorum ve Marino'nun onlarla konuşmasını kulak misafiri olmadan izliyorum. "Onlar öğrenci mi? Çünkü üniversite için çok genç görünüyorlar."

Bulduğum yerden bakınca ergenlik çağında bile ve tahminimce ikisi de ehliyet alacak yaşta değil.

Barclay, "Hayır hanımefendi, üniversitede değiller," diyor ve defterindeki sayfaları . "Donnelly Field yakınlarındaki okula gidiyorlar, sekizinci sınıftalar. Ya da bana söyledikleri bu ve bir şey uydurduklarını ya da sakladıklarını düşünmem için hiçbir neden yok. Ya da kurbanı tanıdıklarını. Tanımadıklarını söylediler."

Bunlar bana, hayatları boyunca akıllarından çıkmayacak bir keşifle travma geçiren iki kız hakkında söylenmiş duygusuz sözler gibi geliyor. Acaba onları kısa süreliğine şüpheli olarak gördüğünü ima ediyor - ikizlerin bisikletli birini pusuya düşürmenin eğlenceli bir fikir olduğunu düşünebilecekleri aklından geçti mi? Sanırım her şey mümkün ve küçük el fenerinin kapalı olduğunu fark ediyorum. Sanki yanında olduğunu unutmuş gibi notlarını kontrol ediyor. Sanki karanlıkta bir kedi gibi görebiliyormuş gibi istediği sayfayı buluyor.

Kızlar Mount Auburn Caddesi'ndeki Highland Çamaşırhanesi' yakınında oturuyor, diyor bana yüksek sesle sayfaları çevirirken. Rotalarının onları Harvard Meydanı'ndan John F. Kennedy Caddesi boyunca nehre doğru götürmesi mantıklı. Plan, su boyunca parkın içinden yürümek, sonra da Ash Caddesi'ni keserek eve dönmektir. Gezinin gidiş-dönüş bir milden biraz az olduğu söyleniyor.

"Barclay kız kardeşlere sorduğu sorulardan öğrendiklerini şöyle açıklıyor: "Genellikle daha kestirme olan Mount Auburn'e giderlerdi. "Ama hava o kadar sıcak ki, gölgeli parkın içinden dolanıyorlar ve mümkün olduğunca suya yakın duruyorlar."

"Neden dışarıydılar?" Not alıyorum.

"Meydandan, Uno'dan eve döndüklerini söylediler ve ben de bu havada kim pizza yiyebilir ki diye düşündüm. Bu sabah haberlerde duyduğuma göre bir gün sonra sıcaklar bastıracaktı. Sonra yağmur yağacak ve doğrudan kışa geçeceğiz. Sen Miami'de büyüdün, değil mi? Sanırım bu hava senin için çocuk oyuncağı. Benim için değil. Bu benim kalın kanım için çok sıcak."

Nereli olduğunu sormadım ama muhtemelen buralı değil, aslen değil. Orta batı aksanından bir iz var.

"Miami'ye sadece birkaç kez gittim," diyor ve ben de bunu etmiyorum.

Bölüm 16

Havadan sudan konuşup şakalaşıp şakalaşmayacağımı görmek için bekliyor ama ilgilenmiyorum. Dikkatim sürekli Marino'nun biraz uzaktaki ikizlerle konuşmasına, telefonunun fenerini dürbünle ya da teleskopik merceklerle izleyenlere fazla ışık vermeyecek şekilde tutmasına gidiyor.

Ama ne yaptığının farkındayım. Onları sorgularken kız kardeşlerin yüzlerindeki ifadeyi görmek istiyor ve kızların onu güven verici bulduğunu söyleyebilirim. Ona bakışlarından bunu seziyorum. Sanki şeytani bir ormandan geçiyorlarmış ve Marino da onlara rehberlik ediyormuş gibi, yayılan bir meşe ağacının karanlık gölgesi altında ona yakın durmalarından anlıyorum.

"Her neyse," diyor Barclay, bulunduğumuz yerin yaklaşık yirmi metre ilerisindeki ve cesedin solundaki orman gülü çalılarını işaret ederek.

"Buralarda yürürken dikkatli olmak isteyebilirsiniz ve henüz toplamadığımız kanıtlardan dolayı bunu söylemiyorum. Ama kızlardan biri orada hastalandı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Buraya ilk geldiğimde, tam . Çalıların çıkıyordu, elinin tersiyle ağzını siliyordu ve gözleri cam gibiydi. Hangisi olduğunu ya da kustu mu bilmiyorum. İnanın bana, çok yakından araştırmamaya karar verdiğim tek şey buydu."

"Onlardan birinin cesede dokunup dokunmadığını biliyor musunuz?" En önemli soruya geliyorum. "Sana tam olarak ne yaptıklarını söylediler?" Telefonumdaki saate bakıyorum ve ekranındaki parıltı karanlıktaki bir televizyon ekranı gibi parlak.

Saat akşam 8:22 ve ben bunu not ediyorum.

Barclay, "Buraya geldiğimde etrafta başka kimse yoktu ve yakın değillerdi, ondan en az yirmi metre uzaktaydılar," diyor. "Çok ve ona dokunmadıklarını söylediler. Onlara yarım düzine kez sormuş olmalıyım ama hayır dediler. En fazla bir metre kadar yaklaşabilmişler."

diye ekliyor ve sanki anlattığı şeyi hayal edemiyormuşum gibi ellerini bir metre kadar birbirinden ayırıyor.

"O mu?" Ben soruyorum.

"Ölü kadın."

Kurbanı bir nesne olarak görmeye devam ederken bana burada bulunmaya hakkı olmayan daha düşük bir ölümlü gibi davranıyor. Biraz dayanacağım. Sonra düşüncelerimden birkaçını onunla paylaşacağım. Ona bedava tavsiyeler vereceğim.

Barclay, "etmek için yaklaştılar ve sonra geri çekildiler, muhtemelen çok korkmuşlardı," diyor. "Geri çekildiler ve polisi aradılar."

Kızların sırt çantaları aynı ve içlerinde ne konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bir bakışta ikisinde de telefon olduğunu görmüyorum.

"Nasıl yardım çağırdılar?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Dokuz-bir-bir." Bu onun beni tersleme şekli.

"Dokuz-bir-bir'in arandığının farkındayım. Demek istediğim, en azından birinin telefonu olmalı."

"Bilmiyorum. Onları aramadım," diyor. "Ama bak ne diyeceğim. Onları papatya odasına götürdüğümde ve dikkatlerini dağıtabildiğimde, sırt çantalarına bakacağım. Telefonlarının ve kim bilir başka nelerin orada olduğunu garanti ederim."

Onu cesedin bulunduğu konuya geri döndürüyorum ve o da zaten duyduğum aynı detayları anlatıyor. Kızlar eve doğru yürüyorlarmış ve yolun ilerisinde bir şey fark etmişler.

"Yaklaştılar," diyor Barclay, "ve ilk başta kötü bir bisiklet kazası geçirmiş biri olduğunu düşündüler. Sanki hava kararıyordu ve bir elektrik direğine falan çarpmış, kafasını o kadar sert çarpmıştı ki kaskı düşmüştü. Kanı görebiliyorlardı ve hareket etmiyordu."

"İlk başta ne demek istiyorsun?" İkizlerle konuşmadan önce onları ne kadar lekelemiş olabileceğine dair bir fikir edinmek istiyorum. "İlk başta bisiklet kazası geçirdiğini mi düşündüler? Söyledikleri bu muydu?"

"Artık böyle düşündüklerinden şüpheliyim. Birinin ona kötü bir şey yaptığını düşünüyorlar."

"Kanı fark edecek ve öldüğüne karar verecek kadar iyi bakmayı nasıl başardılar?" Kızlar cinayetten şüpheleniyorsa, bunun nedeni muhtemelen Barclay'ın bu davanın nasıl bir dava olduğuna dair kafasında bir şeyler kurmuş olması.

Bunun bir cinayet, hem de cinsel bir cinayet olduğunu söylemekten çekinmedi.

"Çok karanlık ve özellikle onun olduğu yerdeki gölgeler çok kalın," diye belirtiyorum. "El fenerleri var mı? Çünkü nasıl bulduklarını bilmiyorum."

çok daha fazlasını görebilirdi."

"Belki sırt çantalarından birinde. Bilmiyorum. Bana öldüğünden oldukça emin olduklarını söylediler. Ölü gibi koktuğunu söylediler."

"Bu çok ilginç. Ne anlama geliyor?"

"Ayrıca saç kurutma makinesi gibi koktuğunu söylediler." Sırıttıyor.

"Bununla ne demek istediklerini merak ediyorum," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor. "Kim bilebilir ki? Geri zekalılar, değil mi?"

"Onların IQ'larını test etmek benim işim değil, senin de olduğundan şüpheliyim ve bu kullanılacak iyi bir kelime değil." Marino'nun fotoğrafları çekip numaralandırılmış bir koni koymasını izliyorum ve Barclay'i patlatmamak için geleni yapıyorum. "Kızlar söyledikleriyle bir şey demek istediler," diye ekliyorum en makul ses tonumla. "Saçmaladıklarını varsaymak yerine bunun ne olduğunu anlamak akıllıca olur."

"Muhtemelen fark ettikleri şey kandı. Kan artı ısı eşittir koku. Metalik bir koku gibi mi? Saç kurutma makinesi gibi belki? Ve kanı çok sıcak olduğu için kısa sürede çürüyecektir."

"Benimle iş değiştirmek istemiyorsanız, Müfettiş Barclay, bu da tartışmamanız gereken bir başka ayrıntı." Arkama dönüp bakıyorum, ayak sesleri ve tekerlekler tozlu yolda yavaşça ilerliyor.

"Başka bir detay mı? Birden fazla mı?" Şimdi flört ediyor olabilir. "Ama evet. İstedğim zaman iş değiştirebilirim. Her zaman iyi bir doktor olacağımı düşünmüşümdür."

Alçak sesler **duyuyorum** ve Rusty ile Harold tüm teçhizat ve ekipmanlarıyla birlikte iki yüzen ışık ve gölgeli bir karavan. Açıklığa giden ormana girdiklerinde onları seçebiliyorum.

İki el arabasını yönlendirirken yollarını aydınlatmak için madenciler gibi eller serbest kafa lambaları takıyorlar. Olay yeri çantaları, kutular, kum torbaları ve sökölüp uzun siyah ceset torbalarına benzeyen bir yığının içine yerleştirilmiş gizlilik bariyeriyle dolu olduklarını anlamak için onları görmeme gerek yok. Bungee kordonlarıyla bağlanmış, ilerleyen kargonun hantal karanlık şekilleri, yaklaştıkça marazi bir Noel Baba'nın kızağını akla getiriyor. Harold'a bir mesaj gönderdim:

Kasete girdikten sonra, boşaltmaya başlayın. Birazdan sizinle kontrol edeceğiz.

Barclay'e, "Tüm bunları yirmi dakikadan fazla sürmez," diyorum. "Bunlar yapılırken Marino ve ben de etrafı gözden geçireceğiz,

fotoğraf çekerek, cesedin üzerine bariyeri yerleştirmeden önce neleri tanımlamamız, korumamız ve muhafaza etmemiz gerektiğine dair bir fikir edineceğiz. Bu işlem tamamlandıktan sonra ışıkları açacağız ve bize mahremiyet sağlayan bir muhafazanın içinde onu inceleyeceğim."

"Ne kadar büyük bir alanı kapsayabilir?" Barclay nakliye ekibime bakıyor.

"Bisikleti ve gövdeyi içine alacak kadar büyük," diye açıklıyorum. "Bir araya getirdiğimiz şey temelde bir çadır. Ve eğer daha önce hiç böyle bir şey yaşamadıysanız, adımları iyi düşünülmüş mantıksal bir sırayla atmamız gerekir, böylece bir prosedür diğerini bozmaz."

Marino'yla konuşan ikizleri izliyorum ve durduğum yerin yaklaşık yirmi metre ilerisindeki bisiklete ve onun da on metre ötesindeki cesede bakıyorum. Genellikle yüksek bir keşif ya da ön inceleme yaptığımda arazinin yapısını ve neyle uğraştığıma dair iyi bir fikir edinirim. Ama burada gördüğüm şey bir çelişki. Gelişigüzel, neredeyse tuhaf, sanki biri sahneyi hazırlamış ama neye benzemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

Kurban bisikletten düşmüş olsaydı, vücudu bisikletten üç metre uzakta olmazdı. Bisiklet sizi bir at gibi fırlatamaz, fırlatabilseydi bile gördüklerim mantıklı gelmiyor. Kaskı neden bisikletin düştüğü yerden bu kadar uzakta? Çene kayışı takılmamış olsa bile, bu yine de açıklamaz. Neredeyse anında ölecek şekilde kafasını nasıl bu kadar sert çarpmış olabilir? Ayrıca kolları yukarıda, bacakları geniş, dizleri ve dirsekleri sanki zıplama hareketinin ortasındaymış gibi zar zor bükülmüş bir pozisyonda öldüğünü de hayal edemiyorum.

"Ona bakmaya hazır mısınız?" Barclay soruyor ve gerçekten istediğim şey, bu zorba yeni araştırmacının beni düşüncelerimle bir anlığına baş başa bırakması.

"Ve cesedi rahatsız söylemeye gerek yok. Onu hareket ettirmediniz." Kalemimi tıklayarak kapatıyorum ve son söz olarak soruyorum.

"söyledim. Hayati değerlerini kontrol ve bir süredir ölü gibi görünüyor."

"Hayati değerleri? Nerede?"

"Bileği. Sağ bileği olduğuna eminim. Nabzını kontrol etmek için elime aldım ve kolu kaskatı kesilmişti. Hepsi bu kadardı. Tek yaptığım buydu. Herkese söylediğim gibi onu hareket ettirmedim." diyor ve ben *herkesin* kim olduğunu merak ediyorum.

Sanırım Marino birinin peşine düştüğünde tek başına bir kalabalık oluşturabilir.

"Ekip buraya geldiğinde onlara onun bir süredir ölü olduğundan emin olduğunuzu söylediniz mi?"

"Onlara fikrimi söyledim. Zaten kaskatı olduğunu ve evet sıcak olduğunu söyledim çünkü burada yumurta bile kızartabilirsiniz."

"Aklınızda tutmanız gereken bir şey , Müfettiş Barclay, asılsız fikirlerin kaynağı olmamak önemlidir." Bir veda jesti olarak ona aklımdan bir parça sunuyorum, takdir etmeyeceği kesin olan özgür bir danışmanlık anı.

"Fikirleriniz ne kadar iyi niyetli olursa olsun," diye ekliyorum, "konuşmadan önce çok dikkatli olun. Size ne söylendiği ya da ne gördüğünüz umurumda değil. Neye inandığınızdan kesinlikle emin olduğunuz da umurumda değil. İki kez düşünün. Üç ya da dört kez düşünün."

"Fikrimi söylemeye hakkım var-" diye söze başladı ve ben sözünü kestim.

"Bilim, tıp ya da uzmanlığınız olmayan başka bir alanla ilgiliyse değil. Gözlemlerinizi rapor etmenizi, ancak bunları yorumlamamanızı veya bunlara dayanarak karar vermemenizi tavsiye ederim." Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Çünkü gevşek konuşma ve yanlış bilgilendirme avukatlar için yemdir."

"Size sadece onun kaskatı olduğunu ve bu nedenle bir süredir ölü olduğunu söylüyorum. . ." "Felç bir insanı kaskatı yapabilir. Bu o kişinin öldüğü anlamına gelmez.

Tekrar ediyorum, lütfen yorum yapmayın ya da fikirlerinizi sunmayın - özellikle de tıbbi ya da adli görüşlerinizi."

"Olaya tanık olan ben olduğuma göre, bu söylediklerim bir fikir değil, gerçektir," diyerek dolu bir yay kirişi gibi ateş ediyor. "Ve belki de bir koku vardır. Çürümüş kan kokusu almış olabilirim." Düşmanca bir duraksamadan sonra bir sonraki atışı yapar. "Ve şimdi tüm o konuşmaların ne hakkında olduğunu anlıyorum. Telsizdeki tüm o saçmalıkları."

Ona ne demek istediğini sormadım. Bryce'la kavga ettiğim ve huzuru bozduğum iddiasıyla ilgili 911 şikayetini tatsız bir şekilde hatırladığım için bildiğimi hissediyorum. Belki Barclay her şeyi biliyordur. Belki de departmanındaki herkes . Onunla işimi şurada beklemesini isteyerek bitiriyorum, yani benden sağlıklı bir mesafe uzakta.

Marino ve ikizlere doğru yürüyor ve adı Clay olmayan gösterişli dedektif benden hoşlanmıyor. Daha belirgin olamazdı. Hayır.

özellikle önemseydiğim bir şey değil. Marino bana yürüyor. Cipinden çıkardığı büyük siyah plastik Pelikan çantasının yanına çömeldi.

"Gözünü ondan ayırmamalısın." Nefesimin altında söyledim. "Çünkü daha çok yeni ve şimdiden kimseye hesap vermediğini düşünüyor. Böyle bir tutum daha da kötüye gidecektir."

"Numarasını bildiğinden daha fazla aldım." Marino çantanın etrafında dolaşıp tokaları çözüyor. "Yaşlı kadınlarla tuhaf bir ilişkisi var, anne kompleksi gibi bir şey. Sadece seni uyarıyorum."

"Ona annesini mi hatırlatıyorum?"

"Bir teyze, bir anne. Çünkü sen ondan daha büyüksün."

"Bu ona annesini, teyzesini ya da başka birini hatırlattığım anlamına gelmiyor."

"Sana söylüyorum, kendini kadınlar için hediye olarak görüyor ama seninkinin aksine o kadınlardan hoşlanmıyor. Pek değil." Çantanın kapağını açıyor.

İçeride, mükemmel bir şekilde organize edilmiş ve özenle paketlenmiş adli ihtiyaçlardan oluşan bir malzeme dolabı vardır. Bir kamera ve çıkarılabilir omuz askılı büyük bir el feneri buluyor. Sonra ayakkabılarının üzerine tek kullanımlık patikler geçiriyor ve kocaman ellerine bir çift eldiven geçiriyor.

"Bunların seni yutacağını biliyorum, Doktor." Bana bir çift patik ve eldiven uzattı.

Ondan patikleri ayarlamak için iki lastik bant istiyorum, böylece patiklerin içinden çıkmayayım ya da kendi ayağıma basmayayım diye yarı boyutuna getiriyorum. Ekstra büyük eldivenleri giyiyorum ve sarkık mor nitril parmaklarımda birkaç santimlik yer kalıyor.

"Gidelim," diyor ve ikinci aşamaya, iç çevreye geçiyoruz, diğer koruyucu kıyafetlerle uğraşmıyoruz, henüz değil.

Herhangi bir şeyin üzerine basmamaya veya rahatsız etmemeye dikkat edersek kirlenme riski yoktur. Nadir istisnalar dışında, olay yeri korunana ve ışıklar yanana kadar kanıt toplamayacağız. Açıklıktan başlıyoruz, fenerlerimizi kullanarak önümüzü, iki yanımızdaki ağaçları ve çimenleri tarıyoruz.

Marino her adımında sanki bir şey görmüş gibi duruyor. Daha yakına eğiliyor, bir şey olmadığını belirten hafif bir homurtu çıkarıyor ve fotoğraf çekiyor. Deklanşörün sürekli vızıltısını duyuyorum. İyi çalışılmış senkronize yaklaşımımıza devam ederken flaş tabancasının kör edici patlamaları kafamı karıştırıyor. Bu, tenis vuruşunun doğru yapılışı gibi kökleşmiş bir prosedür ve artık nadiren birbirimize koçluk yapmamız gerekiyor.

"Dur," diyorum ona, ileride, açıklığın dış kenarındaki devrilmiş bisikletin yakınında, orman yeniden başlamadan hemen önce karanlıkta ışıksız bir elektrik direğinin silueti belirlediğinde.

Siyah demir direğin tepesindeki fener sönmüştü ve ışıklarımızı ona tuttuğumuzda bir cam bölmenin tamamen açık olduğunu ve içindeki ampullerin paramparça olduğunu gördük. Çimenleri yoklarken kırık cam parçaları parlayıp sönüyor ve kıymıklar bisikletin her tarafında parıldıyor.

"Bu açıdan bakıldığında, neredeyse elektrik direğine çarpmış gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum. "Belki de Barclay'in önerdiği şey doğrudur."

Marino, "O asla haklı değildir," diye .

Belki de ata binen kişi göremedi ve kaza yaptı. Ama bu, yerden üç metre bir fenerin içindeki tahrip olmuş ampulleri açıklamaz. Cesedin neden yakınlarda olmadığını da açıklamaz.

"Hiçbir fikrim yok." Marino, elektrik direğinin tepesindeki fenerin karanlık metal çerçevesine bakıyor. "Belki biri giriş kapısını açıp ampulleri kırmıştır."

"Camın her yere üflenmiş olması çok garip. Camı açıp ampulleri parçalasaydınız bu nasıl olurdu? Ve bir dev değilseniz, fenerin mandalını açmak için ona ulaşabileceğinizi sanmıyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Nasıl oluyor da cam her yere üfleniyor? Ampuller dışarı fırlatılmış olamaz, yoksa dış cam bölmeler kırılırdı ve merdivene çıkıp ampulleri parçalamak için kullanmadığınız sürece bir taşın bunu nasıl yapabileceğini anlamıyorum." Işığını etrafa tutarak yine de bir tane arıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, hasarın ne zaman meydana geldiğinden emin değiliz."

"Parkın kırık bir ışığı burada uzun süre bırakmasını beklemezdim," diye cevap veriyorum.

"Saldırıya uğradığında bisikletiyle aşağı indiği bu bölgeyi daha karanlık hale getirdiği kesin," diyor biz ışıklarımızla durmadan araştırırken. "Belki de psikopatın biri lambayı kırmıştır. Belki de elektrik direğine tırmandı, kim bilir, sonra da onu ya da başka bir kurbanı bekledi. Görünen tam olarak bu, yani bu önceden planlanmış."

"Ya da belki ışık çoktan sönmüştü ve bir kaza geçirdi." Böyle düşündüğümünden değil, ama aklına şu ya da bu fikri kilitleme konusunda dikkatli olması gerektiğini hatırlatıyorum. "Bir kaza geçirdiğini kesin olarak bilmiyoruz."

Saldırıya uğradım." Bunu defalarca söyledim ama kimse dinlemiyor gibi görünüyor.

Bir adım daha, bir adım daha, sonra yan yatmış bisikletten yaklaşık bir metre kadar bir adım daha. Ceset ondan bir metre kadar uzakta ve şimdiden sürüklenme izlerini görebiliyorum.

"Kahretsin!" Mırıldandım ve Barclay ne iddia ederse etsin, bunu bulacağıma dair bir his vardı içimde. "Taşınmış."

Bölüm 17

Toprakta veya yeşillikte bozulma aramaya alışkın olduğunuzda bunları fark etmek kolaydır. Bir alanın kazara ya da kasıtlı olarak çığnendiğini ve bozulduğunu gösterebilecek her şeyi taramak benim için ikinci doğadır.

Sürüklenme izleri cesedin hareket ettirildiğini gösteriyor ama fazla değil ve bu da listeye eklenecek bir başka tuhaflık. Vücudunun üst kısmı çimenlerin içinde. Kalçaları ve bacakları patikada ve dekolte çoraplarının arkasından birkaç santim ötede başlayan taşlı yüzeyin yer değiştirmesini görebiliyorum. Hemen aklıma gelen şey, en az bir kişinin onu çekmeye başladığı ve başka bir nedenle yarıda kesildiği ya da durduğu. Ayakkabılarına ne olduğunu merak ediyorum.

Gömleği gibi ayakkabıları da kayıp görünüyor, ölmeden önce onları giydiğini varsayıyorum. Belki de buralarda bir yerdedirler, diye karar veriyorum. Uygun ışıklandırma sağlandığında bulabileceğimiz pek çok şey olabilir ve mavi kasklı bisikletçiyi tekrar hayal ediyorum.

Spor ayakkabılarını hatırlıyorum. Ölü kadının Converse giymediğini umuyordum. Ayakkabılarına bir şey olduğu için emin olamıyorum. Bisikletçi gibi mavi desenli bir bandanası ya da altın kolyesi yok. Ama onlara da bir şey olmuş olabilir ve şu anda yakından bakmamak, hemen yaklaşp korkuyla karışık dayanılmaz bir merakı tatmin etmemek bir irade eylemidir.

Ondan birkaç santim uzaklaşabilirim. İngiliz aksanlı kadın olup olmadığını görmek için el fenerimi yüzüne tutabilirim. Ve eğer ikisi de Elisa Vandersteel ise. Ama ben daha iyi biliyorum. Cesede ulaşmak için her seferinde küçük bir parça üzerinde sabırla ve dikkatle çalışmalıyım. Karanlıkta ileride ne olabileceğini bilmiyormuş gibi davranarak. Umursamıyormuş gibi yapmalıyım. Baktığım ya da araştırdığım hiç kimse hakkında bir şeyler hissetmemem ya da tepki vermemem gerekiyor ama tabii ki hissediyorum.

Harold ve Rusty'nin arabaları boşaltıp büyük siyah vinil çantaların fermuarlarını açarken çıkardıkları gürültüye dönüp bakıyorum. Alçak sesle mırıldanan

İkisi konuşurken.

"Sakıncası var mı?" Küçük taktik fenerimi Marino'nun büyük değiştiriyorum.

Yolun ortasına çömelıyorum, etrafıma bakıyorum, burada olabilecek her şeyi tehlikeye atmadığımdan veya engellemediğimden emin oluyorum. Altı bin lümenlik turbo ışık metalden yapılmış ve birkaç kilo ağırlığında. Altı LED'li geniş bir merceği var ve parlak ışını patikayı boyayarak kuvars ve silika gibi sert kumlu mineralleri tutuşturuyor.

Işığın değdiği her yerde canlı bir şey gibi parlıyorlar ve bisikletin etrafındaki ve altındaki alanı aydınlattığımda kırık cam parçaları ve şeritleri titriyor ve parlıyor. Bunu yavaşça, düşünerek ve dikkatle yapıyorum. Bir sahneye bir kez girilip müdahale edildiğinde, geri dönüşü yoktur. Geri dönüşü yoktur ve mümkün olduğunda, başkalarını ne kadar rahatsız ederse etsin, ihtiyacım olan tüm zamanı ayırırım. Işığı bisikletin yanından geçiriyorum, cesede doğru bir on adım daha.

Kısa bir mesafe çekilirken topuklarının gevşek yüzeyde sürüklendiği yeri daha net görebiliyorum; buradan en fazla sekiz inç gibi görünüyor. Müfettiş Barclay'in bir boğuşma kanıtı olarak yanlış yorumladığı şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum. Üzerinde bisikletlinin giydiğine benzer grimsi görünümlü pijama tipi çoraplar var ama yaklaşıp kadar bunu anlayamayacağım.

Marino'ya, "Burada ne olduğundan emin değilim ama hiç hoşuma gitmiyor," diyorum. "Bu işte bir terslik var. Sanki bisikleti tam burada, lambanın giriş bölmesinin açık olduğu yerde düşmüş, ampuller parçalanmış ve her yer cam olmuş. Ama cesedi orada mı? Çoraplarıyla bisiklete bindiğinden de şüpheliyim. Yaklaşmam gerek. Sakıncası yoksa bir dakika geride fotoğraf çekmeye devam et." Çömeldiğim yerden kalkıyorum.

Üzerime tam oturmayan ayakkabı kılıflarımla hareket ederken kazıma sesleri çıkarıyorum. Işını yol boyunca yönlendirip cesede doğru takip ediyorum ve birkaç metre öteden uzun kahverengi saçlarının darmadağın olduğunu görüyorum. Kalkık burnu ve narin çenesiyle çekici genç yüzünü, soluk tenini, ayrık dudaklarındaki kiri ve zar zor açılan kapakların arasından donuk donuk bakan gözlerini görüyorum. Daha önce taktığı güneş gözlükleri kayıp, ölü kadınla tanıştığım bisikletlinin aynı kişi olduğunu varsayıyorum.

Olabileceklerine giderek daha fazla ikna oluyorum ve bu da ihtiyatlı bir düşünce. İçgüdülerimin bana söyledikleri buna dahil değil. Yoğun ışıktaki şortunun açık mavi olduğunu ve çoraplarında ince çizgiler olduğunu görebiliyorum. Boynunun altındaki çimenlere kan bulaşmış. Bulunduğum yerden

Ama çok fazla bir şey görmüyorum ve yüzünde çürük, yırtık ya da başka bir yara fark etmiyorum. Sadece toprak ve sebze artıkları var, sanki takla atmış gibi.

Ama kollarının pozisyonu çok açıklayıcı. Başının üzerinde, iki yana açık ve avuç içleri yukarı bakıyor ve bu da bileklerinden çekildiğine dair giderek artan inancımı destekliyor. İnsanların o anki kargaşada neleri düşünmedikleri beni hiç şaşırtmıyor. Sürüklenme izlerini silmek ve cesedi yerleştirmek kolay olurdu, böylece olaydan sonra ne yapıldığı o kadar da belli olmazdı. İkizlere tekrar bakıyorum ve yüzleri bana perçinlenmiş. İçimde yalan söylediklerine dair kötü bir his var.

Barclay'e göre cesedin yanına yaklaşmadıklarını, bir metreden fazla yaklaşmadıklarını iddia ediyorlar. Ama biri yapmış. Birden fazla kişi olabilir. Benzer güçte iki kişi olabilir ve her biri ölü kadını bir kolundan tutup çekmiş, sonra da durmuş olabilir. Yirmi metre kadar ötede, çimenlerin üzerinde, karaya vurmuş bir kaplumbağa gibi baş aşağı duran kaskı tekrar merak ediyorum. Biri onu oraya mı atmıştı? Ayakkabılarına ve gömleğine ne oldu? Peki ya güneş gözlüğü, kolyesi, bandanası? Eğer onlar varsa, neredeler?

Bisikletin etrafında yavaşça ilerlerken ışığı bisikletin üzerine tutuyorum. Lastiklerde, mavi desenli ve yarış şeritli beyaz kadroda ve jel seledede hasar var mı diye bakıyorum. Ezik ya da sıyrık fark etmiyorum. Ama düz gidona tutturulmuş siyah plastik telefon tutucusu boş. Telefonu yerinde tutan kelepçe serbest bırakılmış. Görünürde telefon yok ve o duyguyu tekrar, ama daha güçlü bir şekilde hissediyorum. Midemde bir sızı olarak geri geliyor, buna bir batma hissi eşlik ediyor ve derin, yavaş bir nefes alıyorum.

Bugün iki kez karşılaştığım kadınla ilgili düşüncelerimi kontrol etmeye çalışıyorum, bir yandan da kendimi gelgit dalgası gibi üzerime çöken kaçınılmazlığa hazırlıyorum. Bisiklet kesinlikle tanıdık. Kadının ne sürdüğünü ayrıntılı olarak incelemek için bir nedenim yoktu ama açık renkli ya da beyaz bir kadro üzerinde mavi işaretler olduğundan eminim. Mavinin, taktığı kaskla aynı tonda, robin's-egg mavisi olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum ve ışığım onu Japon akçaağacının yanındaki çimenlerde tekrar seçiyor.

"Bu çok garip," diyorum Marino'ya ve az önce kimlikteki Elisa Vandersteel'in yüzünü hayal ediyorum. "Kask cesetten yaklaşık yirmi metre . Neden?" diye soruyorum.

"Direndiğinde, belki de onu yakalayan kişiden kaçmaya çalıştığında olmuş olabilir" ama şu ana kadar buna dair bir kanıt göremiyorum.

Kimseyle kavga etmedi ya da bir yere kaçmadı.

"Yoksa kız kardeşler mi attı, eğer öyleyse neden?" Cevap veriyorum. "Ve kurbanın gömleğini çıkarmaları pek olası görünmüyor, ama nerede? Ayakkabıları nerede?"

Telefondan, bandanadan, kolyeden ya da güneş gözlüğünden bahsetmiyorum, çünkü kadını daha önce hiç görmemiş olsaydım bunlardan haberim olmazdı. Konuyu Marino'ya açmaya hazır değilim. Eğer kurbanla daha önce tanıştığım konusunda yanılıyor olma ihtimalim varsa, bu onu yanlış yöne sevk edebilir. Mahkemede davaya zarar verebilir. Işığı tutuyorum ve bisikletin ve cesedin etrafındaki alanın sürüklenme izleri dışında pek bozulmamış olduğunu söylüyorum.

"Şu ana kadar bir takip ya da boğuşma olduğunu gösterebilecek kan dahil hiçbir şey görmüyorum," diye açıklıyorum. "Ama gördüğüm şey, işaret etmeye devam ettiğim gibi mantıklı değil. Karmakarışık."

Sonra ışığım, patikada birbirinden birkaç santim uzakta kıvrılmış iki parlak ipliğe benzeyen şeyin yanından geçiyor.

Parçalar altı ya da yedi inç uzunluğunda ve bulduğumuz şeyin zorla parçalara ayrılmış narin bir altın zincir olduğunu fark ediyorum.

"Muhtemelen kolyenin parçası," diyorum Marino'ya, devrilmiş bisiklete dönüp bakarken.

Çok yakınımızda, birkaç metre arkamızda ve kırık zincirin etrafındaki patikayı tarayarak bir çatışma, bir mücadele izi arıyorum. Ama taba rengi asfaltsız yüzey, sanki burada dramatik bir şey olmamış gibi pürüzsüz ve bozulmamış.

"Birinin bir kolye ve burada uzun süre kalmış gibi görünmüyor." Marino bir başka küçük kanıt işaretini, üzerinde 7 rakamı olan mavi bir koniyi yere bırakıyor. "Acaba değerli görünen bir madalyon, haç ya da başka bir şey var mıydı? Ya da belki bir hatıra olarak alınmıştır."

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum ve zincir parçalarının etrafını tarayarak bir kolye ucu, yüzük, nazarlık, kolyenin parçası olabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Örneğin bisikletçinin taktığı gibi bir kafatası. Gişede karşılaştığımızda ve sonra kaldırımda tekrar karşılaştığımızda gözden kaçırmak zordu. Altın kafataslı bir kolye fark ettim, karikatürize edilmiş tuhaf bir kolye. Kolyeyi çevirdiğini hatırlıyorum.

Pedal çevirirken, sarkan metal yolundan çekildiğinden ve sürerken dişlerine çarpmadığından emin olmak için sırtına doğru döndüğünü tahmin edebiliyorum.

Çimlerin arasında yürürken tişörtünü göremiyorum ve bej rengi bir atlet olduğunu hatırlıyorum, birkaç yıl önceki Sara Bareilles turnesinden bir hatıra, oldukça eminim. Ben öyle bir şey görmüyorum. Ama sonunda dağılmış spor ayakkabılarını buluyorum, biri burada, diğeri , kirli beyaz Converse, bağcıkları hala fiyonklu, sanki gerçekten ayakkabılarından korkmuş gibi.

Adından emin olmayabilirim ama daha önce tiyatrodan ve ardından Fakülte Kulübü'nün önünde gördüğüm bisikletli olduğuna dair çok az şüphem var ve kendimi kontrol altında tutuyorum. Buna tepki veremem. Burada yaptığım herhangi bir şeye kişisel bir tepki verdiğimi belli edemem. Konileri yerleştirip notlar alırken ve fotoğraflar çekerken bir karar veriyorum. Marino'ya haber vermenin zamanı geldi.

"Bunu kanıtlayamam," diyorum ona, "ve önemli olduğundan da emin değilim. Ama onu bu gece erken saatlerde görmüş olabilirim."

"Benimle dalga geçiyorsun." Yürümeyi bırakıyor ve sanki beş kafam varmış gibi bana bakıyor.

Amerikan Repertuar Tiyatrosu'nda ve daha sonra Fakülte Kulübü'nün önünde karşılaşmamdan başlayarak ona kısaca anlatıyorum.

"Benton ve ben onunla kaldırımda karşılaştık," diye ekliyorum. "Ve bu, güneş batarken saat altı kırk beş civarında olmuş olmalı. Ama hava henüz kararmamıştı."

"Eğer bu , kızlar onu bulduğunda öleli çok uzun zaman olmamış olmalı," diyor. "Dokuz-bir-bir çağrısını saat yedi buçukta aldık."

"İşte bu yüzden Barclay'ın söyledikleri mantıksız," diye cevap veriyorum. "Nabzını kontrol ettiğinde öleli bir saatten az olmuşsa, tam bir katılma ya da kolaylıkla fark edilebilir bir evrede olmaması gerekirdi."

İkiz kız kardeşlere dönüp bakıyorum, Barclay onlarla konuşurken dikkatleri her yerde. Onunla Marino ile oldukları kadar rahat olmadıklarını hatırlıyorum ve bu çok açık. O yanlarında olduğundan beri birbirlerine benzeyen bir çift korkmuş kitap ayracına dönüştüler, yorgun ve vahşi gözlü.

Barclay'i onlara anneleri hakkında bir şeyler söylerken yakalıyorum. Daha önce de sorduğunu düşündüren bir şekilde onu soruyor. Sallıyorlar.

ve eğer aile karışımında bir baba varsa, henüz bir söz duymadım.

"Genelde bu kadar erken mi uyurdu ... sekiz mi?" Barclay öyle diyor. "Duruma göre değişir."

"Bazen."

"Kendini iyi hissetmediğinde."

"Belki de bu yüzden telefona cevap vermiyordur. ?" diye soruyor ve hangi kızın ona cevap verdiğini anlayamıyorum.

"Hayır," diyor içlerinden biri. "Eğer uyuyorsa onu uyandırmayın. Bundan hoşlanmayacaktır."

"Kendini iyi hissetmediğinde bundan hoşlanmıyor," diye diğeri ve annelerine bakmaya alışkın olduklarını hissediyorum.

Konuşmanın sadece bir kısmını yakalayabiliyorum ama sorun olduğunu göstermeye yetiyor. Annemin boşanmış olduğunu ve telefona cevap vermemesinin sebebinin sarhoş olması öğrenirsem şaşırırmam. Muhtemelen kızlarının eve dönmediğine dair en ufak bir fikri bile yok ve umarım yanıliyorumdur. Telefonumun kilidini açıyorum ve Harold'a bir mesaj gönderiyorum:

Sana doğru geliyor.

Marino'ya, "Sanırım şimdilik yeterince gördük. Rusty ve Harold'ın nasıl konusunda bizimle aynı fikirde olduklarından emin olayım. Ben hemen döneceğim. Sonra giysilerimizi giyeriz ve umarım birkaç dakika içinde ışıkları açarız."

Marino, Rusty ve Harold'ın beklediği yerden yaklaşık bir futbol sahası uzunluğundaki ormanlık alanda bulunan olay yeri şeridine doğru bakar. Sonra elli metre kadar ileride, solda, çimenli açıklığın dış kenarında, ağaçlara yakın duran ikizlere bakıyor. Barclay duyamadığım şeyler söylemeye devam ederken gözleri huzursuzca etrafta dolaşiyor.

"Oraya gidip onlarla konuşacağım," diye haber veriyor Marino.

"Sizinle orada buluşuruz." Bize bakan ikizlere bakıyorum. "Bana burada ne yapmış olabileceklerini kendi cümleleriyle anlatırlarsa çok yardımcı olurlar. Eğer bir itirazınız yoksa her şeyden önce bunu öğrenmek istiyorum."

"Evet," diyor Marino. "Sanırım sakladıkları bir şey olduğunu zaten biliyoruz. Ölü kadının neden sürüklendiği ve neden her yerde olduğu ya da kayıp olduğu gibi."

Bölüm 18

Rusty ve Harold CFC'nin *tuhaf çiftidir*. En iyi iki otopsi teknisyenim birbirlerinden o kadar farklılar ki anlaşılamamaları gerekir.

Rusty sörf pantolonu ve kapüşonuyla batık ve Woodstock'un altın çağından kalma bir hippieye benzerken, Harold sonunda cenaze evi müdürü olan eski bir ordu mensubudur. Seyrelmiş gri saçları, düzgün bir bıyığı var ve tek düğmeli, siyah ve grinin koyu tonlarında muhafazakâr takım elbiseler içinde yaşıyor.

"Ne kadar süreden ?" El fenerlerinden başka yol gösterecek bir şey olmadan bir araya getirmek zorunda oldukları şeye bakıyorum. "En fazla yirmi dakika içinde çalışmaya başlayabilir miyiz?"

"Sanırım öyle." Harold çömeliyor ve ardından Rusty de çömeliyor, farları fermuarları açılmış ve etrafımıza yayılmış rulo saklama torbalarının üzerinde geziniyor.

İçeride katlanmış alüminyum çerçeveler, poliüretan kaplı siyah yan duvarlar ve ağır hizmet tipi siyah polyesterden imal edilmiş bir tente bulunmaktadır. Arabaların üzerinde hala gerekli kum torbaları, zemin kazıkları, olay yeri çantaları, eldiven kutuları ve plastik ambalajlı tek kullanımlık koruyucu giysi paketleri bulunmaktadır.

Su ve protein barları gibi bozulmayan yiyecekler de dahil olmak üzere ihtiyaç duyabileceğimiz tüm ek malzemeler büyük kamyonun içinde olacak. Ben de yakında o tarafa gitmeyi planlıyorum. İçecek bir şeylere ve sıcaktan birkaç dakikalığına da olsa uzaklaşmaya ihtiyacım var. Daha da önemlisi, Lucy'yi aramak istiyorum ve konuşmamızı kimsenin duymasını istemiyorum. Ona, ehliyetinde Londra adresi yazan Elisa Vandersteel adında yirmi üç yaşında bir kadın hakkında sorular soracağım. Lucy'nin onun hakkında ne bulabileceğini görmek istiyorum ve hemen başlamalıyız.

Kimliğin kesin olmaması önemli değil. Şu anda ve şimdiye kadar gördüklerimden sonra, bir onay formaliteden biraz daha fazlası olacaktır. Hikâyenin geri kalanı da diğer rahatsız edici olaylar gibi kafa karıştırıcı bir gizem.

ortaya çıkmaya devam etmeli ve yardımcı olabilecek herhangi bir soruşturma hattına başlamalıyız.

Elisa Vandersteel kimdi? Neden Amerika Birleşik Devletleri'nde idi? Cambridge'de ne yapıyordu ve gün batımında nehir boyunca bisiklete binmek bir alışkanlık mıydı? Eğer bunu rutin olarak yapıyorsa, bir sapık ya da başka bir tehlikeli kişi bunu bilebilirdi.

"Bunu bu kadar rahatsız edici hale getirdiğim için üzgünüm," diye açıklıyorum. "Ama asıl endişelenmemiz gereken şey yukarıda ve Tanrı'yı kastetmiyorum." Köprüyü, çevredeki binaları ve haber yayıldığı anda ortaya çıkacak olan haber helikopterlerini göstererek yukarıyı işaret ediyorum. "Başımızın üstü de dahil olmak üzere her yönden maruziyetimiz var."

"Büyük paraları bunun için alıyoruz," diyor Rusty ve bunu çok sık söylüyor.

"Onu neyin öldürdüğünü biliyor musun?" Harold soruyor.

"Onu muayene etmedim çünkü mahremiyetimiz ve yeterli ışık olana kadar o kadar yaklaşmak istemiyorum. Ama uzaktan travma izlerini görebiliyorum. Vücudunun yeri değiştirilmiş ve hareket ettirilmiş gibi görünüyor."

"Bu çok kötü," diyor Harold. "Onunla emin misin?" "Sürüklenme izleri var."

"Kahretsin," diye yanıtlıyor Rusty. "Onu birkaç çocuk mu buldu?"

"Ve polis buraya gelmeden önce kim bilir neler yaptılar," diye ekliyor Harold kasvetli bir şekilde.

"Eşyalarından bazıları da kayıp görünüyor. Diğerleri dağılmış durumda ve muhtemelen bir kolye kırılmış ve üzerinde ne varsa şu anda kayıp." Altın kafatasından bahsetmiyorum.

Kimseye ne gerektiğini söylemek istemiyorum. Tesadüften başka bir şey olmayan bir deneyime dayanan kişisel bir teorim yüzünden soruşturmayı etkileme konusunda dikkatli olmam gerektiğini kendime hatırlatmaya devam ediyorum. Peki ya Elisa Vandersteel'le tanıştıysam - eğer tartışmasız gerçek buysa? Bunun onun ölümüyle ya da burada bulabileceğimiz ya da bulamayacağımız herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

Bu karşılaşmayı önemsizmiş gibi göstermeye çalışsam da öyle olmadığını biliyorum. Hiç değilse, öldürülmeden kısa bir süre önce onunla tanıştığım mahkemede ortaya çıkarsa bunun bir faydası olmayacak. Davayı daha güçlü kılmayacak. Tam tersi. Savunma bunu bana karşı kullanacaktır. Objektif olmamakla, kurbanın ölümünden sadece saatler önce bir değil iki kez yolunun kesişmesinden etkilenmekle ve dikkatinin dağılmasıyla suçlanacağım.

Harold, sözünü ettiğim kırık zincir için "zorla çıkarıldı" diyor.

"Mücevherlerin ona ait olduğunu varsayarsak, öyle görünüyor," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre şiddetli bir boğuşma olmuş ve fail Olaydan sonra bir şeyler sahneleyin," diye öneriyor ve bana doğru döndüklerinde farları kör ediyor.

"Şiddet vardı," diye yanıtlıyorum. "Ama bir mücadele olup olmadığını söyleyemem çünkü henüz yeterince bilgim yok. Muhafazayı kaldırır kaldırmaz çok daha fazlasını öğreneceğim."

"En iyisinin ne olacağı hakkında konuştuk. Kanopili çadırı isteyeceğinizi düşündük ve Marino'ya bunu önerdik." Harold'ın sesi her zaman biraz yapmacık çıkıyor, sanki insanları şapelin kapısında karşılıyor ya da bir tabut galerisini ya da pijama salonunu gezdiriyormuş gibi. "Bölgeyi biliyoruz elbette. Ama bir harita da çıkardık."

Eliot House'un üst katındaki öğrenci apartmanlarına bakıyorum ve birkaç kişinin ışıklı pencerelerden dışarı baktığını görüyorum. Köprüye bakıyorum, üzerinde her iki yönde de sürekli bir araba akışı var. Alüminyum şingirdiyor, takırdıyor ve yerde itilip kakılan çantaların sesini duyuyorum.

"Onu bu gece postalayacak mısınız?" Rusty soruyor.

"Genelde sabaha kadar beklerdim. Ama bu her zamanki gibi değil," diye cevap veriyorum. "Çünkü Anne içeri gelse mi diye merak ediyorum."

Bir tane daha kaldırıyor

Hantal ama hafif olan katlanmış çerçeve ve farında yanan bir Cyclops gözü. "Eğer öyleyse, şimdi CFC'ye geri dönüyor olmalı, başka bir deyişle."

Etrafımızda yükselen çadır bölümlerinden oluşan iskele, gümüş tüplerden yapılmış çılgın bir Stonehenge'i akla getiriyor.

"Zamanı geldiğinde onu taşımak için bir minibüs bulacağım." Rusty şu anda ceset hakkında konuşuyor.

"Bununla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?" diye sordum. "Sahnenin tam ortasından geçmeden."

Rusty, "Bence hiçbir şeyi bozmadan olabildiğince yaklaşalım," diyor.

"Sonra dışarı taşımamız için hazır olduğunuzda, bir kanıt mührü ile poşetlenmiş olacak. Ve herkesin kameraya yakalayacağı tek şey bu olacak, sedyedeki poşetlenmiş ceset. Her şey giderse akşam saat dokuzda onu kabul alanında bulacağımızı düşünüyorum." İkisi birbirlerine bakıp başlarını sallarlar.

Harold, "Anne'e haber verebilirim," diyor.

Kendisi CFC'nin baş adli radyoloğu ve kurbanın bir an önce tomografiye girmesini istiyorum. Evet, Anne'in mümkünse geri gelmesi söyledim. Şimdi harekete geçmek akıllıca olur, daha fazla katılamazdım.

"Onun öldürüldüğünü düşünüyorsun," diyor Rusty.

"Henüz ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Şeytanın avukatlığını yapmak gerekirse," diye ekliyor, "sıcağa maruz kalarak ölmüş olabilir mi diye merak ediyorum. Bisiklete biniyor, bayılıyor, kaza yapıyor ve kafasını çarpıyor gibi. Son zamanlarda sıcağa bağlı ölümlerden payımıza düşeni aldık, bunların çoğu tuhaf şeyler."

Harold düşünceli bir ifadeyle, "Bir bisiklet kazası eşyalarının her yere saçılmasını açıklamaz," diyor.

"Eşyalarına kimin dokunduğuna ve ne zaman olduğuna bağlı," diye katılmıyor Rusty. "Bilirsiniz, mesela biri yağmalıyorsa? Küçük uçak kazalarında olduğu gibi mi? Eğer oraya hızlı ulaşamazsanız, insanlar her şeyi çalar."

"Ama burada değil. Burada öyle bir şey olmayacak," diyor Harold kasvetli bir şekilde.

"Hırsızlık her yerde olur." Rusty siyah poliüretan kaplamanın bir bölümünü daha açıyor.

Onlara cesedi bulan ikizlerden ve kimin ne yaptığından emin bahsediyorum. Çocuklar her zaman sonuçları anlamazlar, diye yavaşça dostane bir şekilde konuşuyor Rusty, uzun tüylü saçlarının üzerindeki bez parçasıyla tamponlanmış farıyla.

"Bir şey taşıyorlar, bir şey alıyorlar. İlk başta daha iyisini bilmiyorlar." Büyük bir panelin çerçevesini kilitliyor. "Sonra belki de başlarının belaya girmesinden korktukları için korkup yalan söylüyorlar."

Arabaları ve onlardan şimdi ne istediğimi incelerken Harold bana "Bileşenleri burada yoldan uzakta inşa edeceğiz" diyor. "Hazır olduğunuzda ve orada çalışmamızın güvenli olduğunu hissettiğinizde son montajı hedef alanda tamamlayacağız."

"Çevreyi işaretleyeceğiz, sen de çadırı bisikletin ve cesedin üzerine kurabilirsin." Marino'nun spreyci boyaya kullanarak çadırın ayak izini net bir şekilde belirleyeceğini, bir şeyler için güvenli bir bölge oluşturacağını da ekliyorum.

Bana verdiği kötü giyimli eldivenleri ve lastik bantlı büyük ayakkabı kılıflarını çıkarıyorum. Onları parlak kırmızı bir biyolojik tehlike çöp torbasına atıyorum.

Teçhizatımı topluyorum, aslında büyük, sert bir plastik alet sandığı olan bir olay yeri çantasını alıyorum. Bir kutu küçük boy mor nitril eldiven, birkaç çift çekişli tabanlı ayakkabı kılıfı ve paketlenmiş kapüşonlu tulum seçiyorum. Rusty ve Harold'ı inşaat projeleriyle baş başa bırakıp patikayı takip ederek açıklığa yeniden giriyorum.

El fenerini aşağıya ve hafifçe doğru tutuyorum, Marino ve ben bu bölgeden daha önce geçmiş olsak da olası bir kanıta basmamaya dikkat ediyorum. Aşağıya ve etrafa bakmayı asla bırakmıyorum çünkü bir şeyin yanından fark etmeden birkaç kez geçmek oldukça mümkün. Şimdiye kadar kurbanın konilerle işaretlediğimiz dağınık kişisel eşyaları dışında bir şey görmedim. Park temiz. Gördüğüm her çöp parçasının bir süredir burada olduğu anlaşılıyor.

Nefes alış verişimin, taşlı patikada ayaklarımın çıkardığı sesin, ardından çimenlerin arasında yürürken çıkardığım şıptının farkındayım. Köprüdeki trafiğin sürekli akışını, kamyonların ve arabaların gürültüsünü ve John F. Kennedy Caddesi'ndeki bir motosikletin vınlamasını duyuyorum. Hava sıcak ve ağır. Hareket etmiyor. İlerideki karanlıkta bir figür belirip bana doğru ilerlerken yavaşlıyorum. Daha önce gördüğüm kadın memur bana doğru yaklaşıyor.

"Doktor Scarpetta?" Heyecanlı, neredeyse nefessiz, benden birkaç adım ötede duruyor ve el fenerini yere tutuyor. "Aramadığınız bir şeyi nasıl bulduğunuzu hiç fark ettiniz mi?" Kısa kollu lacivert üniforma gömleğinin üzerindeki parlak çelik isim plakasında N. E. FLANDERS yazıyor.

"Bu her olur," diye yanıtlıyorum. "Ne buldun?"

"Bir şeye ihtiyaçları olup olmadığına bakmak için sizinkileri kontrol etmeye gidiyordum." Rusty ve Harold'a doğru bakıyor. "Ve bir şey fark ettim. Muhtemelen önemli bir şey değil ama biraz garip. Sanırım şuradaki çalılıklarda biri hastaydı. Yakın zamanda olduğuna eminim." arkasını işaret ediyor. "Ormanda, patikanın hemen dışında, bisikletten ve cesetten çok uzakta değil."

"Müfettiş Barclay kızlardan birinin hasta olabileceğinden bahsetti," diye cevap veriyorum ve Memur Flanders'ın bu konuda hiçbir şey bilmediğini hissediyorum çünkü bilgi paylaşma zahmetine girmede. "Bana buraya ilk geldiğinde onlardan birinin çalırların arasından çıktığını gördüğünü ve kusmuş gibi göründüğünü söyledi."

"Birinin yaptığı kesin."

"İstedığınız buysa bakmaktan mutluluk duyarım. Ben de o tarafa gidiyordum."

"Burada ışıkları yakmak için ne kadarlık bir zaman diliminden bahsediyoruz?"

Ona çadırın çok uzun sürmeyeceğini söyledim. Ondan sonra cesedi olabildiğince çabuk ofisime .

"Söylememde bir sakınca yoksa, onu her şeyin ortasında öylece bırakıp gitmek pek doğru görünmüyor."

"Kanıtları herhangi bir şekilde tehlikeye atarsam ona çok daha büyük bir kötülük yapmış olurum," diye cevap veriyorum.

"bir şey koyamaz mıyız? Çarşaf ya da başka bir şey?"

"Korkarım olmaz. , özellikle de izleri yerinden oynatma ya da kaybetme riskini göze alamam. Mercekle dikkatlice üzerinden geçmeden önce üzerini , neyi karıştırmış olabileceğim konusunda hiçbir fikrim olmaz."

Memur Flanders, "Zaten bir süredir buradaysa, sanırım yarım saat daha beklemek bir şeyi değiştirmeyecek," diye karar verdi.

"Bir süredir burada olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Barclay öyle düşünüyor."

"Dedikoduları yaymasak iyi olur," diye cevap ve el fenerini taşıdığım şeye tutuyor.

"Yardım edebilir miyim? Ağır bir şey taşımak için hava çok sıcak." "Ben iyiyim. Ve eğer herhangi birinizin suya ya da sıcaktan kaçmaya ihtiyacı olursa, biz kamyonumuz var."

"ölü bir şey olmadığı sürece," diye şaka yapıyor.

"Cesetleri dinlendiğimiz, içtiğimiz, yediğimiz ve çalıştığımız aynı kamyonda taşımadığımızı bilmek sizi mutlu edecektir. Ceset için burada bir minibüsümüz olacak," diye açıklıyorum ve Memur Flanders'ın ne güzel ne de itici olmayan geniş bir yüzü var.

Annem ona "sade" derdi, yani "çirkinlerden" daha kötü durumda olan, dikkat çekici olmayan görünümlü bir kız anlamına gelirdi. Böyle ve böyle aşağılık bir ifade için yaptığı açıklama daha mantıklı olamazdı. En azından onun sınırlı düşünce tarzında ve aynı bakış açısını paylaştığı için Dorothy'ninkinde de. Güzel kızlar hiç uğraşmazlar çünkü uğraşmak zorunda değildirler. Çirkin kızlar ise bariz nedenlerden dolayı daha çok çabalarlar.

Geriye sade kızlar kalıyor, ki bu genellikle zeki kızlarla eş anlamlıdır ve denemeleri gerekir ama daha iyisini bilmezler ya da zahmet edemezler. Yani sade kızlar, başarı ve çekicilik kategorilerinde sırasıyla birinci ve sonuncu ayrıcalığına sahiptir. Bu annemin kendi

"Kaplumbağa ve Tavşan "garip bir versiyonu sanırım, sadece ahlaki bir yanı yok ve kimse gerçekten kazanmıyor.

N. E. Flanders, Dorothy'nin hakkında tek bir iyi söz bile söyleyemeyeceği bir sade. Memurun yaşının kırklı yaşların ortalarından sonlarına doğru olduğunu tahmin ediyorum, tıknaz kısa belli vücuduna gıcırdayan siyah deri görev kemeri ve düşük bel pantolonu yardımcı olmuyor. Koyu renk saçları kulaklarının arkasına toplanmış ve üniforma gömleğinin açık yakasından beyaz bir tişört görünüyor.

"Sana göstereceğim." Onu takip etmemi işaret etti. "Bu bir bez, bir bez, bir havlu, bilmiyorum. Ama kadarıyla biri üzerine kusmuş. Yani birkaç metreden fazla yaklaşmadım ve tabii ki dokunmadım."

Yürürken yolumuzu aydınlatıyoruz, bisikletin etrafında dönüyoruz ve patika ile nehir arasındaki ormanın kenarında duruyoruz. Barclay'in daha önce işaret ettiği ormangülü çalı kümesini tanıyorum ve Memur Flanders ışığıyla karanlık yoğun gölgeleri araştırırken, kanıtı görmeden önce kokusunu alıyorum.

"İşte." Işık huzmesini, yere yakın dalların arasına sıkışmış, sanki oraya itilmiş gibi görünen bir beze doğrultuyor.

Olay yeri çantasını yere bıraktım ve yaklaşıp ışığımı tuttuğumda memurun bulduğu şeyin bir bez ya da havlu olmadığına karar verdim. Beyaz olmayan, muhtemelen bej renkli bir tişört ve bir tarihin bir kısmını, serigrafi yapılmış bir yüzün kısmi görüntüsünü seçebiliyorum. Bisikletli kadının bej renkli bir Sara Bareilles konseri atleti giydiğini hatırlıyorum.

"Bunun fotoğrafının çekilmediğini varsayıyorum." Sahne çantamın tokalarını açıyorum.

"Hayır. Tek yaptığım ışığımla onu fark etmekti. Sonra da senin geldiğini gördüm." "Marino'yu buraya getirmeliyiz." Her bir bacağımın üzerinde dengede duruyorum.

Ayaklarımın çıplak derisine yapışan ve hala nemli olan ayakkabıların üzerine çekişli tabanları olan ayakkabı kılıfları.

Ellerimi bir çift eldivenin içine sokuyorum, bu sefer sığan küçük eldivenler. Şeffaf plastik bir kanıt torbasını açıyorum ve ardından bir çift steril tek kullanımlık pens alıyorum. Normalde hiçbir şeyi tamamen kuru olmadığı sürece plastikte saklamayacağımı açıklıyorum. Kan ve kusmuk dahil diğer vücut sıvıları, bakteri ve mantarların çoğalmasıyla bozulup çürüyecek ve DNA gibi herhangi bir kanıt kaybolacaktır.

Bunu Memur Flanders'a açıklarken Marino'yu görmeden önce sesini duyuyorum. Büyük patiklerle kaplı ayakları patikaya yaklaşıyor.

"Ne ?" diye karanlıkta sesi yükseliyor ve ona bulduğumuz şeyi gösteriyorum. "Onun olduğunu sana düşündüren ne?" Bunu bana yöneltiyor ve biraz önce ona söylediklerimi ima etmediği için rahatlıyorum.

Bana tişörtün tanıdık gelip gelmediğini sormuyor. Daha önce iki kez karşılaştığım bisikletlinin nasıl görüldüğüne ya da giyindiğine dair hatırladıklarımınla doğrudan yüzleşmiyor.

"Bu bir tişört ve ıslak, görünüşe göre kusmukla kaplı," diyorum. "Burada hiçbir şey uzun süre ıslak kalamayacağı için yakın zamanda olmuş gibi görünüyor."

O fotoğraf çekerken gömleğin kese kağıdı için çok dağınık olduğunu açıklıyorum. Onu plastikle paketleyeceğim ama sadece geçici olarak. CFC kamyonunun kanıtı doğrudan merkezime getirmesini sağlayacağım. Her şeyin uygun şekilde korunduğundan emin olacağım. Gömlekteki kanıtları toplayıp kurutma dolabına asacağız - tam olarak ne yapacağımızı anlatıyorum. Sonra ağzımı ve burnumu cerrahi bir maskeyle kapatacağım.

Marino, Memur Flanders' "Sen gidip o iki kızla takılsan nasıl olur?" der. "Herkesi onlardan uzak tut ve onlara hiçbir şey sorma. Sadece onlarla kal, Doktor ve ben de hemen orada olacağız."

O gitti, ben de Marino'ya bir maske verdim. Maskeyi taktı ve fotoğraf çekmeye başladı.

"Kahretsin," diye yakınıyor ve etrafta dolaşırken ayaklarının altındaki çalılar çatırdayıp kırılıyor. "Bazı şeylere asla alışamıyorsun. Allah kahretsin!"

"İyi misin?"

"Bu, bir çocuğun otobüste kusması gibi bir şey. Sonra herkes yapar." "Eğer bir çantaya yapmayacaksan yapma. Bir tane ister misin?" "Tabii ki hayır. Bundan daha kötülerini de gördüm."

Ona bir çift tek kullanımlık pens uzatıyorum ve tişörtü onlarla kavrayarak ormangülü çalisından çıkarıyor. Açık tuttuğum şeffaf plastik poşetin üzerinden geçiriyor ve bir bakışta tişörtün Sara Bareilles konserinden olduğunu ve hasarlı olduğunu görebiliyorum. Pamuklu kumaşta yırtıklar var ama kan fark etmiyorum. Kurban saldırıya uğradığında ya da yaralandığında bu tişörtü giyiyorsa, üzerinde kan olması gerekirdi.

Marino ve ben kısaca tartışıyoruz çünkü mantıklı gelmiyor.

"Gömleğinin nasıl anlamıyorum." Çalıların arasında dolaşmaya devam ediyor. "Ve üzerinde hiç kan yok mu?"

"Dikkatlice gerekiyor, ki bunu burada yapamam."

"Kızlar tabii. Belki de istedikleri için cesetten çıkarmışlardır."

" zaman neden yırtıklar var? Neden hasar görmüş?" Çantanın ağzını parmak uçlarımla sıkarak kapatıyorum.

"Zaten yırtık olmadığını nereden biliyoruz?" Marino diyor ki.

Bisikletçinin tişörtünün yırtık olduğunu hatırlamıyorum. Ama dikkatli bakmıyordum. O sırada sanki önceden bir araştırma raporu dolduruyormuşum gibi her ayrıntıyı zihnime not etmek için bir nedenim yoktu.

"Bunu laboratuvara götürdüğümüzde anlayacağız," diye cevap veriyorum.

"Ama şu anda size kesin olarak söyleyebileceğim şey, tişörtte çok sayıda yırtık olduğu ve kusmukla kaplı olduğu."

"Sonra ne oldu? Çalıların arasına nasıl girdi? Cevap şu: Buraya kendi kendine gelmedi. Ve burada çok fazla bozulmuş ölü yaprak ve toprak var."

İkiz kardeşlerin olduğu yöne bakıyor. Memur Flanders'ın sırtını ve onlara ulaşmak üzereyken el fenerinin hareket eden ışınını görebiliyorum.

." Marino çalıların arasından çıkıp çimlere basar. "Gidip ne halt ettiklerini öğren."

Bölüm 19

Kendimi Kay Scarpetta olarak tanıtıyorum, ki bu onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.

Doktor, ya da erkek olduğumu söylemem. Belki polisimdir. Belki sosyal hizmetlerde çalışıyorumdur. Sanırım Marino'nun kız arkadaşı olabilirim. İkizlerin benim hakkımda ne düşündüklerini ya da tesadüfen buldukları bir ceset hakkında onlarla sohbet etmeye gelme nedenim hakkında ne gibi varsayımlarda bulunabileceklerini bilemiyorum.

"İkiniz de " Sahne çantamı yere bıraktım ve gülümsedim. "İyiyim."

Kızarmış ve yorgun görünüyorlar ama anladığım kadarıyla klimalı bir arabada oturmak için her fırsatı reddediyorlar. Sıcak ve karanlık gecede dışarıda durmaktan memnunar ve bana öyle geliyor ki ilgi istiyor olabilirler. Zamanlarının çoğunu dışlanarak ya da görmezden gelinerek geçirdiklerine dair bir his var içimde ve dışlanma ve zorbalıktan paylarına düşenden fazlasına katlanırlarsa şaşırmam.

"Size birkaç şey sormak istiyor," diyor Marino benim hakkımda onlara. "Sonra seni serinleyebileceğin bir yere götüreceğiz, güzel bir içki içip bir şeyler atıştırıcaksın. Gerçek bir polis departmanının neye benzediğini görmek ister misiniz?"

"Tamam," diyor içlerinden biri.

"Televizyon kameraları nerede?" diye sorar diğeri. "Nasıl olur da bu haberlerde olmaz? Haberlerde olmalıydı!"

Marino, "Şu anda burada herhangi bir TV kamerası ya da muhabir istemiyoruz," diye yanıtıyor.

"Ama neden değiller?"

"Çünkü yetkili benim," diyor Marino kesin bir ifadeyle. "Birkaç dakika önce birlikte olduğun şu hoş bayan polis memuru var ya? Memur Flanders sizi polis arabasıyla merkezime götürecekt."

"Başımız belada mı?"

"Neden başın belada olsun ki?" Marino soruyor.

"Çünkü biri öldü."

"Çünkü biri kötü bir şey yaptı."

Marino'yla buraya yürürken, kızların on dört yaşında olduğunu söyledi. Adları Anya ve Enya Rummage - RUMmage kardeşler değil, ROOMage'daki gibi, Tanrı yardımcıları olsun, diye düşünmeden edemiyorum. Tek yumurta ikizleri için ne talihsiz isimler. Sanki yeterince alay edilmiyorlarmış gibi, diye tahmin ediyorum. Sanki hepimiz bu berbat sıcakta ve bu karmaşada birlikteymişiz gibi onlara güven verici, sempatik bir bakış daha atıyorum, ki bu elbette gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Cesedi fark tam olarak nerede olduğunuzu merak ediyorum," diyorum onlara sanki kafam karışmış ve yardımlarına ihtiyacım varmış gibi.

"İşte orada." Pembeli Anya, Rusty ve Harold'ın çadır iskelesini kurdukları uzaktaki ağaçları işaret ediyor.

"Yani ormanda yürüyordunuz, açıklığa doğru patikayı takip ediyordunuz," diye cevap veriyorum.

"Evet, bisikleti de yerde gördük." "O zaman onu gördük."

"John F. Kennedy Caddesi'nden parka girerken kimseyi gördünüz mü? bir şey duydunuz mu? Onu bulduğunuzda burada ne kadar kalmış olabileceğini merak ediyorum."

Parkın içinden geçerken olağandışı bir şey duymadıklarını ya da görmediklerini söylüyorlar. Kimsenin konuştuğunu duymamışlar ve kesinlikle çığlıklar ya da birinin yardım için bağırdığını da duymamışlar. Her ikisi de olanları anlatmaya devam ederken, Marino ve benim bir süre önce yaptığımız gibi fitness yolunda yürürken bir fotoğraflarını çekiyorum.

Açıklığa ulaştıklarında ilk başta bir bisiklet kazası olduğunu düşündükleri bir şey gördüler. O sırada hava neredeyse tamamen kararmıştı ve etrafta başka kimse yoktu. Söyleyebildikleri kadarıyla park "hayvanlar" dışında boştu. Bana bir sincap, muhtemelen bir geyik olduğunu söylediler. Bisikleti ve kadının cesedini bulduklarında saatin kaç olduğunu soruyorum ve kızlar başlarını sallıyorlar. Bilmiyorlar.

"O zaman ne yaptınız? Bundan sonra tam olarak ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?" Ben soruyorum, ikisi de onay için Marino'ya bakıyor ve o da başını sallıyor. "Ona ne kadar yaklaştın?" Soruyorum.

"Söyle ona. Sorun yok," diyerek onları rahatlatır. "O bir doktor ve yardım etmeye çalışıyor."

Ama bunu söylemek pek doğru değil. İkizler, sanki bir doktor müdahalesi için çok geç değilmiş gibi cesedin yöne bakıyor.

"Ben polisle birlikte çalışan bir doktorum," diye açıklıyorum onlara *tıbbi tetkikçi*, *adli tabip* ya da *adli patolog* gibi moda sözcükleri kullanmadan.

"Bulduğunuz kişiye ne olmuş olabileceğini bulmamız gerekiyor. Onun nasıl yaralandığını ve öldüğünü bulmak benim işim."

"Kaza yapmış olmalı," diyor sarı Enya. "Ya da çok iyi göremediği için biri üzerine atlamış olabilir. diye yavaş mı sürüyorsun? Ve sonra kötü bir insan seni yakalamak için bekliyor."

"Çok karanlıktı," diyor diğer kız kardeş.

"Parkta bisiklet sürmek için çok mu karanlık?" Düşüncelerine katılıyorum ve onlar da başlarını sallıyorlar.

"Peki buradan geçmeye karar vermenize ne sebep oldu?" Marino soruyor. "Ne kadar karanlık olduğu konusunda endişelendin mi?"

"Hayır, çünkü bunu her zaman yapıyoruz."

"Her zaman değil," diye katılmıyor pembeli Anya. "Genellikle hava karardıktan sonra değil ama pizzamız yavaştı."

"Çünkü sosis ekledin. İstemediğim halde." "İstediysem ne olmuş?"

"Buraya geldiğinde karanlıktı. Ve burada tek başınıza korkmadınız mı?" Marino sorar ve onlar da başlarını sallıyorlar.

"Arabalara dikkat ediyoruz. Parkın içinden araba geçmiyor. Annem arabaların etrafında dolaşmamızdan hoşlanmıyor."

"Yağmurda buraya gelmiyoruz ama."

"Buradan sadece bazen geçiyoruz. Kışın ya da suyun yanında hava çok soğuk olduğunda değil."

"Çoğunlukla sıcak olduğunda."

"Annem kendini iyi hissetmediğinde bize yemek için para verir." "Bugün kendini iyi hissetmiyor."

"Çok yorgun."

"Uyuyor ve istemiyor."

Bir yüzden diğerine bakıyorum, Anya'dan Enya'ya. Ya da belki Enya'dan Anya'ya. İkisinin de üzerinde ipli streç şortlar ve lale paçalı tişörtler var. Soru sormaya devam ettiğimde, bana Barclay'den duyduğum hikayenin aynısını anlatıyorlar. Cesede yaklaşmışlar ama dokunmamışlar ve bunu anlatırken gözleri yerinden fırlıyor. Cambridge polisini aramadan önce ne kadar beklediklerini sorduğumda ikisi de cevap vermiyor ve bana bakmıyorlar.

Sarılar içindeki kız kardeş Enya'ya aramayı yapıp yapmadığını soruyorum ve o da başını hayır anlamında sallıyor.

"Peki ya sen?" Anya'ya pembe renkte soruyorum.

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor ve şimdi ikisi de bana bakıyor. "Belki telefonunu görmeme izin verirsin," diyor Marino. "Bahse girerim bir ya da 'İkinizin de telefonu var, değil mi?' Kızlar da olmadığını belirtiyor. "Yani ikiniz de polisi aramadınız mı?" Marino sorar. "ama. Biri aramak zorundaydı, değil mi? Bizi aramasaydınız nereden bilecektik?"

"Polisi ben aramadım," diyor Enya yavaşça, o künt ses tonuyla.

Her ikisi de bariz bir yalan gibi görünen şeyi iddia etmeye devam ederken, öyle olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe belirliyor. Ne olmuş olabileceğine dair bir fikrim var.

Cambridge polisinin parktaki bir kişi hakkında 911'i aradığını biliyorum ve bu da kızların bir telefona erişimi olduğunu gösteriyor. Ancak söz konusu telefon gerçekten kendilerine ait değilse, o zaman bu başkasına ait bir telefonu kullandıkları anlamına gelebilir.

Bu denkleme, yol üzerindeki bisiklete kısaca baktığımda yaptığım gözlemi de ekliyorum. Gidondaki telefon tutucusu boştu. Eğer daha önce tanıştığım kadın Elisa Vandersteel ise, ki bundan şüpheleniyorum, o zaman Quincy Caddesi'nden geçip Yard'a doğru gitmeden önce iPhone'unu tutucuya sıkıştırdığını gördüm. Peki ondan sonra telefonuna ne oldu? Biliyor olabilirim ve eğer haklıysam bu Anya ve Enya'nın neden telefonları olmadığına yemin ettiklerini açıklayabilir.

Belki de kendilerinden biri değildir. Polisi aramadıklarını iddia ediyorlar ve büyük ihtimalle da. Telefon kendilerine ait değilse, kilitliyse ve şifreyi bilmiyorlarsa, tam anlamıyla değil. Cambridge Polis Departmanı'nı kesinlikle arayamazlardı. Kilitli ekranı geçmeden 911'i bile arayamazlardı ve biri onlara göstermediği sürece acil durumlarda bunu nasıl yapacaklarını bildiklerinden şüpheliyim.

Bunu Enya'ya sarı renkte öneriyorum. Ona iPhone'un ne olduğunu bilip bilmediğini soruyorum ve . Görünüşe göre annesinde bir tane var ve evet, kilitli ekranı sağa kaydırıp şifre tuş takımına gitmeyi anlıyor. Sol tarafta en altta *acil durum* kelimesi var. Tek yapmanız gereken ona dokunmak ve ülkenizin üç haneli acil durum numarasını (bu durumda 911) girmenizi sağlayan bir tuş takımı çıkıyor.

Bu yüzden ne Enya ne de Anya Cambridge Polis Departmanının genel numarasını aradı. Kız kardeşlerden biri ACIL'e bastıktan sonra 911'i tuşladı ve ardından GÖNDER'e bastı. Kelimenin tam anlamıyla, pembeli Anya'nın -sarılı Enya'nın değil- yaptığını kabul ettiği şey bu.

"bir şey yapmayı nereden biliyorsun?" Marino etkilenmiş gibi davranıyor.

"Annem bize gösterdi," diyorlar hep bir ağızdan.

"Acil bir durum olursa diye telefonunu nasıl kullanacağınızı size gösterdi mi?" Ben önerdim, onlar da başlarını salladılar.

"Ambulans çağırmanız gerekirse," diye ekliyor Anya.

"Aradığınızı sandığınızı şey bu muydu? Ambulans istediğinizi mi sandınız?" Soruyorum ve niyetlerinin bu olduğunu doğruluyorlar.

"O zaman polisi düşünmedin," diye yerden devam ediyor Marino.

"Yardım çağırırsan polisin geleceğini bilmiyordun. İstedğin bu değildi."

Polisi istemediklerini ve gelmelerini hiç istemediklerini teyit ettiler. Bize ona yardım etmek istediklerini ve polisin kimseye yardım etmediğini söylediler. Birinin başını belaya sokmak istediğinizde polisi ararsınız.

"Biri kötü davrandığında," diyor Anya, "onu hapse atmanız gerekir."

Marino ve ben, kızların telefon ve kimi arayıp kimi aramadıkları konusunda bizi kasıtlı olarak yanıltmadıklarını söylememize gerek kalmadan anladık. Anladıkları şeylerde sınırlamalar olduğu açık ve acil durum ile suç aynı şey değil. Biri sağlık görevlilerini gerektirir. Diğerisi ise polis. Bu durum, kardeşlerin ilk başta kurbanın öldüğünden emin olmadıklarını ve saldırıya uğradığını düşünmediklerini gösteriyor olabilir. İlk düşünceleri bir kaza geçirdiği yönündeydi ve verdikleri tepki de tıbbi yardım almak oldu, öyle görünüyor ki bu tam da annelerinin onlara öğrettiği gibi.

"Polisin gelmesini sen istemedin." Marino emin olur. "Ambulans istediniz."

"Evet."

"Onun hayatta olduğunu mu düşünüyordun?" Tatmin edici bir cevap alana kadar sormaya devam edecek.

"Hareket etmedi."

"Ve kötü koku." Pembeli Anya burnunu kırıstırır. "Tarif edebilir misin?" diye soruyorum.

"Çalışmadığı zaman annemin fön makinesi gibi kokuyordu."

"Annenizin makinesini hatırlatan bir koku fark ettiniz mi?" Garip bir kokuyu ilk kez duyuyormuşum gibi davranarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Barclay'in de bana benzer bir şey söylediğini söylemeyeceğim.

"Çok sıcak oluyor," diyor Enya.

"Elektrik kokusu mu?" Kırık lambayı düşünürken öneriyorum.

"Birinin ona kötü bir şey yaptığını düşünseydiniz polisi arar mıydınız?" Marino sorar ve bir süre durakladıktan sonra kızlar hep birlikte başlarını sallarlar.

Omuz silkip bilmediklerini söylerler. Ardından açıklığı işaret ederek, bisikleti ve yerde yatan kadını gördüklerinde ilk izlenimlerini hatırlamalarını ister. İlk başta kaza geçirdiğini düşündüklerini iddia etmeye devam ederler.

"Ona yardım etmek istediniz," diyor ve başlarını sallıyorlar. "Yaralı olduğunu gördünüz," diyor ve yine başlarını sallıyorlar.

"Daha fazla zarar görmesini istemedik."

"Sanki başka bir bisiklet ezebilirmiş gibi," diyor pembeli Anya ve el değiştirmesi daha sorunsuz olamazdı.

"Biri yolun ortasına düştüğünde tehlike budur, değil mi?" Marino hiç bozmuyor. "Belki de onu yoldan biraz uzaklaştırmışsınızdır? Böylece kimse onu ezmezdi?" diye soruyor ve onlar da başlarını sallıyorlar.

Bu basit.

"Seni hasta edecek ne oldu?" Kimin ne yaptığını bilmediğimiz için Marino birine soruyor.

"Midem," diyor Enya.

"Ya temizlediğin gömlek?" Marino cesaretle öne atılır. "Onu ilk gördüğünüzde üzerinde miydi?" Kızların gömleği cesetten çıkardığını varsayar ama onlar başlarını hayır anlamında sallarlar ve tedirgin görünmezler.

Artık en bir korku ya da mutsuzluk belirtisi .

"O şeyin olduğu yer çalılıkların arasındaydı. korkuttu ve midemi bulandırdı." Anya işaret ediyor.

"Hmm," diye kaşlarını çatıyor Marino. "Az önce bulduğumuz çalılarla aynı çalılar mı merak ediyorum."

"Tek yaptığım ne bakmaktı. Ve sonra bir şey vardı." Gözlüklerinin arkasından gözleri aniden büyüdü. "Beni tekmelemeye çalıştı ve ben çılgılık attım."

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" Marino sanki onun yorumu normalmiş gibi sorar. "Bir geyik olabilir."

"Belki geçerken o da duydu ve korktu. Bu yüzden kaza yaptı."

"Gerçekten bir geyik gördün mü?" Ben sordum.

"Onu duydum," diyor Anya heyecanla. "duydum." "Peki ya sen?"

Marino Enya'ya soruyor.

"Ben de duydum!" diye haykırıyor, tıpkı anlattıkları bir hikayeyi herkesin dinlemeye can attığını fark eden çocukların yaptığı gibi. "Karanlıkta kaçtığını duydum ve sonra polis geldi."

"Doğru anladığımdan emin olayım," diyor Marino. "Çalıların arasından bir şeyin koştüğünü duydunuz ve sonra Müfettiş Barclay . Çalılıklardaki kargaşayı duymanızla Barclay'in buraya gelmesi arasında kaç dakika geçtiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Bir dakika," diyor Enya.

Anya, "Bilmiyorum," diye söze karışır.

"Bir dakika ve ben bilmiyorum?" Marino de bakar. "Hangisi?"

"Belki bir dakikadan fazla. Bilmiyorum."

"Korkmuştum ve sonra bize doğru yürümeye başladı. Başımız belada mı?" Enya yine kararsız görünüyor.

"Şimdi neden başın belada olsun ki?" Marino soruyor.

"Bilmiyorum."

"Hmm." Duraksıyor, mutsuz bir düşünceyle eğleniyormuş gibi yapıyor. "Bekle bir dakika. Telefonu tut. Bilmediğim bir şey mi yaptın? Başını belaya sokacağından endişe ettiğin bir şey?"

Teknik olarak cevap evet. Görünüşe göre bir suç mahallini kurcalamışlar ve belki de ölü bir kişiden alınan pahalı bir telefonla kaçmaya çalışmışlar. Başlangıçta ödünç almış olsalar bile, telefona ne olduğuna dair daha iyi bir açıklama olmadığı sürece onu saklamaya niyetli oldukları anlaşılıyor. Ancak sorumlu tutulmayacaklarını söylemek yanlış olmaz, tutulmamalılar da. Daha iyisini bildiklerinden emin değilim.

Sonra sanki Enya aklımı okuyabiliyormuş gibi ayaklarının dibindeki çimlerin duran sırt çantasını alıyor. Pembe ve küçük kalpleri var, kız kardeşininki de tıpkı onunki gibi. Enya ön cebini karıştırıyor ve buz mavisi bir kılıf içinde bir iPhone çıkarıyor

-Bisikletçinin gidonundaki tutucuya sıkıştırdığını gördüğüm gibi.

Marino telefona dokunmuyor. Şaşırmış gibi davranmıyor ve kesinlikle şüpheli ya da yargılayıcı değil. Kahverengi kâğıttan bir kanıt torbası açar ve Enya'nın önünde tutar. Ona telefonu içine bırakmasını söyler.

"İşte bu gerçekten çok yardımcı oldu," diyor iki kıza da ve Marino'nun az önce ne yaptığını öğrendiğinde Barclay'in için için yanan kızgınlığını hayal edebiliyorum. "Neyi anlayamıyorum biliyor musunuz?" İkisine de bakıyor.

"Ne?"

"Bunu nasıl ele geçirdin. Bunu nasıl başardın?"

Pembeli Anya, telefonu "gidonun üzerinde" gördüğünü ve "ödünç aldığını" gururla itiraf ediyor.

"Yardım çağırmak için telefonu ödünç almak oldukça akıllıca bir fikirdi," diyor Marino ve memnun görünüyorlar.

Sırt çantalarının bir göz atmasının sakıncası olup olmadığını öğrenmek istiyor. Belki işlerine yarayabilecek başka bir şey vardır.

"Tamam," diyor Enya ve onun elini tutuyor.

Onu sevebilecekmiş gibi yüzüne bastırıyor.

Bölüm 20

Son kırk dakika içinde iki kez tek başıma açıklığa doğru yürüdüm ve yardımcı bir dizel jeneratörün karanlıkta uğuldadığı parkın kenarına giden patikayı takip ettim.

Geçen her dakika beni daha da sinirlendiriyor. Şimdiye kadar karargâhıma dönmeyi umuyordum ama henüz başlayamadım bile. Ceset CT tarayıcısında olmalıydı. Otopsi istasyonumu kuruyor olmalıydım.

Şimdiden ona ne olduğu hakkında iyi bir fikrim olmalı ama yok. Hipervijilansın yorucu olduğundan bahsetmiyorum bile. Yaptığınız ve söylediğiniz her şeyi düşünmek ve dokunduğunuz ya da adım attığınız her yere dikkat etmek zorunda olduğunuzda, bu sizi yıpratır. Özellikle de bu havada.

Saat çoktan 21:30 oldu ve çadır hazır değil. Klimalı bir canavar kamyonun sessiz konforuna çekilmek yerine dışarıda dolaşarak büyük bir gösteri yapabilirdim. Ancak şu anda yardımcı olabileceğim pek bir şey yok ve yıllar öğrendiğim bir şey de hızımı ayarlamak. Eğer susuz kalırsam, aşırı ısınma konusunda dikkatli olmazsam, plan yapmazsam ve strateji geliştirmezsem kimseye bir faydam dokunmaz.

CFC'nin mobil komuta merkezi küçük bir yat büyüklüğünde, kapılarında CFC arması ve devlet mührü bulunan beyaz renkli, süper hizmet tipi bir ekip kabinine . Karavanda hiç pencere yok. Ancak içerisi aydınlık ve serin, ilk müdahale ekiplerinin ve diğer önemli personelin dinlenebileceği, çalışabileceği, telekonferans yapabileceği, bilgisayar kullanabileceği ve laboratuarlara gidecek kanıtları güvenli bir şekilde saklayabileceği bir salon ve savaş odası kombinasyonu. Buraya ilk kez uğradığımda su içmek, kıyafetlerimi değiştirmek ve paketlenmiş kirli tişörtümü bir kanıt mini buzdolabına kilitleyerek korumak için uğramıştım.

Şimdi tekrar geri döndüm, Fakülte Kulübü'nde kaçırdığım akşam yemeğini hayal etmemeye çalışırken kendimi daha fazla su ve bir protein bariyeriyle güçlendiriyorum. Lucy'den haber beklerken aç ve huzursuzum. Bir süre önce ben konuşamazken benimle tartışmak konusunda ısrarcıydı. Şimdi yalnızım ve birkaç dakikam var, tabii ki ona ulaşamıyorum. Ben de

Elisa Vandersteel hakkında kendi başıma ne bulabileceğimi görmek için bir çalışma masasına oturdum.

Bilgisayarda oturum açıp birkaç dakikamı bu ismi aramakla geçiriyorum ve hiçbir şey , tek bir dosyanın bile dönmemesi beni huzursuz ediyor.

Vandersteel soyadını ve Mayfair, Londra'yı deniyorum ve daha iyi bir şansım yok, bu da garip. Bugünlerde internette herhangi bir isimden bahsetmemek oldukça zor ama eğer aramalarımın güvenilebilirse, Elisa Vandersteel diye biri yok gibi görünüyor.

Görünüşe göre sosyal medyada da yok. Onu Instagram, Facebook veya Twitter'da bulamıyorum ve bu genç biri için son derece sıra dışı bir durum. ART'de yemek tariflerini bantladığını fark ettiğim kadın kesinlikle utangaç ya da içe dönük görünmüyordu. Bunun pek bir şey ifade etmediğinin de farkındayım. İnsan kendinden emin ve arkadaş canlısı ama içine kapanık olabilir ve belki de geçmişte radarın altında kalmasına neden olan sorunlar yaşamıştır. Ama ne kadar çok anahtar kelime girsem de başarılı olamıyorum, o kadar temkinli oluyorum.

Aklıma Müfettiş Barclay'in bana gösterdiği Birleşik Krallık ehliyetinin fotoğrafı geliyor. Mayfair'deki adreste belirtilen sokağın South Audley olduğunu hatırlıyorum, Amerikan elçiliğinden çok uzakta değil. Ama ev numarasına pek dikkat etmemiştim. Hatırladıklarımı araştırdım ve hiçbir şey çıkmadı ve rutin aramalarımın Elisa Vandersteel hakkındaki son söz olmadığı için minnettarım.

Ben Lucy değilim. Onun teknik gelişmişlik seviyesine yaklaşılamam ve özel bir anımız olur olmaz ona arama yaptıracağım. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve bazı özel uygulamaların simgelerinde görüntülenen rakamlardan yeni bir şey gelip gelmediğini anlayabiliyorum. Şu anda öncelikli olduğunu düşündüğüm bir şey yok ve umarım Lucy iyidir.

Bugün şu ana kadar olanları düşündüğümde onun ruh halini kolayca hayal edebiliyorum. Ne düşündüğü hakkında çok iyi bir fikrim var.

Ya da daha iyi bir ifadeyle, düşüncelerini gölgeleyen, şu anda ona hızla yaklaşan ve iç karartıcı olan. Bu bir çeşit vagondan düşmektir çünkü bir düşman, bir düşman dikkatli olunmazsa bir bağımlılık haline gelecektir. Lucy öyle değil ve hiç olmadı. Olamaz da. Bu onun için çok kişisel. Yıllar önce kendisine bulaşan bir insan virüsü söz konusu olduğunda Marino, Benton ve benim asla yapmadığımız ve yapmayacağımız bir şekilde heyecanlanacak ve paranoyaklaşacak.

Kanopili bariyerde ne durumda olduğumuzu görmek için tekrar dışarı çıkmaya karar verdim.

bekleniyor. Ayak izinin sprey boyayla boyanması bir hayal kırıklığı ve baş ağrısı yarattı çünkü yardımcı ışıkları, tüm sahneyi izleyebilecek ve kameraları hazır olan herkese göstermeden açamıyoruz. Birden fazla el fenerinin dürtmesine ve dürtmesine rağmen çok karanlık. Arazi engebeli ve önümüzde uzun çitler, banklar ve elektrik direkleri var.

İlk deneme işe yaramadı, bu yüzden durmak zorunda kaldık ve tekrar denemek hayal ettiğimizden daha kötü bir karmaşa olduğunu kanıtladı. Önce Marino'nun parlak turuncu dış hatlarının siyaha boyanması gerekti, ardından alan tekrar ölçüldü ve çadırı kanıtların kurmayacağımızdan emin olduğumuz için yeniden yapılandırıldı. İkinci deneme de pek iyi olmadı ve ben bunları düşünürken Marino, Rusty ve Harold'ın hala bu işle uğraştıklarını ve bir süre daha uğraşacaklarını çok iyi biliyorum.

Bisikleti, cesedi ve mümkün olduğunca çok sayıda kişisel eşyayı çalılardan ve ağaçlardan kaçınarak ve olay yerine olası herhangi bir zarar vermeden çevrelemek oldukça zorlu bir mühendislik işi haline geldi. Ama çadırı kısa sürede kurmayı başaramazlarsa, doğaçlama yapmak zorunda kalacağım. Bu zaten çok uzun sürdü. Plana uygun değil ve biri bir şey söyleyecek. Muhtemelen Tom Barclay.

Marino ikizlere karakolda eşlik etmesine izin vermedi ve ukala ve sinir bozucu dedektif hâlâ burada, yapmadığım her şeyi izlemeye çalışıyor. Belki de işinde daha iyi olmasını sağlayacak bir şeyler öğrenmeyi umuyordur. Belki de çuvalşamamı bekliyordur.

Ama büyük olasılıkla sadece karakterine uygun davranıyor - her parlak dedikodu parçasını yuvasına taşıyan bir saksağan. Bilgi onun para birimidir ve zarar vermek istemese de, onun gibi insanlar tehlikelidir.

Paslanmaz çelikten elmas plaka zemine sabitlenmiş sandalyeden kalkıyorum ve ayna parlaklığındaki metal çıplak ayaklarımın altında soğuk duruyor.

İpek bluzumu, eteğimi ve takım elbise ceketimi bir çift deniz mavisi-yeşil önlükle değiştirebildim ama ne yazık ki aşınmış, nemli ayakkabılarımla kaldım.

Buradaki depolarda Sahra Çölü hariç tüm koşullar için sahne ekipmanları bulunuyor, ki Cambridge'de son zamanlarda durum böyle. Ancak genel olarak CFC amansız aşırı sıcaklara hazırlıklı değil çünkü New England'da bu neredeyse hiç olmuyor.

Rahatsız ayakkabılarımı, herkese uyan kauçuk kalça kuşakları ve su geçirmez yangın botları gibi mevcut olanlarla değiştiremem. Bir dolabı açtığımda, tutma tabanlı yeni bir çift ayakkabı kılıfı buluyorum. Nemli geri döndüğümde, ince deri astarları çözülmüş ve çıplak ayak tabanlarıma yapışmış gibi geliyor. Patikleri giyiyorum ama henüz tulum ya da eldiven giymekle uğraşmayacağım. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama hâlâ bir şey yok.

Lucy'ye yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim ama nedenini söylemedim. İletişimlerimin ne kadar güvenli olduğu söylene de şüphelerimi yazılı ya da sesli mesajlarla ölümsüzleştirecek değilim. Özellikle de telefonum bu şekilde çalışırken ve Lucy elektronik iz bırakma konusunda benden bile daha dikkatliyken. Ne yaptığını merak ediyorum. Acaba laboratuvarında mı yoksa Kişisel Daldırma Tiyatrosu'nda mı çalışıyor?

Ya da belki Janet ve Desi ile birlikte ve üçünü gözümün önüne ne kadar olağanüstü bir aile olduklarını düşünüyorum. Janet bir çevre avukatı. Eski bir FBI ajanı ve Lucy ile geçmişinde üniversite ve Quantico var. Neredeyse birlikte büyüdüler ve yeğenim için daha iyi bir eş isteyemezdim. Bana kalsa defalarca Janet'i seçerdim. İnsancıl, akıllı ve nazik biri; tıpkı geçtiğimiz yaz bir yıl önce ölen kız kardeşi Natalie gibi.

Janet ve Lucy Desi için ideal bir yuva yarattılar, hepimiz geniş bir aileyiz, destekleyici ve koruyucu bir matris. Aksi takdirde yetim kalacaktı ve bu ne büyük bir kayıp olurdu. Kız kardeşim, karşı konulamaz sevimli bir çocuk, Christopher Robin'in vücut bulmuş hali, mavi gözleri büyüleyici, güneşin sarıya boyadığı açık kahverengi saçları var, diyor.

Şimdi dokuz yaşında olan Desi hızla büyüyor, kolları ve bacakları var ve yüzü daha köşeli bir hal aldı. Çevik, korkusuz ve korkutucu derecede zeki ve Lucy'sonunda eşiyle tanıştığı için takılmaya başladım. Kim böyle bir aile birliğinin parçası olmak ki? Benton'ın yemeğimiz yarıda kesilmeden önce söylediklerini tatsız bir şekilde hatırladım.

Dorothy ve Marino arasında şakacı bir flörtten daha fazlası olabileceğini öne . Kuzeydoğu'da yaşadığım ve çalıştığım süre boyunca beni bir kez bile rahatsız etmemişken şimdi buraya geliyor. Marino Desi'yle bağ kurdu, onu balık tutmaya götürdü, beyzbol oynamayı öğretti, ona ilk birasını tattırdı ve düşüncelerimin koştuğu yol üzerinde durmak çok tatsız.

Dorothy'yi Desi'yle hayal etmek öfkelenendirici olmasa da tatsız. Lucy ile uğraşamayan bencil kız kardeşim. En yeni talibi kapıya dayandığı anda kızını unutan erkek bağımlısı tek kardeşim. Ve şimdi Dorothy'den duyduğum tek şey Desi şöyle Desi böyle, sanki bir çocuğu, özellikle de bir erkek çocuğunu beslemekten ve onunla ilgilenmekten daha çok sevdiği bir şey yokmuş gibi. Bu müstehcen. İkiyüzlülüğün zirvesi ve sonra bunu daha fazla düşünmeye dayanamıyorum. Karartıyorum.

Dorothy, uçağının daha fazla rötar yapmadığını varsayarsak, çok yakında Logan'a iniyor olmalı. Lucy, Janet ve Desi muhtemelen onu alacaklar ve Lucy'nin bana geri dönmemesinin nedeni de bu, diyorum kendi kendime. Çok talep gören süper arabalarından ya da zırlı SUV'larından birini sürmekle meşguldür. Ama kim bilir kimler ne yapıyor, kocam da dahil. Benton'ın Washington, D.C.'den yaptığı telefon görüşmesinin ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

Akşam yemeği randevumuzun bu noktaya gelmiş olması gerçeküstü ve sonra köpekleri izlemek için kullandığımız güvenlik kameralarının telefon uygulamasına tıklıyorum. Sock ve Tesla bir süre önce oturma odasındaydı. Şimdi mutfaktaki hafızalı köpük yataklarında uyuyorlar ve kaydı köpek bakıcısı Page'in içeri girdiği zamana geri alıyorum. Belli ki Benton ona bir sorun çıktığını ve ne zaman evde olacağımızı bilmediğini söylemiş.

Belli ki pijama altı ve tişörtle, yalınayak, sütyensiz kalıyor ve alt kattaki misafir odasında olmasından hoşlanmıyorum. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek istemiyorum ama bu doğru ve muhtemelen bencil bir insan olduğum anlamına geliyor. Evimizde herhangi birinin olmasından içtenlikle hoşlanmıyorum ama artık Tesla da içinde olduğu için başka seçeneğim yok. Eğitime, sosyalleşmeye ihtiyacı var ve uzun süreler boyunca insan arkadaşlığı olmadan bırakılmamalı.

Page'in bir sürahidenden doldurduğu filtrelenmiş suyla köpek kaplarını doldurmasını izliyorum. Lucy ve Janet'in bir arkadaşı olan Page heybetli bir kadın, yüzme yarışmalarından gelen üst vücut gücü etkileyici, bir kadın için neredeyse inanılmaz. Steroid kullanıyor olabileceği aklıma geliyor çünkü bu kadar iri olmasının sadece spor salonunda geçirdiği uzun saatlerden ya da SEAL'ler için Temel Sualtı İmha veya BUD eğitim programına kabul edildiği Donanma'da geçirdiği bir dönemden kaynaklandığına inanamıyorum.

Uzun boylu, kıvrıcık siyah saçlı, kaslı Page, köpeklere karşı nazik bir dev, nazik ama kontrollü. Yarış pistinden kurtarılan yaşlı bir taziye ya da bir zamanlar çocuklar tarafından istismar edilmiş ve terk edilmiş bir İngiliz bulldog yavrusuna karşı daha düşünceli ya da özenli olamazdı.

"Kim tuvaletini yapacak ve sonra da yatmadan önce ödülünü alacak?" Page, Tesla ve Sock'a sorar.

Arka kapıya doğru koşarken tırnaklarının öfkeyle tıkırdadığını duyuyorum.

Klimalı bir LED ışık bulutunun içinden geçerek kahve makinesi, küçük buzdolabı, mikrodalga fırın ve lamine beyaz tezgahı olan mutfakta duraklıyorum.

Boş su şişelerini geri dönüştürülebilir çöp kutusuna atarken etrafımdaki iş istasyonlarına, ekipman kutularına, adli tıp aletlerine, alet ve diğer malzemelerin bulunduğu çok çekmeceli dolaplara bakıyorum. Yapmak üzere olduğum şey için ihtiyacım olan başka bir şey olmadığından emin oluyorum. Olduğunu sanmıyorum. Harold ve Rusty de bu işi biliyor. Buraya gelirken onlara olay yeri çantamı ve diğer ihtiyaçlarımı verdim. Ben oraya varana kadar her şeyi çadırın altına kurmuş olacaklar ve her şey olması gerektiği gibi olacak.

Ama huzursuzum ve ruh halim gergin, düşüncelerim ağır. Şimdi öldüğüne inandığım ve hastam olmak üzere olan kadınla ikinci karşılaşmamı düşündüğümde, kelimenin tam anlamıyla gün batımına doğru atını sürmüştü. Ondan sonra nereye gittiğini ya da parka ne zaman girdiğini bilmiyorum ama saat yedi buçukta hava tamamen kararmıştı.

O saatlerde öldürüldüğünü varsayarsak, cesedi iki saatten uzun bir süredir Harvard öğrenci yurtları ve diğer kalabalık binalarla çevrili halka açık bir parkın ortasında bırakılmış demektir. İdeal bir durumda onu bir saat önce buradan çıkarmış olurdum.

Bu çok uzun sürüyor ama şaşırtıcı değil. İşler nadiren istediğimiz kadar hızlı ilerler ve zor bir ölüm soruşturmasında çok az şeyin planlandığı gibi gitmesi istisnadan ziyade kuraldır. Ancak dünya eskiden olduğundan daha az bağışlayıcı ve şimdiden eleştirilere hazırlanıyorum.

Birileri gereken saygıyı göstermediğime, bir cesedi dikkatsizce herkesin görebileceği şekilde açıkta bıraktığıma karar verecek. Duygusuz ve umursamaz olduğuma. Ya da ihmalkâr olduğuma. Bunu bir blogda okuyacağım ya da YouTube'da duyacağım. Her zaman duyayım.

Bölüm 21

En son haber akışlarına göz ve buraya kadar her şey yolunda.

Polisin ya da ofisimden bir personelin Harvard kampüsünün kenarında bir bisiklet kazası, saldırı ya da başka bir şey üzerinde çalıştığından bahsedilmiyor. Cambridge'deki bir parkta bulunan bir ceset ya da sözde Interpol müfettişinin Marino'ya bahsettiği rıhtımdaki *gelişmelere* dair en ufak bir ima bile görmüyorum.

Benton'ın bana daha önce yüksek terör uyarısı hakkında söyledikleri dışında endişelenecek bir şeye rastlamadım. *Washington Post*'ta bugün erken saatlerde yayınlanan bültenle ilgili bir makaleye göz attım:

. . . İç Güvenlik Bakanı, ulaşım merkezlerine, turistlerin yoğun olduğu noktalara ve spor müsabakaları ve konserler gibi önemli kamusal etkinliklerin yapıldığı yerlere yönelik yakın bir tehdit nedeniyle Ulusal Terörizm Tehdidi Danışma uyarısı yayınladı. Özellikle Washington, D.C., Boston ve komşu toplumlarda planlanan olası saldırılar endişe vericidir. Bu durum, ABD istihbaratının internette yakaladığı ve bu potansiyel hedeflere işaret eden ayrıntılı konuşmalara ve kendi kendine radikalleşen ülke içinde yetişmiş aktör(ler)in çok az farkla ya da hiç fark edilmeden saldırabileceğine dayanmaktadır.

Durum *yükseltilmiş*ten yaklaşmakta olana geçtiğinde, tehdit inandırıcı ve yaklaşmakta olarak kabul edilir ve bu da beni havaalanı güvenliği konusunda meraklandırıyor. Özellikle Boston'da güvenlik arttırılmış olacaktır. Kız kardeşimin uçağı bu yüzden rötar yapmış olabilir. Fort Lauderdale'de TSA'nın neden bunaldığını, terminal dışında ve kaldırımında oluşan yolcu kuyruğunu, kız kardeşimin Lucy'ye söylediğı gibi "benim gibi birinci sınıf değilseniz" açıklayabilir.

Dorothy'den doğrudan bir haber alamadım. Bana geç kaldığını ya da uçakta olduğunu söyleme zahmetine katlanamıyor. Bilgileri ikinci elden almak zorunda kaldım ve bu durumda bile ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Sanırım onu alacak kişi ben olmadığım için bunun bir önemi yok ve içimde hayal kırıklığı olarak tanımlayabileceğim bir sızı hissediyorum.

Bir parçam tek kız kardeşimden daha fazlasını bekliyor. Her zaman bekledim ve onunla yaşadığım onca şeyden sonra böyle hissetmem sadece temelsiz değil, aynı zamanda mantıksız. Bunu aşmanın zamanı geldi. Dorothy her zaman olduğu kişi oldu ve daha iyisini ummam bana Einstein'a atfedilen bir sözü hatırlatıyor: *Delilik, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemektir.*

Dorothy tahmin edilebilir biri. Aynı şeyi tekrar tekrar yapıyor ve farklı bir sonuç değil, başkalarını pek umursamadan her istediğini yaptığı son seferde elde ettiği sonucun aynısını bekliyor. Belki de aklı başında olan odur diye düşünüyorum ve mesajlarımı ve uyarılarımı gözden geçirirken General John Briggs'in az önce bana ulaşmaya çalışmasına şaşırıyorum. Nedense dakikalar önce ev telefonundan gelen bir aramayı kaçırmışım.

Tüm numaraları için özel bir zil sesim var ve zilimin açık olduğundan emin oluyorum. Açıktı. Ama sessizdi ve nedenini bilmiyorum çünkü elektronik iletişimimiz burada mükemmel. Öyle olmak zorundalar. Lucy tüm araçlarımızda menzil genişleticiler, güçlendiriciler, tekrarlayıcılar ya da ne gerekiyorsa kullanarak bundan emin oluyor. Akıllı telefonumda bir sorun mu var diye ciddi ciddi düşünmeye başladım. Bir mağazadan ya da internetten satın alabileceğiniz bir şey değil, Lucy'ye göre neredeyse *hacklenmeye* karşı *dayanıklı*. Ama belki de yanlıyordur. Hacklemeyi kimin yaptığına bağlı.

Sürekli olarak açık pazarda bulunmayan özel uygulamalar ve şifreleme yazılımları geliştiriyor ve bilgisayarlarımızın, telsizlerimizin, telefonlarımızın ve diğer cihazlarımızın bu çağda olabildiğince güvenli olmasını sağlamak için mümkün olan her şeyi yapıyor. Ancak hiçbir şey hatasız değildir. Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Şefi, ABD tıbbi istihbaratının başı, arkadaşım ve eski akıl hocam Briggs'in sesini duymayı bekleyerek PLAY okuna dokunuyorum.

Ama bana ulaşmaya çalışan karısı ve haberlerinin iyi olmayacağını hemen anlıyorum. Daha geleneksel bir dönemin klasik bir asker eşi olan Ruthie, hayatını zorlu kocasına adanmış, en yeni emirleri geldiğinde onunla birlikte hareket etmiş, sık sık gittiği istikrarsız savaş cehennemlerinde yaralanmaması, kaçırılmaması veya öldürülmemesi için dua ederken ona müdahale etmiş ve yardımcı olmuştur.

Irak, Afganistan, Suriye, Türkiye, Kamerun, Yemen ve hiçbir zaman tam olarak emin olamıyor. Çoğu zaman kendisine söylenmez ama Briggs ne zaman bir askeri nakliye jetine binse ya da bir uçak gemisine inse onu bir daha asla göremeyeceğini bilmenin ıstırabını yaşar. Hayatı Briggs'ten başka bir şey değildir.

Briggs, birinin ona ulaşmasını istemezse, o kişi ulaşamaz, buna ben de dahilim. Neyin tehlikede olduğuna bağlı olarak, eğer benimle doğrudan muhatap olmak istemezse, Ruthie'den haber alırım.

Bu yüzden onun arabuluculuğuna, üçgen kurmasına alışkınım ve zaman zaman sabrımı sınıyor. Ama az önce bıraktığı mesajda sesi alışılmadık derecede çığ ve duygusal geliyor ve ağlıyor mu, içiyor , hasta mı ya da belki de bunların hepsi mi anlayamıyorum. Telesekreteri tekrar dinliyorum. Sonra tekrar, aralıklarla duraklayarak, dikkatle dinleyerek, bir sorunu olup olmadığını ya da sadece arama nedeni hakkında kendini kötü hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyorum. Ne olduğunu bildiğimden oldukça eminim. Bunu bekliyordum.

"Kay? Ben Ruthie Briggs," başlıyor yavaş Virginia ağzıyla ve sesi yorgun ve sıkışık çıkıyor. "Açacağınızı umuyorum. Orada mısınız?" diye soruyor. "Alo, Kay?" Boğazını temizliyor. "Orada mısınız? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum ama *lütfe*n aç. Bunu aldığında lütfe'n beni ara. Sana söylendiğinden emin olmak istiyorum."

Ama sesi boğuk çıkıyor ve sonra sanki kelimelerini yutmuş gibi oluyor ve onu zar zor duyabiliyorum. Yüzünün önünde bir şey, belki de kağıt mendil tutuyor olabileceği ve konuşurken telefona arkasını döndüğü aklıma geliyor.

"Önümüzdeki kısa süre boyunca bu numaradayım, sonra ... . Tahmin edebileceğiniz gibi yapacak çok şey var ve inanamıyorum ..." Sesi titriyor. ". . . Lütfen en kısa zamanda beni arayın." Şaşkınlık içinde, sanki bende yokmuş gibi telefon numarasını bırakıyor.

Ve sesli mesaj aniden sona eriyor.

Eğer şüphelendiğim şey gerçekleştiyse, Ruthie'nin üzülmeye için bir neden yok. Elden bir şey gelmezdi ve en azından iptal, olabileceği kadar son dakikada olmadı.

Başından beri Briggs ve benim Kennedy School'da sahneye çıkmamızdan hemen önce bir telefon almaya hazırlanıyordum. En azından bana neredeyse yirmi dört saat önceden haber verilmişti ve bu defalarca uyarılmadığım anlamına gelmiyordu. Bana ilk günden beri yarın gece benimle sahneye çıkamayabileceğini söyledi. Her şeyin Pentagon ve NASA'daki havaya bağlı olduğunu söyledi ve muhtemelen az önce olanlar için şimdiden özür diledi.

Büyük ihtimalle Ruthie yarın gece tek başıma olacağımı söylemek için bana ulaşmaya çalıştı. Briggs benimle birlikte panelde olmayacak. Yani artık bir panel sayılmaz çünkü sahnede yalnız kalacağım. Ama idare edeceğim ve mobil komuta merkezinin dışına çıkarsam, ağaçların arkasına sıkışmış heybetli kırmızı tuğlalı kompleksi buradan görebileceğim aklıma geliyor.

Kennedy Okulu parka bakıyor ve her şeyin nasıl tuhaf bir şekilde bağlantılı ve tanıdık görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Sanki karmaşık bir labirente dönüşmüş bir manzaranın içinden geçiyorum ve ne kadar büyük olduğunu, neyi birbirine bağladığını ya da nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Kendisiyle konuşana kadar Briggs'in neden iptal etmek zorunda kaldığına dair başka bir şey öğrenmeyeceğim, tabii ona ulaşabilirsem. Ayrıca bir yerde görevlendirilmiş olabilir ve kimseyi, özellikle de beni hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. koca ordu adamı, kötü haberlerin taşıyıcısı olmayı da içeriyorsa bir yüzleşmeden kaçacaktır. Onun ve Ruthie'nin ev numarasını tekrar aradım. Kimse cevap vermiyor ve hatta tuhaf bir tıkırtı duyuyorum.

"Ruthie, ben Kay. Seni özlediğim için özür dilerim." Ona sesli mesaj bırakıyorum ve şimdi sanki iki kişi üst üste konuşuyormuş gibi bir yankı duyuyorum. "Bazı nedenlerden dolayı telefonum çalmadı. Dışarıda bir sahnede çalışıyorum ve sinyalin kötü olduğu ya da cevap veremediğim noktalarda olabilirim. Ama lütfen beni denemeye devam edin."

Sonra Harold ve Rusty'ye bir mesaj göndererek nakliye araçlarımızdan birinin yolda olduğundan emin oluyorum. Bir süre beklemesi gerekebilir ama hadi gidip buraya getirelim, diyorum onlara.

10-4, Patron. Yavaş hareket ediyor. Kaçınılmaz. Sakin ol ALAP, Rusty'nin mümkün olduğunca uzun süre konuşmasıdır ve çatık kaşlı, kırmızı suratlı bir emoji içerir.

Karavanın sağ tarafında, mutfağın ötesinde, dışarıya açılan derin bir merdiven boşluğu var. Lastikle kaplı ayakkabılarım metal basamakları gümürdeterek iniyor ve en altta kapıyı açıyorum. Sıcak gecede dışarı çıkıyorum ve yanan HID farlar tarafından kör ediliyorum. Güçlü bir motorun gırtlaktan gelen gürültüsünü duyuyorum. Mobil komuta merkezinin yardımcı dizel jeneratöründen geliyor olamayacak yüksek oktanlı benzin egzozunun kokusunu alıyorum. Sonra her şey sessizleşiyor ve kararıyor.

"Alo?" Hızlı yürüyen birinin çimlere sesini duyduğumda saç diplerime bir korku dokunuyor. "Kim o? Kim var orada?"

Zayıf bir figür gecenin içinde bana doğru koşan bir hayalet gibi belirliyor.

"Kay Teyze, benim. Korkma," der Lucy ama artık çok geçtir.

Adrenalinim tavan yaptı. Telaşla taktik ışığımı açıyorum ve onu kör etmemek için aşağı doğru tutuyorum. Aynı hızla o lanet şeyi kapatıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum, sonra da kızıyorum.

"Kahretsin, Lucy!" Kalbim uçuyor, düşüncelerim çılgın bir kuş sürüsü gibi dağılıyor. "Bana sinsice yaklaşma." Nabzım çarpıyor. "Tanrım. İyi ki silahım yok."

"Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Özellikle de şimdi." "Seni vurabilirdim. Şaka yapmıyorum."

"Şaka yapacak bir şey yok ve ben gizlice girmiyordum." Sanki yalnız değilmişiz gibi etrafımızı tarıyor. "Az önce durdum ve seni yürürken gördüm. Seni bulmaya geliyordum."

"Neden?" Derin ve yavaş bir nefes alıyorum ve sıcak hava ciğerlerimi zar zor dolduruyor gibi görünüyor.

"İyi olmana sevindim." Bana bakıyor, sonra tekrar sokağa ve sanki saldırıya uğramak üzereymişiz gibi yukarı ve etrafına bakıyor.

"Ne demek özellikle şimdi? oluyor?" Bir şey var ve o yüksek viteste. "Neden iyi olmayayım ki?"

"Bana mesajlar bırakıyordun," diyor ve sesindeki kırılganlığı, sert saldırganlığı seziyorum. "İşte buradayım. Hadi içeri girelim."

Onun ruh halini tanıyorum ve muhtemelen ne anlama geldiğini de biliyorum. "Yüz yüze konuşmamızı talep etmedim. Basit bir sorum var ve bir telefon görüşmesi yeterli olurdu. Benim için bir isim araştırmanı isteyecektim-"

"Burası çok sıcak," diye kesiyor, beni dinlemiyor gibi görünüyor.

"Sorun nedir?"

"hoşlanmıyorum." Dik dik bakan gözleri derin gölgeler gibi, ağzı ise acımasız.

"Biri öldü ve şu anda bu ya da pek çok şey hakkında hoşla gidecek bir şey yok." Ama bunu kastetmediğini biliyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye tekrarlıyor ve dikkati yine her yerde. "Sana anlatmaya çalışıyordum. Bilmediğin şeyler var ve bu berbat bir şey." Alçak sesi karanlıkta sertleşiyor ve derinlerde bir his, kolayca tarif edemeyeceğim bir duygu karışımı hissediyorum.

Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Cinayete meyilli öfkenin hissizliği, taşlaşmış eski bir şey gibi taşlı ve soğuk oldu. Özellikle son yıllarda giderek duyarsızlaştım.

Ağlayan kurt. Lucy bunu sesli olarak yapmıyor olabilir ama belli bir konunun sürekli aklında olduğunu biliyorum.

Nadiren heyecanlı görünür. Raydan çıkacak, aceleci olacak, gergin ya da korkmuş gibi davranacak ya da sesini yükseltecek biri değil. Ama beni kandıramaz. Şu anda olduğu gibi dağılmak üzere olduğunu her zaman hissedebiliyorum. Güzel olmayacak. Hiç güzel olmaz. Böyle olduğunda genellikle nedenini bilirim. Ya da daha iyi bir ifadeyle, kiminle ilgili olduğu hakkında iyi bir fikrim vardır.

"Boktan olan ne Lucy?" Gözlerim tekrar karanlığa alışırken kendimi bir sonraki adım için hazırlıyorum.

Ne söyleyeceğini oldukça eminim. Şimdi ses değiştirme yazılımıyla yapıldığını düşündüğümüz 911 şikayetinden sonra vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordum. Kısa bir süre önce Interpol'den geldiği söylenen bir başka sahte aramadan haberi olsaydı, çarpık dünya görüşüne daha da ikna olurdu. Lucy, tüm dehşet ve aşağılanmaların aynı kötücül kaynaktan geldiği şeklindeki kendi ilk günah versiyonunu tartışılmaz olarak kabul etmektedir.

Sanki tek bir şeytan varmış gibi. Sadece bir ölümcül düşman. Sadece bir kanser. Ve keşke bu doğru olsaydı.

"İçeri girelim ve içecek bir şeyler alalım." Yüzü bana o kadar yakın ki nefesindeki tarçın kokusunu ve Escada erkek kolonyasının hafif baharatını alabiliyorum.

Sanki izleniyormuşuz gibi davranıyor. Belki de burada takip edildiğinden endişeleniyor ve ben de onun yanından geçip CFC kamyonunun arkasına park etmiş olana bakıyorum. Ferrari FF'sini şaka yollu bir aile arabası olarak görüyor çünkü arka koltuğu ve bagajı var.

Karanlıkta rengini seçemiyorum. Tour de France adında canlı bir mavi tonu olduğunu ve içinin kapitone *cuoio* ya da yarış sarısı bir İtalyan derisi olduğunu biliyorum. Ama herhangi bir şeyle, bir Aston Martin, bir Maserati, bir McLaren, başka bir Ferrari'yle de gelebilirdi.

Lucy bir dahi. Bu kelimeyi hafifçe ya da bir sevgi ifadesi olarak kullanmıyorum. Bu, hayran bir teyzenin abartısı değil, on yaşına geldiğinde yazılım programlayan, bilgisayarlar inşa eden ve her türlü icat için patent alan biri için doğru bir tanım. Lucy içki satın alacak ya da oy kullanacak yaşa gelmeden önce arama motorları ve diğer teknolojileri yaratarak akıl almaz bir servet kazanmıştı.

Henüz onlu yaşlarındayken *genç ve zenginler listesine girmiş* ve helikopterlere, motosikletlere olan tutkusunu tatmin etmeye başlamış,

sürat tekneleri, jetler ve diğer hızlı makineler. Hemen hemen her şeyi kullanabiliyor ve ben dikkatimi çimlerin üzerine sessizce, karanlık bir şekilde park etmiş, uzun eğimli burnuyla dört çeker FF'sine odaklıyorum. Bu sabah onu işe o götürmüştü ve bundan emin olmamın nedeni Ferrari'nin CFC güvenlik kameraları tarafından ben yukarıda ofisimde, çok sayıda bilgisayar ekranının bulunduğu masamda otururken kaydedilmiş olması.

Bunlardan birinde Lucy'nin dört yüz bin dolarlık sözde aile arabasını ambulansların ve diğer nakliye araçlarının cesetleri alıp teslim ettiği bölmenin içine sürmesini izledim. Oraya polisler bile park edemiyor ve Lucy'nin pahalı ulaşım araçlarını sık sık kir ve pislikten, hava koşullarından uzak tuttuğunu mutsuz bir şekilde hatırladım. Bu oldukça bencilce ve zaman zaman personelin bazı üyeleri yorum yapıyor. Ama şu anda bunu düşünmeme neden olan şey bu değil. Üzerindeki uçuş kıyafeti.

Bu sabah kameralar Lucy'yi elektrik mavisi 650 beygir gücündeki V-12 coupe'sinden inerken yakaladığında üzerinde yırtık kot pantolon, bol bir tişört ve spor ayakkabılar vardı. Elinde büyük bir kahve vardı ve bir omzuna taktiksel siyah sırt çantasını asmıştı, geniş ve çok sayıda bölmesi vardı, adeta taşınabilir bir ofis ve cephanelik gibiydi.

Şimdi düşünüyorum da, sırt çantası genellikle bir yere uçarken taşıdığı şey. Bugün bir ara, sol göğüs cebine kırmızı ve mavi renklerde CFC arması işlenmiş, hafif haki Nomex kumaştan, aleve dayanıklı uçuş kıyafetlerinden birini giydi. Çift motorlu uçağını istediği zaman ve istediği yerde uçurması alışılmadık bir durum değil.

Ama geç oldu. Zifiri karanlık. Olağanüstü bir hava durumu alarminin ve zor bir ölüm sahnesinin ortasındayız. Annesi Boston'a giden bir uçakta. Anlamıyorum.

"Kıyafetlerini neden değiştirdiğini merak ediyorum." Konuyu nazikçe açıyorum ve da ne giydiğini unutmuş gibi uçuş kıyafetine bakıyor. "Bir yere mi uçuyorsun? Ya da belki daha önce uçuyordun?"

Ama bu mantıklı olmazdı. Bugün hava sıcaklığı yüzde 70'in üzerinde nemle birlikte yüz dereceyi aştı. Hava ne kadar sıcak ve nemli olursa helikopter o kadar az verimli olur ve Lucy hava koşulları konusunda çok titizdir. Yüku, torku, motor sıcaklıklarını hesaba katmak zorunda ve bugün onun yanında kaç kez bulunduğumu düşünüyorum.

Personel toplantısında, asansörde ve Bryce'ı ararken dinlenme odasında ona rastladım. Onu en son muhtemelen akşamüstü dört sularında, şef yardımcım Dr. Zenner ile otopsi odasından çıktıktan sonra PIT'in önünden geçerken gördüm.

Lucy içeride birkaç projektörü değiştiriyordu ve onunla bir süre sohbet ettik. O sırada üzerinde uçuş kıyafeti yoktu.

Bölüm 22

Kahve döktüğünü ve kıyafetlerini değiştirmek zorunda kaldığını iddia ederek konuda rahat davranıyor.

Yeğenim kaçamak cevaplar verdiğinde anlarım. Gül kurusu saçları kadar belirgin ve son derece güzel yüzündeki dar burun kadar sade. Dakikaların hızla geçtiğine dikkat ederek telefonumu kontrol ediyorum ama Harold ya da Rusty'den çadırın nasıl gittiğine dair hâlâ bir haber yok.

Normalde Lucy şu anda gönüllü olur ve onları kontrol edip edemeyeceğini sorardı. Teknik mühendis olduğu için belki yardım edebileceği bir şeyler vardır. Ama teklif etmiyor ve hiçbir yere gitmiyor. Belli ki bir gündemi var, bir nedenden ötürü habersiz gelmiş ve ben de sabırsızlığımı bastırarak beklerken, her iki saniyede bir telefonuma bakarken bunun ne olduğunu görebilirim.

Rusty ve Harold'ın peşine düşmek istemiyorum. Marino'nun son kontrol ettiğinde oldukça korkunç bir şekilde ifade ettiği gibi, *ereksiyonlarıyla mücadele* ederken onları bölmeye devam edersem yardımcı olmaz. Ama muhtemelen ben burada karanlıkta durup yeğenimle konuşmamalıyım. Açıklığa geri işlerin nasıl gittiğini kendim öğrenmek daha iyi bir fikir. Kimsenin aşırı ısınmadığından veya bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak istiyorum ve söylentilere dikkat ediyorum.

Herkes hava sonra Ölüm Vadisi'ni andıran bir yerde çalışırken benim klimanın içinde oturup ayaklarımı uzatarak dinlenmemle ilgili çirkin bir haberin çıkmasını istemiyorum. Birçok evden daha pahalı bir Ferrari ile olay yerine gelen yeğenimle arkadaşlık etmek için acele etmediğimin söylenmesini istemiyorum. Annem hâlâ dış görünüşün her şey demek olduğunu söyler. Bugünlerde ne kadar haklı olduğunun farkında değil.

İnsanların -özellikle de polislerin- yetkinliğinizi ve güvenilirliğinizi sorgulamaları için fazla bir şey gerekmez. Dürüstlüğünüzü merak etmeleri için daha azı, hatta insani ahlakınızdan şüphe etmeleri için daha da azı gerekir. Yetkili ya da tembel olduğuma dair herhangi bir ima jüriyi olumsuz etkileyebilir. Gerçek şu ki, neredeyse her şey etkileyebilir.

"Lucy, dışarı çıkıp bir şeyleri kontrol etmem gerekiyor..." Söylemeye başlıyorum ve bana yaklaşp koluma dokunuyor.

"Serinleyelim ve içecek şeyler alalım," diye cevap veriyor ve bu bir öneri değil.

Etrafımda gecenin uzaklarını araştıran el fenerlerine bakıyorum. John F. Kennedy Caddesi boyunca akan mücevherli araç ışıklarına ve köprüdeki düzenli trafiğe bakıyorum. Her yere park etmiş, sayıları giderek artan polis arabalarını inceliyorum. İçlerinde kimse yok. Kulak misafiri olacak kadar yakında tek bir kişi bile görmüyorum.

Ancak Lucy'nin ensesinde düşmanın nefesini hissettiğinden şüphem yok ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu önemli ölçüde değiştirmeyecek. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan insanlar gibi. Onları endişelenecek bir şey olmadığına asla ikna edemezsiniz. Onları kabuslarından ve fobilerinden vazgeçiremezsiniz. Onlara mutlu düşünceler ve tatlı rüyalar dilemek de işe yaramayacaktır.

Lucy'nin ilk tutkuları, zaferleri, felaketleri ve flörtleri programının bir parçasıdır. En silinmez şekilde kazınmış olan ise Quantico deneyimleri, genç yetişkin hayatının gerçekten en iyi ve en kötü zamanlarıydı. Benim onayım ve benim yönlendirmemle daha az gidilen bir yola girdi ve bir canavarla kafa kafaya çarpıştı. Çarpışmaları dehşet vericiydi ve ben bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Lucy eskisi gibi değil, ben de değilim. Kimse olamaz.

Psişik yaralanmalar, disk hataları ve diğer aksaklıklar gibi her zaman düzeltilemeyen arızalara dönüşebilir. Yeğenimin tüyleri diken diken eden tepkilerinin, algıladığına inandığı şey tarafından ne kadar sıklıkla garanti edilmediğini düşünmek rahatsız edici. Çoğu zaman fazla bir şey söylemiyorum. Onun netleşmesini bekliyorum ve artık o kadar sık netleşmiyor gibi görünüyor. Neye güveneceğimizden emin olmak giderek zorlaşıyor. Gerçek olan ne? Neyin gerçek olmadığından? Lucy bile bunu her zaman bilemiyor gibi görünüyor ve eğer Carrie Grethen adlı canavar psikopatı yeryüzünden silebilseydim, sırf bu yüzden olurdu.

Fiili kızımın bu hayatta sahip olabileceği huzuru elinden almayı başardı ve ben bu konuda pek bir şey yapamıyorum. Tanrı biliyor ki denedim. Verilen zarardan kadar pişman olduğumu Tanrı biliyor. Gerçekten Lucy'nin annesi olsaydım, başarısız biri olurdu. Doğru yapmam gereken en önemli şey o.

Carrie Grethen'i bunun için de affetmeyeceğim ve böyle anlarda onun ortadan kaldırılmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Tamamen ve sonsuza dek. Bir veba gibi. Bir bela gibi.

"Pekâlâ." Lucy'nin isteğini kayıtsız bir şekilde yerine getiriyorum, yalnız olmadığımız ihtimaline karşı önemli bir şey söylemiyorum. "Sıcaktan kaçıp bir şeyler içeceğiz ama elimizi çabuk tutmalıyız. Muhtemelen anladığınız gibi, hazırlık umduğumdan daha uzun sürüyor."

"Murphy'nin Kanunu."

"Gitmeye hazır olduğumuzda, oyalanamam."

"Bekleyen kişi." Lucy argo klişelerle sohbet ediyor ve bunu bizi izlediğini düşündüğü her kimse onun yararına yaptığı çok açık.

Son zamanlarda duyduğum tek şey casusluk, takip, gözetleme, trolleme, sahtekarlık, takip, hackleme, sniping, snooping. Ve belki de Carrie gerçekten karanlıkta bir yerlerde her sözümüzü, her hareketimizi izleyerek harika vakit geçiriyordur.

Onu düşündükçe daha çok öfkeleniyorum ve Lucy'ye başka bir şey söylemiyorum. Karavanın yan kapısındaki dijital tuş takımına kişisel erişim kodumu girerken sessizim.

"Dikkatli ol." Yeğenimin tarçınlı nefesi kulağımda ve girdiğim sayıları ve sembolleri yakalayabilecek teleskopik mercekler olduğunun farkındayım.

Hatırı sayılır bir mesafeden veri toplayabilen her türden skimmer olduğunu biliyorum. Carrie'nin bu tür konularda ve çok daha fazlasında usta olduğu daha dikkatli olamazdım ve uyarılardan yoruldum. Lucy'nin ölümcül projeksiyonlarına ek olarak, Marino'nun takip edilebileceğim ya da izlenebileceğim tüm farklı yollar ve her türlü uzak nedenlerle ilgili bitmek bilmeyen korku ısıran varsayımlarıyla da mücadele etmek zorundayım.

"Ben her zaman dikkatliyimdir." Alüminyum kapıyı açıyorum. "Yanılmaz değilim ama kesinlikle şövalye değilim," diye ekliyorum içeri adım atarken, soğuk hava ısıyor.

Lucy beni takip ediyor ve kapıyı kapatıyor. "Hâlâ araçlarımızı parmak izi kilidine geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"İstediyini biliyorum ve belki bir gün bu kadar kullanışsız olmayacak." Klima rahatlatıyor ama donacağım.

"Keşke bu enayiler zırhlı olsaydı. Olmalılar."

"Bu daha da kullanışsız olurdu. Janet ve Desi iyi mi?" Karavanın kurşun geçirmez olmayan ama en azından kimsenin konuşmamızı duyamayacağı metal merdiven boşluğuna girdiğimize göre konuyu onlara getiriyorum.

"Logan'da daireler çizerek gidiyorlar çünkü bir nanosaniyeden fazla bekleyecekleri bir yer yok." Kapının kolunu tekrar çekiştiriyor, sağlam olup olmadığını iki kez kontrol ediyor. "Janet'e bu kadar erken çıkmamasını söyledim ama yine de çıktı, nedenini sorma. Annem henüz inişe yakın değil."

"Neden olduğuna dair bir fikrimiz var mı?" Basamakları tırmanmaya başladım.

Lucy hemen arkamda. "Önce Fort Lauderdale'de annemin kullandığı kapıda sahipsiz bir çanta yüzünden bir gecikme oldu. Bu yüzden uçağı bir saatten fazla geç kalktı ve sonra bir süre pistte oturdu."

"Ve bunu nasıl biliyorsun? Kız kardeşimin kapısına bırakılan bir çantanın internette trend olacağını düşünmezdim."

Lucy, "Annem Janet'a güncellemeleri e-posta ile gönderiyor," kız kardeşimin aynı nezaketi bana gösteremeyeceğini hatırlatıyor.

"Sanırım bu da eve dönmek için zamanın olmadığı durumlardan biri." Hissettiğim acı zaman kadar eski ama belli etmiyorum. "Geri dönmek zorunda kalmayı tercih ederdi," diye ekliyorum.

"Ayrıca sıcak hava dalgası nedeniyle New York hava sahasında trafik tüm hafta boyunca olduğu gibi tıkanmış durumda. Deniz sisi, hava şu anda sudan çok daha sıcak olduğu için termaller bir sorun ve birçok uçuş yerde bekletiliyor ya da yeniden yönlendiriliyor. Yakıt durumuna bağlı olarak, annem en az on buçuğa kadar iniş yapamayacak."

baktım, neredeyse 10 olmuş.

"Ve bavulları var," diyor Lucy. "Hem de bir sürü." "göre bir süre sizinle kalmayı planlıyor."

"Umarım lanet telefonunun şarjı bitmez ve Janet'in onunla bağlantı kurmasından endişeleniyorum. Görünüşe göre Logan tam bir bok çuvalı ve annemi bilirsin," diyor Lucy, ayaklarımız en üst basamağa doğru gümbürderken. "Genellikle uçağa en son binen kişi olur. Çantalarının orada olması konusunda iyi şanslar ve Janet'in yardım etmek için içeri girmesi mümkün değil."

"Desi için çok geç bir gece olacak."

"Bana trafiğin berbat olduğunu mesaj atıp duruyor. Eyalet polisleri herkesi topluyor, arabanızı bırakırken ya da alırken durmanıza neredeyse hiç izin vermiyorlar."

Parlak beyaz formika ve paslanmaz çelik mutfaka girerken, "Eminim Dorothy'nin ziyareti için heyecanlıdır," diye yorum yapıyorum gönülsüzce.

"Evet, çünkü onu şımartıyor. Benton'la konuştun mu?"

"Fakülte Kulübü'nden beri değil," diye cevap veriyorum ve Lucy'nin yeşil gözlerinde çok iyi bildiğim ve korkmaya başladığım o mesafeli bakış var.

Bedenen burada olabilir ama ruhen başka bir yerde, paylaşmadığı uzak bir duygusal alanda. Güzel, zeki, otuzlu yaşlarının ortasında ama birçok yönden çok daha genç ve nüfusun çoğuyla karşılaştırıldığında Lucy her türlü avantaja sahip. Bir takıntının onun gibi yüksek başarılarla sahip biri için en az direnç gösterilecek yol haline gelmesi ne kadar üzücü. Lucy gibi kimse yok ve onun eşsizliği trajedinin bir parçası.

Kendi seviyesini arayan bir su gibi doğal olarak Carrie'nin izole edilmiş nefret dolu yerine yönelmesi ne büyük bir kayıp. Lucy kendi gemisinin kaptanı, kendi kaderinin efendisi olduğuna inanıyor. Özgür iradeye sahip olduğuna. Ama ben artık o kadar emin değilim.

"Neden? Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Evet," diyor ve elimden gelse bu laneti onun üzerinden kaldırırdım.

Lucy'yi kurtarmak için her şeyi yaparım. Neredeyse her şeyi yapardım. Ve garip bir şekilde bisikletli kadını ve sıcaktan kavrulan caddeden geçmeden önce bana söylediklerini düşündüm:

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Ama ya seni öldürürse? Bunu sormalıyız çünkü Carrie bizi daha güçlü yapmıyor. Artık çok geç. İki yıl önce bize hala hayatta olduğunu akla gelebilecek en kötü şekilde bildirdiğinde bu ayrımı aştık. O zamandan beri, biz sürekli bir duygusal yoksunluk içinde çırpınırken o bizi yonttukça, kanımızı akıttıkça ve sakat bıraktıkça azalan getirilerin tarafındayız.

Carrie'yi görmüyor ya da duymuyoruz. Onun şartları dışında onu deneyimlemiyoruz ve onun en büyük hediyesi ima edilen varolmayışı. Onun iğrenç bir şey yaptığını söylemek, Şeytan'ın yaptığını söylemek gibi bir şey oldu.

Onun yüzünden kanıtlanabilir yaralarım olması ve birçok insanın ölmesi dışında.

"Benton'ın ne yaptığını merak ediyordum." Sesim sakın çıkıyor ama hiç de öyle hissetmiyorum. "Marino'nun beni bu dava için aradığı saatlerde Washington'dan bir telefon aldı. Sana nasıl göründü?"

"Söylemesi zor. Ona ulaştığımda bir arabanın içinde olduğundan oldukça eminim," diyor Lucy.

"Bir araba mı? Yoksa onun arabası mı?" Onun karşısındaki tezgâha yaslanıyorum. "Başka FBI ajanlarıyla birlikte olup olmadığını, bir şey olup olmadığını merak ediyorum. O

terör alarının yükseltildiğinden ve Washington, D.C. ve burada, Boston bölgesini de kapsadığından bahsetti."

"Ne yaptığını ya da olduğunu söylemedi," diyor ve parlak ışıkta sağı pantolonunun altındaki tabancanın ince çıkıntısını seçebiliyorum.

Bölüm 23

Kılıf botunun üstüne bağlanmış.

Ne taşıdığını söyleyemem ama muhtemelen Korth PRS 9mm. Arabasında ne olduğu belli değil, yüksek kapasiteli bir tabanca olduğu kesin ve muhtemelen bundan çok daha fazla ateş gücü var.

"Araba mı kullanıyordu yoksa bir yere mi götürülüyordu bilmiyorum ama ses tonu bana yalnız olmadığını düşündürdü." Lucy avuç içlerini tezgahın kenarına yerleştirir.

Kendini yukarı kaldırarak oturuyor, sırtını bir dolaba yaslıyor, çizmeli ayakları sallanıyor, tabancanın siyah kılıfı dışarı bakıyor. Güçlü ve zarif ellerini kucağında birleştiriyor ve sol yüzük parmağındaki sade platin Tiffany alyansın farkına varıyorum.

Geçen yıl Natalie öldükten sonra Janet ile Cape'te sivil bir törenle evlendiklerinde hiçbirimiz davet edilmemiştik. Ancak Lucy ve Janet'in de açıkladığı gibi, bunu aşklarını ve bağlılıklarını kanıtlamak için yapmadılar. Bunu birbirlerine ya da başkalarına kanıtlamak zorunda olmadıklarını söylediler. Bunu yaptılar çünkü Desi'yi evlat edinmek niyetindeler.

"Benton'ı hangi sebeple aradın?" Ben sordum. "Peki bu ne zaman oldu?"

"Kısa bir süre önce. Tailend Charlie'den gelen son haberleri dinledikten sonra."

Dehşete düştüğümü söyledi.

"Her şey olup biterken neden onu bu konuda rahatsız ediyorsun ki?" Buna inanamıyorum.

"Farkında olmadığınız yeni gelişmeler var. Bazı eski gelişmeler de yeniden ortaya çıktı. Bu önemli, yoksa sizi rahatsız etmezdim." Yine de bunu söylerken şüphelerim var.

Lucy'nin bana söylemediği bir şey var. Bunu yüzünde görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Benton da işin içinde ve ona tekrar iyi olup olmadığını soruyorum. Çok meşgul olduğunu söyledi, ben de hepimizin meşgul söyledim. Ardından Tailend Charlie'nin son ses klibinin her zamanki saatte, saat altıyı on iki gönderildiğini açıklıyor. Ben göremiyorum

Bir ölüm soruşturmasının ortasında bunun neden tüm dikkatimizi vermemiz gerektiğini.

"Kaba olmak istemem," diyorum ona. "Ama bu yeni bir bilgi değil Lucy. Senin de belirttiğin gibi, bu kasıtlı ve tahmin edeyim mi? Yeni kayıt, mesajın içeriği dışında diğerlerinin aynısı. Başka bir deyişle kayıt konserve ve tam olarak yirmi iki nokta dört saniye uzunluğunda."

"Sen ve annem Miami'de büyürken evinizin sokak adresi iki yirmi dördtü." Lucy gerçek bir kanıt olmadan kararından geri adım atmayacaktır.

"İki yirmi dört ve yirmi iki nokta dört aynı şey değildir."

"Sembolik olarak öyleler."

"Kasıtlı bir sembolizm olduğunu varsaymak için bu kadar acele etmemiz gerektiğinden emin değilim." Savunmaya geçmemesi için kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Altı-on iki zaman damgası, iki dakika yirmi dört saniyelik uzunluk, programlama kodunun anlamsız kalıntılarından başka bir şey olmayabilir."

Lucy sanki az önce söylediklerimi duymamış gibi, "Ve altı-on iki zamanda Cambridge polisine yapılan saçma sapan dokuz-bir-bir aramasının tam saatidir," diye hatırlatıyor.

"Bu doğru. Ama bunların hepsi tesadüf olabilir..." Sözümü bitirmedim çünkü muhtemelen öyle olmadığını biliyordum.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Rusty ve Harold'dan haber yok, ben de Marino'ya bir mesaj gönderiyorum:

Ne ?

"Dinle Kay Teyze," diyor Lucy, ben telefonuma bakıp Marino'dan cevap beklerken. "Aynı anda birden fazla şey olduğu için dezavantajlı durumda olduğumu kabul etmekten hoşlanmıyorum."

Uçuş elbisesinin ceplerini karıştırıyor ve en sevdiği tarçınlı nanelerden oluşan küçük bir kutu çıkarıyor. Kapağını açıp bana uzatırken usulca tıkırdıyorlar ve ben de seçtiği kelimeleri düşünüyorum. *Çoklu*, yani birçok. Bana söylemeyeceği bir şey var ve bir nane alıyorum. Ateşli tatlı tadı burun deliklerime hücum ediyor ve gözlerimi sulandırıyor.

"Birkaç saat önce konuştuğumuzda dokuz-bir-bir çağrısıyla meşguldüm." Lucy teneke kutuyu kargo cebine geri sokar ve kapağını ilikler.

"Ne , arkasında kimin olduğunu ve neden olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldüm. Her şeyi aynı anda yapamam."

"Sen bile yapamazsın." Naneyi ağzımın diğer tarafına götürüyorum ve bir yudum su içiyorum.

Bu akşam erken saatlerde aynı anda birden fazla cepheden saldırıya uğradığımızı iddia ederek davasını sürdürüyor - ve bu kelimeyi tekrar kullanıyor.

Çoklu.

"Zamanlama kasıtlı. Aynı kişi ya da kişileri içeren bağlantılı saldırılardan söz ettiğimize inanıyorum. Bu da bana daha fazlasının yolda olduğunu gösteriyor" diye ekliyor.

Ancak asıl sorun ne yapıldığı ya da ne yapılabileceği değil. Ya da nasıl olduğu. Ya da neden olduğu değil. Denklemden *kimin yer* aldığıdır ve başından beri her sapkın eylemin arkasında aynı şeytani kuklacının olduğunu varsaymanın saplantılı ve tehlikeli olduğunu savundum.

Carrie Grethen konusunda saf değilim. Onun hain eğilimlerini ve hain yeteneklerini yakından tanıyorum. Onun tarafından fiziksel olarak hırpalanmanın, neredeyse onun ellerinde ölmenin, suç mahallerinde çalışmanın ve kurbanlarına otopsi yapmanın ne demek olduğunu biliyorum.

Yani o benim için bir soyutlama değil. Ama yazık ki tek korku gösterisi o değil ve az önce gelen metni açıyorum. Marino yazıyor:

Tam bir karmaşa. Şimdilik olduğun yerde kal. Yapabileceğin bir şey yok.

Keşke buradaki ortam için "pislik yuvası" demeseydi. Umarım bu bir noktada tünemek için eve gelmez.

"Ses dosyasında deşifre edebildiğim kadarıyla normalden daha kötü olduğunu söylemek yeterli." Lucy bana Tailend Charlie'nin son tacizini anlatmaya devam ediyor. "Rahatlamak için çok yakın ve geri kalanı hakkında hiçbir söylemiyor."

"Benton ne diyor?" Ben soruyorum.

" telefonda konuşmayacaktım, etrafta başkaları varken, özellikle de bir grup takım elbiseliyle," diye cevap veriyor ve ben de söylemediyse kiminle olduğunu nasıl bilebileceğini düşünüyorum. "Natalie'yle ilgili konuyu açmayacağımdan da emindim," diye ekliyor şaşkınlığıma.

"Janet demek istedin, Natalie değil." Lucy'nin yanlış söylediğini varsayıyorum.

"Natalie'yi kastediyorum," diyor Lucy. "Janet ve benim sık sık Virginia'ya gidip geldiğimiz son birkaç ayını düşünmeye başladığında bunu . Sonra sen ve Benton, Natalie'nin son zamanlarında, özellikle de bakımevindeyken birkaç kez onunla birlikte oldunuz.

söylediği bazı şeyleri hatırlıyor musun? Bunlar şimdi çok farklı bir anlam kazanıyor, iğrenç bir anlam."

"Benton'la neden onun hakkında konuştuğunuzu anlayamıyorum." Hikâyenin devamını beklerken içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Çocukken annemle yaptığınız kavgaları hatırlıyor musun?" Lucy kafa karışıklığıma katkıda bulunuyor. "Gerçekten sinirlendiğinizde ona taktığınız lakabı hatırlıyor musunuz?"

"*Rahibe Twister*. Diğer tuzaklarına ek olarak hınzırca çimdiklemesinden dolayı. Saçlarınızı büküp çeker ya da uykunuzda keserdi ya da kim bilir. Gerçi onun anlattığına göre asıl kötü dövüşçü sizmişsiniz." Lucy bana yıllardır düşünmediğim bir şeyi hatırlattı.

"Dorothy her zaman iyi bir kurgu yazarı olmuştur." Söyleyeceklerim bu kadar.

Yetişkin hayatımın çoğunu Lucy'ye annesi hakkında söylediklerim konusunda olağanüstü ihtiyatlı davranarak geçirdim.

"İkiniz Miami'de büyürken evinizde neler olup bittiğini kimin bilebileceğini bulmamız gerekiyor." Lucy telefonunu üzerine tünediği tezgahın üzerindeki şarj aletine takıyor.

"Annem ve Dorothy dışında kim? Ve tabii ki ben? Aklıma kimse gelmiyor ama biraz düşüneceğim." Dolabı açıyorum ve koyu mavi bir CFC rüzgarlığı bulup önlüğümün üzerine giyiyorum çünkü üşümeye başlamıştım.

Lucy, "Bazı şeylerin birbiriyle bağlantılı olduğundan ve bizim fark ettiğimizden çok daha uzun süredir bağlantılı olduğundan şüpheleniyorum," diyor. "Natalie'nin öldüğü geçen yaza ve ondan daha öncesine kadar gidiyor."

"Ne gibi?" Rüzgârlığın fermuarını çekiyorum, o kadar büyük ki kalçamın ortasına kadar sarkıyor. "Ne gibi şeyler?" İçecekler ve yenilebilir yiyecekler için ayrılmış paslanmaz çelik buzdolabını açıyorum, kanıtlara izin yok. "Su mu, Gatorade mi?"

"Ölümünün düşündüğümüz gibi özel bir aile meselesi olduğuna artık inanmıyorum. Gatorade iyi olurdu. Şişede olsun, kutuda değil."

"Soğuk mavi mi limonlu

limonlu mu?" "Turuncu olmalı."

"Natalie'nin ölümü özel değil miydi?" Turuncu Gatorade için etrafta dolanırken soruyorum. "Birinin onu gözetlediği gibi mi? Bundan bahsettiğini duymadım.

sanki kesin bir şeymiş gibi. Sadece Natalie'nin çok paranoyak olduğunu biliyorum. İzlendiğinden endişeleniyordu."

"Endişelenmesi gerekirdi. Anlatmak istediğim de bu. Bence birisi onun hepimizle geçirdiği en mahrem son haftaları, günleri, saatleri, anları gözetlemeye çalışıyordu." Lucy'nin yeşil gözleri parlıyor. "Ne kadar ileri gittiğini kesin olarak söyleyemem çünkü hiçbirimiz gözetlenmeyi beklemiyorduk ya da bunu aramıyorduk. Bu yüzden bazı şeyler gözden kaçmış olabilir."

"Çünkü Natalie'nin korkularını yeterince ciddiye almadık," diyorum.

"Hayır, yapmadık. Şu anda yemin edemeyeceğim şey ise evinde ya da daha sonra bakımevinde başka cihazlar olup olmadığı. Onları aramıyordum."

"Başka var mı?"

"Natalie'nin bilgisayarları dışında, özellikle de dizüstü bilgisayarı." Lucy ona uzattığım şişeyi açtı. "Ama başka neler olmuş olabileceğinden emin olamayız. Virginia'ya her gittiğimde karşı casusluk taraması yapmıyordum. Janet da yapmıyordu. Bir nedenimiz olduğunu düşünmedik."

"Ve şimdi casusluk emin misin?" Ben soruyorum ve Lucy başını sallıyor. "Natalie ölürken mi?"

"Bir kısmı boyunca, tahmin ediyorum. Ne kadar olduğunu asla bilemeyebiliriz." "Böyle bir şey yapmak için çok özel bir dejenere türü gerekir

Bu."

"Ve biz bu kimin uygun olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu sefer gerçekten özel bir şeylerin peşinde olduğuna dair çok güçlü hislerim var."

Carrie'nin öyle olduğunu söylüyor ve ben de aynı şüpheye geri döndüm, sadece daha güçlü bir şekilde. Başka bir şey oldu. Ama nedense bu bilgiyi benimle paylaşmıyor ve ben Benton'ı düşünüp duruyorum. Daha önce onunla konuşuyordu. Ne hakkında olduğunu gerçekten bilmiyorum. Lucy, ona söylememesini söylediye tek kelime etmeyecektir ve ben de onu bu konuşmayı başlatan şeye geri götürüyorum.

Ona Natalie'nin biz çocukken Dorothy için uydurduğum lakattan haberdar olup olmadığını sordum. Birinin Rahibe Twister'dan bahsettiğini duymuş olabilir mi?

"Eğer öyleyse, bundan haberim yok." Lucy başını geriye yatırır ve Gatorade'den bir yudum alır.

"Bu konunun yıllar önce Carrie'nin yanında, o, Janet, Natalie ve siz hâlâ birbirinizle dostken gündeme gelip gelmediğini merak ediyorum."

" sanmıyorum."

"Kimliği belirsiz bir siber tehdidin ailemle ilgili yayınlanmamış kişisel ayrıntıları nasıl bildiğine dair başka bir açıklama göremiyorum. Tabii doğrudan kaynağından gelmediyse," diye ekliyorum.

"Rahibe Twister'ın kendisinden gelmediyse demek istiyorsun. Annem, çılgın çimdikçi," diyor Lucy ve ben onu düzeltmiyorum.

Saç çimdikleme ve çekmenin Dorothy'nin gerçek suçları olduğu doğru değil ama bunu Lucy'ye söylemeyeceğim. Kız kardeşimin ne kadar sinsi, yalancı ve vahşi olabileceği, bir kolu, bir bileği tutup deriyi hızlı ve sert bir şekilde ters yönle bükebileceği konusunda hiç ayrıntıya girmedim. O zamanlar yılan ısırığı ya da Kızılderili güneş yanığı denilen şey onun uzmanlık alanıydı.

Yeterli beceri ve güçle uygulandığında, oldukça acı vericidir ve erken yaşlarda şikayet etmemeyi öğrendiğim bir kızarıklığın ötesinde çok az kanıt bırakır. Eğer şikayet etseydim, Dorothy basitçe güneş yanığım olduğunu söylerdi. Ya da alerjik bir reaksiyon geçirdiğimi. Her zamanki gibi onu haksız yere suçluyordum. Başını belaya sokmaya çalışıyordum ve sorgulandığımda, iltihaplı ağrıyan etimi açıklamak için en özenli hayal ürünü yalanları uyduruyordu.

Pencere kenarında oturup kitap okurken kolum ya da bileğim yanarsa annemize söylerdi. Ya da uyurken güneş bana belli bir açıyla vurmuştur. Ya da ateşim çıkmıştır, isilik olmuşumdur. Muhtemelen örümcek ısırılmıştır ya da gardenyalara, mangolara karşı alerji geliştirmişimdir. Ya da babamız gibi kansere "yakalanıyordum".

Dorothy, babam hastalandıkça daha da cesurlaştı ve sınırlarını aştı. Artık *babasının evcil hayvanını* savunamayacağına karar verdi ve beni savunmasız bıraktığını varsaydı. Savunmasız değildim. Ama ispiyonlamadım ya da fiziksel cezayla karşılık vermedim.

Zorbalarla başa çıkmanın daha iyi yolları var ve aslında bazı açılardan kız kardeşime minnettarım. Onun sayesinde sessizlik sanatını, dinlemenin gücünü ve beklemenin getirdiği ek gücü öğrendim. Babamızın dediği gibi:

A volte la vendetta é meglio mangiata fredda.

Bazen intikam soğuk yenirse daha iyi olur.

"Merak ettiğim şey, kız kardeşimin bu aptal lakaptan Natalie'ye, Janet'a bahsetmiş olup olamayacağı." Bunu Lucy'ye çünkü Dorothy'nin sadece son zamanlarda değil, yıllar boyunca kiminle konuştuğunu gerçekten merak etmeye başlıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Lucy, "ama annemin bu hikâyeyi ya da başka bir şeyi Carrie'ye aktarmış olmasına imkân yok."

"İkisinin birbirini tanımadığı konusunda her zaman varsaydığımız şeyde yanılmıyorsak, hayır. Bundan kesinlikle emin miyiz?"

"Hiç tanışmadılar ve annem onun hakkında hiçbir şey bilmiyor." Lucy kararlı ve ben daha da zorlayacağım.

Bölüm 24

"Peki ya en başında?" Lucy'ye sordum. "Quanticoda staja başladığında Carrie'den bahsetmediğine emin misin? Miami'ye eve döndüğünde ya da telefonda konuştuğunda Dorothy'ye FBI amirin, akıl hocan, özellikle de sana bu kadar özel ilgi gösteren biri hakkında bir şeyler söylemiş olman mantıklı olurdu."

Carrie daha cömert ya da çekici ve Lucy'nin akli başından gitmişti. Hiç şansı yoktu.

"Bunu düşünmekten hoşlanmadığını biliyorum," ve kışkırtıcı olmak istemiyorum, "ama başlangıçta ondan çok etkilenmiştin. Onun hakkında yeterince konuşamadın. En azından bana."

"Sanırım ondan anneme neden bahsetmediğimi biliyorsun." Lucy'nin bakışları sert ve sinirli bir hal aldı. "Carrie'den ya da birlikte bira içtiğim başka birinden bahsetmedim."

Dorothy tek çocuğunun "yaşam tarzı" nedeniyle acı bir hayal kırıklığına uğramış durumda, kız kardeşim eşcinsel olmaktan bahsetmeye devam ediyor. Ona kaç kez herhangi birimizin aşık olduğu ve birlikte olduğu kişinin bir şehir kulübüne üye olmak ya da banliyöde yaşamak gibi bir yaşam tarzı olmadığını söylediğimin bir önemi yok. Kız kardeşim bunu anlamıyor. Bence anlamak istemiyor çünkü Lucy'yi bir bohem ya da erkek fatma olarak tanımlamak onun için daha kolay, ki bu Dorothy'nin eşcinsel olmak için kullandığı örtmece. Lucy ve benim penis kıskançlığından muzdarip olmamız daha kolay ve bu da kız kardeşimin kendisi gibi erkeklere bağımlı olmamasının örtmecesi.

Penis kıskançlığı gerçekten bir şey, tercihen annemizin önünde ilan etmeye bayılıyor. Ya da daha yakın zamanda, geçtiğimiz Haziran ayında Miami'deyken Marino'nun önünde Dorothy'yi motosikletle gezdiriyordu ve kim bilir başka neler yapıyordu.

"Benton ve benim Dorothy ile konuşmadığımız pek çok şey var," diye Lucy'yi rahatlatıyorum. "Sen hayatının o bölümünü paylaşmadığın süreçte Carrie Grethen'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmaz. Ya da başka birinin." Marino düşüncelerime giriyor ve Benton'ın yanıldığını umuyorum.

Marino'nun Dorothy'den hoşlandığını, onunla bizim hakkımızda ya da onu ilgilendirmeyen ve muhtemelen tehlikeli olan herhangi bir şey hakkında konuştuğunu düşünmek beni hasta ediyor. Bu fikir çok canımı sıkıyor ve aklımdan çıkarıyorum.

"Tailend Charlie'nin Rahibe Twister'dan bahsettiğini söylüyorsunuz." Buna geri dönüyorum çünkü nereden geldiğinin açık olduğundan emin olmak istiyorum. "Bildiğin gibi Lucy, ses kaydını henüz dinlemedim. yüzden, eğer başka birine yaptırmadıysanız, deşifre edilmediğini ya da tercüme edilmediğini varsayıyorum."

"Yapmadım ve yapmayacağım," diye yanıtlıyor. "Hedef sen olduğun için bunu yapman önemli. Kayıt senin yararın için yapıldı."

"Henüz tercüme edilmedi ama siz ne yazdığını biliyor musunuz?"

"tefek şeyler. Kolay olanlar." Lucy Gatorade'den bir yudum daha alıyor. "İtalyancam aksak olabilir ama *sorella*'nın kız kardeş anlamına geldiğini biliyorum ve klibi oynattığımda *Sorella Twisted* ya da *Sister Twister*'ı tanıdım. Annem ona ne kadar kötü davrandığına dair hikâyeler anlatırken bu lakabı duymuştum."

Eski olduğu kadar taze bir kızgınlık daha hissediyorum.

"İsminizi, baş harflerinizi ve *kaos* kelimesini tanıdım," diye devam ediyor Lucy en son sesli tacizden çıkarabildiklerini anlatmaya. "Anlaşılan İtalyancada *kaos*, İngilizcede de hemen hemen aynı anlama geliyor."

"İtalyanca'da *h* yok. *c-a-o-s* diye yazılıyor." Onun için telaffuz ediyorum.

"Evet." Lucy başını salladı. "Ben de aynen öyle duydum. *Kaos geliyor*, ya da bunun gibi bir şey."

Ses dosyasının sonbaharın ilk gününden bu yana aldığım diğer dosyalarla tutarlı olduğunu açıklayarak devam ediyor.

Lucy, "Sevimsiz tekerlemeler, hakaretler ve ölüm vaatleri" diyor.

Her birinde İtalyanca konuşan ses sentezlendi. Lirik bariton, ben on iki yaşındayken ölen babamın sesine benziyor.

Telefonunda ses dosyasını bulur ve sesi gidebildiği kadar açıp OYNAT'a dokunur. Tanıdık bilgisayar üretimi ses yüksek sesle başlar:

Torna di nuovo, K.S. A grande richiesta!

Kafiyeli siber tehditler beni her seferinde aynı açılış cümlesiyle karşılıyor. Tercüme edildi: *Tekrar karşınızdayım, K.S. Yoğun istek !* Dinlerken yüzümdeki kan damarlarının genişlediğini hissediyorum. Nabzım hızlanıyor.

Onun sesine benzeyen bir ses duymak istemiyorum çünkü o zaman yine aklıma geliyor. Sanki babam hala buradaymış gibi. Sanki hala hayattaymış gibi. Ama yaşamıyor. Duyduğum şey o değil ve o benimle asla kaba konuşmazdı. Ölmemi asla istemezdi ve acı alevleniyor. İçim boşalıyor.

"Şimdi bununla uğraşacak vaktim yok." Lucy'ye kaydı durdurmasını söyledim, o da durdurdu. "Tailend Charlie'nin Carrie Grethen olduğunu düşünüyorsun. Bana söylemeye geldiğin şey bu," diyerek odadaki file sesleniyorum.

"Bence bu işin arkasında o var, bu da onun peşinde olduğu başka bir şeyin parçası. Evet, öyle.

Ben de bu işin içindeyim." Lucy'nin yüzü meydan okurcasına. "Buna sen karar verdin."

"Çünkü biliyorum."

"Ve bana hemen söylenmesi gerekiyordu çünkü Carrie Charlie'yi takip ediyorsa?" Boşlukları ben dolduruyorum. " zaman belki de sesini gizleyen ve benim hakkımda dokuz-bir-bir'i arayan da odur. Belki de şu anda olan biten her şeyi o yapıyordur, buna lanet çadıra sihirli bir şekilde müdahale etmek de dahil, bu yüzden lanet sahnede çalışamıyorum."

"Bu kadar sinirlenmemeye çalış. Özellikle de bu sıcakta. Bu senin için iyi değil." "Haklısın, değil."

"Tailend Charlie her kimse onunla işbirliği içinde inanıyorum." Lucy'nin yeşil gözleri kırpışmıyor. "Carrie ona yardım edecek birini buldu. Bu onun yöntemi. Bir sonraki büyük saldırısını düzenlerken yaptığı şey bu. İki kişilik bir ordu kuruyor."

"En son Temple Gault, Newton Joyce, Troy Rosado." Ağzım kâğıt gibi kuru ve bir yudum su daha alıyorum, yudumlarımı küçük tutmaya dikkat ediyorum, böylece sürekli bir çiş paketi aramıyorum.

"Troy'un babasını öldürdüğü son katliamdan sonra yeniden toparlanmak için yaklaşık bir yıl uğraştı. Sonra Troy'u tükettiğinde neredeyse onu da öldürüyordu. Carrie kolay sıkılır." Lucy bunları sanki hiç tartışma olmayacakmış gibi söylüyor. "O zamandan beri hiçbir şey yapmadan oturduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve tek kelime etmiyorum. Söylenecek pek bir şey yok. Ya haklıdır ya da değildir ve benim ekleyecek bir şeyim yok.

"Tabii ki hayır," diye kendi sorusunu yanıtlıyor. "Carrie'yi artık bundan daha iyi tanıyoruz. Uzakta olduğu süre boyunca çok çalışkan davrandı." Lucy'nin sesi yırtılıyor. "Ve en yeni kölesi de kendine Tailend Charlie diyen bir teknisyen-geek anonim solucan," diye ekliyor ve bir an için kıskançlığı karşısında afallıyorum.

Lucy son siber takipçim tarafından tehdit ediliyor çünkü ana kadar onu takip etmekte başarısız oldu ve Lucy başarısız olmaz. Yine de Tailend Charlie'nin alaycı iletişimleri başladığından beri denediği her şeyde başarısız oldu. Başarısızlık Lucy'nin kriptonitidir. Buna tahammül edemez.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama Carrie tek başına çalışmıyor," diyor Lucy, ben tezgahın üzerindeki telefonumla oyalanırken.

Ekran görünürde hiçbir neden yokken aniden aydınlandı.

Telefonu elime aldım, kilidini açtım ve bir göz attım. Zil sesi açık, zil sesi titreşimdetam olarak ayarladığım gibi. Görünüşe göre bir tür aksaklık nedeniyle başka bir aramayı kaçırmamışım ve hiçbir şey olağan dışı görünmüyor.

Telefonu yaslandığım tezgâha geri koyuyorum ve Ruthie Briggs'beni tekrar olması beni rahatsız ediyor. Mesaj ya da e-posta da atmadı.

"Bir süre sonra bazı şeyler aniden daha anlamlı hale gelebilir." Lucy, Natalie'nin bir yıl önce, 18 Eylül'de ölümünden bahsediyor ve ben bu lanet çadıra takıntılı hale geliyorum.

Saat onu geçti ama Rusty ve Harold'dan ses yok. Kimseden çıt çıkmıyor. Bu kadar uzun süren ne olabilir? Marino'ya mesaj daha göndermeye başladım ama kendimi tuttum. Herkesi çıldırtmak zorunda değilim. Benim için hazır olduklarında, bana haber verirler.

"Janet gerekli şifreleri alma konusunda dikkatli ," Lucy şimdi Natalie'nin elektronik cihazlarından bahsediyor. "O kadar bunalmıştı ki unuttu ya da yanlış bir şey yazdı diye düşündüm."

Natalie öldükten sonra Janet ve Lucy'nin en önemli cihaza erişemedikleri ortaya çıktı: Natalie'nin yatak odasında ve daha sonra bakımevinde bulunan kişisel dizüstü bilgisayar. Janet'a verdiği şifre çalışmıyordu.

"Ve bu işe girmek çocuk oyuncağı değildi." Lucy *hack* kelimesinden kaçınıyor. "Natalie dijital hesap yönetiminde çalışıyordu. Bilgisayar konusunda bilgiliydi."

Lucy konuşurken ona bakıyorum ve gözleri içindeki katliama açılan bir pencere gibi. Tomografide görünmez. Otopside de görünmez. Ancak katliamın kanıtları, yüzyıllar önce çürüyüp tortu ve toprak katmanlarıyla gömülmüş bir kalenin ayak izi gibi yüzeyin altında. Lucy, büyük ve güçlü hayatını Carrie'nin yıktıklarının üzerine yeniden inşa etti ve ikisi ölümcül bir savaşta karşı karşıya gelselerdi, kimin özgür ve bütün olarak çıkacağını artık merak etmiyorum.

İkisinin de yapmayacağına eminim.

"Doğrusu Natalie'nin casusluk konusundaki endişelerinde aşırıya kaçtığını düşündüm," diye açıklamaya devam ediyor Lucy ve kendini suçlu hissettiğini anlayabiliyorum. "Delirdiğinden, kanserin beynine yayıldığından endişelendim."

"Anlaşılır bir şekilde," diye cevap veriyorum ama düşündüğüm şey, bazı şeylerin artık restore edilemeyeceği.

Bazı savaşlar vardır ki kazanılamaz. Lucy ve Carrie'yi bir hayal edersem, kim kimi öldürecek ki? Umarım yanılıyordur. Umarım birbirleri olmadan devam edemeyecekleri ortaya çıkmaz. Diğer ağın karşısında olmasaydı, ikisini de bitmek bilmeyen kanlı tenis maçlarında ne motive ederdi? Cevabı bilmiyorum ama Benton'ın işlev bozukluğu hakkında söylemeyi sevdiği gibi, *demir ciğerinizden vazgeçmek zordur.*

"Bana Natalie'nin bilgisayar kameralarını bantla kapattığını söylediğini hatırlıyorum," diye konuyu açtım. "Pek çok insan bunu yapar ama anlaşılabilir o öleceğini anlayıncaya kadar yapmamış."

"Masaüstü bilgisayarındaki, tabletindeki ve dizüstü bilgisayarındaki web kameralarının üzerine siyah bant yapıştırdı," diye yanıtlıyor Lucy. "Bu, birinin sizi gözetlemek için kendi bilgisayarınızı kullanmasını engellemenin düşük teknolojiye kolay bir yoludur. Natalie sahip tüm kişisel elektronik cihazlardaki dahili kameraları rutin olarak devre dışı bırakırdı çünkü bunların uzaktan etkinleştirilebileceğini biliyordu. Ve eğer hacker gerçekten yetenekliyse kamera çipini uzaktan değiştirebilir, gösterge ışığını devre dışı bırakabilir, böylece gizlice kaydedildiğinizde artık yanmaz."

"Bu yüzden kamera merceğinin üzerine bant çekilmesi iyi bir önlem olarak eklendi," diye cevap veriyorum. "O zamanlar çok tuhaf gelmişti."

"Ama ya öyle değilse?"

"İşte bu yüzden bunu konuşuyoruz," diyor Lucy. "Onu ciddiye almalıydım. Eğer bu kadar hasta olmasaydı ve böyle garip şeyler söylemeseydi, ciddiye alırdım."

"Carrie ile ilgili endişelerinden hiç bahsetti mi?"

"Sebebi yok. Hepimiz onun artık aramızda olmadığını sanıyorduk."

"Çünkü cezai ehliyeti olmayanlar için adli bir tesise kapatılmıştı," diye tahmin ediyorum. "Ve kaçtıktan sonra öldürüldü. Ya da bu inandığımız şey."

"Hepimiz gibi Natalie de Carrie'nin helikopteri Kuzey Carolina açıklarında düştüğünde Newton Joyce ile birlikte alevler içinde kaldığına ikna olmuştu" diyor Lucy.

"Kimin onu gözetlediğini düşünüyordu?"

"Federaller. Ya da belki yabancı bir hükümet, diğer avukatlar, lobiciler, gazeteciler. Aklınıza ne gelirse. Çalıştığı hukuk bürosu çok sayıda ağır top politikacıyla ilgileniyordu."

"Ve bakımevine taşındığında, bu kişisel dizüstü bilgisayar da onunla birlikte gitti." Onu Lucy'nin komodinin üzerinde hayal ettim.

Bölüm 25

Natalie'nin kişisel bilgisayarının gümüş çerçevesindeki kamera lensinin üzerinde siyah bant gördüğümü hatırlamıyorum. Ama o sırada olan başka şeyleri hatırlıyorum.

Neredeyse eş zamanlı olarak, Lucy CFC bilgisayar sisteminde tuhaflıklar buluyordu. Haftalar geçtikçe birilerinin e-postalarımıza ve muhtemelen veri tabanımıza girdiğini doğruladı. Aylar sonra Natalie öldükten sonra Lucy endişelenmek için başka nedenler bulmaya başladığını söylüyor.

"Bilgisayarının kayıtlarını inceliyordum, çalışan tüm işlemleri ve günün ve gecenin hangi saatlerinde çalıştıklarını kontrol ediyordum," diye açıklıyor ve o zamanlar ne yaptığı hakkında ilk kez bu kadar ayrıntılı konuştuğunu duyuyorum. "Ve Truva atlarının, yasal programlar gibi görünen kötü amaçlı yazılımların, bir dizi şeyin olası göstergelerini buldum."

"Sanırım bunu Janet ile konuştunuz?" Soruyorum çünkü Lucy bunu benimle hiç konuşmadı.

"Ona emin olmadığımı söyledim. Örneğin, bozuk bir kayıt dosyası için pek çok açıklama olabilir. Birçok şey için birden fazla neden olabilir. Ve eğer sevdiğiniz birini kaybetmekten ve onun yedi yaşındaki çocuğuyla uğraşmaktan çok daha fazla endişe duyduğunuz için şüphelenmek için bir neden yoksa? O zaman belki siz de gerçekten bakmıyorsunuzdur."

"Ama şimdi şüpheleniyorsun."

"Bunun çok ötesine geçti."

"Hackleyenin Carrie olduğuna karar verdiniz. Natalie'yi ve aslında hepimizi gözetleyen Carrie'ydi." Sormuyorum çünkü bu bir soru değil.

"Muhtemelen Natalie'nin bilgisayarını ya da bilgisayarlarını kontrol etmek için bir RAT, yani Uzaktan Yönetici Aracı kullanıyordu." Lucy konuşurken küçük mutfakta dolaşıyor, kıpır kıpır bir çocuk gibi dolapları açıyor. "Ve kim bilir ne kadar süredir devam ediyordu."

"Natalie'nin dizüstü bilgisayarı kaç yıllıktı?"

"Kişisel bilgisayarlarını yeniler ve yükseltir, bir süre daha saklardı. Söz konusu bilgisayar o sırada altı yaşındaydı ve bazı şüpheli dosyalar o kadar eskiye dayanıyordu. Yani daha önce de hacklenmiş olması mümkün ama o bilgisayarlar ya da cihazlar çoktan yok oldu. Kontrol edemem."

"Eğer Carrie Natalie'yi en az altı yıldır izliyorsa," diye cevap verdim, "o zaman onun teşhisi ya da Janet'la tekrar bir araya gelmeniz bile bunu tetiklemedi. Bunların hiçbiri henüz gerçekleşmemiştir."

Casusluğun uzun bir süre devam ettiği akla yatkın gelmiyor. Janet ve Lucy on yıldan uzun bir süre önce ayrıldıktan sonra bile devam ettiyse, Carrie neden hala Natalie'yi izliyor olsun? kadarıyla Carrie onu sıkıcı buluyor ve ona *Eski Ayakkabı* diye hitap ediyordu. Ama belli ki bilmediğim çok şey var ve yeğenimi sorgulamak istemiyorum.

Janet ile on yıldan uzun bir süre ayrı kaldıktan sonra birkaç yıl önce neden yeniden bir araya geldiklerine dair bana hiçbir zaman tatmin edici bir açıklama yapılmadı. Başından beri iletişim halinde miydiler ya da tekrar bir araya gelmek kimin fikriydi bilmiyorum. Ama bir gün Janet yeniden ortaya çıktı ve sonra Natalie'nin bakımevinde olduğunu ve Desi'nin burada yaşadığını öğrendim.

"Carrie bir bağımlı, biliyorsun," diyor Lucy karavanın ana bölümüne doğru yürürken, çizmeli ayakları parlak çelik zeminde gürültüyle ilerliyor. "O bize bağımlı. Hastalıklı bir şekilde sahip olduğu tek şey biziz."

"Bize sahip değil. Bize hiç sahip olmadı." Öfkeyle sertleştiğimi hissediyorum.

Lucy bir iş istasyonuna oturur ve yerleşik masaya monte bilgisayarı uyandırır.

"Mutasyona uğramış simyasına karışmış bir yerde, birileri için önemli olmaya yönelik doymak bilmez bir ihtiyaç var." Lucy bir şifre yazıyor. "Ve kurbanını kontrol altına aldığı anda -çünkü ortak olduğu herkes bir kurban- o kişi için daha önemli olamazdı. Bir süreliğine Tanrı oluyor. Ama sonra hep aynı şekilde bitiyor. Ve yine yalnız kalır. İroni şu ki, bize ihtiyacı var."

"O Tanrı değil ve neye ihtiyacı olduğu umurumda değil." Daha önce oturduğum aynı sürgülü sandalyeye geri döndüm.

"Benton, onu bir insan olarak göremezseniz, asla anlayamayacağınızı söylüyor." Lucy'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Ve eğer onu asla , onu asla durduramazsınız."

Telefonuma tekrar baktım. Hiçbir şey yok. Ne haltlar burada? Yarı yarıya karavanın kapısını açacağımızı ve bütün

park ortadan kayboldu. Sanki korkunç bir alacakaranlık kuşağındaymışız ve Natalie'nin dizüstü bilgisayarı gibi uzaktan kontrol ediliyormuşuz gibi.

"Tüm bunların arkasında Carrie olsa bile, lütfen babam hakkında ilk şeyi nasıl bildiğini açıklayın." Sesi ona benzeyen hazır kayıtları düşünüyorum ve konuşurken Marino'ya bir mesaj yazıyorum. "Eğer başka bir dengesizle ortaksa, o ya da o nasıl bilebilir?" Lucy'ye soruyorum. "Bildiğim kadarıyla babam kaydedilmedi ve Carrie onunla hiç tanışmadı. Öldüğünde henüz doğmamıştı bile."

"Orada bir yerlerde ondan bir şeyler olduğunu düşünmek zorundayım," diyor Lucy ve bunu ilk kez söylemiyor.

"Bunun farkında değilim."

"Onun bir kaydını hiç duymadınız ama onu hala kafanızda duyabilirsiniz."

"Sanki dünmüş gibi."

"Peki ya annem?"

"Dorothy'nin ne hatırladığını bilmiyorum."

"Peki elinde bir kayıt olması ya da bir kayıttan haberdar olması mümkün değil mi?" "Yardımcı olmadı. Bunu ona birkaç gün önce seyahatini tartışıyor." Ona neden merak ettiğimi söylemedim.

"Bir yerlerde bir tür kayıt olmalı," diyor Lucy. "Olmak zorunda, ya varsa? Birinin bunu ele geçirip fonetik blokları çıkarması ve cümleler üretmesi yeter. Aynı şeyi İtalyanca konuşan bir sesi sentezlemek için de yapabilirsiniz."

"Neden bu kişiyi bulamıyoruz?" Ona açıkça soruyorum. "Bu sefer Tailend Charlie'den gelen tek bir iletişimin izini bile süremeyecek kadar farklı olan ne?"

"Sanırım sanal makineler kuran biriyle karşı karşıyayız. Ben olsaydım, yapacağım şey bu olurdu."

"Lütfen ne demek istediğinizi açıklayın."

"Bu bir nevi hapı yuttuğumuz anlamına geliyor," diyor.

"Yaptığınız **şey** açık bir makineye ya da ağa sızmak. Üniversite kampüsleri bunun için başlıca hedeflerdir ve burada payımıza düşenden fazlası var." Lucy, Tailend Charlie'nin ne yaptığına inandığını açıklıyor.

"Kendi sanal makinenizi oluşturduktan sonra, bunu sanal bir posta sunucusu oluşturmak için kullanırsınız" diye ekliyor. "Her e-postadan sonra sunucuyu ortadan kaldırabilirsiniz ve

yeni bir tane yaratır ve bu sonsuza kadar devam eder." "Ve hiçbir iz, IP ya da başka bir şey yok mu?" Sanırım.

"Belki yol boyunca yönlendiricilerin paket günlüklerinde bir IP olacaktır. Ama bu en kötü vahşi kaz kovalamacasıdır. Bir e-postanın izini her sürdüğünüzde o kayboluyor ve tamamen farklı bir yerden yeni bir e-posta ortaya çıkıyor."

"Carrie'nin yapacağı bir şeye benziyor," diye itiraf ediyorum. "Bu onun bildiğini hayal edebileceğim bir teknoloji."

Lucy isteksizce, "Benim bildiğim şeyleri onun da bildiğini varsayabilirsin," diyor ve Carrie'ye bu kadar güvenmek onun için zor.

Bunu duymak benim için daha da zor. Sonra Lucy sözü Bryce'a getirdi ve ben de onun Bryce'a gelmesini bekliyordum. Bryce'ın normal olduğunu düşündüğü konuşmalar sırasında kime bilgi sızdırdığının farkında olmadığını söylüyor.

"Sahte dövmeyle ilgili detay da dahil olmak üzere, ki bu dövme izleyen herhangi biri tarafından görülemezdi." Lucy telefonunu eline alır. "Çorabımı aşağı çekmesi gerekirdi ve öyle bile dövme küçük ve ovaladıktan sonra solmuş."

911 çağrısını duyduğunda Bryce'tan dövmenin fotoğrafını çekmesini ve hemen kendisine e-posta ile göndermesini istediğini anlatıyor. Telefonu bana uzatıyor ve Bryce'ın sağ ayak bileğinin üzerindeki marihuana yaprağı Crayola yeşili ama donuk. Yaklaşık bir bıldırcın yumurtası büyüklüğünde.

Şimdi resme baktığımda, bugün iş yerinde hiçbirimizin göze çarpmayan geçici dövmenin farkında olmamasına şaşırmadım. Bryce'ın çorabını indirdiği ya da çıkardığı sırada ona yakın olmayan birinin bunu nasıl fark edebileceğini anlamıyorum. Ya da belki de yanlış kişi Bryce'ın beceriksiz parti numarasını bir şekilde duydu ve oradan detaylar bir şekilde bu akşam erken saatlerde Cambridge Polis Departmanına yapılan sahte 911 şikayetine girdi.

"Şüpheli havuzu küçük olmalı," diye sonuca varıyor Lucy. "Bryce'ın dün gece ne yaptığını bilen biri ."

"Sana ne söyledi?" Ben sordum.

"Arkadaşlarıyla yemek yerken sahte bir dövme yaptırmış. Sosyal medyada hiçbir şey paylaşılmamış ve birlikte olduğu arkadaşları dışında kimsenin bunu nasıl bilebileceğine dair en ufak bir fikri bile yok. Bana gönderdiği not bu kadar. Aslında onunla konuşmadım."

"Belki de ." Suyumdan bir yudum daha alıyorum ve midemin ne kadar boş olduğunu ya da saatin ne kadar geç olduğunu çalışıyorum.

Benton ve benim içmediğimiz *Grand Cru* Chablis'i ve çıplak ayaklarıma yapışmış gibi hissettiren nemli ayakkabıları görmezden geliyorum. Sürekli telefonumu kontrol ediyorum. Marino'nun birkaç dakika önce yaptığı son güncellemeye göre çadır henüz tam olarak kurulmamış çünkü panellerin birkaç büyük ağacın etrafına yerleştirilmesinde bir sorun yaşanmış. İskelenin bir bölümü çökmüş. Sonra kanopili çatı tam olarak oturmamış. Ya da onun gibi bir şey.

"Bryce'a hiç Miami'de büyürken okuldaki bazı çocukların sana Florida krakeri dediğini söyledin mi?" Lucy bunu sorduğunda geçmişimden gelen çürük yumurtaların üzerime yağdığını hissediyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye cevap veriyorum.

"Yine Charlie'nin kuyruğuna takıldı ve bir almak zorunda kaldı. Bu yüzden soruyorum."

"Rahibe Twister ve Florida krakerinden son kafiye işkembede mi bahsediliyor?"

"Evet," diyor Lucy ve öfke gizli yerinde kıpırdanıyor.

Mahremiyetim, geçmişim, isimsiz bir piç ozan tarafından işgal edilmeye, çarpıtılmaya ve tahrip edilmeye devam ettiği için uykuda olan utancı hissediyorum ama öfke çok canlı.

Ellerimi rüzgârlığının ceplerine sokarken metal sandalyemden, "Bu işin aslını öğrenelim," diyorum. "Bryce düşünmese bile bir şeyler biliyor. Hadi ona soralım."

Birkaç fare tıklamasıyla Lucy bir dosya açıyor. Ardından kısa süre içinde personel şefim Bryce Clark'ı Skype ya da FaceTime'in kendi geliştirilmiş yorumuyla canlı videoya alıyor. Doğrudan konuya giriyor ve ona Güney Florida'daki çocukluğum hakkında fazla bir şey bilip bilmediğini soruyor. Bunu birileriyle tartışmış olabilir mi? Özellikle de son zamanlarda?

"Hepimiz onların kilise fareleri kadar fakir olduklarını biliyoruz," diye yanıtlıyor. "Ama oturup havadan sudan konuşurken tam olarak nelerden bahsetmiş olabileceğini söyleyemem. Seninle birlikte mi?"

"Evet," kendi adıma konuşuyorum.

"Ofiste oturup havadan sudan konuşmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyimiz pek olmuyor, değil mi Doktor Scarpetta?" El sallıyor, çekici çocuksu yüzü bilgisayar ekranından gözleri kamaşarak bakıyor. "Tam açıklama?" Üzerinde çatık kaşlı elma ağacı etiketi olan kahverengi bir şişe Angry Orchard sert elma şarabı tutuyor. "İkincisini içiyorum ama

Evde olduğumdan beri içki mi içiyorsun? Seninle konuşuyor olsam bile mi?" Sanırım bunu bana söylüyor ve bunun bir soru mu yoksa yorum mu olduğundan, komik olup olmadığından emin değilim ve bu onun için alışılmadık bir durum değil.

"Bana daha önce bahsettiğin arkadaşlar." Lucy çenesini elinin üzerine dayamış, bilgisayar ekranında sanki masanın karşısında oturuyormuş gibi hitap ediyor. "Onlarla iş hakkında konuşuyor musun?"

"Asla uygunsuz bir şekilde ," diyor ve arka plandan oturma odasında oturduğunu ve televizyonu duraklattığını anlayabiliyorum.

"Peki ya o?" Lucy bana bakarken ona söylüyor.

"Sadakatsiz olduğumu mu ima ediyorsun?" Bryce itiraz ediyor. "Doktor Scarpetta hakkında onun arkasından konuştuğumu mu söylüyorsunuz?"

"Ben bir şey söylemiyorum. Soru soruyorum. Dün akşam birlikte yemek yediğin arkadaşlarından birinin dövmen hakkında internette bir şeyler paylaşmış olma ihtimali emin misin? Henüz hiçbir yerde bir şey görmedim..."

"Olmaz çünkü hiçbir şey yok," diye karşılık veriyor. "Neden internette olsun ki?"

"Biz de tam olarak bunu çalışıyoruz. Birisi bunu nasıl öğrenmiş olabilir?" diyor Lucy.

"Belki de bunun bir soruna yol açabileceğini bilmeyen biri?" Ona yüzünü kurtarması için bir şans .

"Tabii ki hayır. Kimin için çalıştığımdan dolayı bu tür şeylerin başımı belaya bilen herkes bilir," diyor sanki artık orada değilmişim gibi. "Her şey mahkemede herkesin aleyhine kullanılabilir."

Uzun bir süre saçma sapan konuşuyor ve karmaşık üslubuyla, duruşmalarda ifade vermeye çağırılmasının ve güvenilirliğinin saldırıya uğramasının rutin bir durum olduğunu öne sürüyor. Ama öyle değil. Jüri görevi dışında hiçbir şey için çağırılmadı ve her zaman dışlandı.

"Dün gece nereye gittin?" Lucy ona sorar.

"Bildiğiniz gibi uzmanlık alanımız olan Meksika ev yemekleri için iki çift daha geldi." Bryce monitörde gülümsüyor, anılarla ısınıyor. "Taze jalapeños'lu fişekler, meşhur guacamole'umla yedi katmanlı dip sos, artı tacolar ve Noel'den beri sakladığımız gerçekten güzel *bir añejo* tekilasıyla yapılmış en harika margaritalar? Annenden gelen mi?"

Bir an için aklım karıştı. Sonra Dorothy'den bahsettiğini fark ettim. Neden bahsettiğini anladım.

Bölüm 26

Geçen yıl tatillerde Miami'deyken *kız* kardeşimin muhteşem cömertliğini ve Bryce'ın deyimiyle ne kadar *şahane bir bebek olduğunu* duymaya doyamadım.

Ne zaman telefonda konuşacak bir işimiz olsa, konu dönüp dolaşıp Dorothy'ye geliyordu. Eğer Dorothy'nin duyduğunu düşünürse, bana tekiladan ne kadar keyif aldıklarını iletmemi söylerdi. Ya da sanki onu duyabiliyormuş gibi merhaba diye bağıırdı. Ya da bir yorum veya soru iletmemi isterdi. Oldukça korkunçtu.

"Oh, adı ne?" Bryce bilgisayar ekranında parmaklarını birkaç kez şıklatıyor. "Bu gerçekten süslü Patrón ve deri bir kutuda mı geldi? Agave nektarı ve taze limon suyuyla harika bir tarifi var, soğutulmuş bir bardakta cosmo gibi, tuzsuz. Ona pratik yapacağımı söyledim, böylece o şehirdeyken onu misafir edebilirdik. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, altımız çok fazla eğlendik." Gözlerini deviriyor. "Huysuz komşumuza sorabilirsiniz."

"Hangi arkadaşlarından ? Kiminle tekila içiyordun?" Lucy bilmek istiyor. "Ve bunu anneme ne zaman söyledin?"

Lucy arama alanlarına bilgi yazmaya başlarken Bryce yıllardır sık sık bahsettiğini duyduğum dört ismi sayıyor. Hafif personel şefim, "ezelden beri" tanıdığı en iyi arkadaşlarının lekelenmiş onuru olarak algıladığı şeyi savunmaya devam ediyor. Bunu bir soru gibi söylüyor.

"Ve ne var biliyor musunuz? Doktor Scarpetta'nın beni herkesin içinde taciz ettiğine dair dokuz-bir-bir telefon görüşmesi yapan yalancı pislikle hiçbir ilgileri olmadığına dair size söz verebilirim."

"Seni taciz etmedim." Ona kelime seçimine dikkat gerektiğini hatırlatıyorum. "Lütfen söylediklerine dikkat et, Bryce."

"Ben sadece endişeli bir vatandaş tarafından polise bildirilenleri tekrarlıyorum." Sabit mavi bakışları ve dikenli sarı saçlarıyla yüzü samimiydi.

"Anneme margarita yapacağını ne zaman söyledin?" Lucy onu o konuya yönlendirir.

"Bugün Çarşamba. Sanırım Pazartesi gecesi uçuş bilgilerini ve diğer şeyleri gözden geçiriyorduk."

"Peki ya sahte dövme? Dün gece onunla neredeydin?" Lucy soruyor. "Peki kim gördü?"

"Vay canına! Lastik hortumları çıkarın! Ya da bu günlerde, su tahtası? Oturma odamızda. Orada başka kimse yoktu. Kendi evimizde güvendeydik. Dışarı çıkmak için çok sıcaktı ve ben de olay çıkaracak biri değilim. Son duyduğuma göre sahte dövme ve margarita suç edilmiş."

"Saat kaçtı?" Lucy sorar.

"Bir bakalım. Hava karardıktan sonraydı ve yemek yemiştik. Sanırım şu anki saatle aynı. Dokuz kırk beş, on. Belki de on buçuğa kadar, ki o zaman dövmenin söylendiği gibi *geçici* olmadığını anladım. Kolay kolay çıkmayacaktı ve bu konuda şirketle iletişime geçip şikayette bulunmayı düşünüyorum."

"Bir dakikalığına lakaplardan bahsedelim," diyor Lucy.

"Eminim sürü vardır. Ve belki de bazılarının ne olduğunu duymak istemiyordumdur?"

Lucy bana bakarken ona, "Ben aslında senin şefinden bahsediyorum," diyor.

Kız ona çocukluğumda duymuş olabileceği lakapları sorduğunda, "Ne gibi?" diye soruyor.

"Sen söyle." Lucy, zaten sahip olmadığı bazı uygunsuz ayrıntıları vermeyecektir.

"Ona her şeyi bilen denebilirdi." Bryce çok düşündüğü zaman yaptığı gibi kaşlarını çatıyor. "Ama sanırım bu beklenen bir şey. Hakaret kastım yok," diye ekliyor, sanırım benim iyiliğim için.

"Aklına başka bir şey gelirse bana haber ver," diyor Lucy ona. "Ne kadar masum olursa olsun herhangi bir yorum. Farkında olmadan bir şeyler aktarmış olabilecek tanıdığınız herhangi bir kişi."

Yapacağına söz verir ve bir fare tıklamasıyla ekrandan kaybolur.

"Bu ihtimalleri azaltıyor ama beni daha iyi hissettirmiyor." Ben güncellemeler için telefonumu tekrar kontrol ederken Lucy sandalyesini çevirip bana bakıyor. Ben Harold'dan gelen bir mesajı okurken, "Bu sahte dövme işi bir barda, restoranda ya da halka açık başka bir yerde olsaydı ne olurdu?" diye soruyor:

Çadır hazır ve sizi bekliyor.

"Birinin onu izliyor olması daha mantıklı olabilir. Ama kendi evinin oturma odasında?" Lucy söylüyor.

Sahne bekliyor. Ona gitmem gerektiğini söyledim ve sonra ondan Elisa Vandersteel hakkında ne bulabileceğine bakmasını istedim. Ona şu anda ölmüş olmasından korktuğum kadınla kısaca anlattım ve Lucy şaşırıysa bile bunu belli etmedi. Ama yeşil gözlerinde zümrüde dokunan ışık gibi bir parlama yakalıyorum.

"Bu ismi nereden aldın?" Sorgulama moduna geçti ve ben de ona İngiliz ehliyetinden bahsettim.

"Neredeydi ve neden onun gerçekte kim düşünüyoruz?" sorar.

"Vücut ve bisiklet arasındaki fitness yolunda. Marino size bir resmini e-posta ile gönderebilir."

"Çoğu dava karmaşık değildir, Kay Teyze. Çoğu görüldüğü sonuçlanır. Ama bu seferki basit olmayacak." Sesi makul geliyor ama sakın sözlerinin altında tehditkâr bir akıntı var ve sandalyemden kalkıyorum.

"Bana söylemediğin bir şey var." Kulağa çok klişe geliyor.

Sesim safça, neredeyse gülünç geliyor, çünkü Lucy'nin bana söylemediği bir şeyler hep var. Benim de ona söylemediğim çok şey var, özellikle de Dorothy hakkında.

"Bir şey hakkında önsezilerim var. Şu anda söyleyeceklerim bu kadar." Lucy, ona belirli bir konu hakkında daha fazla soru sormamı istemediği zaman yaptığı gibi bana bakıyor. "Doğrulayabileceğim bir bilgi edindiğimde sana geri döneceğim."

Daha önce ne dediğini hatırlıyorum. *Aynı anda birden fazla şey olduğundan* bahsetti ve ben de ona Marino'nun Interpol'den aldığı iddia edilen telefon hakkında bilgi verdim. Lucy'nin bu konuda söyleyeceği tek şey *aynı*.

"Lucy, her şeyin Carrie olduğuna bu kadar çabuk karar verme." Açıkça söyledim.

"Hiçbir şeye karar vermedim," diye cevap veriyor ve ben onun inatçılığını ince bir halının altındaki beton levha gibi hissediyorum.

"Nerede olacağımı biliyorsun. Ve eminim ki bu gece kız kardeşimi göremeyecek olmam hiç de şaşırtıcı değildir." Elimden geldiğince ondan Lucy'nin annesi ya da annesi olarak bahsetmekten inatla kaçınıyorum. "Lütfen ona Benton ve benim onu alamadığımız için üzgün olduğumu, ikimizin de özür dilediğini söyle."

Neredeyse Dorothy ile vakit geçirmeyi dört gözle beklediğimizi, eve davet etmek, ona yemek pişirmek ve tiyatroya götürmek için sabırsızlandığımızı . Ama bu doğru olmazdı ve Lucy de doğru olmadığını biliyor. Yalan söyleme fikrine tahammül edemiyorum, özellikle de işime gelmediği sürece iyi bir insan olmayan bir ebeveyn tarafından kandırılmış ve kötü muamele görmüş birine. Belki ben de iyi bir insan değilim çünkü affedemeyeceğim bazı şeyler var. Ve kız kardeşimi affedemem. Affetmeyeceğim de.

Okul servisine binme anılarımı canlandıran metal merdiven boşluğunun dibindeki kapıyı açarken, "Umarım pek de hoş olmayan bir uçuştan sonra fazla yorulmamıştır," diyebildim.

Dorothy evdeki her saati değiştirmenin eğlenceli olduğunu düşündüğü için kaçırdığımı hatırlıyorum. Ödevlerimi saklamanın çok eğlenceli olduğunu düşünürdü ve ben de bu yüzden otobüsü kaçırdım.

"Bir süre burada çalışacağım." Lucy'nin sesi beni açgözlü gecenin çömeldiği sıcak karanlığa kadar takip ediyor, boğucu siyahın içine gizlenmiş doyumsuz bir varlık gibi beni bekliyor.

Kamyonun jeneratörünün uğultulu titreşimi, trafiğin sesleri arkamdaki mürekkepli mesafeye doğru çekilmeye başlıyor.

İlerideki siyah çadır yüzünden artık göremediğim, sadece karanlık bir boşluktan ibaret olan açıklığa doğru ilerlerken, az önce duyduklarım aklımdan çıkmıyor. On ay önce Dorothy, Bryce ve Ethan'a çok pahalı bir şişe tekila verdiğinde olanları düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Daha önce hiç ilgi göstermediği insanlara karşı birdenbire abartılı davranmasının tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, oysa kız kardeşim genellikle eşcinsel erkeklerin gözdesidir. South Beach'e bayılır, orası da ona bayılır. Kendi , *öldürmek* için , gey barlarda mahkemeye çıkmayı, gey onur geçit törenlerinde yürümeyi ya da daha iyisi, tercihen formda bir dekolte elbiseyle, göz kamaştırıcı kıvrımlarını göstererek, Dorothy'nin idolü olan Sofia Vergara gibi tüm hayranlarına el sallamayı tatmin edici ve eğlenceli buluyor.

Kız kardeşim çocukken öğrendiği İtalyancayı tamamen unutmayı başardı, o kadar ki zar zor *çav* diyebiliyor ya da makarna sipariş edebiliyor, gerçi de uğraşmıyor. Ne zaman olduğundan emin değilim ama Dorothy yerlerde Güney Amerikalı olduğuna karar vermiş.

İspanyolca ve Latinlerle ilgili her şeyi akıcı bir şekilde konuşuyor. Miami Ses Makinesi. Hip-hop sahnesi. Küba ve Meksika mutfağını seviyor ve birden Bryce da sevmeye başladı. Birkaç dakika öncesine kadar onun el yapımı yılanmış tekilasına pek önem vermiyordum.

Bunun ne anlama gelebileceğini fark etmemiştim ve neden fark edeyim ki? Kız kardeşimin canı istediğinde büyük jestler yapması sıra dışı bir şey değil. Cömert davranışlarının benim zararına olması da alışılmadık bir durum değil. Bryce ve Ethan Gran Patrón'u, özellikle de Burdeos'u aldıklarında Dorothy ve annemle birlikte Miami'de olmam pek de tesadüf değildi; tabii ki bu İspanyolca'da "Bordeaux" anlamına geliyor ve yıllandırıldığı fıçı türü de bu.

Başka bir deyişle, bu konuda sürekli bir şeyler duyuyordum ve geriye dönüp baktığımda Dorothy'nin amacının beni geçmek da kızdırmak olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ona bu zevki tattırmayacaktım. Ancak kendimi Noel savurganlığının rastgele ya da kaprisli olmadığı gibi çirkin bir olasılıkla karşı karşıya buldum.

Bu sadece onun gösteriş yapması ve burnumu sürtmesi değildi. Tatillerde ya da daha sonra Paskalya'da, Bryce'ın ya da Ethan'ın doğum gününde ve en son Desi'nin doğum gününde. Bir şarküteri sepeti, kokulu mumlar, potpuri ve evcil hayvanları için ikramlar gönderdi. Desi bir Miami Heat ceket ve bir çek aldı ve Dorothy'nin de onu aradığını hatırlıyorum.

Tüm bunlar, eskiden hiçbirimize gün göstermezken oldu. Nadiren de olsa beni iş yerimden aradığında personel şefimi hiç dikkate almazdı. Kısa bir süre öncesine kadar telefonda Bryce'ı küçümsüyor ve önemsemiyordu. Annesi ölene kadar Desi'yle hiç ilgilenmedi. Dorothy şimdiye kadar ziyaret için kuzeye gelmeyi hiç istemedi ve Bryce ile ne sıklıkta konuştuklarını merak ediyorum.

Şimdi bunu düşünmemek için kendime söz veriyorum. Asfaltsız yolda attığım her cesur adım beni, nedeni ne olursa olsun ölmemesi gereken genç bir kadına yaklaştırıyor. Hâlâ isimsiz ve gizemli olan kadın, açıklığın uzak tarafındaki ormanın ötesinde bir çadırın içinde sabırla beni bekliyor.

Şimdi Rusty ve Harold'ın iki saatten uzun bir süredir neyle uğraştıklarını görünce, bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu ya da Rusty'nin en sevdiği kelime oyunuyla söyleyecek olursam, ne kadar büyük bir *girişim* olduğunu anlıyorum. Birkaç dönüm ötedeki dikdörtgen şeklindeki alan küçük bir düğüne ya da cenazeye ev sahipliği yapabilir.

Zifiri karanlık kutu gibi şekil, uzun yaşlı ağaçları ve çalıları, belli belirsiz yıldızları ve çeyrek ayı engelliyor. Lekeli lambaları, nehirden yansıyan ışıkları ya da Boston mahallelerinin yayılan imparatorluğunu ve diğer taraftaki gökdelenleri artık göremiyorum.

Yaklařtıķa sanki dünyanın sonuna ulaşıyormuşum ya da binlerce metre yükseklikten aniden denizin ışıksız dibine inen sığ bir resifte dalış yapıyormuşum gibi hissediyorum. Uzay boşluğunda y z yormuşum, olmak istemediğim, hatırladığım korkunç bir yere fırlatılmışım gibi ürkütücü bir his var içimde. Ve aklıma Benton'ın, şimdi farklı bir hayat gibi görünen birlikte geçirdiğimiz zamanın başında söylemeye başladığı bir şey gelmeye devam ediyor.

Bir gün ne kadar ve abartısız olacaklarına dair herhangi bir fikrimiz olmadan çok önce söylediği sözleri aynen hatırlıyorum:

Carrie Grethen insanları mahvetmeyi bitirmedi.

Bu, FBI'ın efsanevi profil uzmanı Benton Wesley'in biz onun kim olduğunu öğrenmeden ve yakalanmadan çok önce yaptığı basit bir tahmindir. Sulanıp hüküm giydikten sonra da onun kötü niyetini öngörmeye devam etti ve New York'taki Kirby Adli Psikiyatri Merkezi'nin kadınlar koğuşuna kapatıldığında da uyarılarını dile getirmekten vazgeçmedi.

Bölüm 27

Cezai ehliyeti olmayan ve akli dengesinin yerinde olmadığına karar verilen Carrie, Doğu Nehri'nin ortasındaki Wards Adası'na kapatıldı ve bu feci bir hataydı.

Kaçması neden herkesi şaşırttı bilmiyorum. Benton bunu tahmin etmişti ve onu özgürlüğüne kavuşturan Newton Joyce'un Bonnie'sinin ilk ya da son Clyde'ı olmadığını söylemişti. Joyce çocukken bir yangında korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Ölümünden sonra polis evini aradı ve kurbanlarının yüzleriyle dolu bir dondurucu buldu. Carrie onu bu hatıraları saklaması için teşvik etmişti. Muhtemelen onun fikriydi.

Eminim ondan sonra başka partnerler de olmuştur, kim bilir kaç tanesini sömürmüş ve Troy Rosado'ya doymuştur. Carrie'nin kontrol edebileceğine inandığı kişilerle, genellikle Troy gibi, Joyce gibi ölümcül derecede kusurlu erkeklerle ve onlardan önce de Carrie'nin taptığı ama hükmedemediği Temple Gault ile ortaklık kurma alışkanlığı var.

Görkemli canavarların nadir bir türü olan Gault, kendini beğenmiş gösterişli bir Caligula'ydı, ancak aynı zamanda disiplinli ve son derece becerikliydi. İnce ve esnekti, kıvraktı ve ustura uçlu bir kırbaç kadar ölümcüldü. Bir kobra kadar hızlı saldırabilir, boğazını kesebilir ya da kişiyi tekmeleyerek öldürebilirdi ve ısırmaya karşı bir fetişi vardı. Ağır sıcak havada yürürken açık sarı saçlarını, Andy Warhol'unki gibi geniş ve dik dik bakan mavi gözlerini görüyorum.

Temple Gault'u yıllardır pek düşünmemiştim ama sanki birdenbire etrafımda beliriverdi. Tekinsiz bir an için durgun gecede onun şeytani varlığını hissediyorum ve o ve Newton Joyce'un sonsuza dek olmalarına şükrediyorum. Öldüler. Ne yazık ki Carrie ölmedi ve ben onun boyalı siyah saçlarını, beyzbol şapkasını, ultraviyole ışıktan ve toksinlerden takıntılı bir şekilde koruduğu doğal olmayan soluk tenini hayal ediyorum. Yaklaşık bir yıl önce böyle görünüyordu ve şu anki görünümü hakkında hiçbir fikrimiz yok. Her şey olabilir.

Ama o gözleri bilirdim, kobalt radyasyonu gibi ürkütücü mavi, sanki çekirdeğinin çürümesi onunla birlikte kararan safir bir parıltı yayıyor

Kötüleſen ruh halleri, saldırganlaſtıęında bir papaz balığı gibi öfkeli bir mora dönüſüyor. Carrie bir zamanlar fiziksel olarak mükemmeldi, olağanüstü güzel niteliklerle ve mükemmel bir zekâyla doğmuſtu. İhtiſamı lanetinin bir parçasıydı.

Geri kalan her ſey, çok sayıda kiſilik bozukluğu ve sanrılı düşüncelerle patolojik olarak kıskanç olan annesinin dengesiz dindar ucubesi idi. Carrie'nin hayatta kalabilecek hiç kardeſi yoktu. Doğumundan sonra annesi iki kez düşük yaptı. Üçüncü denemede doğan erkek kardeſ, baba hapse girdikten kısa bir süre sonra öldü ve Virginia'da ſefken otopsi kayıtlarını ve laboratuvar raporlarını incelediğimi hatırlıyorum.

On bir aylık Terzi Grethen'inki gibi pek çok gizemli ölümün, belki de gerektiği halde ani bebek ölümü sendromu veya SIDS olarak kaydedildiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Küçük melek görünümlü Carrie'nin biricik kardeſine fark edilemeyecek bir ſey yaptığını hayal ederken onun gerçekten nasıl öldüğünü merak ettiğimi hatırlıyorum. Kafasını ſilte ile beſiğin yan tarafı arasına sıkıſtırdığını. Nefes alamayacağı bir pozisyona getirmek. Onu boğmak. Benton'ın Gilbert O'Sullivan'dan alıntıladağı gibi:

Yine yalnız, doğal olarak.

Carrie tek baſına bir evrende tek çocuk olarak kalacaktı. Evde eğitim gördüğü için sınıf arkadaſları, arkadaſları ya da sıradan aktiviteleri yoktu. Sinemaya gitmiyor, müzik dersi almıyor, spor yapmıyor ya da zevk için kitap okumuyordu. İzlemesine izin verilen tek televizyon programı İsa ve yargı, kimin kurtulup kimin kurtulamayacağı hakkında köktendinci dini programlardı. *Jim ve Tammy Show. The 700 Club.* Jerry Falwell. Televizyon vaizlerinin ebedi lanetlenme ve diğer cehennem ateſi korkularını dinledi ve altı yaſına geldiğinde Carrie günah hakkında her ſeyi biliyordu.

Annesi bundan emin olmuſ. Benton, kızının cinsel istismara uğramasına engel olmamakla kalmayıp, bunun annesinin fikri olduğuna inanıyor. Annesi bunu teſvik etmiſ, bir dizi erkeği güzel çocuğuyla bir parti hediyesi olarak baſtan çıkarmıſtır. Carrie bir lagniappe, annesinin özgürce sunduğu ve daha sonra onu ağır bir ſekilde cezalandıracağı küçük bir ekstra ſeydi. Carrie her darp ve tecavüzden sonra af dilemek, kötü yollarından vazgeçmek ve aſağılayıcı kefaret eylemleri gerçekleſtirmek zorunda bırakılıyordu.

Benton, üstün zihinsel disiplini ve ayırma yeteneğinin onu son derece baſarılı bir psikopat yaptığını, muhtemelen ſimdiye kadar karſılaſtıęı en baſarılı psikopat olduğunu söylüyor.

kariyerini. Kendini zihinsel olarak taşıyabilir, stres ya da acı hissetmeyecek kadar kendini tamamen soyutlayabilir ve nasıl bekleyeceğini bilir. Carrie, ödül buna degecekse hazzı on yıllarca erteleyebilir ve yalan ile gerçek onun için aynı gerçekliğin farklı yüzleridir. Dünyanın düz olduğunu, ayın peynirden yapıldığını söyleyebilir ve yalan makinesinden geçebilir.

Korku, pişmanlık ve üzüntü gibi duygular onun paletinde eksik olan renklerdir ve bu mükemmel fırtına gibi kötü niyetli insanın FBI'ın Mühendislik Araştırma Tesisinde amiri olması Lucy'nin kötü şansıydı. Masum ve olgunlaşmamış yeğenim, nüfuzumu ve bağlantılarımı kullanarak bizzat ayarladığım üniversite stajı sırasında Carrie'ye atanmıştı. Lucy o zamanlar bir çocuktan fazlası değildi.

Doğru kişiye aşık olma şansı hiç olmadı ve onu FBI Akademisi'ne gönderme gibi parlak bir fikrim olmasaydı belki de olurdu. Keşke Quantico, Virginia'ya hiç adım atmasaydı.

Belki de ilk önemli ilişkisi onu baştan çıkararak, kalbini ve bazı açılardan kimliğini ve ruhunu çalan biriyle olmazdı. Belki Lucy uzun önce ve şimdi Janet hakkında daha farklı hissedebilirdi. Janet olmak istemezdim.

Carrie hepimizi yok etmenin eşiğine geldikten sonra Lucy'yi teselli eden kişi olmak istemezdim. Bu eşit bir oyun alanı değil. Hiçbir zaman da olmadı ve Janet öldürücü nefret ile erotik aşk arasında sadece birkaç derece olduğunu anlayacak kadar zeki. İkisi de aynı şiddetli tutkunun farklı uçları ve Lucy'de ikisini de uyandırmıyor.

Janet yeğenimle yaşam konusunda her şeyin en iyisi ve en kötüsü arasında bir yerde ve ben hiçbir şey söylemesem bile bu konuda sürekli kötü hissediyorum. Bu beni . Ama suçlunun ben olduğumdan endişeleniyorum. Belki de onun için bu kadar çok şey yapmaya çalışmasaydım, onu güçsüzlükten, kayıptan ve çocukluğuma musallat olan diğer tüm öcülerden kurtarmak için ısrar etmeseydim Lucy daha iyi olurdu.

Belki de Dorothy, kendi kızım olsaydı daha fazla sevemeyeceğim yeğenime asıl zararı benim verdiğimi söylerken haklıdır. İronik olan şu ki Dorothy yaptığım en büyük hatayı bilmiyor. Carrie Grethen'i bilmiyor. Kız kardeşim uçakta onun yanında oturuyor olabilir ve kim olduğunu ya da bunun neden önemli olduğunu bilmiyor olabilir.

Geceye karşı silüetini koruyan büyük kutu çadıra doğru ilerlerken, Lucy'nin ortaya çıkıp ona şekil ve biçim vermesinin beni ne kadar tedirgin ettiğini fark ettim

En kötü korkularım. Aklımda Carrie varken karanlıkta dolaşmaya içerliyorum ve sayısız kez yaptığım gibi ona direnmeye başladığımı hissediyorum.

"Nasıl gidiyoruz?" Önümde uzanan asfaltsız patikada terden sırılsıklam olmuş Tyvek kaplı ayaklarım sessizce ilerlerken üniformalı polislerden birine söylüyorum.

"Takılıyorum."

"Sakin ol," diyorum başka bir memura.

"Siz de, Şef."

Bir sonraki karşılaştığım kişiye "Suya ihtiyacı olan varsa bize haber versin" diyorum.

"Hey, Doktor? Ona ne olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Ben de oraya gidiyorum," diye cevap veriyorum ve hepsiyle benzer bir alışveriş yapıyorum.

Etrafta en az iki kat daha fazla üniformalı polis görev yapıyor ve Marino'nun parkın etrafını kuşattığından ve düğmelerini iliklediğinden hiç şüphem yok. Davetsiz kimse girip çıkamıyor ve kendimi sürekli haber helikopterlerini dinlerken buluyorum, henüz onları duymadığım için minnettarım. Alçaktan uçmalarına ve rotorlarıyla etrafı çalkalamalarına ihtiyacım yok.

Çadıra ulaşıyorum ve bu gece ikinci kez gölgelerin arasından çıkan bir figürle irkiliyorum.

Müfettiş Barclay, sanki bir randevuya geç kalmışım gibi, "Marino içeride sizi bekliyor," diyor.

Kanopili muhafazanın yan kapağından içeri doğru ilerlerken cırt cırtlar yırtilıyor. Bir an için yardımcı ışıklar gözümü kamaştırıyor, sahne bir ameliyathane kadar parlak. Tam içeride duruyorum, omuz çantamı yere bırakıp telefonumu üzerine yerleştiriyorum.

John F. Kennedy Parkı'nın, parçalanmış ampulleriyle demir lambayı, bisikleti ve cesedi de içeren kırk metreye otuz metrelik bölümünü inceliyorum, hepsi öğle vakti gibi aydınlanmış. Marino ve ben yalnızız, biz söyleyene kadar kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor. Siyah panelli duvarlar ve barut grisi alüminyum direklerden oluşan bir iskele tarafından desteklenen on iki ayak yüksekliğindeki siyah çatı ile keskin bir tezat oluşturan beyaz koruyucu giysiler içinde hareket ediyor.

Onu not alırken ve fotoğraf çekerken izlerken kendimi siyah-beyaz postmodern bir fotoğrafın içine dalmış gibi hissediyorum. Göze çarpan tek renk yeşil çimenlerin kenarları, kahverengi spor yolu, kırmızı

biyolojik tehlike uyarıları ve ölü kadının açık mavi şortu. Bulunduğum yerden kanı göremiyorum ama pıhtılaşmış, yapışkan ve koyu kırmızımsı kahverengi olacak.

Bu, daha önce yaklaştığımda fark ettiğim şeylere ve ayrıca aşırı olmaya devam eden hava koşullarına dayanıyor. Nehirden gelen sıkışmış nemi şimdiden hissedebiliyorum. Sıcak hava yapışkan ve tenis balonu gibi düşük basınçlı. Plastik kokusu var ve bakteriler çoğaldıkça, ölü et ve sıvılar çürüdükçe havasız ortamın kötü bir kokuyla dolması uzun sürmeyecek.

"Sırt çantalarını karıştırdım," diye sesleniyor Marino bana, Enya ve Anya'dan bahsettiğini varsayıyorum.

"Kızlar papatya odasında güvende ve serindir umarım?" Giyinebilmek için üzerine oturabileceğim bir ekipman çantası buluyorum.

"Atıştırmalıklar yiyor, gazlı içecekler içiyorlar. Flanders bebek bakıcılığı yapıyor ve anneyi sağlık kontrolünden geçiren birkaç üniformalı var." Marino'nun gür sesi muhafazayla daha da güçleniyor.

"Hâlâ telefona cevap vermiyor mu?"

"Ya da kapı. Zavallı çocuklar. Onlar için üzülüyorum."

"Ve hala onun evde olması gerektiğini mi söylüyorlar?"

"Evden çıktıklarında yatakta uyuyorlardı ve bunun ne anlama geldiğini bildiğime dair bir his var içimde. Ölü gibi sarhoş, ne kadarına bahse girmek istersin?" Marino diyor ki. "DCF'i devreye sokmak zorunda kalacağım çünkü ortada bir sorun olduğu çok açık."

Çocuk ve Aile Bakanlığı Massachusetts'te ihmal ve istismara uğrayan çocuklardan sorumlu kurumdur. Marino'ya bu davada ne olursa olsun ikizlerin güvende olduğundan emin olması gerektiğini söyledim. Görünüşe göre yeterli yetişkin gözetimine sahip değiller. Bu gidişle sonunda yaralanacaklar ya da daha kötüsü olacak ve başlarına ne tür belalar gelebileceğini anladıklarını sanmıyorum.

"Hırsızlık gibi. Delil karartma ve adaleti engelleme gibi," diye katılıyor Marino. "Ne dersiniz deyin. Olay yerinde size ait olmayan bir şeyi alıp saklamaya karar verdiğinizde böyle olur. Ve tahmin edin ne oldu?"

Çenesindeki teri silmek için omzunu kamburlaştırıyor. "Ölü kadının güneş gözlüğünün onlarda olduğu ortaya çıktı. Bu çok kötü çünkü onları nerede bulduklarını görmek isterdim. Bisiklete ya da kaska ne kadar ?"

Kamerayı indiriyor ve ben buraya gelirken giydiğim galoşları çıkarmaya başlarken bana doğru yöneliyor.

"Sırt çantalarında başka ne olduğunu sormaya cüret edebilir miyim?" Çocuklar bir şiddet sahnesine rastladığında, akla gelebilecek her nedenden ötürü kötüdür.

"Akşam yemeğinden kalanlar," diyor Marino bana ulaştığında. "Peçetelere sarılmış ekmekler, parmesan peyniri, pul biber, tuz, salata sosu gibi küçük paketler." İri yüzü, cüppeli bir rahibe gibi beyaz tüllerle çerçevelenmiş, yanakları şişkin ve terli koyu kırmızı.

"Doğru düzgün beslenmiyorlar gibi görünüyor." Oturduğum yerden ona bakıyorum. "Ama evlerine girene kadar bunu bilemezsin. İyi misin, Marino? Çok ateşli olmandan endişeleniyorum."

"Açlıktan ölüyor gibi görünmüyorlar. Evet, ateşim var. Bu berbat."

"İnsan hem aşırı kilolu hem de yetersiz beslenmiş olabilir," diye hatırlatıyorum ona. "Aslında çoğu zaman durum böyledir, özellikle de diyet çoğunlukla şeker ve fast food ise. Ve kendi hallerine bırakıldıklarında çocuklar sabah, öğlen ve akşam bunları yerler."

"Görünüşe göre akşam yemeğinde pizza yedikleri ve neden dışarıda dolaştıkları konusunda doğruyu söylüyorlardı," diyor. "Her türlü hava koşulunda bu tür şeyleri çok yaptıklarını hissediyorum, muhtemelen haklısınız. Anneleri onlara bakmıyor."

"Hamile olduğu zamanlar da dahil olmak üzere onlara hiç bakmamış olabilir." İkizlerin fetal alkol sendromundan muzdarip olabileceğini öneriyorum.

"Bu, ikisi arasında neden on watt'lık bir ampulü bile yakamadıklarını açıklıyor," diyor Marino. "Sokaktan anlıyorlar ama hepsi bu kadar. Ve bu çok boktan. Küçük çocuklar sokak zekasına sahip olmamalı."

"güneş gözlükleri," devam ediyorum. "Neye benziyorlar?"

"Maui Jims, spor olanlar."

"Çerçevesiz ve kehribar camlı mı?" İçimde yine bir batma hissi oluşurken soruyorum. "Evet," diyor. "Enya'ya göre cesedin yanındaydılar. "Evet," diyor Enya.

Lensler tozlu ve çok kötü çizilmiş ve kurbanın saldırıya uğradığında bunları takıyor olabileceğini düşünüyorum. Tabii daha önce hasar görmediklerini varsayarsak."

"Saldırıya uğradığını söylerken dikkatli olmalıyız." Beni azarlıyormuş gibi hissettirmesinden hoşlanmıyorum.

"Daha önce bisiklete binen bayanı gördüğünüzde güneş gözlüklerinin hasarlı olup olmadığını fark ettiniz mi?"

"Bunun kim emin olduğunu varsayarak fark etmedim."

"Sanırım biliyoruz." Eldivenlerini çıkarıp yakındaki metal bir sehpa asılı biyolojik tehlike çöp torbasına atıyor. "Birbirine benzeyen, yaklaşık aynı yaşta olan ve her ikisi de Converse spor ayakkabı ve Sara Bareilles konser tişörtü giymiş iki farklı kadından bahsettiğimizi hayal etmek zor. Ve belki de aynı tip güneş gözlükleri. Ve aynı anda Cambridge'in aynı bölgesinde ortaya çıktılar."

"Aynı kişi olsalar bile bu onun kim olduğunu bildiğimiz anlamına gelmez." Dinlemese bile ona muhafazakâr olması gerektiğini hatırlatmaya devam edeceğim.

"Peki ya kızların diğer şey?" Bir rulo kağıt havlu alıyor ve yüzünü silmek için birkaç kare koparıyor. "Bir kolye. Çeyreklik büyüklüğünde altın bir kafatası, kolye gibi bir şey. Kırılan altın zincirden geldiğini düşünüyorum."

"Nerede bulundu?"

"Bisikletin yanındaki patikada olduğunu söylediler. Bana gösterdikleri yere dayanarak, zincir parçalarının olduğu genel alanda olduğunu düşünüyorum." Kâğıt havluları parlak kırmızı çöp torbasına atıyor, ben de onları kullanılmış galoşlarımla takip ediyorum.

"Daha önce karşılaştığım kadın kafatası şeklinde alışılmadık bir kolye takıyordu. Altındı ve oldukça sağlam görünüyordu, madalyon düz değil, yuvarlak hatlara sahipti," diye bilgi verdim. "Quincy Caddesi'nden geçip Yard'a doğru ilerlerken kolyeyi sırtına doğru çevirip gömleğinin arkasına soktuğunu fark ettim."

"Bu o olmalı ve onu öldürülmeden hemen önce iki kez görmüş olman hoşuma gitmiyor. Seninle bir bağlantısı olduğundan endişelenip duruyorum, Doktor."

"Ne hayal bile edemiyorum," diye cevap veriyorum. "Bugüne kadar onu hiç gördüğümü sanmıyorum."

Sonra ona Elisa Vandersteel için internette yaptığım aramaları anlattım. Onu ne Londra'da ne de başka bir yerde bulabildim.

Bölüm 28

"Ehliyet sahte olabilir," diyor. "Bugünlerde teknoloji, gerçek gibi görünen sahte kimlikler üretmeyi çocuk oyuncağı haline getiriyor."

"Elisa Vandersteel her kimse onun da sosyal medyada görünmemesi garip," diye bilgi verdim. "Bugünlerde hangi genç insan sosyal medyada değil ki? Haberlerde de isimde birinin o olabileceğine dair bir şeye rastlamadım. Ama sadece birkaç dakika baktım."

"Bunun garip olduğuna katılıyorum. Radarın altında kalmak için bir nedeni yoksa tabii." Marino beyaz kapüşonunu indiriyor, parlak başını kâğıt havlularla kuruluyor. "Tanrım, kilisedeki bir fahişe gibi terliyorum. Ya da sahte bir kimlik kartı vardı ve bu doğum tarihi adrese sahip bir Elisa Vandersteel diye bir şey yok. Belki de bu yüzden sosyal medyada bu isimde kimse yoktur."

"Lucy çalışıyor. Bakalım ne ." Bir paket tulumu yırtıp açıyorum.

"Bulduğundan daha fazlasını bulacağını umuyorum." Bu onun Tailend Charlie ile olan başarısız çabalarına talihsiz bir gönderme ve ben onunla bu konuya .

Parkın düz tepeli blok şeklindeki muhafazasının içindeki ışıklı alanı tarıyorum, dikkatim çimenlerin, sert zeminli yolun, yere serilmiş bisikletin ve cesedin üzerinde dolaşıyor. Sahne ürkütücü bir şekilde bozulmamış görünüyor, sanki burada birinin vahşice ölmesi mümkün değilmiş gibi.

"Ne durumdayız?" Marino'dan son görüşmemizden bu yana ne gibi gelişmeler olmuş olabileceği konusunda beni bilgilendirmesini istiyorum. "İlk seferinde gözden kaçırdığımız ilginç bir şey buldunuz mu? Bu işi çabuk bitirmek isteyeceğiz. Burası berbat bir yer ve ne ikimizin ne de bir başkasının aşırı ısınmasını istemiyorum."

"Çoğunlukla zaten bildiğimiz şeyleri topluyordum. Altın zincir parçaları, ehliyet. Ve kaskı, ki bana hasarlı gibi görünmedi."

"Sence Enya ve Anya başka kanıtlar bulmuş olabilirler mi?" "Nereye saklamış olabilirler ki? Sırt çantalarını aradım ve elimizde gözlük, kafatası kolyesi, telefon. Ayrıca birinin üzerine kustuğu gömleği de çalılıkların arasında bulduk."

"Tabii bir yere bir şey saklamamışlarsa," diye öneriyorum. "Örneğin para. Kredi kartları, nakit? Kurban burada parasız ve anahtarsız tek başına bisiklete mi biniyordu?"

"Size tek söyleyebileceğim, başka bir şey *ödünç* almadıklarına yemin ettikleri." Marino eldivenlerini çıkarıyor ve ait olan küçük siyah bir Harley-Davidson soğutucu çantasının fermuarını açıyor. "Benim için ceplerini ters yüz ettiler. Hiçbir şey yok."

"Sanırım bu, sana dürüst olacak kadar güvenip güvenmediklerine bağlı," diye cevap veriyorum, damlayan bir şişe suyu çıkarıp bana uzatırken. "Hayır, teşekkürler. Şu anda her şeyim hazır. Bu senin de onlara güvenip güvenmediğine bağlı," diye ekliyorum ikizler hakkında. "Güveniyor musun?"

"Kahretsin, şimdiye kadar onlara her an kıdemsiz dedektif olarak yemin edeceklerini düşündürdüm. Eminim ellerinde başka bir şey olsaydı onu da teslim ederlerdi."

"Ayrıca ehliyeti almaya neden zahmet etmediklerini de merak ediyorum." Sentetik beyaz pantolonumun paçalarını korkunç ayakkabılarımın üzerinden geçirmeye başladım. "Müfettiş Barclay geldiğinde hâlâ yoldaydı. Bulunduğu yere nasıl geldiğini ve kızların neden başka şeyler alıp da bunu bıraktıklarını merak ediyorum."

"Muhtemelen," diyor Marino, "ölü bir kişinin kimliği onları suçüstü yakalatır. Yaralanmış ya da bu olayda öldürülmüş birinin eşyalarını almanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Demek istediğim, belli bir seviyede doğruyla yanlış ayırt edebiliyorlar. Bulan alır diye düşünüyorlardı. Ve ölü kadının artık güneş gözlüğüne, telefona ya da altın kafatası kolyesine ihtiyacı olmayacağını varsaymışlar."

"Öyle mi dediler?"

"Hemen hemen."

"Artık paraya da ihtiyacı olmayacaktı."

"Biliyorum. Ama iç çamaşırlarında saklamıyorlarsa?" Suyu yudumlar ve soğutucu çantasına geri koyduğunda şişe neredeyse boşalmıştır. "Ama Flanders'a bunu araştırmasını söyleyeceğim çünkü onları tartaklamakla suçlanmamın imkanı yoktu."

"Umalım da kurbanın artık ihtiyaç duymayacağı başka bir şey saklamamış olsunlar." Fakülte Kulübü'nün önündeyken bisikletli ile karşılaşmamızı hatırlıyorum.

Mücevherler konusunda pek bir şey fark etmedim.

"Örneğin ben bir saat görmedim," diye Marino'ya aktarıyorum. "Ama telefon, güneş gözlüğü ve Anya ile Enya'nın alıp çantalarına koydukları diğer eşyalar, bu iş mahkemeye giderse sorun olacak."

"Umarım önemli bir şeyi berbat etmemişlerdir." Parmaklarını açarak ellerini yeni eldivenlere geçiriyor. "pek bir şey olduğundan değil. Şimdiye kadar fark edilebilir ayak izleri görmedim, taze sigara izmariti de yok. Kan damlası ya da boğuşma olduğunu düşündürecek herhangi bir şey yok. Sanki yere düştüğünde çoktan ölmüş gibi."

"Kesinlikle hareket etmemiş gibi görünüyor." Ayağa kalkıyorum ve kollarımı kaygan beyaz kolların içine sokuyorum. Telefonum çalarken, "Gördüklerime dayanarak, yere düştüğünde bilincinin yerinde olmadığını ve ölmekte olduğunu düşünüyorum," diye ekliyorum.

Arayan Lucy, kulaklığımı taktım. Ona umarım bir şey bulduğunu söyledim.

"Güney Audley Caddesi, Mayfair. Grosvenor Meydanı'nın dışında,"

diyor. "Elisa Vandersteel'in adresi?" Ekipmanın üstüne tekrar oturuyorum

ve Marino'ya bakıyorum.

"Yaklaşık otuz milyon pound değerinde altı bin metrekarelik bir ev," diyor Lucy bana. "Ehliyetindeki adres ve sıradan aramalarda adının çıkmamasının nedenlerinden biri de orada yaşayanın kendisi ya da ailesi olmaması."

"Adres sahte o zaman."

"Öyle değil. Sahibi bir teknoloji şirketinin CEO'su, William Portison. İngiliz, MIT'ye gitmiş, karısının adı Diana." Lucy'nin sesi kulaklığımda yankılanıyor. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

" sanmıyorum."

"Elisa Vandersteel'in son iki yıldır au pair olarak yaşadığı evin sahibi bu," diyor Lucy kendinden emin bir şekilde. "Bu, Portison'ların lüks Mayfair adresinin neden İngiliz ehliyetinde olduğunu açıklayabilir. Ve au pair olması sosyal medyada neden yer almadığını açıklayabilir. Çocuklarına karşı özel ve dikkatli olan her işveren bunu istemez."

"Haklı olabilirsin ama bu çok tuhaf," diye cevap veriyorum.

"Pek çok au pair oda ve yemek karşılığında çalışıyor," diyor Lucy.
"Temelde ailenin bir parçası oluyorlar."

"Evet ama genellikle tam anlamıyla değil," diye cevap veriyorum. "Bir aileyle birlikte yaşamamanın size onların adresini ele geçirip kendi adresiniz gibi kullanma hakkı verdiğini düşünmüyorum. Eğer South Audley Street'teki ev Elisa Vandersteel'in yasal ikametgâhı değilse, o zaman ehliyetinde ya da diğer kimlik belgelerinde de yer almaması gerekir. Hiçbir şey olmasa bile bu Portisonlar için bir sorumluluk teşkil eder."

Lucy, "Görünüşe göre iki yıl önce Londra'ya taşınıp lisans aldığında bunu kullanmasına engel olmamışlar," diyor. "Bunu bir dizi şeyin üzerinde listeliyor ve orada posta alıyor. Yani ne yaptığını bildiklerini varsayıyorum."

"Nereden taşındı?" Ben soruyorum.

"Kanada," diyor Lucy kulaklığımdan. "Ehliyetini İngiliz değiştirmiş. İngiltere'de on iki aydan daha uzun süre araba kullanmayı planlıyorsa bunu yapması için bariz bir neden olurdu."

Bu konuda beni şaşırtan bir kesinlikte konuşuyor ve tüm bunları nasıl öğrendiğini sormayacağım. İnternette Elisa Vandersteel'i aradığımda hiçbir şey bulamadım. Ama Lucy'nin nereye baktığını bilmiyorum. Muhtemelen Deep Web, Undernet ve teröristlerin ve sapkınların kol gezdiği, masum insanların ve mallarının mahvolduğu ve sonsuza kadar kaybolduğu siber uzayın Bermuda Şeytan Üçgeni'ne girmeye cesaret edemiyorum.

Lucy bana sürekli olarak artık hiçbir şeyin özel olmadığını hatırlatıyor. Belki de dünyanın Tailend Charlies'lerinde gördüğüm şey, bugünlerde iş yapmanın bedeli. Ama itiraf etmeliyim ki bundan nefret ediyorum. Bazen kendimi Rip Van Winkle'ın uyandığında aradan onlarca yıl geçmiş olduğunu fark etmesi gibi hissediyorum. Ama daha çok bir yüzyıl gibi geliyor. Hayat eskiden şimdikinden daha medeniydi, bu kesin.

Lucy sanki bir dosyaya erişimi varmış gibi, "Ve muhtemelen çalışma vizesi doldu ya da bir tür sorun yaşadı," ekliyor, "bu da neden artık Londra'da olmadığını açıklıyor."

"Bugün tanıştığım kadının sesi kesinlikle Kanadalı değil İngiliz'e benziyordu," diye yanıtlıyorum. "Aslında, ilk düşüncem onun Londralı olabileceğiydi."

"Elisa Vandersteel son iki yıldır Londra'daydı ama oradan değildi."

"Peki ya ondan önce?"

"Leicester Üniversitesi'nde öğrenci, ondan önce de doğduğu yer olan Toronto'daydı."

"Peki neden Cambridge'de olduğuna dair bir fikrimiz var mı?" diye sordum. "Görünüşe göre repertuar tiyatrosuyla ya da *Garson* müzikaliyle bir ilgisi var çünkü onunla ilk kez orada karşılaşmıştım."

"O burada öğrenci değil," diyor Lucy sanki herkesçe biliniyormuş gibi. "Adı ART, Loeb Center, *Waitress* ya da bunlarla ilgili ya da benzer bir şeyle de anılmıyor. Belki gönüllü ya da onun gibi bir şeydi. Öğrenmesi kolay olacaktır."

"Londra'da olduğu gibi burada da biriyle yaşıyor olabilir mi diye merak ediyorum." Ona Fakülte Kulübü'nün önünde öpüştüğü genç adamdan bahsettim.

"Benim tahminim de bu. Birinin yanında kalıyor, bu da neden Boston bölgesinde bir adresi olduğunu gösteren bir şey bulamadığımı açıklıyor. Adına kayıtlı hiçbir şey yok. Kiralık ev yok. Sahip olduğu hiçbir şey yok. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla bir otel odası ya da kiralık ev bile yok," diyor Lucy ve ben Marino'nun meraklı bakışlarını hissediyorum.

"Kimliğimiz var mı?" soruyor ve ben de görüldüğünü belirtiyorum.

Spor yolunda bulunan İngiliz ehliyeti gerçek. Ölen kadın yirmi üç yaşındaki Elisa Vandersteel, üniversite mezunu, eski bir çocuk . Ancak DNA ya da diş çizelgeleriyle teyit edilene ve en yakın akrabasına haber verilene kadar ismini kamuoyuna açıklamayacağız.

Şimdilik Marino ve ben karşımızdakinin bu olduğunu varsayacağız ve kendimi yeniden sersemlemiş hissediyorum.

Korkunç hissediyorum. Aslında nasıl hissettiğimden, nasıl hissetmem gerektiğinden, herhangi birinin nasıl hissetmesi gerektiğinden bile emin değilim. Sanki Elisa Vandersteel'in kaderini değiştirme şansım vardı ve ben bunu . Ölümünden sadece saatler önce bugün iki kez önümdeydi. Ama hiçbir şey fark etmedi. Keşke onu durdurabilseydim. Keşke kaskının çene kayışını bağlamasını ya da sıcaktan uzaklaşmasını önerseydim. Belki iki kere düşünmesini sağlayabilirdim.

Belki de gittiği nihai rotayı değiştirirdi ya da bir şeyi, herhangi bir şeyi değiştirirdi. Keşke onu geciktirebilseydim ya da başka yöne çevirebilseydim, belki de hava karardıktan sonra ıssız bir parkta tek başına gezmemesini söyleyebilirdim. Tabii ki bunu yapacağını bilmiyordum. Elisa Vandersteel'e ölmesini engelleyebilecek tek bir şey söyleyecek kadar bile bilgim yoktu. Buna bir son vermeliyim yoksa kendimi delirteceğim.

"Babası Alexander Vandersteel'miş ve 2009 yılında kırk bir yaşındayken intihar etmiş." Lucy bana şu ana kadar bulduklarını anlatıyor ve o araştırmaya devam ederken arka planda tuşların tıkırdadığını duyuyorum. "Elimde ölüm ilanı var, görünüşe göre Madoff benzeri bir yatırım dolandırıcılığı yüzünden zarar eden bir hayır kurumunu yönetiyormuş. Kendini garajdaki bir kirişe asmış," diyor ve ölüm ilanında böyle bir ayrıntı olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Peki ya Elisa'nın annesi?" Ayağa kalkıyorum ve tulumun fermuarını çeneme kadar çekiyorum ama korkunç başlığı sonraya saklıyorum.

"Henüz emin değilim," diyor Lucy. "Ama ailesi boşanmış."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Baba ölmüş, anneyi kim ve boşanmışlar," diye tekrarlıyorum. "Sanırım B planına geçiyoruz çünkü Elisa Vandersteel'in ailevi ilişkileri kimliği konusunda bize yardımcı olmayabilir."

Tekrar oturdum ve yeni bir çift galoş giymeye başladım.

"Diş fırçası, saç fırçası gibi bazı kişisel eşyalarını bulana kadar muhtemelen kim olduğunu teyit edemeyeceğiz," ekliyorum.

"Sanırım buralarda biriyle kalıyordu," diyor Lucy. "Ve tiyatrodaki birinin ihtiyacımız olan cevapların en azından bir kısmına sahip olacağına söz verebilirim. Herkes geceyi geçirmeden önce oraya gidip biraz araştırma yapmayı düşündüm, belki erkek arkadaşının nerede yaşadığını ve kızın nerede kaldığını öğrenebilirim. Bir şeyler bulacağım."

Telefonumdaki saate bakıyorum. Repertuar tiyatrosundaki akşam gösterisi bir saatten fazla bir süre önce bitmiş olacak.

"İlginizi nasıl açıklayacaksınız?" Soruyorum. "Haberin yayılması konusunda dikkatli olmak istiyoruz."

"Unutmuşum. Bu işte yeniyim," diyor yıllarını gizli görevde geçirmiş ve benim koçluğuma ihtiyaç duymayan eski FBI, ATF ajanı yeğenim.

Ona dikkatli olmasını söyledim, o da beni sonra göreceğini söyledi.

"Muhtemelen bir ara ofise dönerim," diye ekliyor ve Dorothy ile dağ gibi bavulunun Janet ve Desi'yle arabada olup olmadığını sormuyorum.

Telefonda konuştuğum süre boyunca beni izleyen Marino'nun önünde kız kardeşimden bahsetmek istemediğim için aramayı sonlandırıyorum. İçimde onu düşündüğüne dair bir his var ama bu konuda konuşması için ona fırsat vermeyeceğim. Benton'ın söyledikleri doğruysa ve Marino ile Dorothy benden habersiz bir şey başlatmışlarsa, bunu şimdi duymak istemiyorum. Uğraşacak yeterince şeyim var.

"Hazır mısın?" Ona söyledim.

Bölüm 29

"Ortam sıcaklığı seksen yedi derece," diyor Marino ve ben de onun olay yeri çantamın üstüne, cesedin yanına yerleştirdiği termometreyi görüyorum.

Mor nitril eldivenlerimi giyiyorum ve şimdiden önlüğümün içinde terliyorum.

"Teşekkürler." Not defterimi buldum.

"Onun ateşini ölçme konusunda ne yapacaksın?" diye soruyor. "Buraya ilk geldiğimizde bunu yapmamız gerektiğinden endişeleniyorum."

"Karanlıkta, hangi kanıt bozduğumuzu ya da kirlettiğimizi bilmediğimiz el fenerleriyle mi?"

"Biliyorum. Ben de sana katılıyorum, Doktor. Ama sadece bazı yorumlar duyduğumu söylüyorum, bilirsiniz, polisler sizin soğuk kamyonda oturduğunuzdan ve rahatsız etmediğinizden bahsediyor."

"Bu tür yorumları daha önce de duyduk ve yine duyacağız." "Onu teslim miyiz? Çünkü onu nasıl

Her iki kolu da yukarıdayken koltuk altına bir termometre koyacağım."

Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve beyaz koruyucu giysiler giydiğinde Bryce'ın ona neden bazen Yeti dediğini hatırlıyorum.

"Şu anda iyiyiz. Ateşini ölçmek için onu döndürmeme gerek yok."

"Tamam. Ama burada ne kadar uzun kalırsa. . . ?"

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama sizin de belirttiğiniz gibi, kolları başının üzerinde düz duruyor. Yerini değiştirsem bile vücut ısını ölçmek için ideal olmaz."

Geriye rektumu kullanma seçeneği kalıyor. Ama bir termometre sokup yaralanmaya yol açmamın ya da boksör bir savunma avukatının beni bununla suçlamasının imkanı yok. Karaciğerin sıcaklığını ölçmek için sağ üst karın bölgesine küçük bir kesi yapmak gibi daha az kullanışlı bir tekniği tercih edeceğim.

Her şeyden önce bunu yapacağım ve cesede dönüyorum. Steril, tek kullanımlık bir neşterle yakınına diz çöktüğümde, çürümenin alıyorum ve bir tane daha

Koku en çok başının yanında fark ediliyor. Kanın parçalanmasından kaynaklanan koku başka bir şeyle karışıyor ve ne olduğunu ayırmaya çalışıyorum.

Açtığım küçük ilik kesisinden koyu kırmızı kan sızarken Marino'ya "Keskin bir koku alıyorum," diyorum.

"Hiçbir koku almıyorum." Ben uzun termometreyi iterken o başka tarafa bakıyor.

Marino alıngan değildir, ta ki alıngan kadar. O zaman bazı şeyler onu gerçekten rahatsız eder. Kaynağı bulmak için kendimi Elisa Vandersteel'in kafasına yaklaştırıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, dikkatlice bakmak için yakınına eğiliyorum.

"Ben değil," diyor Marino. "Tek kokladığım çürüyen kan."

"Bu." Ona boynunun ve sağ çenesinin yanındaki yanmış saçları gösteriyorum. "Kahretsin. Yemin ederim yarı tazi gibisin."

Ayrıca küçük cam parçaları da fark ediyorum. Dağınık at kuyruğunda kum taneleri gibi parlıyorlar ama giysilerinde, cildinde ya da sağ kulağındaki kurumuş kırmızımı kahverengi kana yapışmış böyle bir şey görmüyorum.

"Belki de başından yaralanmıştır," diyor Marino, dokunduğum ve baktığım yerleri takip ederken. "Bu, kulaklarınızdan kan gelmesine neden olabilir."

"Ne tür bir kafa travması olduğuna bağlı."

"Peki ya silahın sebep olduğu bir tanesine ne dersiniz?" diye soruyor ve hiç de komik değil. "Vurulmadığını bilmiyoruz." Daha fazla fotoğraf çekerken gözlerini yine kamerasıyla gizliyor. "Morga kadar vurulduğunu bilmediğiniz vakalardan payımıza düşeni aldığımızdan eminiz."

"Şu anda pek bir şey bilmiyoruz" diye katılıyorum ve Marino'nun bu erken aşamada kurbanın bir av tüfeğiyle vurulmuş, sırtına bir bıçak saplanmış ya da kafasına bir balta saplanmış olmasını dilediğinden hiç şüphem yok.

O zaman tam olarak neyle bilir ve en önemlisi de zaten bu dava üzerinde çalıştığı için bu dava üzerinde çalışmak ister. Gerçekleri içgüdüsel bir hisle bağdaştırmak istemek doğaldır ve benim rutin olarak karşılaştığım sorun da budur çünkü polisler için geri adım zordur. Elisa Vandersteel doğal sebeplerden ya da bir kaza sonucu öldüyse, bunun bir zafer, övgü ya da adrenalin patlaması gibi bir yanı yok.

"Vurulabilirdi." Marino durmuyor ama sonunda duracak. "Ve eğer yakın mesafeden kulağından vurulduysan, namlu flaşı yüzünden saçların yanabilir."

"Gördüğümüz şeyin bu olmadığından oldukça eminim." Anya ve Enya'nın cesede yaklaştıklarında fark ettiklerini söyledikleri şeyi düşünürken bana erimiş naylonu hatırlatan kirli sakalları inceliyorum.

Annelerinin aşırı ısınmış fön makinesini hatırlatan bir kokudan bahsettiler ve muhtemelen algıladıkları şey yanmış saçtı. Eğer öyleyse, bu konuda doğruyu söylüyorlardı ve yakın mesafeden ne kadar çok gözlem yaparsam, gerçeklik gözümün önünde o kadar çok değişiyor.

Bir gasp, soygun ya da cinsel saldırı girişiminin ölümcül hale geldiği bir yer olarak başlayan olay, hızla tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Marino bunu duymak istemeyecektir. Başlarda istemeyecektir. Ama profesyonel hayatımın büyük bir bölümünü onunla geçirdikten sonra, onunla konuşmaya alıştım ve o da bu iyiliğe karşılık veriyor. Arada sırada ben de önyargılı olduğum için suçlanıyorum. Öyle olmayan kimseyi tanımıyorum.

Marino muhtemelen birlikte çalıştığım en acımasız polistir ve onun ilk tepkisi düşüncelerimin izlediği yola karşı koymak olacaktır. İşinin ehli bir dedektif bir teoriye dişlerini geçirdiğinde, peşini bırakmak istemez. Eğer dikkatli olunmazsa, bir soruşturma bir yarışmaya dönüşür, kazanmakla ilgili olmaması gereken bir yarışmaya. Gerçekle ilgili olmalıdır.

"Belki de bu sabah duştan sonra saçlarını kuruturken yakmıştır," diye öneriyor. "Ne zaman olduğunu bilmediğimizi hatırlamak önemli. Belki de bunun onu öldüren şeyle hiçbir ilgisi yoktur."

"Bu sabah duştan sonra saçlarını mı kuruttu?" Az önce söylediği şeye dikkat . "Böyle yaptığını biliyor muyuz?"

"Olumsuz, çünkü onun kim olduğunu bile bilmiyoruz. Ama söylemeye çalıştığım şey, bunun ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Izgaradan, sobadan, çakmaktan saçları yanan insanlar gördüm" diye hatırlatıyor.

Ama asıl kastettiği, yukarıdakilerin her birini birden fazla kez deneyimlemiş olması. Marino pek değişmemiş. Arka bahçedeki barbekülerde çakmak gazı fışkırtmaya başladığında beni hala deli ediyor. Ona kaç kere söylediğimi sayamıyorum: *Daha fazlasının her zaman daha iyi olmadığı konusunda anlamadığın şey nedir?*

"Endişelenmem gereken saçlarımın olduğu günlerde, bir keresinde işaret fişeği yakarken saçlarımı yakmıştım," diyor ve ben de bunu hatırlıyorum. "Bunu unutmak çok uzun zamanımı aldı." Bu Richmond'daydı ve o bunu . " istediğim, saçını ne zaman yaktığını bilmiyoruz ve bunun hiçbir şeyle ilgisi olmayabilir."

Gözleri yarılmış kapaklardan bana donuk donuk bakıyor.

Keşke konuşabilseydin, diye düşünürüm hep. Kendi yöntemiyle ve kendi zamanında konuşacak. Ölülerin dili sessiz ve zordur ve sürekli aldığım mesaj Elisa Vandersteel'in oldukça temiz ve yaralanmamış görüldüğü. Onu henüz ters çevirmedim ve içten inceleyebildiğimde daha fazla bilgi sahibi olacağım. Ama şimdiden yanmış saçlarının doğrudan ölümüyle ilgili olduğundan eminim.

Bu onun bir cinayet olduğu anlamına gelmez. Bir yırtıcı tarafından öldürüldüğüne inanıyorum ama bu insan olduğu anlamına gelmez. Elektrik çarpması olabilir ve olası bir akım kaynağını araştırıyorum. Etrafta temas etmiş olabileceği hasarlı bir şey, kısa devre arıyorum.

Dikkatim bariz şüpheliye, ampulleri kırılmış demir lambaya geri dönmeye devam ediyor. Gökyüzüne bakmaya devam ediyorum ama gölgelik yüzünden onu göremediğimi hatırlıyorum. Elektrik hatlarını ve yıldırımları düşünüyorum ve Marino'ya saçını yakan şeyin muhtemelen ölüm anında ya da civarında meydana geldiğini söylüyorum. Eğer saçlarını daha erken bir zamanda yakmış olsaydı, şu anda kokusunu alabileceğimizi sanmıyorum.

"Kokusunu dışında." Geniş omuzlarını silkerek cesede doğru eğilir.

"Ve biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Ve eğer bu kadar belirginse, muhtemelen Enya ve Anya birkaç saat önce gelip onu bulduklarında daha da güçlenmiştir."

Marino cesede bakar ve parkın çadırla çevrili ışıklı alanının her tarafına bakar.

"Göze batan tek şey patlamış lamba." Fikre isteksizce yaklaşıyor ve şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Ben de tam olarak bunu merak ediyorum. Lambadaki hasar bize önemli bir şey söylüyor," diye cevap veriyorum ve elektrik hatları hakkında konuşmaya başlıyoruz.

Bunların çoğu Cambridge'de yer altında değil ve Marino, eğer bir tanesi yer altında olsaydı şimdiye kadar bulmuş olurduk diyor.

"Muhtemelen zor yoldan. Yoksa ikizler kendilerini " ekliyor. "Peki bana bunun nasıl bir elektrik çarpması olabileceğini söyleyin, Doktor? Elektrik yüklü bir şeyle temas etmesi gerekirdi ve bunun nasıl olabileceğinin mekaniğini anlamıyorum."

Canlı devrelere sahip olabilecek erişilebilir elektrik panoları ve arızalanabilecek kablolar veya aletler olmadığına dikkat çekiyor.

"Ve ben hiçbir yerde iletim kabloları, kablolar, yerde açıkta duran buna benzer hiçbir şey görmüyorum," diye listeyi sıralamaya devam ediyor ve bilmesi de gerekiyor.

Marino'nun kendi makine atölyesi var. Devasa bir garajı var ve evine bir ek inşa etmek ya da kamyonunun motorunu elden geçirmek için hiçbir şey düşünmüyor. Geçmişte birden fazla kez, bir sorunum olduğunda ya da elektrikle ilgili acil bir durumla karşılaştığımda aradığım her işin ustası oldu. Özellikle yalnız yaşadığım ilk yıllarda, hareket sensörlü ışıkları takmak, garaj kapısını tamir etmek, arabamın yağını değiştirmek, çöp öğütücüyü değiştirmek gibi bir nedenle her zaman evimdeydi.

"Ve bu çok iyi bir şey, değil mi?" diyor. "Yoksa belki de hepimiz burada dolaşmaya başladığımız anda kızarmış olurduk."

"Bu hoş olmayan bir düşünce." geri adım atıp lambaya, kırık camların oluşturduğu desene bakıyorum.

Ampuller sadece çatlamadı ya da . Parçaları ve kırıkları metrelerce uzağa gönderecek kadar büyük bir güçle patlamışlar. Lamba direği yaklaşık 3 metre boyunda ve ben fenerdeki hasarı göremiyorum. Ama belli ki Marino görmüş.

"Vidalar hala soketlerde, üç ampul tamamen yok olmuş." Elleri kalçalarında, yukarı bakarak elektrik direğinin etrafında dönerken yüzü kıpkırmızı ve terli. "Çoğunlukla filamentler gitmiş."

"Buradan nasıl görebiliyorsun?" Fener, içine bakmam için başımın çok üstünde.

Marino, "Onlar kurulumu bitirirken ben de bir merdiven kullanarak fotoğraf çektim, bunları size daha sonra gösterebilirim," diyor. "Metal mandal kayıp, belki de cam kapının neden açık olduğunu açıklıyor ve soru bir kez daha ne zaman olduğu. Patlayan ampuller mi küçük mandalın, kancanın neden oldu? Ya da orada mıydı? Aramaya devam edeceğiz ama şu ana kadar ortaya çıkmadı."

Yan yatmış bisiklete yürüyorum, arka lastik Marino ile buraya ilk geldiğimizde girdiğimiz park girişine en yakın yerde.

Görünüşe göre Elisa Vandersteel de aynı şeyi yapmıştı ve ben onun Harvard Yard'da pedal çevirdiğini hatırlıyorum. John F. Kennedy Caddesi'nden sağa dönüp parka doğudan girdiğini hayal ediyorum.

Oradan açıklığa giden spor yolunu takip edecek, güneş ağaçların arkasına kayarken ve gölgeler koyulaşıp uzarken batıya doğru gidecekti. Bisikletin pozisyonuna bakılırsa, bir şey oldu.

Burada, patikada durduğum yerde, demir lamba ancak birkaç metre solumda. Cesedi, saçlarında cam parçalarıyla üç metre kadar ötede bulundu ve kaskı da ondan daha uzakta.

Çalıştığım yıldırım ölümlerini düşündüğümde, ilk bakışta neredeyse her zaman şiddetli bir saldırı ile karşı karşıya olduğumuzu hatırlıyorum. Kıyafetler yırtılabilir, parçalanabilir ya da tamamen kopabilir ve aklıma çalılıktaki tişört gelir. Ayakkabılar ya da botlar yarılır ya da Converse spor ayakkabılar gibi çıkar. Mücevherler erir ya da kırılır ve bulduğumuz altın zincir hayal ediyorum. Kırık uçlar parçalanmış görünüyordu ve bu da elektrik boşalmasıyla uyumlu. Akım metal bir nesneye çarpıyor, onu önemli ölçüde ısıtıyor ve parçalıyor.

Genellikle kurbanlar, elektrik çarpması ya da yıldırım düşmesinin patlayıcı gücü onları yere savurduğunda ağır yaralanırlar. Künt cisim travmasından ölmek alışılmadık bir durum değildir ve Elisa Vandersteel'i öldüren de bu olabilir. Ama benim şüphelerim var.

Bölüm 30

Tulumum kırışıyor. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp asfaltsız yola ve yakındaki çimenlere daha yakından bakarken ince beyaz malzeme kaygan ve fısıltılı.

Saat on biri geçti ve çürüme kokusu havayı daha da cansız ve yoğun hale getirdi. Burası dayanılmaz hale geldi. Ama en azından sinekler tarafından bombalanmıyoruz. Çadır onları dışarıda tutmaya yardımcı oluyor ve kural olarak geceleri aktif değil, çürüyen yaraları ve yumurtalarını bırakacakları delikleri avlamıyorlar.

Bisikletin üzerine yağın taneleri kadar küçük cam parçalarını inceliyorum; kadroda, lastiklerde ve çimlerin üzerinde elmas gibi parlıyorlar.

Motosikletin arka tekerleğine dönerken Marino'ya, "Patlayan ampuller konusunda uzman olduğumdan değil," diyorum. "Ama tam burada, düştüğü yerde toz haline gelmiş epeyce cam var."

"Bunu daha önce elektrik yangınlarında ve ark oluşumunda görmüştüm. Ampul camı gerçekten kırılıgandır ve yeterince enerji vererseniz paramparça olur." Bana yakın çömeliyor, sıcaklığını hissediyor ve ter kokusunu alıyorum. "Ama fark ettiğimiz şeylerin bir kısmı muhtemelen ampullerin içini kaplayan tozdan kaynaklanıyor."

Giriş kapısı açık olan boş fenere bakıyoruz ve altında siyah demir çerçevenin üzerinde beyazımsı bir kalıntı görülüyor. Cam parçaları patladığında, peri tozuna benzeyen bir iz oluşturmuş ve çimlerin arasından geçerek ağaçlara doğru pırıl pırıl parlamış.

Kafamda bunu bir animasyon gibi canlandırıyorum, lambanın şiddetle patladığını ve bisikletin yere düştüğünü hayal ediyorum. Elisa Vandersteel seleden fırladığında bu iki olay aynı anda gerçekleşiyor. Eğer olan buysa, bu, yere düşen bisikletin üstündeki küçük cam parçacıklarını açıklayabilir. Saçına takılan kum benzeri parçaların tek açıklaması da bu olabilir.

"Sanırım yanmış saçlarının bununla ilgili olduğu konusunda haklısın." Marino boynunu bükerek tekrar siyah demir fenere bakıyor. "Ama eğer

lambanın arızalanmasını beklemez miydiniz? Uçan camlar yüzünden kesikler oluşmasını da beklemez miydiniz?"

"İyi bir noktaya değindin ve henüz bir yaralanma görmediğimi söyleyebilirim." Elisa Vandersteel'in yanımdan geçerken ne kadar alçalmış olabileceğini düşünüyorum.

Hafif hibrit bisikletin küçük bir alüminyum kadrosu, alçak gidonları ve bisiklet dik dursaydı yerden yaklaşık bir metre yükseklikte olacağını tahmin ettiğim jel bir selesi var. Avludan geçerken eğilmişti ama yarış pozisyonuna girmemişti. Ampuller açık kapıdan dışarı patladığında fenerin başının en az bir metre üzerinde olacağını tahmin ediyorum.

"Kütle ne kadar büyükse, hız da o kadar büyük olur," diye açıklıyorum Marino'ya. "Ve daha büyük parçalar, şarapnel, başının üzerinden uçup giderdi. Ama barut fazla uzağa gitmezdi. Aşağı doğru sürüklenirdi. O sırada bisikletinin üzerinde olduğunu varsayıyorum ve olmadığını düşünmemi sağlayacak bir şey görmüyorum," diye ekliyorum. "Bunların hepsi varsayımsal. Ama saçında cam olması önemli. Şu anda bulunduğu yere düşmüş olamaz."

"Hayır. Orada hiçbir şey yok çünkü tüm camlar o tarafa doğru patladı." Kennedy Okulu'nun genel yönünü işaret ediyor. "Yani gerçekten de bisikletinden kaçırıldığını düşünmüyoruz." Bana bakıyor ve *biz* kelimesini kullanmaya başlaması iyiye işaret. "Saldırgan olmadığını düşünmüyoruz - sadece parkta bisiklet sürerken arızalı bir lamba ya da ısı şimşeği gibi çılgınca bir şey tarafından çarpıldığını düşünmüyoruz."

"Bu olası bir senaryo," diye cevap veriyorum. "Fiziksel bir çatışmaya dair herhangi bir işaret görmüyorum."

"O zaman buna cinayet demiyoruz. İnsanlar sorduğunda herhangi bir şey diyor muyuz?"

"Şimdilik belli değil. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi."

"Orası kesin. Ama onu bir toptan fırlatılmış gibi üç metre uzağa fırlatmak? Tek söyleyebileceğim, çok büyük bir güç kullanılmış olmalı. Ve sanırım kaskı hafif olduğu için bundan daha da uzağa düşmüştür."

"Ve muhtemelen çene kayışı takılı olmadığı için." Ona Elisa Vandersteel'i Quincy Caddesi'nden Harvard Yard'a doğru giderken gördüğümde kayışın sallanmakta olduğunu söyledim.

"Kahretsin," diyor. "Bu sorunun cevabı ."

"Lambaya tam olarak ne olduğu belirlendiğinde çok daha fazlasını öğreneceğiz," diye cevap veriyorum. "Her şeyi kazıp laboratuvara zorunda kalırsanız hiç eğlenceli olmaz."

"Daha önce yaptım. Yine yapacağım."

Olay yeri çantamla meşgul olup şeffaf plastik ve kahverengi kağıt torbalar buluyorum. Maskeleme bandı ruloları, Sharpies ve CFC'nin güçlü elektron mikroskopları için enkaz izleri olduğunda kullandığım ateşli silah kalıntısı toplama kitini topluyorum. Eldivenlerimi değiştirip cesede dönüyorum. Başının yanında diz çöküyorum ve yardımcı ışıkların yoğun aydınlatmasında, flaşlı polietilen kaplı dizlerim yeşil çimenlere karşı parlak beyaz görünüyor.

Karbon kaplı bir metal saplamanın kapağını çıkarıyorum. Yapışkan tarafı Elisa Vandersteel'in yanmış saçlarına bastırarak cam parçaları, lifler, parçacıklar, bulduğum her şeyi topluyorum. Her bir sapı steril bir şişenin içine koyup mühürlüyor, etiketliyor ve paraflıyorum, sahada hazırlık yapıyor, iz kanıt laboratuvarı için numune hazırlıyorum.

Bu, baş mikroskopçum Ernie Koppel'in sabah ilk iş olarak işe geldiğinde analizi kolaylaştıracak. Kanıtlar bekliyor olacak. Tek yapması gereken örnekleri altınla kaplamaksa bize zaman kazandıracak. Sonra onları bir odaya yerleştirip vakumlayacak.

Kafa derisini yoklayarak, parmaklarımı Elisa Vandersteel'in arkaya bağlanmış uzun kestane rengi saçlarının arasından geçiriyorum. Yavaşça, dikkatlice kafatasının kıvrımlarına doğru ilerliyorum ve eldivenlerim koyu kırmızıya boyanıyor.

"Başının arkasında bir yara var," diyorum Marino'ya ve yüzünün yan tarafının bacağıma dayandığını fark ediyorum.

Hayat kadar sıcak ve kalbimde yeniden bir çarpıntı hissediyorum. Sanki Tanrı'nın nefesi bana dokunmuş, neyle hatırlatmış gibi hissediyorum ve kendimi sabitliyorum. Şu anda kişisel bir tepki veremem ve küçük bir plastik cetvelle yarayı ölçmek için kanla kabuk bağlamış saçlarımı yoldan çekiyorum.

Yaranın uzunluğu oksipital kemiğin üzerinde 5 santim bile değil. Marino'ya yırtığın künt kuvvet travması sonucu derinin yarılmasından kaynaklandığını ve gördüğümüz kanın çoğunun kaynağının bu olabileceğini söyledim.

"Muhtemelen kafasını sert toprak yola çarptığı için," diye ekliyorum.

"Sırtının altında kan olmasının nedeni de sürüklenmiş olması ve kanın orada son bulması." Marino, Elisa Vandersteel'in açık gri-beyaz çizgili bisiklet çoraplarıyla kaplı ayaklarına bakıyor. "Ve bunun nasıl olduğunu açıklayabiliriz. En azından bu kadarını kimin yaptığını biliyoruz."

Topukların arkasında sonlanan, en fazla altı inç uzunluğunda olan topraktaki izlerin fotoğraflarını çeker. Kızlar onu tehlikeden uzaklaştırmak için çok uzağa çekmemişler. Amaçları kendi deyimleriyle ezilmediğinden emin olmaksam başarılı olamamışlar.

Vücudu tamamen yoldan çıkmış bile değil, ancak onu hareket ettirme dürtüleri beni rahatsız etti. Acaba evde, belki de anneleri sarhoşken ya da yerde baygın yatariken böyle mi davranıyorlar?

Başının arkasındaki yaraya hafifçe dokunuyorum, düzensiz kenarları açıyorum, böylece ince doku köprülerini görebiliyorum. Bunlar, bunun keskin kenarlı bir silahın neden olduğu kesik bir yara olmadığının açık bir göstergesi. Marino'ya kafa derisi ve deri altı dokusunun, kafatasının arka kısmındaki kemik çıkıntısının üzerinde ezici bir güçle parçalandığını söyledim.

"Yani bunu aldığında hayatta olmalıydı, yoksa kan kaybından ölmezdi" diyor.

"Ama çok fazla kanaması yoktu, bu da çok uzun süre hayatta kalamadığını gösteriyor. Kafa derisi inanılmaz derecede damarlı," diye açıklıyorum.

"Hareket edecek, etrafta dolaşacak ya da birinden kaçmaya çalışacak kadar uzun süre hayatta kalsaydı her yerde çok fazla kan olurdu."

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum, batık doku ya da kırık olup olmadığını kontrol ediyorum. Kafa derisinde ya da kafatasında hissedebildiğim ya da görebildiğim başka bir yara yok ve Marino'dan olay yeri çantamdan bir el merceği getirmesini istiyorum. Uzaklaştığını duydum. Sonra çekmeceleri açıyor ve sonra elinde büyüteçle geri geliyor. Elisa Vandersteel'in sağ kulağına daha iyi bakmak için onu ve el fenerini kullanıyorum.

"Aşınma, yanma, lekelenme ya da başka bir yaralanma belirtisi yok," diye bilgilendiriyorum onu. "Sadece kir ve kurumuş kan görüyorum ve onu tomografiye sokana kadar kanamaya neyin sebep olduğunu bilmem mümkün değil."

Ellerimi başının arkasına koyup biraz kaldırıyorum. Sağa çeviriyorum, sol kulağında da kurumuş kan var.

"Eğer bir elektrik çarpmasıysa, neden kulaklarında kan olsun ki?" Marino soruyor.

"Kulak zarı yırtılması en yaygın nedendir." Gözlerini daha da açıyorum.

Yanık ve kanama olup olmadığını kontrol ediyorum ve mavi irisler bulanıklaşıyor. Uzun termometreyi karnındaki kesikten dışarı kaydırarak kanı siliyorum, böylece kalibrasyonları okuyabiliyorum. Elisa Vandersteel'in çekirdek vücut ısısı otuz dört santigrat derece ya da doksan dört Fahrenheit derece ve birkaç saattir buradaysa bu doğru sayılır.

"Ve sertliği başlıyor, bu da bununla tutarlı. Boynunu hareket ettirdiğimde biraz direnç hissediyorum." Marino'ya gösteriyorum. "Ancak Müfettiş Barclay'in daha önce belirttiği gibi sağ eli ve bileği tamamen sertleşmiş durumda ve bu da bir anlam ifade etmeye başlıyor."

Kolunu kaldırdığımda bileğinin üst kısmında yaklaşık üç santim uzunluğunda ve o kadar ince ki sanki ateşli bir örümcek ağı tarafından yakılmış gibi tuhaf beyazımsı çizgisel bir yanık olduğunu fark ediyorum. Kolunu başının üzerine kaldırdığında fark edilmiyordu, bu yüzden şimdi görüyorum ve acaba yanarken sağ eli saçlarına yakın mıydı? Eğer öyleyse, neyle temas etti? Marino fotoğraflarını çekiyor ve ben de ona sağ bileğin ve elin demir gibi sert olduğunu gösteriyorum.

"Yine de sağ dirseğinde ve omzunda orta derecede sertlik var." Göstermek için kolunu tekrar kaldırıyorum. "Diğer küçük kaslarda neredeyse hiç fark edilmiyor ve sol kolu da dahil olmak üzere başka hiçbir yerde belirgin değil." Onu da hareket ettiriyorum. "Müfettiş Barclay nabız kontrolü yaptığında dokunduğu bileğin sağ bilek olduğunu varsayıyorum."

"Ona soracağım," diyor Marino. "Ama gelen tek şey bu. Ve bundan yola çıkarak kızın tümüyle titizlik içinde olduğuna karar verdi."

"Değil ve birkaç saat önce daha da az gelişmiş olurdu. Bu olmasaydı daha esnek olurdu." Sağ elini ve bileğini gösteriyorum. "Aklıma elektrik çarpmasında kurbanın sıcak tel gibi bir şeye dokunduğunda gördüğümüz şey geldi ve ön bileğindeki beyaz iz de buna benziyor. Aşırı sıcak bir şeye dokunmaktan kaynaklanan bir yanığa benziyor, bir sobanın kızgın ocağında kendinizi yaktığınızda oluşan türden bir yanık."

"Ama bir yanık size anında sertlik sağlamaz," diyor Marino. "Ve daha önce şahsen gördüğümde emin olmasam da bu da öyle bir şey."

Kadavra spazmı veya "anlık sertlik", ölümden önce kasları oksijen ve adenozin trifosfattan (ATP) yoksun bırakan şiddetli bir enerji harcaması olduğunda ortaya çıkabilir. Ve sonuç katılıktır. Bu

Bu fenomen nadirdir ve birçok uzman tarafından uydurma olduğuna inanılmaktadır. Ancak burada garip bir şey olduğu kesin.

"Yani sağ eli elektrik akımıyla temas halinde olsaydı," diyorum Marino'ya, "teorik olarak bu, kasların sürekli olarak kasılmasına veya sıkılmasına, tetani olarak bilinen duruma girmesine neden olabilirdi."

Cesedi kısmen yan yatırıyorum, sadece sırtında livor mortis, yani yerçekimine bağlı olarak dolaşmayan kanın çökmesi olup olmadığını kontrol edecek kadar. Sadece hafif bir pembe kızarıklık görüyorum. Başparmağımı bastırdığımda, deri hala beyazlaşıyor. Livor erken evrelerde ve bu da onun çok uzun süredir ölü olmadığıyla tutarlı.

Ayrıca yere düştüğünde ya gömleksiz olduğu ya da gömleğinin olduğu konusunda şüphe yok. Sırtında bir bisiklet kazasında olmasını bekleyebileceğim çizikler ve sıyrıklar var ve beyaz spor sütyeninde kir var.

Cesedi biraz daha çevirdiğimde ilk başta nekrotik bir dövme gibi görünen şey beni şaşırtıyor.

"Ne oluyor be?" Marino diyor
ki. "Kolyesi," diye aklıma geldi.

Bölüm 31

Yanık kafatası şeklindedir.

"Yüzünü görebiliyorsun. Neredeyse." Eldivenlerimizi değiştirirken Marino'ya gösteriyorum; artık kirli eldivenlerle dolu kırmızı bir biyolojik tehlike çöp torbamız var. "En azından bir gözü ve sırtışının bir kısmını seçebiliyorsun."

"Onunla karşılaştığınızda kolyeyi ters mi takıyordu?" Çenesindeki teri kağıt havluyla silerken, ceset dahil önemli bir yere damlamamasına dikkat ediyor.

"Ben öyle düşünmezdim çünkü altın kolyenin tuhaf yüzlü bir kafatası fark ettim."

"Sonra onu yaktığında ters çevrilmesi gerekiyordu ve gömleğinin içinde olması gerekiyordu, böylece doğrudan cildine temas ediyordu." Doğru olmasını istediği şeyi söylüyor.

Marino, geceleri gıcırdayan, inleyen ve tıngırdayan şeylere karşı duyduğu fobiyi besleyebilecek herhangi bir şey düşünmek istemiyor. Korkmaya başladı. Bugünden sonra bunu beklerdim ve daha bitmemiş gibi görünüyor.

"Böyle bir sakatlık görseydiniz ve hiçbir fikriniz olmasaydı?" devam ediyor. "Salem günlerinde bu sizi cadı diye asarlardı. Bu kişiye nazar değdirenin bir cadı olması gerektiğini söylerlerdi ve o kişiye nazar değdirmedigine dua etsen iyi edersin."

"Neyse ki o günlerde yaşamıyoruz. Ama haklısın. Muhtemelen bir cadı olarak asılırdım." Elimdeki objektifi alıyorum ve o da yanığın yakın plan fotoğrafını çekiyor.

Kuru ve koyu kırmızımsı kahverengi olan kafatasının sırttan yüzünün kısmi izi, metal kolye ucu aşırı derecede ısındığında ortaya çıkmıştır. Kabartmalı ya da basık ağız ve bir göz deriyle temas etmemiş ve bu bölgeler yanmamış. Soluk kalmışlar ve Elisa Vandersteel'in sırtının üst kısmının ortasında grotesk bir emoji gibi görünen şeyi açıklıyorlar. Ben bile bunun tuhaf olduğunu söyleyen ilk kişi olurdum.

"Ölü bir kafaya benziyor." Marino'nun gözleri etrafı tarıyor. "Doğüstü bir şey gibi, bir damga gibi."

Ölü kafası ve stigmata demek istiyor ve yanık ancak neyin sebep olduğu bilinirse öyle görünür.

"Onu tutmama yardım eder misin lütfen?" Göğsümden, karnımdan, kalçalarımın arasından ter akıyor ve tulumumun altındaki önlük sıırılsıklam.

Karşımda çömelen Marino, tepeden tırnağa, önden ve arkadan daha iyi görebilmem için vücudu tamamen bir tarafa çevirirken onu sabitliyor.

"Bu da garip," diyor sağ omzunda ve boynunun arka tabanında bulduğum beyazımsı çizgisel yanıklar hakkında. "Sertleşmiş sağ bileğinde de aynı şey var ve bunlar vücudunun aynı tarafında. Ama eğer bunlar yanıkta, buradakine hiç benzemiyorlar." Kolyenin neden olduğu kızgın kırmızı yarayı gösteriyor.

Yanıklar derimsi ve beyaz görüldüğünde bunun genellikle tam kalınlık ya da üçüncü derece yanık anlamına geldiğini açıkladım. Bu beyazımsı çizgisel izlerin onu elektrik çarpmış olabilecek bir şeyle doğrudan temastan kaynaklandığından şüpheleniyorum.

"Kablolar gibi." Ona bir varsayım sunuyorum. "Ama çok ince, neredeyse kıl gibi olmaları gerekirdi."

"Hangi kablolar?" Marino, onu yakalayacak kadar yaklaşmış olabilirlermiş gibi endişeyle etrafına bakınır.

Mavi koşu şortunun iç cebinde bir şey olduğunu fark ettiğimde, "Hiçbir fikrim yok - uğraştığımız şeyin bu olduğunu varsayıyorum" dedi. "Diğer yanık altın kolyenin aynı elektrik kaynağıyla temas etmesinden kaynaklanıyor. Benim tahminim bu."

Parmaklarımı bel kemerinin altına sokarak küçük iç cebi ve sert düz şekli buluyorum. Üzerinde seri numarası varmış görünen siyah plastik bir düğme çıkarıyorum.

"Bingo. Belki de yaşadığı yerin anahtarıdır," diyor Marino, ben fobu ona uzattığım kanıt çantasına bırakırken.

Ayağa kalkıp etraftaki ağaçlara, lambaya ve patlamış cam izlerine bakıyorum. Bisikletini sürerken temas etmiş olabileceği ince teller gibi uzun ve doğrusal olabilecek bulmaya çalışıyorum. Onun gölgeler arasında, boğucu sıcakta pedal çevirdiğini, belki de hava karardıkça endişelendiğini ve yorulduğunu düşünüyorum.

Sonra aniden bir şey çıplak sağ omzunu, boynunun arkasını ve kürek kemiklerinin arasını yakıp kavurur. Dayanılmaz derecede acı verici ve dehşet verici olmalı ki, çılgınca her neyse onu yakaladı.

sağ elini yakıyor ve şok ediyordu. Sanki görünmez bir eşek arısı sürüsü tarafından saldırıya uğramış gibi hissetmiş olmalı ve motosikleti düşüp kendisi de savrulurken farkında olduğu son şey bu olabilirdi.

Böyle bir senaryo doğrusal yanıkları ve asimetrik sertliğini açıklayabilir. Altın kolyeye çarpan ve vücudundan geçen güçlü bir elektrik akımı nemi ısıtıp buhara dönüştürmüş olabilir ve bu da ayakkabılarına ve giysilerine zarar vermiş olabilir. Isı, bulduğumuz altın zinciri koparmış olabilir ve boynunu tekrar kontrol ederek zincirin kopmadan önce onu yaktığına dair bir işaret aradım.

Bir büyüteç kullanarak ve saçlarını hareket ettirerek, boynunun sağ ve sol tarafında birkaç kırmızı karma izine benzeyen, çizgiden daha büyük olmayan küçük kırmızı yanıklar buluyorum. Önde hiçbir şey yok ve sonra Elisa Vandersteel'i tekrar gözümün önüne getiriyorum, sıcak ve terli ama canlı ve arkadaş canlısı bir şekilde Fakülte Kulübü'nün önündeki kaldırımında. Bir boyun atkısı takıyordu.

Mavi şal desenli olduğundan oldukça eminim ve biraz soluk olduğu izlenimine kapıldığımı hatırlıyorum, sanki eski bir şeymiş gibi biraz yıpranmış olabilir. Marino'ya bir boyun atkısının ortaya çıkıp çıkmadığını soruyorum ve onu tarif ediyorum. Acaba ikizlerin sırt çantasında vardı da nereden geldiğini fark etmedi mi?

"Hayır," diyor. "öyle bir şey görmedim ama Flanders'a bir daha kontrol ettireceğim, hazır papatya odasındaiken."

"Eğer değilse, o zaman buralarda bir yerde olmalı," diye cevap verdim, "tabii ben onu Quincy Caddesi'nde gördükten sonra çıkarmamışsa. Önemli olan nokta, eğer böyle bir şey takıyorsa, kumaş ısındığında zincirin altında ya da kısmen altında kaldıysa boynunun ön kısmını korumuş olabilir. Eğer boyun atkısını bulursak bunu doğrulayacak yanıklar olabilir."

Sonra ona akşam saatlerinde bölgede fırtına olup olmadığını da kontrol etmemiz gerektiğini söyledim. Ve kolyeyi sırtına çevirmesinin yapabileceği en kötü şey olabileceğini ekliyorum.

"Her ne kadar terli olsa ve elektrik teri sevse de. Ama yine de deri en iyi iletken değildir," diye açıklıyorum. "Ama bir parça altın bulmak başka bir hikaye ve belki de bu yüzden öldü."

"Çünkü akıntı kalbine çarpabilirdi." Marino küçük bir kahverengi kâğıt torbayı ellerden birinin üzerinde gezdirirken beni izliyor. "Ve geçmesi gereken çok fazla direnç var, bu yüzden bazı kurbanlarda olaydan sonra yanıktan başka bir şey olmuyor. Bir parmağını kaybeden bir adam tanıyorum ama hepsi bu."

"Elektrik yükü vücudundan geçmeseydi, hayatta kalması mümkün olabilirdi," diye katılıyorum. "Ve bahse girerim onu öldüren şeyin başındaki yara olmadığını keşfedeceğiz."

"Bu yüzden beni şok edebilecek herhangi bir şeyin yanındayken takı takma konusunda dikkatli davranıyorum. Doris'i kızdırırdı çünkü önce bana verdiği büyük gümüş kimlik bileziğini takmazdım. Sonra evlilik yüzüğümü takmazdım ve o da bunun onu becerebilmem için olduğunu söylerdi." Marino bunu yeni bir hikayeymiş gibi anlatıyor ve bu aşamada çok azı öyledir.

Ayrı kaldıkları en az yirmi yıl boyunca eski karısı hakkında konuşmayı bırakmamıştır. Doris onun lise aşkıydı, karmaşık olmayan bir kadındı, artık olmadığı ve başka bir adamla zamana kadar uzun süre acı çekti. Marino'nun onu unutamadığını biliyorum. Umarım şimdi de kız kardeşim yüzünden bunu yapmaz ve Benton'ın Fakülte Kulübü'nde söylediklerini unutmaya çalışıyorum.

Çantaları bileklerinden ve ayak bileklerinden maskeleme bandıyla sabitliyorum ve merkezime yolculuk sırasında hiçbir kanıtın eklenmediğinden veya kaybolmadığından emin oluyorum.

"Şimdi ne olacak?" Marino çadırın girişinden gelen erkek sesleri üzerine "Şimdi ne olacak?" diye sorar.

Velcro yırtılınca arkamı dönüyorum ve Müfettiş Barclay yine kafasını içeri sokuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye .

"Aslına bakarsan evet, *Clay*?" Marino bağırarak karşılık verir. "Buraya gelip bize bunu sormayı kesmeni istiyorum!" Gözlerini devirir ve yavaşça başını sallar.

Yıldırım çarpmalarında bazen kurbanın göğsünde ya da sırtında gördüğümüz "garip desen" hakkında soru sormak için Barclay'in gitmesini bekliyor. Bu ona Lucy'nin helikopteriyle Low Country üzerinde uçtuğunu hatırlatıyor, diyor. Tuzlu bataklıklar ve çamur düzlükleri boyunca her yerde dallanan tüm o gelgit dereleri ve Marino'nun ağaçlandırma dediği şey.

Lichtenberg figürleri olarak da adlandırılan bu durum, yıldırım çarpmasının genellikle deri yüzeyinde bıraktığı tuhaf kırmızımsı desendir. Neye baktığınızı bilmiyorsanız, bu garip bir görüntüdür ve buna neyin sebep olduğu tam olarak anlaşılamamıştır. İyi bir olasılık, elektrik deşarjının vücutta izlediği yol boyunca kılcal damarların yırtılmasıdır. Ve Elisa Vandersteel'de buna dair bir ipucu yok.

Beni daha çok rahatsız eden şey, eğer sırtından vurulduysa ve binlerce volt altın kolyeden geçerek kalbini durdurduysa, zaman çıkış nerede? Yıldırım tahmin edilebilir ama değil. Sanki kendi aklı varmış gibi, sanki canlıymış gibi. Yuva yapan vahşi bir hayvan gibi yere doğru koşmak ister ve bir kurbanın ayağının altında bir çıkış yanığı bulmak nadir değildir.

Onda da yok, çoraplarında kirden başka bir şey yok. Bulabildiğim hiçbir yerde bir çıkış yok ve Marino'ya Anya ve Enya'nın aldığı kolyeyi görmek istediğimi söylüyorum. Büyük olay yeri çantasına geri dönüyor.

Düz kahverengi bir market poşetine benzeyen şeyi açarken kağıtlar tıkırdıyor ve daha fazla maskeleyen bandı kullanarak saçın üzerinde, tüm kafada, boynun dibine kadar çalışıyorum. Bıçak kullanmak yerine eldivenli yırtıyorum.

Ceset otopsi odasında masaya yatırıldığında kolayca çıkarabileceğim bir şey olsun isterim. Bir saç teli, bir boya lekesi, bir lif, DNA, her şey olabilir. Kaybetmemek ya da kirletmemek için elimden geleni yaparım. Ama mantığımı anlamayan biri için, yaptığım şey bir cesede davranmak için korkunç bir yol gibi görünüyor. Marino buna "*vur ve çuvala koy*" diyor. Tren çarptığında, uçak kazasında öldüğünüzde ya da öldürüldüğünüzde ödülünüz budur. Ona göre *Dr. Ölüm gelir ve otoyol boyunca toplanan çöpler gibi parçalarınızı poşetler*.

En azından kollarını başının üstünden yanlarına doğru yeniden konumlandırımdı, böylece onu son bir torbaya, en büyüğüne, bir ceset torbasına sığdırabileceğiz ve bana ölüm ve haysiyetin aynı cümlede yer almadığını hatırlattı. Olay yeri çantamın çekmecelerini açarken steril bir iğne buluyorum ve sonra Marino geri geliyor. Kalın hatlı altın kafatasını, kararmış derin gözleri ve aralık dişli sırtışıyla tanıyorum.

Etiketli çantasının içindeki ağırlığını hissediyorum, kolyenin hasarlı görünmediğini, sadece tozlu olduğunu fark ediyorum. Şeffaf plastiğin içinden iğneyi ona dokunduruyorum ve hafif bir manyetik çekiş hissediyorum.

"Altın kaplamalı çelik olmalı ya da başka bir alaşım . Altın mükemmel bir elektrik iletkenidir ama saf olmadığı sürece mıknatıslanmaz." Çantayı Marino'ya geri veriyorum ve yorgunluğum kırılmaya doğru yol alıyor.

Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz ara vermeliyim ama zamanım yok.

"Eğer şimşek çaktıysa," diye karşı çıkıyor Marino, "nasıl oldu da öğleden sonra ya da akşamın erken saatlerinde buralarda hiç gök gürültüsü duymadım? Gök gürültüsü olmadan şimşek çakamazsınız."

Söylediği doğru çünkü şimşek gök gürültüsüne neden olur. Biri olmadan diğeri var olamaz. Fırtına buradan yirmi ya da otuz mil uzaktaysa bir gümbürtünün bile farkına varamayabileceğimizi öne sürüyorum. Yürüyüş yapmak, yüzmek ya da golf oynamak için dışarı çıktığımızda endişelenecek bir şey olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmayabilir. Ancak bir şimşek çakması, onu yaratan fırtınadan çok uzaklara gidebilir.

"*Birdenbire ortaya çıkmak* deyimini *buradan* alıyoruz." Konuşurken dilim yapış yapış sesler çıkarıyor. "Ve bunun gibi kaotik bir sahneye baktığınızda, insanların *Tanrı'nın bir eylemi* veya *kendiliğinden insan yanması* gibi saçma şeyler bulmasını anlayabilirsiniz. Oysa muhtemelen karşı karşıya oldukları şey lanet olası bir yıldırım çarpmasıydı." Sinirlenmeye, keskin köşelerim olmaya başlıyor. "En yakın fırtına kilometrelerce ötede olsaydı ve çoktan geçip gitmiş olsaydı özellikle kafa karıştırıcı olurdu."

Tailend Charlie düşüncelerimi tekrar ihlal ederken Marino, "Ancak fırtına geçmedi," diyor ve ondan ilk alaycı ses klibini aldıktan sonra etimolojisini araştırdığımı hatırlıyorum.

O diyorum ama o kişinin erkek olup olmadığını bilmiyorum. Kolaylık olsun diye ondan böyle bahsediyorum ve Benton da bunun doğru olduğuna inanıyor. Profil uzmanı kocam, siber tacizci-şairimin bir erkek, yaşlı, zeki ve yüksek eğitilmiş biri olduğunu söylüyor ve en başından beri sorulan soru, neden kendisine arkaik İngiliz argosu olan bir isim taktığı.

Bir *kuyruk ucu Charlie*, daha tipik olarak tire ile yazıldığı gibi, kriketteki son vurucu anlamına gelebilir. Ama aynı zamanda bir savaş uçağının arkasındaki topçuyu ya da fırtına hattındaki son fırtınayı da ifade edebilir. Bunu Küçük Tavuk Marino'ya iletirken, muhtemelen tek yaptığının gökyüzünün gerçekten başımıza düşebileceği korkusunu pekiştirmek olduğunu fark ediyorum.

"Başka bir deyişle, tam bir şeyin bittiğini düşündüğünüzde, en kötüsü henüz gelmemiştir," diye yakınıırken, burun deliklerime ispirto kokusu doluyor.

Antimikrobiyal mendil paketlerini açmasını, kanıtları fotoğraflarken ölçek olarak kullandığımız altı inçlik plastik cetvelleri temizlemesini izliyorum.

"Onlarla dolu bir günde ilginç bir tesadüf daha." Midemin biraz huzursuz olduğunun .

"Evet ama bu gerçekten bir tesadüf mü?" Marino her bir dezenfekte edilmiş cetveli steril bir torbaya koyuyor ve hepsini etiketli bir çekmeceye geri koyuyor.

fotoğraf davası. "Öyle olduğunu söylüyorsun, değil mi? Çünkü bu kayıtları daha bir hafta önce almaya başladınız. Ve şimdi ." Tyvek ile çerçevelenmiş parlak kırmızı yüzünden ter damlarken gözleri etrafta geziniyor.

Öyle ya da böyle bir şey söylemiyorum ve sabrım ona cevap vermiyorum. Her şey beni yakalıyor. Sanki ayağımın altındaki toprağın kaydığını, bir çukurun açılmak üzere olduğunu hissediyorum.

"Ve eğer düşünürseniz, Doktor, birdenbire ortaya çıkan bir fırtına Charlie'nin kuyruğudur çünkü devam eden bir fırtınanın son parçasıdır, değil mi? İyi bir önlem için son bir flaş gibi."

Mendilleri çöpe atarken onu izliyorum.

"Demek istediğim, bu bayanı öldüren şey serseri bir yıldırım, başka bir deyişle tam anlamıyla bir kuyruk Charlie olabilir. Tabii ki böyle saçmalıklarla dolu bir günde tesadüfi olabilir - senden alıntı yapıyorum. Senin kafiyeli trolünle hiçbir ilgisi olmayabilir." Kan çanağına dönmüş gözleri bana bakıyor. "Ama ya varsa?"

Cevap vermiyorum çünkü şey bu. Korkuma bir isim ya da şekil vermek istemiyorum. Düşünmek ya da söylemek istemiyorum.

"Ya hepsi bir şekilde birbiriyle bağlantılıysa?" Marino bir çubuğu dürtmeye devam eder. "Ya hepsi bir şekilde aynı kaynaktan geliyorsa? Demek istediğim, olup biten diğer her şeyin üzerine bir de bunu düşünmek zorundayız."

Her ikisi de benimle bağlantılı olduğu için Tailend Charlie ve Elisa Vandersteel arasında bir bağlantı olduğunu düşünmek çok zor. Tüm bunların arkasında Carrie Grethen'in olduğu anlamına gelebilir. Her şeyin arkasında ve ben artık çay yapraklarını okuyamayacak, spekülasyon yapamayacak kadar yıprandım. Bunun yerine Marino'ya bilime güvenmemizi öneriyorum. Başka hiçbir şey güvenilir görünmediğinden, Ulusal Okyanus ve Atmosfer İdaresi'ni kontrol etmesini tavsiye ediyorum.

"NOAA bize hava durumunda olan biten her şeyi söyleyebilmeli." Telefonumun kilidini açıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Buraya elli mil mesafede herhangi bir fırtına aktivitesi olup olmadığını öğreneceğiz." Rusty ve Harold'a cesedi taşımaya hazır olduğumuzu mesaj atarken kendimi sersemlemiş ve acıkmış hissediyorum.

Gece yarısına yaklaşıyor ve boşaltma vakti geldi. Şu anda yapabildiğim kadarını yaptım. Çadırı kurmak bir Rubik Küpü gibiydi ve iş stresli, sefil bir şekilde uzadıkça mola vermeyi bıraktık. Geride kaldık ve aşırı ısındık. Kendimi susuz hissediyorum, ruh halim hızla kötüleşiyor ve giderek kötüleşen bir baş ağrım var.

Yine tanıdık sesler ve cırt cırt yırtılma sesleri duyduğumda başım dönüyor ve arkamı döndüğümde sıçırıyorum. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

". . . Daha yeni bitiriyorlar ..." Müfettiş Barclay çadırın açıklığından içeri girer.

Benton'ı göremiyorum ama birkaç polis arabasının önünü kesmekle ilgili bir şeyler söylediğini duyuyorum. Birkaç dakika içinde yollarından çekileceğini söylüyor ciddi bir ses tonuyla ve içimi bir korku kaplıyor.

Bölüm 32

"Dediğim gibi mi? Hazır olun çünkü içerisi cehennem gibi kokuyor. ."
Barclay sahnede fısıltıyla anons ediyor.

Önemli FBI kocam için çadırın kapağını açarken sinir bozucu bir şekilde hazır ve işgüzar, neredeyse onu selamlıyor, onu göz kamaştırıcı derecede parlak, kavurucu sıcak, havasız, kötü kokulu salonumuza sokuyor, ben de bayılmak üzereyim.

"Neye ihtiyacın olursa, nerede biliyorsun."

"Buradan sonrasını ben hallederim." Benton'ın karnı doydu.

"Neredeyse FBI'a gidiyordum, biliyorsun. çalışmakla ilgili bir sorunum yok." Sanki herkes öyleymiş gibi. "Başka sorunuz varsa numaram sizde var mı?"

"Şimdilik bu kadar." Bentonın kibarlığı epoksi gibi sertleşir ve zorba, kalın kafalı müfettişe gidebileceğini, kimsenin umurunda olmadığını söyler.

Dinlerken çimlerin üzerinde diz çöküp konsantre olmakta zorlanıyorum. Olay yeri çantamı toparlıyorum, kendimi biraz sarhoş hissediyorum ve Benton'ın Barclay'e hangi soruları sorduğunu merak ediyorum. Küstah müfettiş ona buraya kadar eşlik ederken ne konuşuyorlardı? Büyük siyah bir alet kutusundan başka bir şey olmayan şeyin kapağını kapattım.

"Bahse girerim polis müfettişi olarak işe başlayan çok fazla ajan tanıımıyorsunuzdur? Çünkü bunun büyük bir cazibe olacağını düşünürdüm..."

Benton, Barclay'e, "Gitmen gerek," diye çıkışır. Ve ağır plastik tokalar şaklıyor. Ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Garip bir şekilde titrek ve duygusal hissediyorum.

Nefes almaya devam edin. Hareket etmeye devam edin.

Benton'son gördüğümünden beri takım elbise ceketini ve kravatını çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlanmıştı ve kalçasında kılıfında duran tabanca açıktaydı.

Evde bekleyen güzel bir Fransız Chablis şişesi olduğunu söylemek için uğramadı. Resmi Büro işleri için burada ve Lucy'yi benim

Nabız çekiç gibi. İyi olup olmadığını soruyorum ve bir mide bulantısı hissediyorum.

"O iyi." Benton çadırın içinden, ekipman kutularının yanından beni izliyor.

Gittikçe daha da tedirgin oluyorum. Ben her şey normalmiş gibi davranırken, düşmanlık kızgın bir ejderha gibi için için yanıyor ve kıvılcımlar saçıyor.

"Konuşmamız gerek Kay."

Ama Lucy ile yakın zamanda iletişim kurmadıysa onun iyi nereden bildiğini merak ediyorum. Ve eğer öyleyse, neden? Zambağı yaldızlama. Şekerleme yapma. Sadece duymak istemediğim şeyi söyle, bir kez olsun lanet gerçeği söyle.

"Hâlâ kamyonda mı çalışıyor?" Cevabı bildiğim halde kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

"Hayır." Benton bana bakıyor ve Lucy hala burada olmazdı.

Bu, klimanın içinde konuştuğumuz saatler önceydi ve pis koku şimdi çürümüş ve her yere yayılmış . Ejderha salyalarını akıtıp sertçe yutkunurken boğazımın arkasında tadını aldığım iğrenç, çürümüş bir gazlı bez gibi bu kokunun içinde yalıtılmış durumdayım.

Tanrı aşkına, kuma.

Bunu asla unutamam ve Müfettiş Barclay'in paralel bir evrene açılan solucan deliği haline gelen çadır kapağından kayboluşunu izlerim. Fazla uzağa gitmeyecek. Marino'yla yalnız çalıştığımız, özel olarak konuştuğumuz, gizlice spekülasyon yaptığımız, sadece ikimiz arasında dedikodu yaptığımız ve bir pislik özentisinin dışarıda bizi dinlediğini fark etmediğimiz zamanların çoğunda yaptığı gibi kulak misafiri olacağına şüphe yok.

Barclay'in kocama, diğer bir deyişle FBI'a ne aktardığı bilinmiyor. Marino ve benim bu olayla ilgili yaşadıklarımızdan sonra, en büyük tehdit bizden biri. Kalbim daha fazla çarparken ve gözlerim sulanırken bu düşünce öfkeyle içime işliyor. Derin ve yavaş nefesler alıyorum, birkaç kez göz kırpiyorum, sıcak yorgunluğunun yaygın bir belirtisinin sinirlilik olduğunun farkındayım. Ama bunu bilmek, kontrolsüz bir öfke girdabına yakalandığınızda hiçbir işe yaramıyor.

"Hey Benton? Dorothy içeri girebildi mi?" Elbette Marino, erkekleri tartar gibi yiyen bir kadın hakkında tatlı ve sıcak bir şekilde soracaktı.

Innamorato pazzo! Babamın dediği gibi.

Marino deli gibi aşık. Artık aradığım için bunu gün gibi görebiliyorum ve Benton ona kurşuni bir sesle Dorothy'nin iyi olduğunu söylerken dikkat kesiliyorum.

Saçma sapan gösterişli büyük boy tasarım çantalarından birinin kaybolması dışında. Yüksek sesle söylemiyorum.

Neredeyse tüm bavullarıyla birlikte sağ salım inen Benton, kendi kanından olanlara her zaman bok gibi davranan kibirli, kendini beğenmiş, uygunsuz kız kardeşim hakkında bizi bilgilendiriyor.

"Ama sonunda arabaya bindi, değil mi?" Marino sevgilisi hakkında emin olmak ister. "Çünkü son birkaç saattir ondan mesaj almadım. Cevap vermeyi bıraktı."

Sotto l'incantesimo! derdi babam. Marino büyüünün etkisi altında. O ve Dorothy, ben onun yanında bu lanet olası sahnede çalışırken bile iletişim halindeydiler ve o bunu hiç belli etmedi. Sonra böyle iğrenç bir şeyi yüksek sesle söylediğim için dehşete kapıldım. Belki de söylemedim. Belki de düşündüm ama söylemedim.

Marino sanki ben yapmışım gibi davranmıyor. Yakından bakıyorum ve birden Pillsbury Doughboys gibi beyazlar içinde iki kişi beliriyor. İkisi de alınmamış görünüyor. Ama anlayamıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonra açıyorum ve Marino yine tek başına ve ona göre normal davranıyor. Umarım *anasını siktiğimin* dememişimdir. İffetli biri olduğumdan değil. Ama nadiren böyle konuşurum. Düzgün düşünemiyorum.

Bir volkan gibi patlamak üzereyim. Elektrolitlerim tuvalette ve bu çok şaşırtıcı.

"O iyi olduğu sürece," diyor Marino Benton'a. "Ama havaalanı terör alarmı ve kim bilir başka nedenlerden dolayı tam bir kabus." Bu konuda soğukkanlı olmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Janet ve Desi ile birlikte." Benton'ın gözleri beni bırakmıyor.

"O zaman evlerine giderken arabada mı?" Marino araştırıyor ama Benton dikkatini vermiyor.

"Konuşmamız gerek Kay. Benimle gelmene ihtiyacım var" dediğinde kocamın demir gibi iradesinin altında bir hüznü seziyorum.

Kapüşonumu geri itiyorum, saçlarım kafa derime yapışıyor. Olay yeri çantamı elime alıyorum ve ona doğru ilerlerken inanılmaz derecede ağır görünüyor.

"Sorun ne Benton?" Marino bağılıyor. "Kalem boyunlularla takılmaktan sıkıldın mı? Tüm bu heyecanı kaçırmaya dayanamadın mı? Bir uğrayıp gerçek dedektiflerin ne yaptığını görmek mi istedin?"

Arkamda, ses duvarını aşacak kadar yüksek sesle konuşuyor ve ipuçlarını algılamıyor. Marino *FIB*'hakkında atıp tutmakla meşgul, çünkü onlara daha kötü bir şey demediği zamanlarda FBI diyor. Sonra konuşmanın ortasında sessizliğe gömülüyor.

Çünkü Benton'ın yüz ifadesi bir maske kadar sert. Benim dışımda her şeyden habersiz.

"Kahretsin." Marino bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini fark eder. "Hey? Neler oluyor?"

"İyi görünmüyorsun, Kay." Benton daha nazik ya da daha kasvetli olamazdı. "Oturmanı istiyorum."

Bana dokunmaya başladı ama ben uzaklaştım. Kollarımın manşetlerinde kan var. Arınmam gerek. Boğulmadan önce bu sentetik giysiden kurtulmalıyım. İnşaat halindeki bir ev gibi baştan aşağı sarılmış klostrofobik hissediyorum ve daha hızlı ve daha sık nefes alıyorum.

Çöküşün eşiğinde olduğumu göstermemek için kendime söz veriyorum. Tehlike işaretlerinin çok iyi farkındayım. Bunlardan biri de yeterince terlememek. Artık terlemiyorum.

"Oturup bir şeyler içmeye ne dersin?" Benton düşünceli olduğu için böyle diyor.

Kendimizi aynı odada bulduğumuz ilk andan hep öyleydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. Benton gerekmediği halde, çoğu insan öyle olmadığı halde düşünceli ve nazikti. Erkek yurttaşlarının yolundan gitmedi ve beni laboratuvar önlüğünün içindeki memeler ve kış olarak görmedi. Bana asla *hanımefendi* ya da *bayan* demezdi. Adımı hala söylediği gibi söylerdi. Sanki ciddiymiş gibi.

"Gatorade'imiz var mı? Burada öyle bir şey var mı? . . ." Soruyor çünkü benim için her şeyi yapar.

"Şimdiye kadar göremedim ama araştırmaya devam edeceğim." Marino Harley-Davidson soğutucu çantasının yanına çömelmiş, kalın parmaklarının küçük metal dili bulmasını hayal meyal izliyorum.

Olay yeri çantamın üstüne oturduğumda bir fermuar sesi duyuyorum. Tulumumu çıkarmaya başlıyorum ve her şey bir mücadeleye dönüşüyor.

Benton, "Briggs hakkında konuşmalıyız," diyor.

"Bu onun iptal etmesiyle mi ilgili?" Bunu sorduğumda kulağa acınacak kadar ezik geliyor, benim açımdan hüsnükuruntu gibi.

Kocamın, Özel Ajan Benton Wesley'in benim için gelmesinin nedeninin bu olmadığını biliyorum. Briggs'le olan olayım hakkında bilgi vermek için değil, beni alıp götürmek için geldi çünkü ABD hükümeti sadece benim verebileceğim şeyi istiyor. Ya da vazgeçmemi, ki bu daha olası bir hikaye. FBI ne talep ederse etsin, benim çıkarıma olmayacak. Hiçbir zaman öyle olmadı.

Yüzde yüz.

"Özür dilerim," diyor Benton, kirli otlarla lekelenmiş çıkarmak için uzandığımda. "Bunu başka birinden duymanı istemedim."

"Ruthie bana ulaşmaya çalıştı ve sesi üzgün geliyordu." Kan sıçradı. "Ben de bu yüzden aradığını düşünmüştüm." Ama öyle değildi ve gerçekten ne istediğini öğrenmek için daha fazla çaba göstermeliydim.

Benton, "O gitti," dedi. "Üzgünüm, Kay."

"Siktir!" Marino bir şişe suyun kapağını şiddetle açıyor ve yüzü kırmızının daha koyu bir tonuna bürünürken bana uzatıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?" Benton'a ters ters bakıyor. "O *gitti* mi? General Briggs öldü mü?"

Benton bana, "Gerçekten çok üzgünüm," diyor ve bir örtmeceye başvurması ne kadar ironik.

Gitti. Yani vefat etti. Artık bizimle değil. Artık burada değil.

Bu doğru olamaz. Demek istediği bu değil. Ama öyle ve dehşet daha sert dürtüyor. Solar pleksusuma bir dirsek atıyor ve inkârı içimden söküp atıyor.

Öldü.

Briggs akşam altıda yüzmeye gitti ve kırk beş dakika sonra havuzda yüzüstü bulundu ve ben bunu anlamaya çalıştım.

Öldü.

Durgun, kirli hava sanki bir perdenin arkasından bakıyormuşum gibi dumanlı görünüyor. Yıkanmak için yeterince sıcak olan sudan bir yudum daha alıyorum. Ellerime döküyorum. Yüzüme sıçratıyorum. Çıplak kollarıma damlatıyorum. Başım sefilce ağırırken parmak uçlarımı şakaklarıma batırıyorum, aşağı yukarı bakıyorum, birkaç kez göz kırpıyorum.

Marino makineli tüfek gibi sorular sorup FBI'nın Briggs'in başına gelenlerin *parktaki ölü kadınla bağlantılı olduğunu* düşünüp düşünmediğini öğrenmek isteyince ayağa kalkıyorum. Marino'nun bunu sorması akıllıca değil. Halının çekilmesini kolaylaştırdı ve bunu çok sık yapıyor.

"Kay? Oturmalısın." Benton'ın yüzü bulanık. "Lütfen sakın ol. Geri yürüyebileceğinden emin olmak istiyorum. Muhtemelen seni nakletmeliyiz. Tekerlekli sandalyeye ne dersiniz?"

"Yüce Tanrım, hayır. Bana sadece birkaç dakika ver." Biraz midem bulanıyor. "Otur ve su iç lütfen."

"Ben iyiyim." Ama dikkatli olmazsam daha kötüsüne doğru sallanıyorum.

Hasta olmak istemiyorum ve gözümü ondan, Marino'dan kaçıyorum. Gözlerini dikme. Sabitlenmek felaketin reçetesidir ve ben buraya bakıyorum. Oraya bakıyorum. Yukarı ve aşağı. Etrafta dolaşıyorum. Hiçbir şeyin dikkatimi bir ya da iki saniyeden fazla tutmasına izin vermem, gözlerimin hareket etmesini zar zor durdururum. Sabitlenmeyin çünkü o zaman olur.

İşte o zaman kaybediyorsunuz ve epoksi boyayla kapatılmış zeminden topladığım ya da herplastik kovayla sunduğum insanları sayamıyorum. Çoğunlukla polisler, sanki önemli bir şey değilmiş gibi paslanmaz çelik otopsi masasının etrafında toplanıyor ve ben her zaman bunun geldiğini görüyorum.

Neşterim göğsü keserken, Y kesisini yaparken, gövdeden aşağı inerken, göbeğin etrafından dolanırken, bıçağın hızlı ve ustaca hareketleriyle dokuyu geri yansıtırken o elli metrelik bakış.

Mide içeriğini, bağırsakları açığa çıkarmak, Marino'nun deyimiyle aromaterapi değil. Sadece *Romaterapi*'yi büyük *R* ile telaffuz ediyor, hatta yazıyor. Ebedi Şehir'de olduğu gibi. Romulus ve Remus'ta olduğu gibi.

İki

Dört

Altı

Sekiz

Unutma

için

Fix-ate!

Benim küçük morg mantram. Tekerlemeler hatırlamak için kolay bir yoldur. Devam et. Buraya bak. Oraya bak. Gözlerini dikme. Küçük mantramı zihnimde tekrarlıyorum çünkü bu sefer buna ihtiyacı olan benim. Ve gözlerimi hareket ettiriyorum. Ve dikkatim dağılıyor . . .

Çimlerin üzerinden.

Toprak yolun karşısında.

Sırt üstü yatan ölü kadına dönelim. Beyaz spor sütyeniyle.

Mavi şortu.

Ve gri çizgili çoraplar.

Başı, her bir eli, her bir ayağı çuval bezi içindeki kökünden sökülmüş bir ağaç gibi kahverengi kâğıda sarılmıştı.

Öldü.

Kanıt olarak paketlenmiş, itibarsızlaştırılmış ve kişiliksizleştirilmiş ve bu, bugün erken saatlerde tanıştığım cesur, gururlu, ruhlu kadın olamaz. Bir kere değil. Ama iki kez. Çekici, kıvrak zekalı, fit, özgüven ve hayatla dolup taşan.

Bana Lucy'yi hatırlatıyor. O nasıl bu hale gelebildi? Bir enkazın kaldırılıp parçalanmasına?

Seni öldürmeyen şey güçlendirir.

Ama bu onu öldürdü ve ne tuhaf bir şey söyledi, sanki bir parçası bunu biliyordu ve gülüp çalışıyordu. Bunu bir şekilde durdurmalıydım. İki kez yanımdaydı ve ben hiçbir şeyi durdurmadım.

Açıkta duran gri alüminyum çerçeveli siyah kübik çadırın etrafına bakıyorum. Sonra cesede dönüyorum ve Loeb Center'ın içindeki duvarlara yemek tarifleri yapıştırırkenki güçlü bronz omuzlarını ve parlak gülümsemesini hatırlıyorum. Su şişesini Fakülte Kulübü'nün önündeki kaldırıma düşürdüğünü hatırlıyorum.

Sen fıstık ezmeli turta kadınısın.

Sıcaktı, bronz teni terden bir parıltıyla kaplıydı. Güneş batmak üzereydi. Ufukta şeftali ve pembe lekeler vardı ve ben onun Quincy Caddesi'nden geçişini izledim.

Öldü.

Başımı kaldırıp ağaçlara bakıyorum. Ağır yeşil dalları, kokular bir pis koku orkestrasında müzik aletleri olsaydı gürültülü bir senfoniye dönüşecek boğucu havada hareketsiz duruyor. Minör anahtarlar, diyezler ve bemoller duyuyor olurum, perküsyonla şişen, kreşendo yapan bir kaos. Bas yaylılarla ağırlaşan. Boğucu bir coda'ya doğru ilerleyen.

Sonra ölümün tekrarından sonra ev kararırdı ve şişirilmiş iç içe geçmiş kalabalık artık yolumu zorlayamayacağım kadar turgid ve iğrenç olurdu. Bir çıkış arıyordum. Bulamıyorum. Çıkış yok.

Bunu ilk söyleyen Briggs olurdu. Onun için Baltimore'daki morga gidemem.

Bu sadece kötü adamlara gün ışığına gerek olmayan bir şeyi ortaya çıkarma fırsatı verecektir, Kay.

Derin gamzeleri ve kocaman gülümsemesiyle sanki karşımda duruyormuş gibi onu duyabiliyorum. Hayatta gerçekten tek bir kural vardır, diye öğüt verirdi. Doğru olanı yapmak. Ama her zaman yapmazdı ve ben gözlerimi ellerimin tersiyle siliyorum.

Bölüm 33

Sert, siyah, kutu gibi üzerinde sessizce dinleniyorum. Sırtımı dik tutuyorum, yavaş ve derin nefes alıyorum, kambur durmamaya çalışıyorum.

Yıllar önce Home Depot'tan indirimli olarak aldığım ağır hizmet tipi plastik sahne kasası, *Suç Kraliçesi'nin Travesti* ve *Kraliyet Zorlukları* için uygun bir taht. Bryce tam bir kelime oyunu ustasıdır. Onu duymadığımı sandığında bana bir sürü şey söyler.

Moleküllerimin toparlanmasını, baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Zonklayan başımı bir o yana bir bu yana çevirirken kafatasımın içinde bir yumurta sarısı gibi ağır ağır, yavaşça kayıyor sanki. Marino ve Benton'ı dinliyorum.

Suyumu yudumlarken kimin konuştuğuna dikkatle bakıyorum. Ping Pong maçı gibi ileri geri. Gregoryen ilahisi gibi nokta ve kontrpuan. Pugilistic Crank, Unflappable Stoic'e karşı.

Marino sorular sorarken ve Benton ortak dostumuz John Briggs'e ne olduğuyla ilgili önemli hiçbir şeye cevap vermeyerek konuyu saptırıp geçiştirirken ben ringin önünden izliyorum. Ama kocamın aramızdaki ölü kadın hakkında, FBI'ın radarında olmaması gereken yirmi üç yaşındaki Kanadalı hakkında, kesinlikle henüz değil, araştırma yapmaktan çekinmemesi beni şaşırtmıyor.

Benton'ın nehirde bir aşağı bir yukarı uçmaya başlayan helikoptere karşı duyarsızlığına da güvenmiyorum. Ya da belki birden fazladır. Ama bu saatte bir gezi turu olmayan şeyi fark etmemiş gibi davranıyor ve yerel bir TV haber ekibi olamayacak kadar büyük görünüyor. Federallerin ortaya çıkmaya başladığını ya da çıkmak üzere olduğunu hissediyorum ve Marino'nun olan bitenden şüphelendiğini sanmıyorum. Muhtemelen unutmak daha iyi olduğu içindir ve ben dinlenip su içerken ona gerçekte en mutsuz şekilde yüzleşmeden önce bir iki saniye daha veriyorum. Pek de dostane olmayan bir devralmayı gördüğümde anlarım.

". . . Benton, Marino'ya Londra'daki Portisonlar ve eski bakıcıları Elisa Vandersteel hakkında konuşuyor. "Çünkü aile onunla mutlu olsaydı, onu ellerinde tutmak için ellerinden geleni yaparlardı. Neden ayrıldı?"

"Belki vizesi."

"Eğer aile onu tutmak isterse ve o da kalmak isterse bunu aşmanın yolları var. Gerçi iki oğlan daha büyük. On üç ve on dört yaşındalar ve artık kendilerine bakacak birine ihtiyaç duymuyor olabilirler."

"Hangi iki çocuk? Bunu nereden biliyorsun? Lucy mi söyledi?" Ancak

Benton işine gelmediği sürece sorulara cevap vermek zorunda hissetmiyor. Sanki yetkili oymuş gibi dava hakkında sorular sorup yorumlar yapıyor ve Marino kıpırdanmaya ve telaşlanmaya başlıyor. Pelikan çantasını dikkatle paketledikten sonra, sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi çantayı yeniden açmak için aniden çimlerin üzerine diz çöküyor.

"Evet, soruların ne olduğunu biliyorum," diye karşılık veriyor, tokaları çözüyor ve savunmaya geçip sesini yükseltiyor. "Lucy ile konuşmuş olmalısın ve nedenini bilmiyorum çünkü son baktığımda bu senin lanet davan değildi."

"Belki de tiyatrodaki insanlardan bir şeyler öğrenmiştir?" Benton elli adım kadar ötedeki cesede doğru bakarken bu soruya da cevap vermiyor. "Örneğin, onu Cambridge'e ne ya da kim getirdi?"

Marino olay yeri çantasının büyük kapağını açıyor.

"Asıl soru, Elisa Vandersteel'in kasıtlı bir hedef mi yoksa yanlış zamanda yanlış yerde rastgele mi olduğudur."

"Kimin sorusu?" Marino topladığı kanıtları tekrar kontrol etmeye başlıyor ve ben onun paranoyasının ve öfkesinin giderek arttığını görüyorum. "Buraya Briggs hakkında konuşmaya geldiğini sanıyordum." Gerçekler kafasına dank ederken kızarmış yüzü ihtiyatla Benton'a bakıyor.

Vandersteel davasındaki yargı yetkisine bir şey oldu. Bu Benton'ın neden burada olduğunu açıklar. Soruşturmayı FBI devraldıysa, çadırın içindeki olay yerinde dolaşması, adım attığı yere dikkat etmesi, ağaçları, çimenleri, yolu, hasarlı lambayı ve patlayan camı taraması mantıklı olacaktır. Bana bakmadığı zamanlarda başka her şeye bakıyor ve bu her zamanki merakının ötesinde.

Ne zaman değerlendirme yaptığını anlayabiliyorum. Ne zaman profilci moduna girdiğini biliyorum. Ayrıca FBI'nın Vandersteel davasına yardımcı olması için davet edilmemesi gerektiğini de biliyorum - bu erken aşamada değil. Ama Benton'ın tavırları, yoğun enerjisi ve sessiz ciddiyeti bana davete ihtiyacı olmadığını söylüyor.

Bu da bir oldu bittiye işaret ediyor ve bu düşünceyi rahatsız edici ve tedirgin edici buluyorum. Onun bir cinayet olup olmadığını bilmiyoruz ve FBI ne zamandan beri elektrik çarpması ya da yıldırım düşmesiyle ilgileniyor?

Barclay'in Benton'a parkta eşlik ederken her türlü şeyi ifşa ettiğinden şüphem yok. Ama o noktaya kadar zararın çoğu verilmişti. Bir karar verilmişti, yoksa kocam en başından beri buraya gelmezdi ve Benton davetsiz bir şekilde içeri girip bir davaya el atamazdı. Bir süreç var ve Marino, Benton'ın ona artık bir araştırmacı meslektaşısı gibi davranmadığını ne zaman anlayacak merak ediyorum.

Tabut büyüklüğündeki sahne çantasını paketleyişini izliyorum, tıpkı devasa mücadele kutuları ya da alet sandıklarıyla yaptığı gibi takıntılı bir şekilde onunla .

". . . Benim oyum kalp krizinden yana." Pencere vuran bir güve gibi, Benton'dan Briggs hakkında, herhangi bir şey hakkında daha fazla bilgi almaya kararlı.

Ama asıl tanık olduğum şey Marino'nun başrolünün agonal aşamaları -Ya da Vandersteel soruşturmasında herhangi bir rolü. Maryland'de olanlara da karışmayacak. Ama teknik olarak hiç olmadı.

". . . Bu yüzden Ruthie'nin onun iyi hissetmediğine dair bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum," diyor Marino, Benton onu görmezden gelirken.

Marino'ya davasına Federaller tarafından el konulduğu açıkça söylenmedi ve işbirlikçi olmadıkları için bu kovulmakla aynı şey. Böyle bir şey Benton'dan gelmez. Yerel bir müfettiş bir davadan alındığında ya da daha doğru bir ifadeyle, bir dava yerel bir müfettişten alındığında bu şekilde yapılmaz. Bunu söyleyen Benton olmayacak ve çirkin gerçeğin pis koku ve sıcaklık gibi sarması için söylemesine de gerek yok.

"Belki de kendini iyi hissetmiyordu, göğüs ağrıları vardı. Ya da belki sekiz dokuz ay önce taktırdığı kalp piliyle ilgilidir?" Marino boşboğazlık etmeye başladı ve Benton cevap vermiyor. "Ama bana bir bok söylemeyeceğini . Başka bir deyişle tipik bir FBI sikkafalısı gibi davranıyorsun."

Benton aslında öyle değil ve Marino rahatsızlığı ve yorgunluğu, her zamanki güç mücadeleleri ve güvensizlikleri yüzünden dikkati bu kadar dağınık olmasaydı, neyin göze battığını fark edebilirdi. Briggs üst düzey güvenlik iznine sahipti ve düzenli olarak askeri liderlere, dışişleri bakanına ve Savunma ve Adalet Bakanlıkları da dahil olmak üzere çeşitli müdürlüklere danışmanlık yapıyordu.

Beyaz Saray'daki sosyal etkinliklere katılırdı ve başkana brifing vermeye alışkındı. Belli nedenlerden ötürü, ölümüyle ilgili yerel soruşturmaya doğrudan müdahil olmayacak olan ABD istihbarat topluluğu için çok ilgi çekicidir. CIA bundan daha sinsidir.

Genellikle FBI'ı bir irtibat ya da paravan olarak kullanır çünkü küresel casusluk yerel adli tabipler, polisler ve benzerleriyle doğrudan muhatap olmamaları gerekir. Bu, gerçek dünyada CIA'in FBI'ın kristal küresini ovuşturarak görünmez cadı olduğunu, ajanlarını ve uzmanlarını bir uçan maymun filosu gibi yönlendirdiğini ve görevlendirdiğini söylemenin sterilize edilmiş bir yoludur.

Sonra aniden ve hiçbir uyarı olmadan olay yerlerinize, tanıklarınıza, ofislerinize, evrak kayıtlarınıza, veri tabanlarınıza, laboratuvarlarınıza, morglarınıza, evlerinize ve ailelerinize saldırırlar. Verilebilecek zarara aldırış edilmez ve Marino gibi polisler başlarına ne geldiğini ya da nedenini asla bilemezler. Büyük bir davanın Federaller tarafından ele geçirilmesi her soruşturmacının kabusudur -özellikle de söz konusu ajanlar CIA gibi gizli bir örgütün emrinde çalışıyorlarsa.

Ben akıl hocam, havuzda ölü bulunan arkadaşım hakkında en ufak bir şey bilmezken, Marino'nun Benton'ın etrafına bakmasını, değerlendirmesini, düşünmesini, burada olmaya hakkı varmış gibi davranmasını izlemesini izliyorum. Ne havuzu? Delaware'deki Dover Hava Kuvvetleri Üssü'nde miydi? Charles C. Carson Morg İşleri Merkezi'ni yönetirken orada düzenli olarak yüzdüğünü biliyorum.

Yoksa Briggs seyahatte miydi? Eğer varsa otelin havuzunu kullanırdı. Ama içimde bildiğime dair bir his var ve bu trajik derecede ironik olurdu. Eski Georgetown Yolu'ndaki büyüleyici Bethesda mahallesindeki şirin taş evi gözümün önüne getirdiğimde, bu bir Eski Ahit yargısı gibi görünüyor. Briggs bu mülkü yıllar önce satın almış. Onu buraya çeken şeylerden biri de bir zamanlar birlikte çalıştığımız Walter Reed Ulusal Askeri Tıp Merkezi'ne olan yakınlığıydı.

"İşte." Marino üzerime doğru geliyor ve Benton'la konuşmayı kestiklerini fark ediyorum.

Marino, nemli kirli hava kadar sıcak bir spor içeceği bulmuş. Şişe kim bilir ne zamandır bir sırt çantasının içinde saklanıyordu ama umurumda değil. tüyleri ve kiri siliyorum, kapağı çeviriyorum, bir patlamayla mühür açılıyor. Meyvemsi tadı tuzlu ve tiksindirici ve bunu anında bir sigara ya da bir kadeh viski gibi hissediyorum.

"Böyle bir şeyin bir süre sonra bozulup bozulmayacağını bilmiyorum." Marino yudumlarken beni izliyor, giysisi terden birkaç ton koyulaşmış. "Soğuk olmadığı için üzgünüm."

Evin arkasındaki güvertede Briggs'in sürekli tamir ettiği Sonsuz Havuz bulunuyor.

Onu zihnimde bir fotoğraf kadar canlı bir şekilde görebiliyorum ve bu bana dayanılmaz bir acı veriyor. Onu değiştiremeyecek kadar tutumlu ve inatçıydı, tükürük ve lastik bantlarla bir arada tutuyordu, diye espri yapmayı severdi. Onun için koşu bandı ya da sabit bisikletten farksız işlevsel bir egzersiz makinesiydi ve Ruthie ile Maryland'deki evlerindeyken yerinde yüzmek günlük rutininin bir parçasıydı.

Onlarla kaldığım zamanlarda buna şahit oluyordum ve belirlenen saat akşam altı, onun deyimiyle iş ve Johnnie Walker arasındaki cadı saatiydi. Seksen Fahrenheit dereceye kadar ısıtılmış suya girer ve akıntıyı açarak ruh haline ve kondisyonuna uygun direnci seçerdi. Sonra otuz dakika boyunca olduğu yerde yüzerdi. Ne eksik ne fazla. Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Onun jerry-rigged mühendisliği hakkındaki tüm şikayetlerimden sonra? Böyle mi bitecekti?

Bunu Benton'a sordum. Bunu olarak bilmem gerek. Briggs neredeydi? Maryland'deki evde miydi? Kesin olarak bilmek istiyorum ve Benton'ın Marino'nun önünde konuşmak istememesi ya da hiç istememesi umurumda değil. Kimin davası olduğu umurumda değil. Birkaç şeyi bilmem gerekiyor. Şimdi bilmem gerek.

Benton bana "Evet, Bethesda'da," diye cevap verirken, onu fazla zorlamamak için bir bakışıyla bunu burada konuşamayacağımızı belirtiyor.

"Ruthie neredeydi?" Biraz daha zorladım. "Evde miydi?" Bana bu kadarını söyleyebilir.

"Yemek yapıyordu."

Mutfak lavabosu, kızılağaç güverteye ve arkadaki çitle çevrili bahçeye bakmaktadır. Ama havuzu görmek mümkün değil çünkü kuş yemliği ve alet edevatın yanında bir kenarda duruyor. Briggs'e birden fazla kez bunun güvenli olmadığını söyledim. Eğer kalp krizi geçirirse, bir şey olursa, büyük olasılıkla kimse onu zamanında göremezdi.

Defibrilatör alması ve güvenlik kamerası taktırması için onu sıkıştırdım. Kalp pili takıldığında, Ruthie'nin egzersizlerini evin farklı yerlerinden izleyebilmesi için ona bir CCTV başlangıç kiti verdim.

ama hayır, bana haber verdi. Zaten olduğumdan daha fazla gözetlenmeye ihtiyacım yok.

Yaklaşık altı saat önce havlusu, deniz gözlüğü, yalınayak ve mayosuyla arka kapıdan çıktığı söylendi. Konuta sayısız kez gittim. Sonsuz Havuz'u yaklaşık bir ev büyüklüğünde görebiliyorum.

ev spa'sı. Briggs'in bunu on beş yıl kadar önce, eski futbol sakatlıkları nüksetmeye başladığında güverteye kurduğunu ve kendisinden *eklemler* şefi olarak bahsetmeye başladığını hatırlıyorum.

Yüzmek için koşmayı bıraktı ve Maryland'deki evlerinde Sonsuz Havuz'un yapay akıntısına karşı savaş açtı. Dayanıklılık istediğinde daha uzun değil daha sert yüzerdi. Direnci artırmak için su eldiveni ya da tüplü palet takardı ve ben de bunlardan birini takıp takmadığını sordum. Benton bilmiyor gibi görünüyor ve Marino'nun büyük Pelikan çantasının bir kulpunu kaldırıp çadırın girişine yaklaştırmasını izlerken sesler ve bir sedyenin takırtısını duyuyorum.

Sonra Marino'nun cep telefonu boğucu sessizliği bozuyor, zil sesi İkinci Dünya Savaşı hava saldırısı sirenine benziyor, daha önce duyduğum ama pek sık duymadığım acil bir uyarı. Cambridge Polis Departmanı'nın besin zincirinde üst sıralarda yer alan birine cevap verirken olay yeri çantasından ve bizden uzaklaşıyor.

"Evet, hâlâ buradayım ve üzereyim. Ne? Şaka yapıyorsun." Sesi kızgın ama ölçülü. "Evet, seni duyuyorum. Şaşırdığımdan değil." Benton'a ters ters bakıyor. "Bu ne zaman oldu?"

Çadırın kapağı tekrar açılıyor ve Harold içeri giriyor, yorgun ama sakin, bana sempatik bir şekilde gülümsüyor. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor ve Briggs'le ilgili haberleri duymuş olsaydı bunu yüzünde görebilirdim. CFC, General John Anderson Briggs sayesinde var. Buranın şekillenmesine yardımcı oldu ve yıllar boyunca bizimle önemli ölçüde zaman geçirdi. Harold, Rusty ve ekibimin geri kalanı yıkılacak. Ama benim her zaman olacağım kadar değil.

". . . Anlaşıldı. Son on beş dakikadır burada dikilip onunla konuştuğuma göre bana kendisinin söylemesi çok hoş." Marino, Benton'a kızgın yan bakışlar atarak telefonu işaret ediyor.

"hâlâ cehennem kadar sıcak." Harold ciddiyetle başını sallıyor ve bana sanki bir cenaze levazımatçısı için müstakbel bir projeymişim gibi bakıyor.

Onu farklı yapıştırıcılar, makyaj tonları ve macuna ihtiyacım olup olmayacağı konusunda düşünürken hayal edebiliyorum.

"Söylememin sakıncası yoksa, Doktor Scarpetta ... ?"

", Harold. Şu anda hastalarımın daha kötü göründüğümü duymama gerek yok."

"Lanet olası orospu çocuğu." Marino görüşmesini sonlandırdı.

"Serin bir yerde mola vermeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, Şef." Harold boş spor içeceği şişemi elimden aldı, çöpe atmadan önce kaşlarını çatarak inceledi. "Bunun son kullanma tarihinin geçtiğini fark ettin mi?"

"O zaman ikimiz de Harold. Teşekkürler ve nerede olacağımı biliyorsun." Nemli, kirli önlüklerime ve iğrenç ayakkabılarıma bakıyorum. "Çiftlikte görüşürüz."

"Şey, bir yere yürüyüp yürümediğini bilmiyorum. Bana hala çok seksi görünüyorsun. Ah canım." Bir çift eldiven giyerken. "O kadar *sıcak* demek istemedim. Her neyse, kendini bu kadar zorlaman gerektiğinden emin değilim." Endişeli yüzü beni çok dikkatli bir şekilde değerlendiriyor.

"bile geçirme." Ona bir parmak salladım.

"Elimizde bir sedye var ve yepyeni kadar temiz.

."

"Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Her kelimeyi bir silah sesi gibi vurguluyorum.

"Tamam. Ama bayılacak gibi olursan biz arkadan geleceğiz. Biraz uzun bir yürüyüş ve çok fazla insan var gibi görünüyor. Şu ya da bu türden kolluk kuvvetleri," diye ekleyerek parkta daha önce burada olmayan polisler ya da ajanlar olduğuna işaret ediyor.

"Peki ya medya?" diye sordum.

"Oh, hayır. İçeri giremezler. Park tamamen mühürlendi. Girişleri kapatmışlar ve hatta Bennett ve Eliot Caddeleri ile Üniversite Yolu'nu da kapatmışlar. Her yerde kruvazörler var, çoğunun acil durum ışıkları kapalı ve etrafta gizlenen çok sayıda plakasız araç var.

Ve bir helikopter sesi duyuyorum. Aslında birden fazla olabilir." Sonra aynı ciddi ve yatıştırıcı tonda bana bilgi vermeye devam ediyor.

Askerlerimin harekete geçtiğini söylüyor ve bu şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Benton'ın burada olmasının tesadüf olmadığını anladı. Harold bir darbenin yaklaşmakta olduğunun işaretlerini fark etti ve yeni gün henüz doğmamışken bir savunma cephesi kurmayı kendine görev edindi.

Radyologum Anne hemen işe gelmeyi kabul etti. Luke Zenner da öyle ve Bryce zaten orada. Rusty mobil komuta merkezini CFC'ye götürdü ve Elisa Vandersteel'in cesedini taşımak için bir minibüsle geri döndü. Harold bana saatler ve muhtemelen çok daha fazlasını kazandırdı. Bu, onun yerini dolduramamamın pek çok nedeninden biri ve ona teşekkürlerimi iletiyorum.

"Alabileceğim her yardımı kullanabilirim," diye ekliyorum. "Sanırım uzun gece biraz daha uzamış olabilir."

"Korkarım haklısınız, Şef." Gülümsemesi içten ve dindar arasında bir yerde.

Benton az önce konuştuklarımızı duymamış davranarak çantamın askısını omzuna atıyor. Göz kamaştırıcı aydınlıktan zifiri karanlığa geçerek siyah kumaş kapaktan içeri dalarken beni takip ediyor. Bir an için göremedim. Ama dışarıdaki sıcak hava hoş bir rahatlama sağlıyor ve ciğerlerimi boğucu olmayan ve kokmayan bir havayla dolduruyorum.

"Nasıl hissediyorsun? Yola çıkmak için iyi misin? Bana doğruyu söyle," diyor Benton ve belki de benim kafam karışık ama bir titreşim hissediyorum.

"Koşmadığım ." Kesin *bir güm güm* sesi .

"Yavaş ve sakın lütfen," dikkatim nehre doğru çekilirken bana bakıyor.

Whomp-whomp-whomp sesi yankılanıyor, organlarımda çınlıyor. Mekanik türbülans binalardan ve köprülerden yansıyor büyük ve korkutucu sesin yerini tam olarak belirlemeyi zorlaştırırken etrafımızı tarıyorum.

Duyduğumuz helikopterin aynısı ya da benzeri bir helikopter olduğundan oldukça eminim ve kuzeydoğudaki uzak karanlıkta parlak beyaz bir ışık fark ediyorum, bize doğru ilerleyen bir projektör. MIT ve Harvard kampüsleri boyunca ilerleyen parıltılı parmağı izlemek için yürümeyi bırakıyoruz.

Karışık suyun , sık ağaç tepelerinin arasından ve nehrin bu tarafındaki spor yolunun üzerinden geçerek boyar.

Bölüm 34

Bell 429 alçaktan ve yavaşça gürlüyor, dönüyor ve çalkalanıyor, belki dört yüz fit yükseklikte ve altmış knot hızda yanıyor parlıyor. Rotor yıkaması ağaçların kanopilerini çalkalıyor, onları şiddetle sallıyor ve iyi ki kanıtları topladık. Bu şey çadır kurulmadan önce kükreyerek gelseydi hiç mutlu olmazdım.

"Umarım burada gezinmeye karar vermez," diye sesimi Benton'a yükseltiyorum, sanki bu sağır edici gösteriyle bir ilgisi varmış gibi, belki de vardır.

Çift motorlu kuş şiddetli bir rüzgârda kükreyerek geçiyor ve kızaklardaki silah platformlarını, göbekteki elli milyon kandil gücündeki NightSun'ı, kurtarma vincini, İleri Görüşlü Kızılötesi (FLIR) kamerayı tanıyorum.

Çift motorlu savaş gemisinin silueti etobur bir canavar kurbağa yavrusunu akla getiriyor ve kapıların sökülmediğini ya da açılmadığını fark ediyorum. Bu bir taktik operasyon ya da arama-kurtarma görevi olsaydı normalde kapılar açılırdı ve bu da amacın gözetleme olduğuna işaret ediyor. Ama bana kalırsa, gördüklerimin çoğu göstermelik.

"Seninkilerden biri mi?" Benton'a soruyorum, boynumuz bükük, yukarı bakıyoruz. "Çünkü Boston, eyalet polisi ya da Med Flight değil. Ordu, Deniz Kuvvetleri, Donanma ya da Sahil Güvenlik değil. Ve birkaç saat önce uçuş kıyafetini giymiş olsa bile kesinlikle Lucy değil. Bu kesinlikle onun helikopteri değil," diye ekliyorum.

İşaretlenmemiş karartılmış kuş nehrin aşağısına doğru keskin bir şekilde yanaşırken, karargâhımın yakınındaki Harvard Köprüsü'nde bir seksen yaparken, projektör neon parlaklığında beyaz bir tebeşir çubuğu gibi uzun ve doğrusaldır.

Çadırın dışında durup yukarı bakarken Benton, "Bu benim fikrim değildi," diyor. "Peki hangi fikirden bahsediyoruz? Nehirde bir aşağı bir yukarı Ne amaçla?"

"Carrie Grethen'in ilgiden beslendiğini söylemek yeterli ama diğer bazı insanlar da öyle."

Bazı diğer insanlardan kastı kendi ajanları, diğer ajanlar ve helikopterin tekrar çılgılık atarak geçişini izliyoruz.

"Ben buna karşıydım, sadece aşırıya kaçarsa bundan zevk alacağını söylüyordum. Sadece daha da yükseltecek, ama oyumu kaybettim" dedi ve konuda söyleyecekleri bu kadar.

Gerisini muhtemelen yüksek bir doğruluk derecesiyle tahmin edebilirim. FBI Cambridge'in bu bölgesini arıyor ve bahse girerim Maryland'de ve muhtemelen başka yerlerde de helikopterleri vardır. Eğer bu Carrie Grethen'in menfaati içinse gerçekten aptalca ve Benton bu konuda haklı. Aslında şu anda komik olan bir şey olsa bile onu bu şekilde korkutma fikri gülünç olurdu.

Büro'nun büyük makineleri onu etkilemiyor ve daha çok, vergi mükelleflerinin Federal ajanların günü kurtarmak için geldiğini bilmelerini sağlamak için görünüş uğruna kullanılıyorlar. Benton'ın Carrie'nin karışımındaki tek ego olmadığını söylerken kastettiği de buydu. Gösterişli olmak gibisi yoktur. Sahte ama dramatik bir izlenim vermek gibisi yoktur ve Marino gibi polislerin FBI için kullanılan bir başka lakap olan Ünlü Ama Beceriksiz hakkında söylenmelerinin nedeni de budur. Bu yüzden FIB'ler.

Marino bu yüzden onlara kızıyor ve güvenmiyor. Elisa Vandersteel'in cesedinin şu anda sedyeye konulduğunu düşündüğümde içimi bir öfke . Pahalı ekipmanları ve kurnaz ajanlarıyla FBI onun iyiliği için seferber olmadı. O bir amaç için araçtan başka bir şey değil ve kendime her zaman yaptığım şeyi soruyorum. Federaller gerçekten neyin peşinde?

Cevap tahmin edilebilir olmasa da neredeyse her zaman sıradan olacaktır. Gücün yanına siyaseti ekleyin ve bolca reklam yapın. Sonra Benton'ın daha önce bahsettiği Boston-Washington bölgesi için yükseltilmiş terör alarmını karıştırın ve muhtemelen benim uğraştığım şey budur. Özetle, Marino bu yüzden marjinalleştirildi ve eğer zeki olmazsam ben de marjinalleşmek üzereyim.

"Bunun bir yarış olmadığını unutmayın," diyor Benton ve John F. Kennedy Caddesi'ndeki girişin yakınına park ettiği yere geri dönerken çok yavaş bir tempo belirliyor. "Eğer zor nefes almaya başlarsanız ya da kendinizi dengesiz hissederseniz, durup mola vereceğiz."

Köprünün üzerinde, Cambridge ile Boston'ın Back Bay'i arasındaki trafik çok daha hafif. Charles Nehri kıyı boyunca uzanan lambaların düzensiz parıltısı içinde erimiş cam gibi ağır ağır akarken, bu saatte çok fazla araba ya da motosiklet yok, çoğunlukla kamyonlar var. Helikopter en azından şimdilik yok ve adımlarımız sessiz.

"Gerçekten oluyor?" diye sordum. "Ne düşündüğümü biliyorum ama bir de senden dinlemek isterim."

"Uh-oh. Zaten *tarafklar* hakkında konuşuyoruz."

"Çünkü sen benimkinde olamazsın, ben de seninkinde olmayacağım. Marino'nun aksi yöndeki iddialarına rağmen, FBI ile evli değilim."

"Birçok nedenden dolayı seni kontrol etmek istedim ve Briggs'i sana kendim anlatmam önemliydi. Ama burada olmamın tek nedeni bu değil."

"Belli ki öyle değil. Etrafta dolaşıyor ve sizi ilgilendirmemesi gereken bir dava hakkında sorular soruyorsunuz. Öylece ortaya çıkıp kendinizi yerel bir soruşturmanın içine sokamazsınız ve bu bana başka şeyler olduğunu söylüyor. Açıkça görülüyor ki bunlar göz açıp kapayıncaya kadar şaşırtıcı derecede hızlı geliştii."

"Evet, çünkü bir anda çok şey oldu" dedi ve bana buraya gelmeden önce Cambridge Polis Departmanı'nın komiseri Gerry Everman ile telefonda konuştuğunu söyledi.

Benton bu konuşmayı kimin başlattığını söylemiyor ama ben tahmin edebiliyorum. FBI başlattı ve bir soruşturmayı devraldıklarında böyle oluyor. Şu anda kıdemli profil uzmanlarıyla birlikte parkın içinden geçip açıklığın ötesindeki sık gölgeli ağaçlara doğru yürürken de aynen böyle hissediyorum.

Ayakkabı ya da lastik izleri için zayıf bir ortam olan gevşek kumlu yüzeyiyle sert dolgulu patikada ayakkabılarımızı dinliyorum. Uzaktan gelen trafik sesi, sert esen bir rüzgâr gibi. Geçilmez karanlıkta konuşma parçaları yakalıyorum ve tam olarak seçemediğim insanların kısık seslerle konuştuklarını belli belirsiz fark ediyorum.

, kargo pantolonlu ve polo tişörtlü saha kıyafetli silüetleri yakalarken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Polisler, muhtemelen Federaller ve Harold'ın buranın biraz kalabalıklaştığını ima ettiğini düşünüyorum.

"Elektrik mi? Sanki buna karar veriyormuşsunuz gibi bir izlenim edindim." Benton neredeyse duyamayacak kadar sessiz ve ben ona çok yakın yürüyorum. "Görünüşe göre bir lambanın yanından geçerken elektrik çarpmış."

"Ve sonra mantık bizi yanıltmaya başlıyor çünkü gördüklerim çelişkili değilse bile kafa karıştırıcı." Elini tutuyorum ve kimin gördüğünü umursamıyorum. "Sorun lamba mıydı? Yoksa lamba onu öldüren elektrik akımıyla mı patladı? Ve bu akım nereden geldi? Eğer lambadan geldiyse, bu onun yaralarını nasıl açıklıyor? Kızda doğrusal bir

mantıklı olmayan yanıklar. Ortada cevaptan çok soru varken FBI'ın bu kadar erken ilgilenmesini de anlamıyorum."

"Anladığım kadarıyla neredeyse açık kablolarla karşılaşmış gibi."

"Evet, eminim oldukça fazla şey toplamışsınızdır," diye cevap veriyorum. "Ama görebildiğimiz herhangi bir kablo yok ve boynuna ve omuzlarına temas edecek olsalardı yerden biraz uzakta olmaları gerekirdi. Sanki ata binmiş ve artık mevcut olmayan ya da görülemeyen bir şeyin altından geçmiş gibi."

Benton, "Ya da üzerinden bir şey geçti," diyor.

"Açıkçası, henüz kesin olarak bilmediğim halde cinayet olduğunu varsayıyorsunuz."

"Ama neden hedef alındığı tam bir muamma," diyor. "Elisa Vandersteel'in bizimle ve Briggs'le anlayabildiğim kadarıyla hiçbir bağlantısı yok. Carrie Grethen'in neden ilgisini çekebileceğini de anlamıyorum. Kurbanlar beni şaşırtıyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

"İş arkadaşlarınızı rahatsız ediyor mu? Ve evet, yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bu oldukça yetersiz bir ifade."

"Elisa Vandersteel yumuşak bir hedefti. Rastgele, yanlış zamanda yanlış yerde. Briggs sert bir hedefti. Teori bu."

"Bu senin teorin mi?"

"Bir teorim olduğundan emin değilim ama Carrie Grethen'in bir sebepten ötürü öldürdüğünü biliyorum" diyor Benton. "Rastgele katliam yapmaktan ziyade, kendi ahlaki kuralları ve dürüstlüğü olarak algıladığı şeylerle gurur duyuyor. Başka bir deyişle, hak etmeyen insanları yok etmek onun tarzı değil. O halde neden hayali aktris olmak olan yirmi üç yaşındaki Kanadalı bir bakıcıyı hedef alsın?"

"Sanki onun hakkında daha fazla şey öğrenmişsiniz gibi geliyor."

"Görünüşe göre Cambridge'de olmasının nedeni repertuar tiyatrosunda staj yapıyor, oyunculuk yapma şansı elde etme umuduyla sahne yönetimine yardımcı oluyordu. Yaklaşık iki ay önce, Ağustos başında orada işe başlamıştı. Zeki, çalışkan, komik ama çok içine kapanık biriydi. Lucy'nin konuştuğu birkaç tiyatro çalışanına göre böyle."

Elisa Vandersteel'e bir FedEx zarfı uzatan genç adamı düşünüyorum ve henüz izini bulan olup olmadığını soruyorum.

"Araştırılacak çok şey var ama Fakülte Kulübü'nde etkinlik planlama ofisinde çalışan biriyle görüşüyormuş. Görünüşe göre adam bir vokalistmiş ve *Garson* kız seçmelerine katıldığında tanışmışlar ama rolü alamamışlar."

"Adını biliyorlar mı?" "

"Lucy'nin neden onu sorduğu hakkında bir fikirleri var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Sanki onu arıyormuş gibi sahne arkasında dolaştı ve sohbet etmeye başladı. Elisa Vandersteel'in kaldırımında gördüğümüz o adamla birlikte yaşadığı izlenimine kesinlikle kapıldım."

"Ama nerede olduğunu bilmiyoruz." Cebinde bulduğum anahtarlığı düşünüyorum. "Henüz değil ama bisikletle dolaşabileceği kadar yakın. görünüyor."

"Bütün bunları Marino'ya anlattın mı?" Bunu sorarken, Elisa Vandersteel'in telefonunun velayetinin onda olduğunu ve Benton'ın da onu benimle aynı şekilde telefonda konuşurken gördüğünü hatırlıyorum.

Ama bu açmıyor.

"Hayır, ona söylemedim," diyor ve aklıma bir nedenden dolayı telefonundan bahsetmediği geliyor.

Benton da tıpkı benim gibi Fakülte Kulübü'nün önündeki kaldırımında konuşurken onu görmüş. Henüz sormadı. Ben bahsetmezsem, muhtemelen o da sormaz. Belki bir başkası sorar ama Benton gibi davranır. Elisa Vandersteel'in telefonu olduğunu nereden bilsin? Ölmeden kısa bir süre önce onunla karşılaştığını yurttaşlarına söylemediğinden de eminim.

Zaten Benton da kendi ince yöntemiyle bana müdahale etmeyeceğini belli ediyor.

"Bana söylediklerini Marino'ya da söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordum. ", davadan kovulduğu kendisine ne zaman bildirilecek?"

"Kimse kovulmadı, Kay," diyor Benton yavaşça, adımlarıyla ritim .

"Teknik olarak, belki de değil."

"Sanırım birbirimizi anlıyoruz."

"Evet, senden istediğim en önemli şeyi hatırlaman." "Söylenmesine gerek yok."

"Ama yine de söyleyeceğim. Ona verebileceğimizin en iyisini hak ediyor." Yani Elisa Vandersteel hak ediyor.

"Ve bunu almasını sağlayacağından hiç şüphem yok, Kay. Ne gerekiyorsa yapacağına ."

Bana şahsen yoluma çıkmayacağını bildiriyor. Ama Bşro başka bir hikaye. Sonra lşm nedeni hakkında fikrimi soruyor ve işte o zaman dansımızdaki tempoyu ve ince hareketleri artırıyoruz.

İlgili taraflar bana mşdahale etse bile bilgi aktarmak zorundayım. FBI'daki kocamdan uygun detayları saklamayacağım. Ona çoğu kişiye verdiğimden çok daha fazlasını veririm. Ama ona her şeyi anlatmam.

Bölüm 35

Makul bir kesinlikle söyleyebileceklerimi açıklıyor, bilmeye hakkı olan diğer yetkililere yapacağımı Benton'a aktarıyorum. Ama bu konuda daha nazik davranıyorum ve ağaçların arasından yürürken el ele tutuşuyoruz, çatılar solumuza bakıyor, karanlık nehir sağımızda parlıyor.

"Bir elektrik yükü taktığı kolyeden geçerek onu manyetize etti" diyorum. "fırladı ve kafa derisi yırtıldı. Bazı eşyaları etrafa saçılmış ve saçındaki cama bakılırsa," diye bitiriyorum, "bunun lambanın patlamasıyla aynı anda olduğunu düşünüyorum. Ancak henüz ofiste muayene edilmediği için size bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Yıldırımından bahsediyor gibisiniz."

"Benzer, evet. Ama tam olarak değil, bu da şaşırtıcı. Yıldırım, kolyenin neden olduğu yanığı açıklayabilir ama ondaki tuhaf ipliksi çizgisel yanıkları açıklayamaz. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Benton, "Bu da beni, kimsenin bilmesini istemediğimiz soruya getiriyor," diyor. "Bir tür DEW, yani yönlendirilmiş enerji silahıyla karşı karşıya olmamız mümkün mü?"

"Neyin karşıtı olarak? Sıcak çarpması mı? Kalp krizi mi?" Harap ayakkabılarımın deri tabanlıklarının ben yürürken sessiz ve yumuşak sesler çıkardığının farkındayım.

"Sabotajın aksine," diyor Benton. "Lambaya ya da Sonsuz Havuz'a bubi tuzağı kurarak felaket bir şekilde arızalanmalarını sağlamak gibi."

Arkamıza dönüp bakıyor, sanki patlamış camlarıyla paramparça olmuş lambayı görebilecekmiş gibi. Ama bunların hepsi çadırın altında. Karanlık parkın uzak ucundaki kara deliğe bakar gibiyim, ışık lekeleri var ve neredeyse görünmez bir şekilde hareket eden insanları algılıyorum. Bizden uzak duruyorlar, kadifemsi karanlığın içinde izliyorlar, taktik ışıkları araştırıyor ve parlıyor.

"Büro böyle mi düşünüyor?" Ben soruyorum. "Birinin iki farklı yerde, iki farklı insanı, silah haline getirilmiş bir şeyle hedef alması.

Elektrik mi?"

"Parçacık ışını, lazer, mermi yerine enerji kullanan bir raylı top . Teknoloji orada. Korkunç bir Şey olması meselesiydi."

"Peki bu iki vakadaki dağıtım sistemi?"

"Uzun menzilli lazer silahı gibi bir Şey. İnsanlı bir uçak. Ya da çok daha sorunlu bir İHA, bir suikast veya kitle imha silahına dönüŐtürülmüŐ insansız bir hava aracı olabilir."

"İnternette satın alabileceğiniz bir drone gibi mi?"

"Beklediğimiz Şey buydu ve bir süredir bunu söylediğimi duyuyorsun, Kay. Bir drone büyük bir yolcu uçağını, bir hükümet binasını, bir dünya liderini ortadan kaldıracak. Yeterince silahlandırılmış bir drone, bundan çok daha fazlasını ortadan kaldırabilir. Bekliyor ve izliyoruz çünkü bu kabiliyete sahip olunduğunda bu kesin."

"Ve ne yazık ki dronlar her yerde. Onları bir yerlerde bir gün bile olmuyor," diye cevap veriyorum ve bugün erken saatlerde bir tanesini görmüş olmam beni huzursuz ediyor. "Seninle buluŐmak için yürürken bile, bu sıcakta bile, etrafta uçan bir tane vardı," diye ekliyorum.

"Seni takip ediyor gibi mi görünüyordun?"

"O zaman böyle düşünmemiştim. Ama bu konu hakkında konuşurken, Bryce'ın The Coop'a girmeden önce açık araba camından bana seslendiği sırada Meydan'da bir tanesini fark ettiğimi hatırlıyorum. Ve daha sonra Yard'da yürürken bir drone gördüm. Ama aynısı olduğunu söyleyemem ve yaklaŐmadı da."

"Cihazın teknik olarak ne kadar sofistike olduğuna bağlı olarak, casusluk veya takip için kullanılıyorsa yaklaŐması gerekmeyebilir" diyor. "Ne kadar çok aksesuarı olduğunu fark ettiniz mi? Dikkatinizi çeken bir Şey var mıydı?"

"Güneşe karşı büyük siyah bir rmeğe benziyordu. Hatırladığım tek izlenim bu çünkü ona dikkat etmemiştim. Bir ocuğun yurt odasında takıldığını ve o Şeyi uçurarak eğlendiğini hayal ettim. Açıkçası neredeyse hiç düşünmemiştim."

"ocuklar tam da bu sorunla ilgili olarak listemizde st sıralarda yer alıyor, sadece patlayıcılarla, ateşli silahlarla, boru bombalarıyla, zehirli kimyasallarla, hatta asitle donanmıŐ ev yapımı silahlı İHA'lar bekliyoruz. Ancak korkulacak daha kötü Şeyler de var. Özellikle de amaç terör estirmekse." O konuşurken Marino'nun kısa bir süre önce söylediklerini hatırlıyorum:

. . . Eğer düşünürseniz, Doktor, aniden ortaya çıkan bir cıvata, Charlie'nin kuyruk ucudur.

Benton'a "Haklısın," dedim. "Böyle sorular sorduğunuzu halkın bilmesini istemezsiniz. İnsanlar yüzerken ya da bisiklete binerken gökyüzünden saldırıya düşünseler evlerinden çıkmaya korkarlardı. Peki ya yanıklar? Briggs'de olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Boynunun arkasında bir yanık var. Yaklaşık on sent büyüklüğünde yuvarlak ."

"Yuvarlak mı?"

Elisa Vandersteel'in taktığı kafatası kolyesini düşündüğümde, "Evet, kırmızı ve kabarmış," diyor.

"Bu yuvarlak yanığa neyin sebep olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, ama havuzdayken temas ettiği bir şey olmalı."

"Peki ya mücevherleri, üzerinde metal bir şey var mıydı?"

"Her zaman taktığı bakır bilezik dışında hiçbir şey. Bileğini yeşile çeviren bilezik."

"Eğer metalle karışık alaşımlar varsa, mıknatıslanmış olabilir." "Sağlık

Bakanlığı'ndan gelen ölüm müfettişi

Adli tabiplik kontrol etmeyi düşünmüş. Görünüşe göre elektrik çarpması listenin başındaydı çünkü havuz belli ki bir sebepten dolayı arızalanmıştı." Benton polislin söylediklerini anlatmaya devam ediyor.

Kontrol ettiklerinde pompanın, ışıklara giden kabloların, her şeyin yanmış olduğunu keşfettiler ve evin arka tarafında, mutfığa açılan kapının solundaki 50 amperlik gri 30 amperlik kesici alt panelini hayal ediyorum. Benton'a bu paneldeki tek şeyin havuz olduğundan emin olduğumu söyledim ve o da şalterin atmış olduğunu söyledi.

Sonra evin dışındaki ana şalter panelini sordum. Oraya bir şey atılmış mı diye, hayır dedi. Bu da Briggs yüzerken onunla ya da havuzla temas eden geçici bir yüksek voltajlı elektrik kaynağı olasılığını akla getiriyor. Bu da Vandersteel vakası hakkında söylediklerimize çok benziyor.

"Eskiden orada olan ama şimdi olmayan bir şey," Benton'ın ne düşündüğünü takip ediyorum. "Üretilmiş yıldırım gibi bir şey - ya da yönlendirilmiş enerji silahı, başka bir deyişle DEW."

"Suyun elektrikleendiğini ve kalp piliniz olduğunu düşünün," diye ekliyor Benton ve Marino'nun tehlikeli olduğu mücevher takmayı reddettiğini hatırladığımda başparmağım onun platin alyansını buluyor.

Briggs'in üzerinde metal bir şey olup olmadığını sordum. Üzerinde ya da çevresinde elektrik kaynağıyla temas ettiğinde devreyi tamamlayabilecek herhangi bir şey var ?

"Sadece bilezik," diyor Benton. "Alyansını ya da künyesini takmıyordu."

"Olmazdı. Yüzerken onları hep çıkarırdı. En son yanlarında kaldığımda onları mutfak masasının üzerindeki bir tabağa koymuştu" diye hatırlıyorum.

"Gördüğüm fotoğraflarda oradalar."

"Her şey oldukça normal görünüyor." Ayakkabımdan küçük bir taş daha çıkarmak için tekrar duruyorum. "Her zaman yaptığı şeyi yaptı ve sen hemen cinayetten mi şüpheleniyorsun? Üst düzey güvenlik yetkisine sahip üç yıldızlı bir general olması umurumda değil. Casuslar bile boğulabilir ya da kalp krizi geçirebilir. İşvereninizin bu kadar hızlı harekete geçecek kadar ilgisini çekecek ne söylediniz?"

"Kelimenin tam anlamıyla tek telefon görüşmesi yetti" diyen Benton, biz Fakülte Kulübü'nden ayrılırken Washington, D.C.'den gelen telefondan bahsetti.

Arayan müdürü ya da başsavcı değildi.

Kocam sahtekarlık yapıyordu. Marino'nun dakikalar önce aldığı aramanın aynısını aldığını söylüyor ve Benton'ın bunu nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Muhtemelen Lucy ona söylemiştir. Ama el değmemiş yemeklerimizi bırakırken olanları tekrar hatırladığımda, Benton kendi sahte aramasına cevap verirken bile Marino'nun telefonda bana Interpol'ün kendisiyle iletişime geçtiğini söylediğini fark ettim.

"Sözde Ulusal Suç Bürosu NCB'den biri." Benton telefonunun kilidini açıyor ve ekran uzaktan görmeyi zorlaştıracak kadar karartılmış. "Ve bu kişi bana bir fotoğraf göndereceğini söyledi ve kesinlikle gönderdi."

Fotoğrafi görebilmem için telefonunu tutuyor ve ben de on gün kadar önce, 27 Ağustos Cumartesi gecesi tuhaf davranan, belki de yakınımızda dolaşan birini hatırlamaya çalışıyorum. Hafızamda çok fazla ilgi göstermiş, dik dik bakmış ya da etrafta dolaşmış olabilecek, özellikle de General Briggs'e aşırı ilgi göstermiş olabilecek birilerini arıyorum.

Washington, D.C., iki hafta önce bile değil. Restoran çoğunlukla iş dünyasından bir kalabalıkla doluydu ve gürültülü olduğunu hatırlıyorum.

"Kimsenin fotoğraf çektiğinden haberiniz yoktu ve kimin çekmiş olabileceğine dair bir ipucunuz da yok. ?" Benton başını hayır anlamında sallayınca ben söylemeye başladım.

Telefonun ekranında Briggs gülümsüyor ama resim Photoshop'la bu yüzün üzerine ağır siyah bir X işareti eklenmiş. Benton ve benim karşımda otururlarken kolunu Ruthie'ye dolamış. Dennis the Menace, Spider- Man, Nixon karikatürleriyle çevrili standımızda kadehlerimizi kaldırıyoruz.

Briggs ve ben konuşmamızı tartışırken, keyifle karışık bolca iş konuşmasının yapıldığı neşeli bir akşamdı. Kennedy School'da yarın akşamki etkinliğin lojistiğini ayarlarken birkaç viskinin tadını çıkardık. Fotoğrafa baktığımda, zaman içinde yakalanan mutlu bir anın böyle bir şeye dönüşmesini iç burkucu ve çarpıcı buluyorum.

Benton'a, "Belli ki biz yemek yerken birileri restoranın içinde ya da pencerenin yanındaydı," diyorum. "Sence Carrie Grethen miydi?"

"Açıkkçası evet. Sanırım o ya da onun tarafından yönlendirilen biri yakınlardaydı ya da hangi teknolojinin kullanıldığına bağlı olarak oradan geçiyordu. Ama belli ki birisi kasıtlı olarak fotoğrafımızı çekmiş ve benim de bundan haberim yoktu."

"Peki mesele ne?"

"Bizi yok etmek kesinlikle bunun büyük bir parçası," diyor Benton. "Kendisini sürekli olarak odağımızın merkezinde tutmak önemli. Bize varlığını ve bizden daha zeki olduğunu, her zaman bir adım önde hatırlatmak istiyor. Bunun bir yarışma olduğunu asla unutmayın."

Ama unutuyorum. Uyanık olduğum anları böyle bir şeyi düşünerek geçirmem mümkün değil. Kendi kız kardeşim de dahil olmak üzere, kaynaklarının çoğunu birini yenmeye, tek taraflı ve hayali bir maçı kazanmaya adanmış insanları hiçbir zaman anlayamadım.

"Dikkatimizi ve korkumuzu istiyor," diye devam ediyor Benton, Carrie'nin neyi arzuladığını anlatmaya ve ben de bunu uzun zamandır duyuyorum. "En önemlisi bizi alt etmek, son sözü söylemek istiyor. Kontrol ve daha fazla kontrol."

"D.C. için 202 alan kodunu gördüğünüzde ve aramayı yaptığınızda aslında kiminle konuştuğunuzu düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Gerçekten bir NCB müfettişi olduğunu mu düşündünüz?"

"İlk başta ne olup bittiğinden emin değildim. Kişi erkekti ve *gelişmekte olan Maryland soruşturması* hakkında konuşmaya başlayana kadar oldukça güvenilir görünüyordu. Kullandığı dil buydu ve hangi soruşturmada bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden dinledim ve neden özellikle beni aradığını ve cep telefonu numaramı nereden bulduğunu sordum. Davada irtibat kurulacak kişi olarak benim listede olduğumu söyledi."

"Özellikle hangi dava?" Ayakkabılarıma bakıyorum ve topuklarından biri gevşemiş.

"Geriye dönüp baktığımda, tabii ki Briggs'i biraz daha geç öğrenecektim. Ama o zamanlar bu sözde NCB müfettişi muğlaktı. Onu ayrıntılar konusunda zorladığımda acelesi vardı. Bana Hay-Adams Oteli'nin resepsiyonu olduğu ortaya çıkan bir telefon numarası verdi."

"Marino'nun başına gelen de tam olarak bu göre," diyorum, "bu bir tesadüf olamaz."

"Katılıyorum. Birbirinden birkaç dakika sonra gelen iki sahte telefon, her ikisi de NCB'den, henüz gerçekleşmemiş iki farklı vaka hakkında, yüzlerce mil arayla neredeyse aynı anda meydana gelen gizemli ani elektrik tipi ölümler," diyor Benton ve ben onu Fakülte Kulübü'nün salonunda, kuyruklu piyanonun yanında telefonla konuşurken hatırlıyorum.

"Bu sözde araştırmacı sizinle konuşurken öksürüp öksürmediğini fark ettiniz mi?"

"Bunu söylemeniz ilginç. Evet, sesi astımı varmış gibi geliyordu."

Carrie'nin sesini değiştiren bir yazılım kullanıyor mümkün ve acaba kendisi mi hasta yoksa suç ortağı mı? Benton onlardan biriyle konuşuyor olabilir ama haberi yoktu. Marino'nun konuşmuş olabileceğini düşünmek daha da tuhaf. Telefonun ekranının altındaki sol oka dokunarak fotoğrafı kimin e-postayla gönderdiğini görmek için bir ekran geri gidiyorum.

Bu, Ruthie'nin kocasını havuzda bulmasından bir saat on beş dakika ve ikizlerin Elisa Vandersteel'in cesedini parkta bulmalarından ve telefonunu alıp 911'i aramalarından belki kırk beş dakika sonraydı.

"Briggs'in vurulduğunu bilmemiz gerekiyordu," diyor Benton. "Fotoğrafi bu yüzden aldım. Bu sorumluluğu üstlenmenin bir yolu. Marino'yu aramak da Cambridge'deki olayla ilgili aynı şeyi yapmanın bir yoluydu. Teröristler böyle yapar ve Carrie Grethen'in de böyle biri olduğunu asla unutmayın. O ve

Birlikte hareket ettiği her kimse, onlar ortadan kaldırılana kadar durmayacak olan teröristlerdir."

"Bilmemiz gerektiğini düşündüğu şeyleri bize söylemesine sevindim." İçime bir öfke saplandığını hissediyorum.

"Eğer Briggs'i kendisi öldürdüyse, ki ben öyle olduğuna inanıyorum," diyor, "o zaman bu onu altı ya da yedi saat önce Bethesda'da olduğunu gösterir."

"Nasıl yaptığına bağlı olarak değişir" diye hatırlatıyorum. "İnsansız bir uçaktan ateşlenen lazer silahı gibi bir şeyden bahsediyorsanız? Bunun binlerce mil ötede oturan birinin masasından yapılabileceğini varsayıyorum." Bunu söylerken bile Benton'ın nereye gittiğini biliyorum.

O ve meslektaşları güneye, Maryland'e gidecekler. Ama ben onlarla gitmeyeceğim. Sormazlarsa akılcıca davranmış olurlar.

Benton, "Palmiye'de çekilen fotoğrafımızdan dolayı D.C. bölgesinde olabileceğini tahmin ediyorum," diyerek şüphelendiğim şeyi doğruluyor. "Ve eğer gördüğümüz şeyin nihai amacı UMV'lerin kullanıldığı büyük çaplı bir saldırı ise, o zaman onun Washington-Baltimore bölgesinde zaman geçirdiğini görebiliyorum." Bu işin nereye gittiğine şüphe yok.

Ya da daha doğrusu, çoktan gittiği yere. Önümüzdeki birkaç saat içinde Benton Washington ya da Baltimore'a doğru yola çıkacak. FBI ajanları, müdürü ve şefi eksik olacak olan merkezime gelmeye başladığında onunla birlikte olmam gerekiyor Elisa Vandersteel'in otopsisı ve neredeyse diğer her şeye tanık olunacak ve mikro yönetim uygulanacak.

İşgal edilmek üzereyiz. En azından Harold sayesinde hazırlıklı olacağım ve Anne'in çoktan ofiste olmasını umuyorum.

Bölüm 36

Cep telefonunu ilk çalışında açıyor ve aramamı beklediğini anlayabiliyorum.

"Şu anda otoparka giriyorum," Anne'in sesi kulaklığımda ve merhaba demekle uğraşmıyor.

"bir iz var mı?" diye sordum.

"Şimdilik yok."

Çok sayıda insan girip çıkabilir ve bazılarını davet etmemiş olmamızın bir önemi yok, diyorum ona. Onlardan hoşlanmıyor ya da kim olduklarını tam olarak anlamıyor olmamızın bir önemi yok. Onlara düzgün bir şekilde bakılmalı. Bu yüzden içeceklere, özellikle de kahveye ve en önemlisi de yemeğe ihtiyacımız var.

İlerideki sık ağaçların arasından John F. Kennedy Caddesi'ni seçmeye başladığımda Anne'in rahat sesi, "Yiyecek düzgün bir şeyler umuyorsan bu saatte pek bir şey açık olmayacaktır," diyor ve hiç trafik görmüyorum.

"Bu yüzden dinlenme odasında kilitli bir dondurucumuz var," diye açıklamaya başlıyorum, sanki ona Fort Knox'a nasıl girileceğini anlatıyormuşum gibi gizlice. "Acil durumlar için sakladığım pizzalar olmalı. Etli, vejetaryen ve vegan.

Glutensiz ve normal."

"Ciddi misin?"

"Orada ne olduğunu sanıyordun?"

"Sevmediğin son avukat. Bilmiyorum."

"Hâlâ olay yerindeyim ama geri dönüyorum. Benton beni ." Sesimi alçaltıyorum.

Ona dönüp bakıyorum ve çadırın devasa şekli arkamızdaki karanlık mesafede basık bir gök gürültüsü gibi belirliyor. Söylediklerimi duymak istemediği için kibarca biraz uzaklaşıyor. Duymazsa kimseye söylemek zorunda değil ve kanıtı altımdan çekip alan Benton olmayacak. Ama bunun olmasını da engellemeyecek.

Tabii meslektaşlarını berabere bırakmazsam.

Anne'e Ernie Koppel'in hemen gelmesini istediğimi açıklarken aniden tetikteyim ve aşırı hızdayım. Ayrıca histoloji laboratuvarından birinin onun için numune hazırlamasını isteyeceğim. Bize müdahale edilmek, bizi geçmek üzereler ve eğer kanıtları hemen test etmeye başlamazsak, hepsinin Quantico'da, FBI suç laboratuvarlarında son bulma ihtimali çok yüksek.

Bu konuyu üstü kapalı konuşuyoruz. Hiçbir şey yazılı hale getirilmeyecek ve telefonda söylediklerimize çok dikkat edeceğiz. Umarım hükümet resmi taleplerini iletene kadar analizlerin çoğunu yapmış olacağım. Aksi takdirde havada kalacağından ya da hiç sorulmayacağından endişe ettiğim soruları yanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapmış olacağım. Elisa Vandersteel başladığım işi bitirmemi istiyor.

Ona verebileceğimin en iyisini hak ediyor ve ilk iş CT taraması olacak. Anne'e tek tük çizgisel yanıkları bırakan şeyin yaralarda mikroskopik kanıtlar bırakmış olabileceğini öneriyorum.

"Yıldırım bunu yapmaz."

"Kesinlikle haklısın," diye cevap veriyorum. ". "

"Ama bir elektrik çarpması olabilir."

"Peki ya öyleyse?" Ona sordum. "Neye elektrik çarptı? Yıldırım gibi görünen ama olmayan şeyle mi? Başka birinin başına gelmediğinden emin olmak için ona tam olarak ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Peki biz bunu önemsiyor olabilir miyiz? Başka kimse umursamayacak," diyor Anne ve ben onun gerçekte ne demek istediğini anlıyorum.

Kanıtlar Quantico'ya giderse, kimin ne bulacağı bizim kontrolümüzde değil. Federallerin kendi gündemleri var ve benimkiyle aynı değil.

"Yarın Baltimore'da otopsisı yapılacak. Aslında *bugün*." Benton geri döndü ve elini pantolonunun cebinden çıkarıp bileğinde parlayan ışıldayan kadrana baktı. "Tanrım. Saat gece yarısını geçmiş bile. Nasıl oldu bu?"

"Sanırım Doktor Vantor'la konuştunuz ya da birileri konuştu."

Maryland'in baş adli tabibi Henrik "Henry" Vantor ülkedeki en iyi adli patoloğlardan biridir, ikimiz de Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayene Sistemi AFMES'e bağlıydık. Briggs bizi eğitti, komutanımızdı, patronumuzdu.

Benton, "Evet ve zaten polisle temasa geçti," diyor. "Beni sonra oraya gideceğini varsayıyorum," diye ekliyorum.

"Page'e evdeki koridordaki dolaptan acil durum çantanızı aldırma cüretini gösterdim ve çantanız yanımızda. Umarım başka eşyalarınız

Ofisten al. Önlüklerini çıkarıp biraz temizlenmen gerektiğinin farkındayım. Sonra yola çıkarız."

"Seninle gelmiyorum Benton." "Seni orada görmek isteriz."

"Burada sorumluluklarım olmasaydı bile bu işe karışmazdım. Bunun nedenini size söylememe gerek yok."

"Yardımaınıza ihtiyacımız var ve diğerinin artık bir önemi yok."

"Önemli olmamalı ama olabilir. Yemin altında bana yanlış bir şey sorulursa bunun Ruthie'ye ne yapacağını bir düşünün."

"Sana sormayacağıma söz veriyorum."

"Bu tutamayacağın bir söz Benton. Şu anda Maryland'de yardımcı olamam ama biraz zarar verebilirim. Ve bu davayı bitirmem gerekiyor. Bu işin ortasında çekip gidecek değilim. O yüzden yerimde kalıyorum."

Bana Army CID, Pentagon, FBI ve çeşitli istihbarat kurumlarının Briggs'in otopsisine en az bir başka kıdemli adli patoloğun, tercihen AFMES'e bağlı Hava Kuvvetleri'nden özel bir yedek tanıklık etmesini istediklerini hatırlatmaya devam ediyor. Başka bir deyişle, normalde bu kıdemli kişi ben olurum, diyor sanki ona birkaç kez hayır dememişim gibi.

"Page, Sock ve Tesla ile ilgilenecek. Orada birkaç gün kalacağımızı sanıyorum," diye ekliyor ve ben muhtemelen bunu yapamıyorum.

Benton Carrie'nin peşinden silahla gitmek istiyor ve Lucy'nin de buna seve seve razı olacağından hiç şüphem yok. İkisi de Page ve köpeklerle birlikte evde tek başıma kalmam fikrine sıcak bakmıyor ve ben de Janet ve Desi'nin yanına taşınacak değilim, özellikle de kız kardeşim buradayken.

"Her iki davada da bizimle çalışacaksın, Kay. Eski günlerdeki gibi olacak."

". FBI kimseyle çalışmaz ve ben de ne sizin ne de onlar için çalışmayacağım. Ben kurban için çalışıyorum. Özellikle de çadırda birlikte birkaç saat geçirdiğim ölü kadın için."

"Burada kalmanı istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum ama böyle olması gerekiyor," derken ağaçların arasından yanan farlara yaklaşıyoruz.

"O zaman Lucy'nin Boston'daki yeni evinde kal. Janet ile güvende olursun." "Kalamam."

"O zaman ben yokken bizim eve taşınabilirler ve hepiniz bir arada olursunuz."

Bir motor sesi duyuyorum ve Benton pahalı Audi'sini içinde kimse yokken iki dakika bile çalışır halde bırakmaz. Buraya yalnız gelmedi, buna şaşırmadım ve yanında hangi ajanların olduğunu merak ediyorum.

"Norwood'a, oradan da Baltimore'a gidiyorum" diyor ve Lucy helikopterini Boston'un hemen dışında, kendi hangarının bulunduğu Norwood'da tutuyor.

"Anlıyorum. Bu yüzden uçuş kıyafeti giyiyor. Seni götürüyor," dedim ve karavandan çıktığım sırada ortaya çıkmasının zamanlamasını düşündüm.

Benton ona Briggs'in ölümünü saatler önce haber vermiş olmalı. "Burada işim bittiğinde seninle buluşmaya geleceğim," diye söz veriyorum. koyu renkli camlı ve resmi plakalı siyah Tahoe.

Yolcu tarafındaki arka kapı açılıyor ve tanımadığım bir adamın dışarı çıkışını izliyorum.

Benton'a, "En az bir iki gün sürer," dedim, "ama Ruthie'ye yardım edeceğim, elimden geleni yapacağım."

Sol tarafımızda Kennedy Hükümet Okulu geceye meydan okuyor ve bir an için nefes almakta zorlanıyoruz.

Bölüm 37

Roger Mahant, FBI'nin Boston bölümünün ASAC'ından sorumlu özel ajan yardımcısıdır.

Siyah Tahoe'yu sürüyor. Benton ön koltukta oturuyor, ben de arka koltukta daha önce hiç tanımadığım bir adamın yanındayım. FBI'dan olabilir ama daha çok CIA gibi davranıyor, sessiz, anlaşılmaz, içine kapanık. Şu anda ona ya da hiç kimseye güvenmiyorum, kocama bile, profesyonel olarak. Burada onların tarafını tutmak zorunda. Onlardan biri olmak zorunda.

Yani Benton bana olan biten her şeyi anlatamaz, onların önünde olmaz. Kocam ya da arkadaşım gibi davranamıyor. Bu yeni bir şey değil ama ön koltukta otururken, sırtı bana dönükken, sünger modunda çok az konuşurken veya hiçbir şey söylemezken her zamankinden daha yalnız hissediyorum. Etrafındaki her şeyi içine çekerken orada olduğunu unutuyorsunuz ve bunu ne zaman yaptığını anlayabiliyorum.

"İçecek başka bir şey?" Mahant'ın düşünceli kara gözleri dikiz aynasından bana bakıyor.

"Şimdilik iyiyim." Postacı çantam kucağımda ve kollarım sanki biri onu almaya çalışacakmış gibi çantaya sarılmış durumda.

Mahant bir Fiji suyunu bitirdiğimi gördü ve şimdi boş şişeyi bir çöpçü gibi yere bıraktı. Gözlerini yoldan ayırmaması gerekirken sürekli bana bakıyor. O ve Benton'ın birbirleriyle alçak sesle konuşmalarından hoşlanmıyorum. Bu bana kocamın bir kolektifin, bir grubun, bir kabilenin parçası olduğunu hatırlatıyor. Arkada sessizce otururken dikkatli ve gözlemciyim, kendi alanımın dışındayım ve sorumlu değilim. Yolculuk istemediğim ama reddedemeyeceğim bir iyilik ve her an beynimi kurcalayacaklar. Başladığım işi bitirmeden önce benden her damlayı alacaklar - ya da düşünüyorlar.

Tahoe'nun içinde geçirdiğim birkaç dakika boyunca soru sormadım. Ama arka koltukta benimle birlikte oturan adamın Washington, D.C.'den ya da o bölgeden olduğunu anladım. Quantico ya da Langley'den olabilir. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama bu hafta Boston'da olması tesadüf gibi görünüyor. Adını da bilmiyorum. Bana söylemiş olabilir.

ama onun yaptığını sanmıyorum. Kemerimi bağlarken tek kelime etmediğinden neredeyse eminim.

Cipin içi patates kızartması gibi kokuyor ve radyo, Howard Stern'in yardımcı sunucusu Robin Quivers ile şakalaştığını fark edebileceğim kadar açık. Hangi bölüm olduğunu anlayamadım. Ama Mahant'ın programın hayranı olduğunu bilmiyordum ve bunu beklemezdim. Neredeyse onu daha çok sevecektim. Ama sevmiyorum. Sevsem bile bu akıllıca olmazdı.

Gardınızı düşürmeyin.

Ellili yaşlarında, kel ve kalın çerçeveli gözlüklü, bir eli direksiyonda, diğer elinde Dunkin' Donuts'tan aldığı buzlu kahveyi pipetinden sessizce ve kibarca yudumluyor. Onunla ne zaman bir araya gelsem yeterince samimi davranıyor, genellikle profesyonel resepsiyonlarda, tatil toplantılarında, bu tür şeylerde. Ama sosyalleşmiyoruz. FBI ile olmamaya çalışıyorum.

Briggs ilk günden beri beni Federallere güvenmemem konusunda uyarmıştı. Bunu her zaman eğlenceli bulmuştumdur, çünkü o da Federallerdendi ya da öyleydi.

Onlarla çalış ve oyna ama asla iç yüzünü gösterme, derdi. Ve Tanrı aşkına donunu çıkarma, Kay, yoksa erkeklerin dünyası olduğunu zor yoldan öğrenirsin.

Adaletsiz olması önemli değil, diye işaret parmağıyla ilan ederdi. Hayat adil olsaydı, bizim gibi insanlar işsiz kalırdı ve kafamın içinde onun yankılanan sesini duyuyorum. Ne söylediği ya da kime söylediği önemli değildi. Ama külotumu çıkarmamam söz konusu değildi ve Briggs ne iddia ederse etsin, yalnızca güçlü ahlaki duyarlılıklarıyla motive olmuyordu.

İlk günlerimize kadar uzanan hisleri vardı. İkimiz de öyleydik ve sadece bir öpücük, durmamız gerektiğine dair bir itiraz gerekti ve sonra durmadık. Nefes alış verişlerimizi, pıtır pıtır yağın yağmurun sesini hatırlıyorum. Yakut kırmızısı Karmann Ghia'sıyla bir toksikologla birlikte yaşadığım eski püskü sıra binanın önünde otururken farları kapattığını hiç unutmayacağım. Adı Lola'ydı, İspanyolca Dolores demekti. Keder anlamına geliyordu ve bu ona çok yakışıyordu.

Çok genç ve deneyimsizdik, Briggs'in benim amirim olduğu Miami-Dade Adli Tıp Bürosunda yeni işe başlamıştık ve Lola özellikle benden hiç memnun değildi. Onu sürekli hayal kırıklığına uğrattım ve kızdırdım ve o zaman bunu anlamadım. Bana ne zaman gelip ne zaman gideceğini her zaman söylememesinin nedeni hiç şüphesiz , sanki beni

Kıskanç. Ama o yağmurlu ve rüzgarlı gecede evde olmadığını ve muhtemelen bir süre daha olmayacağını biliyordum.

İronik bir şekilde, kendisinin iyi bir hayatı olduğunu ve benim olmadığımı ima edercesine bunu yüzüme vurdu. Briggs bana onu sordu çünkü onu tuhaf ve yıpratıcı buluyordu. Birlikte yaşamak nasıl bir şeydi? Mısır gevreğini zehirlemesinden endişe ediyor muydum? Eve ne zaman dönecekti ve sonra gökler açıldı. Kulakları sağır eden davul sesine, sular altında kalan cama güldük ve o da silecekleri kapattı. Etrafımız tufanla çevriliydi, camı buğulandırdık, silerek ikinci kata, parası yettiği için paylaşmak zorunda kaldığım kraker kutusu dairenin ışısız boş penceresine baktık.

Evde kimsenin olmadığı belliydi, Briggs'in neden şemsiyeyle bana doğru yürümek ve beni güvenle içeri almak istediği de belliydi. O bir beyefendi gibi davranmıyordu, ben de bir hanımefendi değildim. Hava karardıktan sonra Dixie Otoyolu'nda debriyajı yıpranmış külüstür arabam bozulduğunda her şey mükemmel bir fırtınaya dönüşmüştü ve başından beri de öyleydi.

Lola eski sevgilisiyle dışarıdaydı ve benim bilmemi sağladı. Kız kardeşim Dorothy telefona cevap vermiyordu, annem de öyle. Otoyolun kenarından bir benzin istasyonunun ankesörlü telefonuna kadar yürüdükten sonra tek kişi Briggs oldu. Beni eve bıraktı ve daha sonra Ruthie'ye gerçeği asla söylemedi.

Yuva yıkan biri olduğuma daha ben olmadan karar vermişti bile. Neden medyum ya da kahin olduğunu bilmesine izin versin ki? Neden ona haklı olduğunu söyleyeyim?

Neden ona seni dışlaması için bir sebep daha veresin ki, Kay? Briggs'in benimle tartıştığını duyabiliyorum.

Karısına itiraf etmek onunla olan ilişkim için kıyamet gibi bir son olurdu. Bir daha birlikte çalışamazdık. AFMES'teki günlerim başlamadan biterdi çünkü aşırı hassas, kırılgan ve sahipleniciydi ve o sırada Pentagon'da güçlü bir babası vardı. Briggs'e göre bazı şeyleri ondan neden saklaması gerektiğinin gerekçesi buydu. Bu onun ve benim iyiliğim içindi. En iyisi içindi. Bu tür şeyler söylerdi. Kendini kandırdığını her zaman biliyordum ve bu ona korkak dediğim tek an olabilirdi.

"İyi misin?" Benton dönüp arka koltukta bana bakıyor ve doğruyu söylemek gerekirse, Briggs'olabileceğinden daha büyük bir adam.

Kocam istediği Şeyden kaçmaz ya da güvenli olduğu için bir Şeyi Őemez. Sevdii Şey hakkında yalan söylemez. Düşünceli davranabilir ve acele . Ama vazgeçmez ya da daha azına razı olmaz ve birbirimizden sır saklamayız. Aramızdaki bağı yıpratacak türden değil.

Tahoe Memorial Drive'a dönerken yanımda oturan adama kendimi tanıtıyorum. Sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Kim olduğumu ve FBI'ın beni neden aldığını biliyor olmalı. Birkaç dakika içinde beni CFC'de bırakacaklar çünkü istedikleri kadar işbirlikçi ve titanyum derili biyoteknoloji binamı izlemeye başlıyorum. Nehri takip ederken sabahın erken saatlerindeki karanlığa bakıyorum ve ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Kendimi yenilmiŐ ve suçlu hissediyorum. Günahlarının seni bulması hakkında söylenenler doğru.

Sadece benim durumumda gnahlarımın beni bulma eğiliminde olduğunu söylemek daha uygun olur, nokta. Her Şeyin bir sonucu vardır. Ama Briggs ve ben o anı yaŐadıđımızda bugünün geleceğini tahmin edemezdim. Hükümet tarafından otopsisine yardımcı olmam için ağrılacağımı ama tartıŐmayacađım nedenlerden dolayı kendimi geri çekmek zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim.

Vandersteel davasında boğazıma kadar batmıŐ olmasaydım bile, bu gece Baltimore'a gitmezdim. Bu doğru olmazdı.

". . . Ben de insanların size ne dediğini merak ediyordum."

Yanımdaki adam bir paket mendil uzatıp bileğime hafifçe bastırırken bir soru sorduğunu fark ediyorum. Güçlü ve pürüzsüz elinden alıp küçük selofan etiketi açıyorum.

"Teşekkür ." Burnumu, gözlerimi siliyorum. "Ne ?"

"General Briggs için zgnm. Aslında bunu birkaç kez söyledim. Anladığım kadarıyla sizi o eğitmiş."

"Evet. Teşekkür ."

"O zaman nasıl olduğunu soruyordum, çünkü söylentilere göre orada oldukça kötü durumdaymıŐsın, sıcaktan bitkin düŐmüŐsün."

"Ben iyiyim."

"Ve ondan sonra insanların sizi nasıl çağırdığını merak ettim. Kay mı yoksa Doktor Scarpetta mı? Size bir Şey getirebilir miyiz? Yiyecek? İçecek başka bir Şey?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hangi soruya?" Kocamın önünde flört ediyor. Ya da tam anlamıyla arkasından.

Adam her ona "Hiçbir şeye yok" diyorum ve yüzüne bakmak istemiyorum. Ve kendimi onun görmesi gerektiği gördüğüm için bana istemiyorum. Solmuşum, makyajım gitmiş ve unutulmuş, saçlarım kontrolden çıkmış. Deodorantım saatler önce çalışmayı bıraktı ve karavanın içinde bulabildiğim tek önlük çok büyük. Giyinik değil ama dökümlü, kendimi sürekli tuzlu ter lekeli V yakasını çekiştirirken buluyorum çünkü sütyen askım görünmüyorsa dekoltem görünüyor. Marino'nun bakışlarına alışkın olsam da, tamamen yabancı birine karşı o kadar affedici değilim.

"Bana adını tekrar söyle." Bana hiç söylemedi ve cevap verdiğinde ilk başta şaka yaptığını düşünüyorum.

"Andrew Wyeth," diye tekrarlıyor ve sonra saçma şaka mı yapıyor yoksa kocamın sanat yatırımcısı olan zengin babasına küçümseyici bir imada mı bulunuyor diye merak ediyorum.

Benton Wesley'lerin evinde Andrew Wyeth suluboya tabloları vardı. Telefonuna bakarken başının arkasına bakıyorum ve yanımdaki adamın söylediklerine hiçbir tepki vermiyor. Benton onu görmezden geliyor. Her sözümüzü ve tonlamamızı bir şahin keskinliğiyle takip ederken bile hepimizi görmezden geliyor. Bundan eminim çünkü yaptığı şey bu.

Özel Ajan Wyeth elimi biraz fazla uzun, biraz fazla şefkatli bir şekilde sıkarken, "Sadece ressamı düşün, o ben değilim," diyor ve mizahı içimi yakan ruh halime nüfuz edemiyor.

Bu arabada olmak istemiyorum. Onlarla birlikte olmak istemiyorum ve Benton bu şekilde davranmak zorunda kaldığında bu hiç kolay değil. Birbirimizle gerçekte olduğundan farklı bir ilişkimiz varmış gibi davranmaya zorlandığımızda, kendimi aldatılmış ve sahtekâr hissetmeme neden oluyor. Sanki yine bir ilişki yaşıyormuşuz gibi. Sanki yine yuva yıkan biriymişim gibi.

Bazen küçük oyunlarımız beni yalnız ve desteksiz hissettiriyor, kendim yapmazsam hiçbir şeyin düzgün bir şekilde halledilmeyeceğine ikna oluyorum. Şu anda böyle hissediyorum. Tek başımayım.

"Adınızı sanatçıdan mı aldınız?" Elimi göstermeden, gizlice, hızlıca yapmam gereken her şeyi düşünürken kibar davranıyorum ve zar zor dinliyorum.

"Hayır, hanımefendi. Babam öyleydi." Wyeth bana "hanımefendi" diye çağrılmaktan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyor.

En fazla otuz ama daha büyük olasılıkla yirmili yaşlarında, böylesine önemli bir şirkette çalıştığına göre bir dahi olmalı. Onu çok iyi göremesem de

Karanlık arka koltuğa ihtiyacım yok. Çok yakışıklı ve yatıştırıcı bir sesi var, güven vermeye niyetim yok. Kasları polo tişörtünün kısa kollarından taşıyor ve kargo pantolonunun haki kumaşını zorluyor.

Damarları ip gibi ve vücudunda o kadar az yağ var ki sanki kendi derisine sarılıp küçültülmüş gibi. Spor salonunda ne kadar zaman geçirdiğini ya da ne yediğini hayal bile edemiyorum. Çok az. Protein. Meyve suları. Lahana. gibi sağlıklı şeyler, sanırım, ve güzel kokuyor. Narenciye ve misk dokunuşlu hafif odunsu erkeksi bir koku.

Calvin Klein.

". . . Boston'un en iyisi, tanıdığın ASAC Roger Mahant'ın çok yetenekli ellerinde olacaksın." Andrew Wyeth neyle karşı karşıya olduğunu anlatmaya devam ediyor. "Sanırım onu şenlikli toplantılarda birkaç kez görmüşsünüzdür, bu yüzden ne kadar eğlenceli olabileceğini bilirsiniz."

"Hey, tam burada oturuyorum. Seni duyabiliyorum," diye şaka yapıyor Mahant aynada, Benton ise telefonuyla şeyler yaparken bizi görmezden gelmeye devam ediyor.

"Sizinle biraz zaman geçirecek, Doktor Scarpetta, çoğunlukla gözlem amaçlı, böylece Vandersteel davasında neler olup bittiğini öğrenebileceğiz," ve Wyeth Büro'yla birlikte olmalı ki, sanki orayı o yönetiyormuş böyle devam ediyor.

"İçin kalacak yere ihtiyacımız olacak" ve şimdi konuşan Mahant. "Birkaç masa, bir masa ve sandalyeleri olan oldukça büyük bir ofis," diyor küstahça. "Ayrıca en az bir tuvalete özel erişim ve tabii ki otoparka ihtiyacımız var," diye ekliyor çirkin bir şekilde.

Bölüm 38

İsteyeceğim son şey federal ajanların merkezimde dolaşması ve Bryce'ın daha da kontrolden çıkması. Tam bir karmaşa olacak. Herkes öyle olacak.

Ama yapabileceğim fazla bir şey yok ve öfkelenmenin de bir faydası yok. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu ki Benton koltuğun arkasından uzanıp bana telefonunu uzattı.

"Olay yerinde çekilmiş polis fotoğrafları," diyor ve onları incelemeye başlarken kendimi .

Briggs'in Ruthie tarafından bulunduğu *haliyle* ilgili hiçbir şey yok çünkü kurtarma ekibi geldiğinde yaptıkları ilk şey onu sudan çıkarmak oldu. Kahramanca önlemler bu kadardı çünkü öldüğü hemen anlaşılmıştı. Baktığım resimlerde, Sonsuz Havuz'un ahşap tarafına yakın güvertede yüzüstü yatıyor.

Dış mekan mobilyalarını, Bethesda'daki evinin arka tarafını ve bahçesini tanıyorum ve baktığım şeye bu kadar aşina olmak, tüm hikayeleri düşünmek bana acı veriyor. *Dogaflage* adını verdiği, birkaç yıl önce yetenekli terzi eşinin sürpriz olarak onun için diktiği bol mayoyu giyiyor. Yeşil ve kahverengi kamuflaj deseni *Family Guy*'daki çizgi film köpeğini içeriyor ve Briggs'in gittiği her yere seyahat eden birden fazla çifti vardı.

Güçlü ve canlı yüzünün gevşediğini ve zar zor açılan gözleriyle koyu morumsu bir kırmızıya büründüğünü görmek korkunç ve öldüğünde taktığı gözlüklerin derisinde bıraktığı izi seçebiliyorum. Dudaklarından köpük çıkıyor ve Mahant bana bunu soruyor.

"Boğulmalarda gördüğünüz şey bu, değil mi?"

"Bazen." Onun gibi bürokratlara karşı söylediğim her kelimeye dikkat etmek zorundayım.

Sıradan yorumlarımı bir raporda okumak ya da haberlerde duymak istemiyorum. Her konuda benden daha çok şey bildiğine inanırken, konuştuklarımın çoğunu anlamayacağını şimdiden söyleyebilirim. Onu hayal ediyorum

ve CFC'nin bazı bölgelerindeki astları, porselen dükkanındaki boğadan daha kötüdür. Düzeltilemeyecek gerçek hasarlar verebilirler.

Mahant, "Ama jakuziden daha büyük olmayan bir havuzda öylece boğulmazsınız," diyor. "Ne kadar? Üç metre derinliğinde mi? Yani belli ki bir şeyler olmuş."

"Bir su birikintisinde ya da bir kase çorbada boğulabilirsin. Ama evet, bir şeyler oldu." Gözleri aynada bana bakarken onun sıradan değerlendirmesine katılıyorum.

"Ve ağzından çıkan köpüklü şey nefes almaktan kaynaklanıyor, yani anında ölmemiş."

"Neredeyse hiç kimse ," diye cevap veriyorum. "Başınız kesilmediği ya da paramparça olmadığınız sürece beyninizin her şeyi kapatması biraz zaman alır. Bu, agonal bir ya da iki nefes alıp su çekerken bilincinin yerinde olduğu anlamına gelmez. Eğer olan buysa, bu ağız ya da burun deliklerindeki dış köpüğü açıklayabilir."

"Kalbin dursa bile nefes alabileceğini mi söylüyorsun? Mesela ne kadar süre ve kaç nefes?"

"Bilmiyorum. Böyle bir şeyi araştırmak biraz zor olurdu," diye cevap veriyorum ve Wyeth gülümseyerek kahkahasını bastırıyor.

Diğer fotoğraflara tıklıyorum, bakır bileziğin yakın çekimini buluyorum, ardından boynunun arkasındaki garip yuvarlak yanığı göstermek için vücudunu yan çevirdiği birkaç fotoğraf daha. Briggs'in anında etkisiz hale geldiğini, bunun geldiğini hiç görmediğini umuyorum ve bir an için daha önce fark ettiğim, güneşe karşı siyah bir silüet oluşturan drone'u hayal ediyorum. Bir tanesiyle iğrenç bir şey yapmanın ne kadar basit olacağını düşünüyorum.

"Otopsiye şu anda başlamayacağınızı varsayıyorum," diye konuşmaya devam ediyor Mahant, düşüncelerim rahatsız edici bir şekilde yakın zamandaki başka bir vakaya sıçrarken.

Geçtiğimiz Pazartesi gecesi elektrik akımına kapılan Cambridge'li kadını düşünürken "Ondan önce yapılacak çok şey var" diye cevap veriyorum.

Molly Hinders gün batımında bahçesini suluyordu ve bir süre sonra kafasında bir yanıkla ıslak çimlerin üzerinde ölü bulundu.

"Ve herkes işe gelmeye başlayana kadar elimde fazla bir personel olmayacak." Yalan söylemiyorum ama yardımcı olmak gibi bir niyetim yok - benden istediği şekilde değil.

"Peki buraya kaçta dönmeliyim, Kay?" Mahant sorar. "Senin için ne uygunsa. Biz burada olacağız."

"Ama otopsiyi tam olarak ne zaman yapmayı planlıyorsunuz? Sizi rahatsız etmemem için erişebileceğim elektronik bir programınız olduğunu varsayıyorum.

Her neyse, zamanı ayarlayın ve sizinle buluşmayı planlayayım."

"Otopsileri sizin tarif ettiğiniz şekilde planlamıyoruz. Bir hastane ameliyathanesi ya da doktor muayenehanesi gibi değiliz." Ne kadar bilgisiz olduğuna hayret etsem de sesim son derece makul ve hiç de küçümseyici değil.

"Evet. Hastalarınız öldükten sonra ne acelesi var?" Wyeth alay ediyor.

"Neden bir zaman belirlemiyoruz?" Mahant sormuyor, söylüyor ve Eğer ona izin verirsem başıma bela olacak.

"Bu biraz zor çünkü önce CT tarayıcısına girmesi gerekiyor ..." Söylemeye başladım ama açıklamak için çok fazla şey var.

Boston bölümünün ikinci komutanının benim binama girdiğinden emin değilim. Onunla hiç çalışmadığımı biliyorum ve bu sürpriz değil. Mahant gibi memurlar Marino'nun deyimiyle *kalem boyunlu* ve *takım elbiselidir*. Sahada araştırma yapmazlar ve bir olay yerine ya da otopsi odasına geldiklerinde bunun siyasi olduğundan emin olabilirsiniz. Muhtemelen paylaşılmayacak bir gündem vardır ve ilişki ne kadar dostane ve meslektaşça başlarsa başlasın, hızla raydan çıkar ve nadiren iyi biter.

ASAC Roger Mahant'ın kararlaştırabileceği herhangi bir programa uymaya niyetim yok. Ama yazı duvarda asılı. Kendisini CFC'nin işlerine sokmak için elinden geleni yapacak ve ben de ona keşke yapmasaydım dedirtmek için elimden geleni yapacağım. İyi ya da kötü, bu konuda oldukça iyi olabilirim ve ona daha sonra geri döndüğünde duş malzemeleri ve kıyafet değişikliği getirdiğinden emin olmasını hatırlatırım.

"Neden?" Koyu renk gözleri aynada.

"Sonrasında iyice temizlenmek ve çöp torbalarına doldurmak isteyeceksiniz. Kokunun saçınıza, giysilerinize ve sinüslerinize kadar ulaştığını hatırlatırım. Aslında özür dilerim çünkü cesedin hızla çürüdüğü bir olay yerinde saatlerce çalıştıktan sonra kapalı bir arabanın içinde olmak asla iyi bir fikir değildir."

Benton kollarını kaldırıyor ve katlanmış gömlek kollarını kokluyor.

"Sanırım ben ama senin kadar uzun süre orada kalmadım ya da her şeye hakim değildim," diyerek ne yaptığımı anlamaya çalışıyor.

Mahant penceresini bir santim aralıyor ve klimayı gidebildiği açıyor.

"Tek kullanımlık önlüklerimiz, saç örtülerimiz, eldivenlerimiz ve benzeri malzemelerimiz var," diyorum ona patlayan havanın içinden. "Yemek işini de biz hallediyoruz. Sadece otopsi odalarında bir şey yiyip içmenize izin verilmiyor. Ama üst katta bir mola alanı var."

"Otopsi odalarında yemek mi? Judas Priest. İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?" "Artık yapmıyorlar. En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

"Biliyorsam ne olayım." Mahant'ın dikiz aynasındaki yansıması sabırsız ve mutsuz görünüyor.

"Peki ya hepatit A ve B?" Bir sonraki sorum bu.

Nehirdeki bir dönemecin ardından, Harvard Köprüsü'nün yakınında Cambridge Adli Tıp Merkezi hale geliyor.

Yedi katlı metal kaplamalı silindirik binam pek çok şeye benzetildi. Kılıfsız bir kurşun mermi, bir dum-dum mermisi, kalkık burunlu bir füze, bir turşu. Elisa Vandersteel öldürüldüğünde bisikletini sürdüğü aynı spor yolunun farklı bir bölümünden yolun karşısında kararmış metal bir silo gibi yükseliyor. Az önce çalıştığım olay yeri ofisimden sadece bir mil uzakta, ancak bunu asla bilemezsiniz çünkü Mahant, kimliklerini gösterme ve polisten kapalı sokaklardan barikatları kaldırmasını isteme zahmetine girmek istemediği sürece parktan ayrılırken dolambaçlı bir rota izlemek zorunda kaldı.

Memorial Drive'dan sola döndü. Sonra bir sol daha ve CFC'nin on fit yüksekliğindeki siyah PVC kaplı özel çitinin önünde duruyoruz. Penceremi açıyorum ve uzanıp üç köşeli sivri uçlu siyah metal kapının sol tarafına monte edilmiş tuş takımına bir kod giriyorum. Yüksek bir bip sesiyle kapı canlanıyor ve rayları üzerinde kayarak açılmaya başlıyor.

Tahoe arka otoparka giriyor ve bazı üyelerine ait özel arabaları tanıyorum. Bryce burada. Anne de öyle ve Tahoe park halindeki , SUV'lerin ve kamyonların yanından sürünerek geçiyor, hepsi hayalet gibi beyaz ve sessiz saatte sessiz. İşaretlenmemiş beyaz Ford Explorer'ın arkasında, binanın arka tarafındaki yaya kapısının solundaki ilk boşlukta duruyoruz.

Dün işe giderken bunu kullandım. Ama ertesi gün kız kardeşim, Janet, Lucy, Desi ve diğer herkesle vakit geçireceğimi düşünerek burada . Bryce ile bir gezintiye çıktım ve sonra Benton ile akşam yemeğinden eve dönecektim. Ama hiçbir şey bu şekilde olmadı ve ertesi gün

Burada. Yakın geleceğimde izin ya da aile toplantısı olmayacak ve Tahoe'dan çıkacağım.

Benton bana "Hemen geliyorum," diyor ve kapıları kapalı cipin içinde kalıyor.

Ne hakkında konuştuklarının en azından bir kısmını tahmin edebiliyorum. Mahant ve yandaşları karargâhıma ve içindeki ölü ya da diri herkese yardım ederken beni etrafta istemiyor. Ama bu çok kötü. Kimse beni kovalamıyor, ben de yaya kapısında bekliyorum. Birkaç dakika bekliyorum, sonra Benton cipten iniyor. Biyometrik kilidi açmak için sağ başparmağımı tarıyorum ve küçük bir hangar büyüklüğünde bir araç bölmesine giriyoruz.

Taze kokulu dezenfektan kokusu alıyorum. Epoksi kaplı zemin, saklama dolaplarıyla kaplı duvarlar, her şey tertemiz. Pırıl pırıl çelik sedyeler yıkama alanına düzgün bir şekilde park edilmiş ve uzak bir köşede Rusty ve Harold'ın hortumla yıkanabilen bir masa ve sandalyelerde kahve içip puro tüttürdükleri La Morte Kafe var.

Benton, "Lucy, Elisa Vandersteel'in telefonuna girmeyi başardı," diye başlıyor ve yapabileceğini düşündüğü şeyi ve muhtemelen yapması gerekenden fazlasını anlatıyor.

Her zamanki gibi daha zeki. Lucy'nin telefona Quantico'daki laboratuarlardan çok daha çabuk ulaşacağını biliyordu.

Benton, "Erkek arkadaşının kim olduğunu biliyoruz, Fakülte Kulübü'nde gördüğümüz çocuk," diyor. "Chris Peabody."

"Bayan P gibi mi?" Torununun Fakülte Kulübü'nde yarı zamanlı çalıştığından bahsettiğini hatırlıyorum.

"Muhtemelen ama teyit edeceğiz. Buranın batısındaki Ash Sokağı'nda tek yatak odalı bir dairede yaşıyor."

"Elisa Vandersteel de parktan geçerken bu yöne doğru gidiyordu." Benton'üzündeki ifadeden çok endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

"Kadının erkek arkadaşıyla yaptığı son telefon görüşmesi akşam saat yedi-altıda, JFK Caddesi'nde, hükümet okulunun hemen yanındaki posta kutusuna bir FedEx bırakırken gerçekleşmiş." "Bunu, erkek arkadaşı yaklaşık on dakika sonra onu geri aradığında sesli mesajın içeriğinden biliyoruz ve diğer her şeye dayanarak, o zamana kadar öldüğünü düşünüyorum. Bence tam olarak düşündüğümüz şeyi yaptı, Kay. JFK Caddesi'nden parka girdi ve lambanın yanından geçerken bir şey onu yakaladı."

"Erkek arkadaşının haberi var mı?" Biz Fakülte Kulübü'ndeyken onu ve diğer personeli odalara girip çıkarken gördüğümü hatırlıyorum.

Şüphesiz Elisa Vandersteel'in ölümü sırasında onun nerede olduğunu doğrulayacak pek çok tanık olacaktır ve olayla bir ilgisi olması pek olası değildir. Ama Bayan P'nin torununu akla gelebilecek her şekilde berbat bir zaman bekliyor.

"Konuşacak çok insan var. Bu bir fırtınaya dönüşecek ve yirmi küsur saattir ayaktasınız ve görünürde bir sonu yok," diyor Benton. "Bırak otopsiyi Luke halletsin, Kay. Sen zaten en zor kısmı hallettin. Neden bizimle gelmiyorsun?"

"Biz mi? Lucy'den başka kim var?"

"Wyeth." Benton beni bir rampanın başka bir kapıya çıktığı bölmenin en ucuna kadar götürüyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi o da NCTC ile birlikte bizden biri."

Ulusal Terörle Mücadele Merkezi hem yerel hem de uluslararası tehditleri izler. Merkez, CIA gibi ABD istihbarat kurumlarıyla işbirliği içinde çalışır.

"Eğer son birkaç gündür Boston bölgesindeyse, Briggs'in ölümü hakkında önceden bilgi sahibi değilseniz, onun yüzünden burada olmadığını varsayıyorum," diye cevap veriyorum ve seslerimiz konuştuğumuz geniş, içi boş beton alanda yankılanıyor, sadece ikimiz zemindeki büyük bir giderin ve kalın sarmal bir hortumun yanındayız. "Ve umarım bu doğru değildir. Çünkü eğer bir an için bile olsa-"

"Biz yapmadık. Bildiğim kadarıyla herhangi bir ön uyarı yoktu, söylediğim gibi sadece e-posta ile gönderilen bir fotoğraf vardı ve o sırada çoktan gitmişti." Benton yine o örtmeceyi kullanıyor.

Gitti.

"Wyeth başka bir konu için bölgedeydi." Benton duraksadı, gözleri benimkilerdeydi ve sonra şöyle dedi: "Washington bölgesine yönelik büyük bir saldırı planlanmış olabileceğinden ve şu anda gördüklerimizin buzdağının görünen kısmı olduğundan çok endişeliyim."

Ayrıntılara giremeyeceğini söylüyor ama Briggs benim bildiğimden çok daha önemli bir hedefti.

Benton, "Yeni yönetimin aklında olan kabine düzeyinde bir pozisyona atanmak için sırada olduğu bir süredir söylentiler arasında," diyor. "Bence Carrie bize istediği ejderhayı öldürebileceğini ve bizi en çok önemsemiğimiz şeylerden mahrum bırakabileceğini hatırlatıyor. Hayallerimizi yok edebilir. Bizi ailemizden mahrum bırakabilir ve Briggs de tam olarak bunu yaptı, özellikle de senin için."

"Bize bunu mu hatırlatıyor yoksa başka bir şey mi bilmiyorum." Aynı hem kızgın hem de üzgün hissederken derin bir nefes alıyorum. "Ve söylentilerin her zaman gerçeğe bir ilgisi yoktur. Bildiğimiz bu kadar az şey varken neye inandığımıza ve neyi çıkarsadığımıza dikkat etmeliyiz," diye ekliyorum penceresiz cumba kapısı geri çekilmeye başlarken.

Devasa tekerlekli kapı metalik tangırtılarla kalkarken ve beyaz minibüs içeri süzülürken farlar yanarken, aydınlatılmış park yeri açıklığı doldurur. Sonra Harold ve Rusty ön koltuktan inip arkaya doğru yürürken ve bagaj kapağını açarken kapı tekrar yüksek sesle titremeye başlıyor.

"Yakıt molasında seni ararım." Benton bana sarılıyor ve kalçasındaki tabancanın sert şekli bana birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi asla bilemeyeceğimizi hatırlatıyor.

Normal bir hayat yaşamıyoruz ya da normal bir ilişkimiz yok ve artık güvende hissetmenin ne demek olduğundan emin değilim. Bir anlığına beni kendine yakın tutuyor, burnu ve ağzı saçlarıma gömülürken otoparkın ilerisinde daha fazla far parlıyor. Sertçe yutkunuyorum. Bu korkunç bir his.

"Ben dönene kadar Janet, Desi ve Dorothy'nin bizim eve taşınmasını sağlarsan çok memnun olurum. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama ciddiym Kay.

Herkes birlikte daha güvende." Benton yüzüme bakıyor, gözleri kararlı. "Evde kalmaya karar verirsen diye Janet'la bu konuyu çoktan konuştum ve kalacağından oldukça emindim. Page köpekler konusunda gerektiğinde yardımcı olabilir," diye eklerken göz ucuyla Luke Zenner'ı yakalıyorum.

Sarışın Avusturyalı şef yardımcım bize doğru yürüyor ve Anne onu çağırdığında uyuyor olduğundan şüpheleniyorum. Luke inanılmaz derecede çekici ve tam bir kadın erkeği olduğu için, muhtemelen onunla birlikte uyuduğunu da düşünüyorum. Yüzünün sağ tarafında yastık kalan kırıksıklıkları görebiliyorum. Tıraş olmamış ve Patriots marka bir tişört, bol bir bermuda şort ve bir çift mokesen giymesi uzun sürmemiş olmalı.

"Bir süreliğine yukarıda olacağım ve seni daha sonra bilgilendireceğim," diyorum ona ve bu benim şu anda Benton'ın önünde açıkça konuşamayacağımızı belirtme şeklim. "Sanırım onu dinlenme odasına götürmeliyiz. Çok hızlı bir şekilde kötüleliyor."

Luke, mavi gözleri benimkilerle buluşurken Alman aksanıyla, "Hayal edebiliyorum ve kulağa bir plan gibi geliyor," diyor. "O zaman işe koyulalım." Harold ve Rusty sedyeyi bölmeye doğru götürüyorlar.

Rampadan yukarı itiyorlar ve Benton'la ben vedalaşırken içeri açılan kapıdan geçiyorlar, gerçi bu kelimeyi pek kullanmıyoruz. Sonlar üzerinden konuşmamaya, ayrılıklarımızı *sonra görüşürüz* ya da *birazdan ararım* gibi hafif ve havadar bir şekilde bırakmaya çalışıyoruz. Sanki her şey yolundaymış gibi.

Rampanın bekliyorum, postacı çantam ter lekeli önlüğümün bir omzuna asılı. Geniş omuzları, uzun adımları ve dik, gururlu duruşuyla uzun boylu kocamın uzaklaşmasını izliyorum. Büyük kare açıklığa ulaşıyor ve bana gülümsemek için döndüğünde bir tablo gibi onu çerçeveliyor.

Bölüm 39

Körfezden binama girdiğimde ilk durağım, mutlu olmadıklarında sarı ve kırmızıya dönen yeşil dijital göstergelerle izlenen paslanmaz çelik soğutucular ve donduruculardan oluşan duvarlarıyla parlak bir şekilde aydınlatılmış alım alanı oluyor.

Hava serin ve hoş bir şekilde kokudan arındırılmış; Harold ve Rusty'nin sedyeyi platformun zemin kantarına park ettikleri kapının hemen içinde beni bir didişme karşılıyor. Galoşlarını, önlüklerini, eldivenlerini ve ameliyat başlıklarını giymişler ve ben de onları birbirlerini usulca gagalarken yakalıyorum.

"Peki ne o zaman?" Harold bir kalem tıklıyor ve defterini açıyor.

"Bunu yaptığında gerçekten sinir bozucu oluyor."

"Ne yapacağım? Sadece hangi ağırlığı düşmemiz gerektiğini söylediğinizi doğrulamak istiyorum."

"Söylemedim çünkü söylememe gerek yok." Rusty kesenin fermuarını açarken uzun ahşap ölçüm çubuğunu bir elinde çoban değneği gibi tutuyor.

"O zaman nedir?"

"Bu sefer neden farklı olsun ki Harold?" "Sormak her zaman akıllıcadır."

"Ve sen her zaman yaparsın. Geçen sefer tarttığımızda olduğu gibi seksen altı kilo."

"Ama önce boş olup olmadığını kontrol , değil mi? Yani bunu kesin olarak bilmiyoruz."

Rusty, cesedi Elisa Vandersteel'in başının üstündeki torbanın tepesinden ayaklarındaki torbaların dibine kadar ölçerken, "Hayır, her seferinde yapmıyorum çünkü bu aptalca," dedi.

"Mahkemede sedyeyi tartıp tartmadığımız sorulursa ne olacak?"

"Senden başka hiç kimsenin bunu sorduğunu ya da bu konuyu açtığını duymadım."

"Ama yapabilirler ve koşullara bağlı olarak belki de yapmalılar. En küçük ayrıntının ne zaman büyük bir fark yaratacağını asla bilemezsiniz. Bakalım ... iki on altıdan seksen altıyı çıkarırsak ne olur?" Harold matematiği cep boy defterinde yapıyor çünkü kafasında yapamıyor. "Bir otuzluk bir ağırlık elde ederiz." Ben geri dönuştürölmüş camdan zeminde yürürken o da yazıyor. "Peki ya uzunluk?"

"Altmış beş inç."

Buradaki insanların Balık Tankı dediği, camla çevrili güvenlik masasında duruyorum. Kapalı pencerenin dış pervazında siyah deri ciltli büyük bir kütük, yani Ölüler Kitabımız duruyor. İnce bir çelik zincirle tutturulmuş ve tüm vaka girişleri, dikişler için kullandığımız beyaz pamuk sicimle bağlanmış tükenmez kalemle siyah mürekkeple yapılmalı.

Asitsiz defter sayfalarını açıyorum, en sevdiğim güvenlik görevlisinin dikkatini çekmek için bir parmağımı cama hafifçe vuruyorum. Georgia 3 boyutlu yazıcıdan sarı bir RFID bilekliği alırken sırtı bana dönüktü. Masasına dönüyor ve penceresini açıyor.

"Daha fazla kilo vermiş gibi görünüyorsun." Tekrar bilgisayarının başına oturup ellerini klavyenin ve farenin üzerine koyduğunda, sarı pantolon şeritleriyle koyu mavi üniformasının biraz bol göründüğünü fark ediyorum.

"Oh, şimdi de kibarlık yapıyorsun." Şeftali rengi akrilik tırnakları tuşların üzerinde tıkırdamaya başlarken okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Cidden mi?" Kahverengi gözleri memnun. "Anlayabiliyor musun?"

"Kesinlikle yapabilirim."

"Neredeyse 10 pound."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Günümü güzelleştirdin ve güneş doğmadı bile."

"En önemli soru, Weight Watchers'ın bu sabah pizza hakkında ne diyeceği. Yasal mı?" Teslim edilen teslim alınan cesetlerle ilgili kayıtları gözden geçiriyorum, en son buraya geldiğimden beri neler olduğunu yakalıyorum.

"Bu ne tür ve kimin olduğuna bağlı. Eğer sizin pizzanızsa, Doktor Scarpetta? Bin puan bile olsa umurumda değil çünkü ben yiyeceğim."

Masasındaki evrakları karıştırmasını, Elisa Vandersteel dosyasına benzersiz bir numara vermesini izliyorum.

16-MA2037

"Georgia, Ama bana aniden nasıl bir parti verdiğimizi ve kameralarda kimi izlemem gerektiğini söylemek isteyebilirsin," diyor.

ve . Ambarları kapattığımız konusunda haklı mıyım? Çünkü sen sadece söyle."

"Görünüşe göre misafirlerimiz ve elimizden geldiğince misafirperver olacağız." Ne söylediğime dikkat ediyorum, böylece hiçbir şey bana geri dönmeyecek ve günlüğün bir başka sayfasını çeviriyorum. "Ama kimse işimize engel olamaz. Buna izin vermeyeceğiz."

"Anne'in bu saatte gelmesiyle bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Ve sonra Bryce içeri girdi, ve ondan sonra histolojiden Paula? Ve şimdi de sen ve Doktor Zenner söylentiye göre Ernie Koppel yolda. Lanet olsun." Bana baktı. "Peki davet etmediğimiz şirket kim?"

Ona söylediğimde sesli bir nefes alıp gözlerini deviriyor.

"İlgilenirseniz fazla mesai yardımı alabilirim," diye ekliyorum, isimleri, yaşları, adresleri, şüpheli ölüm nedenlerini ve hastalarımızın hala bizimle olup olmadıklarını ya da bir cenaze evine veya mezarlığa gönderilip gönderilmediklerini tarıyorum.

"Ne zaman başlıyor?" diye soruyor.

"Altı saat vardianız bittiğinde başlıyor." "O'Riley o zaman burada olacak. Saat sekizde."

"Evet, eğer kalıp ona yardım etmeni istiyorum. Çok yorgun olmadığın sürece." Georgia'yı yanımda istiyorum çünkü o korkusuz ve sadık biri. "Buraya olabildiğince çok yedek getirelim."

"Telefona ben bakarım. Ben yaparsam daha iyi olur." Bryce yerine demek istiyor. "İnsanları nasıl sinirlendirdiğini bilirsin."

"Müsait olan memurlarımızın sayısı kadar. Mümkünse her katta en az bir tane istiyorum."

"Bizi onlardan korumak için." FBI'dan demek istiyor ve ben ne başımı sallıyorum ne de cevap veriyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum ve bu yeterli.

"Sadece ne yapmamı istediğini söyle," Georgia kalın kollarını heybetli göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bir kavgada ne kadar etkili olur bilmiyorum ama ona meydan okumak istemezdim.

"Buna büyük ölçüde konuklarımız karar verecek," derken, bir hata olup olmadığını merak ederek kayıt defterinin birkaç sayfasını geri çeviriyorum.

"Ne yapacaklarını şimdiden söyleyebilirim." Georgia kendi bölgesinin istila edileceği düşüncesiyle . "Fırsatını buldukları her şeyi didik didik edecekler."

"Onlara vermeyeceğiz," diye yanıtlıyorum günlüğü incelemeye devam ederken ve Molly Hinders'ın cesedinin hâlâ burada olmasını beklemiyordum.

Ama öyle olmalı. Serbest bırakılmış olsaydı, el yazısıyla yazılmış bir kaydı olurdu ve 5 Eylül Pazartesi günü yapılan girişı okurken, adresi hatırladım.

Granit Sokak.

Bryce ve Ethan, Cambridge'de nehir kıyısındaki Magazine Park'a çok yakın Granite Caddesi'nde yaşıyorlar. Oraya geçen bahar taşındılar ve ben ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

"Görünüşe göre Molly Hinders dün ben ayrıldıktan sonra serbest bırakılmamış." Kütüğü çıkıntıdaki yerine geri koyuyorum. "Cenaze evi tarafından alındığını sanıyordum. Doktor Wier bir sorunla mı karşılaştı?"

Lee Wier benim adli patologlarımdan biri ve ne biliyor çünkü onu ben eğittim.

"Bu tam bir F kümesine dönüştü."

Georgia'nın bu konuda haklı olduğuna dair içimde kötü bir his var. Molly Hinders, Dedektif Barclay'in davası ve Marino'nun müdahale etmesi gerekiyor.

"Zavallı kadının şansı daha kötü olamazdı. Şimdi herkes sarhoş ve kavga ediyor, o ise lanet olası bir soğutucunun içinde tek başına." Georgia bana, Dr. Wier'in birkaç sabah önce personel toplantısında vakanın üzerinden geçerken söylediklerini düşünmeye devam ettiğimi söylüyor.

Molly Hinders'ın cesedi bulunduğunda, monte edildiği yerden düşmüş ve ıslak çimlerin üzerinde duran fişe takılı bir stereo hoparlörün yanındaydı. Arka bahçesinde hortumla çiçeklerini sularken nasıl elektrik çarpmış olabileceğinin tek açıklaması buydu. Ama bir hoparlör devresinin bir insanı öldürebileceği bana hiç mantıklı gelmemişti.

Kafa derisi ve saçları, onu öldüren elektrik kaynağıyla temas ettiği için yanmıştı.

İşçi Bayramı tatilinin ilk akşamıydı ve Charles Nehri'nde kano yapmaktan eve dönmüştü. arabasının çatı rafından alıp arka bahçeye sürükledikten sonra eve girdi ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Hâlâ mayosuyla, bir stereo sistemi, ferforje bir masa ve sandalyeler ile sarmaşıklarla kaplı kısmen kapalı bir pergolanın altında bir barbekünün bulunduğu arka bahçeyi sulamak için dışarı çıktı.

Polis geldiğinde müzik setinin elektriği yoktu       topraklama hatası devre kesicisi -bir  altere benzer- atmı tı. Tek başına bu bile onun çok geçirmesini, hatta ölmesini engellemeliydi. Bazı nedenlerden dolayı böyle olmadı ve ben bunu ba ından beri  a ırtıcı buluyorum. Ama dava o zaman şimdiki gibi dikkatimi  ekmemi ti. Molly Hinders bana çok fazla Elisa Vandersteel ve General Briggs'i hatırlatıyor.

"Lütfen Molly Hinders'ın neden hâlâ burada olduğunu açıklayın," diye tekrar soruyorum.

"Anladığım kadarıyla," diyor Georgia, "ailesinin parası var ayrı yaşadığı kocasıyla henüz bo anmamı lar. Bu yüzden ceset üzerinde kimin hak iddia edeceği konusunda kavga ediyorlar. Her şey için kavga ediyorlar       çok gen mi  ve ne vasiyeti ne de başka bir şeyi varmış. Seçtikleri ilk cenaze evini kovdular, bu yüzden onu henüz kimseye teslim edemeyiz."

Asansör kapılarının açılma sesini duyduğumda, "İyi oldu, aslında tesad f ,       başka sorunlar da olabilir," diye cevap veriyorum. "Ben söyleyene kadar serbest bırakılmasını istemiyorum. Birkaç şeyi kontrol etmek istiyorum," ekliyorum Bryce göründüğünde ve sonsuzluk gibi görünen karavanda telefonla konu tuğumuzdan beri kıyafetlerini deği tirmi .

"Kimi serbest bırakmıyoruz?" diyor personel  efim ve mavi gözleri belki de sert elma  arabından dolayı biraz bulanık görünüyor.

 zerinde dar bir kot pantolon, bir ti  rt ve bir sürü Goth takısı var, Federaller için kendini parlatıyor. Bryce flört etmeyi seviyor ve ne kadar takdir edilmezse o kadar iyi.

"Molly Hinders," diye bilgilendirdim onu. "Daha fazla araştırma yapılane kadar ölüm şekli belirlenemeyecek. Doktor Wier'e haber vermeni istiyorum." Sonra Bryce'a marihuana dövmesi gizemiyle ilgili yeni bir şey olup olmadığını soruyorum. "Bu detayın dokuz-bir-bir aramasına nasıl   zebildiğimizi sanmıyorum." Bunu ona açıkça söyledim.

"Elbette. Ethan'la ben için öğrendik," diyor çocuksu yüzü kıpkırmızı olurken çok kayıtsızca. "Yandaki tuhaf adam mı? Ahmak kom umuzu biliyor musun? Bana borcunu ödüyor olmalı."

"Kendi evinin içinde neler olduğunu nereden biliyor?" Georgia seslenir ve belli ki dövme hikayesine a ınadır.

Bryce muhtemelen ona söylemek için sabırsızlanıyordu. "Ne için geri ödüyorsun?" Ona sordum. " ey ..."

"Bryce? Yüzün pancar gibi kızarmış. Belli ki biliyorsun. Bana komşunun sahte dövmeni nasıl öğrendiğini anlat."

"Görünüşe göre kız kardeşinin bize verdiği tekila ile yapılan margaritalarla sandığımdan biraz daha fazla sarhoş olmuşum. Ve görünüşe göre arkadaşlarımız gittikten sonra çöpü dışarı çıkarmaya gittim ve aynı garip sesi duydum ve yine garip bir ışık gördüm. Tabii ki ayağım bir şeye takıldı ve düştüm. O da beni kaldırmaya çalışıyordu. Ama o çılgın anda o bir *erkek* değildi. Bu bir *şeydi* ve bu sefer gerçekten olduğunu düşündüm."

"Ne be?" Georgia yazmayı bırakmış, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten de uzaylılar tarafından bir araştırma projesi için kaçırıldığımı düşündüm."

"Jeeees-us." Başını sallamaya başladı. "Vaktimi boşa harcıyorsun." "Çok ciddiym. Geceleri gökyüzünde garip ışıklar görüyorum." "Onlara yıldızlar ve uçaklar deniyor." Georgia başını sallamaya devam eder. "Komşunuz olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Çöpü dışarı mı atayım?" Ben soruyorum.

"Çirkin Donald. Ben ne olduğunu hatırlamıyorum ama Ethan hatırlıyor çünkü sanırım beni aramak için dışarı çıktı ve söylediğim çirkin şeyleri duydu. Ethan üzgündü, bana Donald'a yardımına geldiği için teşekkür etmemi söyledi, düşünebiliyor musunuz? Ve tabii ben de şaşkınlıkla "*Beni itenin o olmadığını nereden bileceğiz?*" diye bağırdım.

"Peki dövmeni nereden biliyordu?" Tekrar soruyorum.

"El feneri yüzünden, üzerimde şort vardı ve yalın ayaktım. O da bunu gördü ve bizim esrarkeş olduğumuzla ilgili bir şeyler söyledi. Ama hiçbirini hatırlamıyorum."

"Marino'nun her kelimeyi bilmesi gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Lütfen arayın. Onu bulun ve konuşmamız gerektiğini söyleyin."

Bölüm 40

Georgia'nın penceresinden uzanıp el tipi RFID okuyucuyu şarj yuvasından çıkarıyorum. İki numaralı soğutucuya doğru yürüyorum, büyük çelik kolu kaldırıyorum ve büyük cilalı kapı sessiz bir emişle ve sis gibi görünen ama ölüm gibi kokan bir yoğunlaşma pufuyla açılıyor.

Soğumuş kirli havanın içinden geçerek, her bir poşetin üzerinde merhumun sarı bilekliğindeki çiple eşleşmesi gereken plastik bir etikete gömülü bir çip bulunan, ceset şeklinde tümsekler taşıyan çelik tepsilerle dolu devasa, soğuk bir alana giriyorum. Yedeklilik. Çünkü yapabileceğiniz en kötü şeylerden biri birini kaybetmektir ve Molly Hinders'ın yerini bulana kadar okuyucuyu bir silah gibi tutarak tarıyorum.

Kesesinin fermuarını açarken nefesim duman çıkarıyor ve üflenmiş havanın sesi yüksek çıkıyor. Sedyenin üzerindeki kutudan bir çift eldiven alıyorum ve bir anda mor kılıflı parmaklarımı kısa kıvrıkcık siyah saçlarında gezdiriyorum. Saç çizgisini takip eden dikişli otopsi kesisinin etrafını, kulaklarının üzerini ve kafa derisindeki küçük yarayı bulduğum başının arkasını hissederken dokunduğum her yer buz gibi soğuk.

Dr. Lee Wier tam olarak yapmak için eğitildiği şeyi ve bu vakayı tartıştığımızda ona tavsiye ettiğim şeyi yaptı. Yanık dokuyu cerrahi olarak çıkardığından emin oldu, böylece Ernie'ye yaralara bulaşmış olabilecek mikroskobik metal parçacıklarını veya diğer materyalleri kontrol . Bu örnekleri günler önce histoloji laboratuvarına göndermesi gerekiyordu ve ben soğutucudan çıkıyorum. Ağır kapıyı kapatarak, histoloji laboratuvarında Paula'yı denerken telefonumun iyi çekmesini umuyorum.

"Dün öğleden sonra her şeyi bitirdim," diyor kulaklığıma, davanın nasıl gittiğini sorduktan sonra. "Doktor Wier, hazırlık süresi söz konusu olduğu için mümkün olduğunca çabuk ilgilenmemi istemişti, ben de öyle yaptım."

"Ernie için ıslak örnekler hazırlamanızı özellikle istedi."

"Kesinlikle. Kurbanın kafasındaki yanıktan dört ayrı numune hazırladım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim" diye cevap veriyorum çünkü yanmış dokunun elektron mikroskobunun vakum odasına yerleştirilmeden önce asetonla kurutulması gerekiyor ve bu da günler sürebiliyor.

Dr. Wier ve Paula hızlı davranmamış olsalardı, hafta sonuna kadar analiz edilecek bir şey olmayabilirdi ve beklemek daha kötü bir fikir olamazdı. Neyle uğraştığımıza bağlı olarak, başka biri de ölebilir ve boş koridoru takip edip bu erken saatte karanlık olan laboratuvarları ve diğer çalışma alanlarını geçerken ileride açık kapıyı görüyorum.

Büyük ölçekli X-ray kontrol odasının içinde Anne'in masası boş, cüzdanı ve anahtarları masanın duruyor. Kurşun camlı pencereden onu diğer taraftaki odada, krem beyazı büyük çaplı CT tarayıcısının başında, kot pantolonunun üzerine bir laboratuvar önlüğü giymiş, önlüğünü değiştirmiş Luke Zenner ile konuşurken görebiliyorum. Önlerindeki masada Elisa Vandersteel'in poşetlenmiş cesedi duruyor ve ben kontrol ve tarama odalarını birbirine bağlayan kapıyı açıyorum.

İçeri girerken Luke'a "Tam da görmem gereken kişi sensin," diyorum.

Molly Hinders ve Elisa Vandersteel'in kazara ölmemiş olma ihtimalini açıkladım. Birbirleriyle bağlantılı cinayetler ve onlara Briggs'i de anlattım. Luke ve Anne cevaplayamadığım sorular sormaya başladılar. Gittikçe sinirleniyorlar.

"Bu konuya şimdi giremeyiz," diyorum sonunda çünkü gerçekten giremeyiz. "Duygularımızı sonraya saklamalıyız. Odaklanmalı ve bu insanları neyin öldürdüğünü, bunun elektrik arızası mı, tesadüf mü yoksa daha önce görmediğimiz bir silah gibi kasıtlı bir şey mi olduğunu bulmalıyız."

"Birdenbire olan her şeyin tesadüf olduğunu düşünmek zor," diyor Luke, gözleri sertleşmiş ve çenesini sıkıyor.

"İşiniz bittiğinde," diye devam ediyorum, "yanıkları çıkarmadan önce fotoğraflarını çekin ve doku doğrudan Paula'ya gitsin. Öncelikli ilgi alanımız sırtının üst kısmında ve boynunun arka alt kısmında, ayrıca sağ elinin ve bileğinin üst kısmındaki çok ince çizgisel beyazımsı derimsi yanıklar."

"Zaten kağıt torbaları çıkarmam gerekecek," diyor Luke. "O yüzden hepsini burada yapacağım, her şeyi laboratuvarlar için hazırlayacağım. Sonra da onu dekompresyon odasına taşıyacağım."

"Temizlenmek için yukarı çıkıyorum," diye cevap veriyorum.

"İşte bu bir fikir. Dekompozisyon odasında otopsi yapmadan önce temizlik yapmak gibisi yok," diyor Anne dalgın dalgın ve bana bir fikir veriyor.

"Anladığım kadarıyla havalandırmayla ilgili bazı sorunlar varmış," diye belirtiyorum ve Anne'in sade ama hoş yüzünde boş bir ifade beliriyor, sonra kaşlarını çatıyor ve sonra anlıyor.

"Ah şu," diyor sanki birden hatırlamış gibi. "Oradaki aşağı akışlı masadan bahsediyor olmalısınız," diye hatırlıyor ama . "Hava akımı kokuları aşağı çekmiyor ve çalışan insanlardan uzaklaştırmıyordu, sanırım geçen gün sorun buydu ve kokunun o kadar kötü olduğunu duydum ki ayakları vardı," diye doğaçlama yapıyor. "Umarım misafirlerimizin iyiliği için bu sabah bir sorun yaşamayız."

"Bu çok kötü olurdu," diye kabul ediyorum.

Otuz dakika sonra, üst kattaki ofis , saçlarımı havluyla kurulayarak banyodan çıkıyorum.

Temiz mavi önlükler ve siyah kauçuk cerrahi terliklerle, rahatlatıcı toprak tonlarında deri mobilyalar, bir konferans masası ve Max Brödel, Edwin Landseer, Frank Netter'in anatomik çizimlerinin yanı sıra William Hogarth'ın *Zalimliğin Dört Aşaması*'nın on sekizinci yüzyıl baskılarından oluşan kişisel koleksiyonumdan oluşan oturma alanımda yürüyorum.

Masamın yanındaki veri duvarında saat ve diğer bilgiler parlak rakamlarla cam gibi bir karanlığa karşı gösteriliyor. 3:08.45 AM EST . . . 3:09.50 . . . 3:10.00 . . . Telefonumda, güvenlik kameraları tarafından sürekli izlenen iç ve dış CFC bölgelerinin bir menüsünü sunan bir uygulamayı seçerken saniyelerin sessizce ilerleyişini izliyorum. Veri duvarı canlı yayınları gösteren ekranlara bölünüyor ve son kontrol ettiğimden beri arka park yerim oldukça dolmuş.

Birkaç koyu mavi ve siyah sedan ve SUV var ve diğer bölgeleri kontrol ederek ve sadece Lucy'nin arabalarını bırakacak kadar arsız olduğu bölmenin içindeki siyah Tahoe'yu keşfederek pan ve eğim yapıyorum. Roger Mahant çoktan dönmüş ve görünüşe göre epey kalabalık bir ekiple gelmiş. Georgia'nın neden bana haber vermediğini merak ediyorum. Belki de denedi ve ben duştaydım.

Masasının dahili numarasını arıyorum ve dijital saniyelerin geçişini izlerken çalmaya başlıyor. Çalışıyor ve çalışıyor. 3:12.11 . . . 3:13.10 . . . 3:14.00 . . . Garip bir şekilde aşağıda masasında cevap yok ve sonra benim telefonum çalışıyor.

" oluyor?" Georgia olduğunu varsayıyorum.

"Alo?" Ernie Koppel diyor. "Kay?"

"Özür dilerim. Alt katı aramaya çalışıyordum..."

"misin?" diye soruyor. "Genelde bir şeyin acil olduğunu söylemem ama bunu herkesten önce senin görmem gerekiyor. Bir onay bekliyorum ama bir dakikanız varsa sanırım ilk kez olan bir şey buldum. En azından bir suç laboratuvarı için."

Bana nerede olduğunu, hangi elektron kullandığını söylüyor ve ben de masamın arkasından laboratuvar önlüğümü alıp aceleyle kapıdan çıkıyorum. Asansörden kaçınmaya karar verdim. Son teknoloji ürünü biyoteknoloji merkezimde asansörün çok yavaş olması bir yana, her fırsatta FBI'dan kaçmak niyetindeyim. Acil durum merdivenlerini kullanmak başlamak için iyi bir yol. Herkes binadan çıkmak için bu merdivenleri kullanabilir ama kimlik kartınız ya da şifreniz olmadan katlarımıza çıkamazsınız.

Bu yüzden kimseyle karşılaşma ihtimalim yok ve alt kata inerken takunyalarım metal kenarlı beton basamaklarda yankılanıyor. Aşağı inip en alttaki kapıyı açtığımda merdiven boşluğu bir bomba sığınağı kadar sessiz. Kapı, genellikle araba ve kamyon gibi büyük nesneleri işlediğimiz kanıt bölümümüze açılıyor, ancak süper arabalardan, motosikletlerden, Jet Ski'lerden ve hatta çok iyi çalışmadığı belli olan ev yapımı bir yelken kanattan da kanıtlar elde ettik, yoksa sahibi ve kendisi buraya gelmezdi.

Işıklar düşük, enerji tasarruflu bir ayarda ve ben kasvet içinde hızlı adımlarla yürüyorum, mevcut davalar tarafından işgal edilen sınav alanlarından geçiyorum. Bir çadırın altındaki tekne, olası gizli parmak izlerini geliştirmek için süper yapıştırıcı ile dumanlanacak ve bunun iki boşluk aşağısında şüpheli bir cinayet-intihar olayının meydana geldiği kampçı var. Bunun yanında, tek başına duran bir bölme, bir bıçaklama olayını yeniden yapılandırmak için tavandan tabana kan sıçramış ve çizilmiş beyaz kağıtla kaplanmıştı.

Transmisyon elektron mikroskobu TEM'in bulunduğu beton sığınacağın üzerindeki kırmızı ışıklı KULLANIMDA tabelasına doğru ilerliyorum. Biyometrik okuyucuya parmak izimi okuttuktan sonra paslanmaz çelik kapıdan geçiyorum ve kapı bana hep *Star Trek*'i hatırlatan bir sesle açılıyor. İçeri adımımı atar atmaz pozitif basınçlı havanın saçlarımı savurduğu o tanıdık telaş beni karşılıyor ve kapı fısıldayarak arkamdan kapanıyor.

"Merhaba. İçeri gel ve biraz rahatla," diyor Ernie neredeyse karanlıkta yarım tonluk mikroskobun konsolundan. "Çünkü bunun için oturmak isteyeceksin."

En iyi iz-kanıt incelemecim, neredeyse tavana kadar yükselen ve tepesinde katot düzeneği bulunan periskop benzeri kalın metal bir tüpün önünde otururken bana hep bir denizaltı pilotunu hatırlatır.

Bir elektron tabancası ama ben daha çok bir ampul gibi düşünme eğilimindeyim. Saç tokası şeklindeki basit tungsten teli, analiz etmeye karar verdiğimiz her şeye termo-iyonik emisyonlar gönderiyor ve ben burayı her zaman mağara gibi, havasız ve klostrofobik buluyorum.

Kalın beton duvarlar akustik olarak ölü ve koyu kumaş kaplı fiberglas yalıtım tüm ışığı emiyor gibi görünüyor. Kendimi denizin dibinde, yeraltında ya da evrende kaybolmuş gibi hissediyorum. Her zaman Alice'in aynadan bakması gibi bilinmeyene geçiyormuşum gibi hissediyorum. Ve bir bakıma öyleyim çünkü Ernie'nin yönettiği dünya, metrenin milyarda biri ya da insan saçının yetmiş beş binde biri kadar küçük parçacıkları tespit edebilen aletler olmadan yönetilemez.

Bu kadar küçük ve her yerde bulunan bir kanıtın üzerine binlerce deri hücresi ve toz zerresi sığdırabilirim, olumsuzluk ve kötü karmanın saçtığı evrensel döküntü olarak düşündüğüm şey. İnsanlar arkalarında görünüşte tespit edilemeyen her türlü çöpü bırakıyor ve bunlar sürekli olarak geri dönüştürülüyor. Bizler en küçük paçavraların izini sürerken, onları bir kişiden ya da nesneden diğerine, bir kıtadan diğerine geçirirken, en lanet yerlere .

Ernie'yi en son gördüğüm zamanı düşünüyorum, belki bir ay önceydi ve o zamandan beri sarıya çalan kırışmış saçları uzamıştı. Laboratuvar önlüğünün altından siyah bir takım elbise ve gümüş-turkuaz ok uçlu bir bolo kravat görüldüğünü fark ediyorum. Siyah kertenkele kemeri, ona uygun siyah kovboy çizimleri var ve bahse girerim kumarbaz kırıksıklığıyla siyah Stetson'ı ofisinde. Bugün mahkemesi, ifadesi ya da giyinmek için başka bir nedeni olmalı, bunu ona soruyorum.

"Hayır." Mavi gözleri yıpranmış yüzünde parıldıyor. "Çok daha önemli bir şey. Konuşmanızı dinlemek için işten sonra Kennedy Okulu'na gitmeyi planlıyordum. Önce eve gitmek için zamanım olacağından şüpheliyim. Bir grup buradan gidiyoruz."

duygulandım ve üzüntüye boğuldum. Ona Briggs'i anlattım.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Ernie, korktuğum şey hakkında onu bilgilendirirken nefesinin altında.

"Bir şekilde silah haline getirilmiş enerji ya da elektrik," Benton'ın önerisini söyledim.

Ernie, "Tuhaf bir şekilde bu mantıklı olurdu," diyor. "Böyle bir şeye işaret edebilecek bir şey mi buldunuz?"

"Tam olarak değil ve belki de. Aslında d n ayrılmadan önce bunu halletmiştim" diyerek Molly Hinders davasına atıfta bulunurken ben tepemdeki monitörleri taramaya devam ediyorum ve gördüklerime pek bir anlam veremiyorum.

Siyah beyaz aydınlatılmış, bazıları nano aralıkta ve iki yüz bin kez büyütülmüş tuhaf şekiller sergileniyor. Kafa derisindeki yanıktan çıkarılan nikel ve alüminyumu atomik sembollerini ve ayrıca silika ve demirin varlığını fark ettiğimde şaşırtıcı spektrumlarla karşı karşıya kalıyorum.

Titanyumu neden ortaya çıktığından emin değilim ve zirkonyum ve skandiyumu varlığı beni şaşırttı. Bunlar günlük metaller değil. Biri nükleer reaktörlerde, diğeri ise havacılık endüstrisinde yaygın olarak kullanılır.

"Ernie, ORNL'deki bir arkadaşımla doğrulamaya kadar size ne söylemek istemedim," diyor.

Tennessee'deki Oak Ridge Ulusal Laboratuvarı, malzeme bilimi alanında sıra dışı sorularımız olduğunda başvurduğumuz yerlerden biri. Başka bir deyişle, bir şeyin neyden ve neden yapıldığını bulamadığımızda ORNL, MIT, Caltech ve hatta NASA'ya başvuruyoruz. Buna iyi bir örnek, bu gece hakkında konuşmam gereken şeydir: *Columbia* uzay mekiği trajedisidir. Sıradan bir kriminal laboratuvar ısı kalkanının neden arızalandığını belirleyemezdi.

Ernie, "Ve tam da sen beni görmeye gelirken beni aradı," diyor. "Bill'den bahsettiğimi duymuşsundur. Oradaki süper iletken laboratuvarında çalışıyor ve en az senin kadar uyuyor" diye ekliyor çünkü saat sabahın dördü bile değil. Panguite'in ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdim. "Aslında, neden bahsettiğinizi bildiğimi de sanmıyorum."

"Bu." Bir monitörde 500X'te şekilsiz azı dişleri gibi beyaz ve pütürlü görünen siyah-beyaz bir görüntüyü gösteriyor.

Bölüm 41

"Panguite" birkaç yıl önce Caltech'teki jeologlar 1969'da Kuzey Meksika'ya düşen bir göktaşının parçalarını analiz ederken keşfedildi." Ernie kovboy çizmesi tarafından yenmiş bir çorabı çıkarmak için eğiliyor.

"Panguite diye bir minerali hiç duymadım," diye cevap veriyorum.

"Adını Pangu'dan alıyor, Ying'i Yang'dan ayıran tanrı ya da bir şey," diyor inanmazlığım artarken. "Bill'in söylediğine göre panguitin yakın zamanda keşfedilmiş olması, dünyaya çarpan diğer meteorlarda da bulunmadığı anlamına gelmiyor. Bunu bilmek için dünyadaki tüm müzeleri dolaşıp uzay taşlarını test etmeniz gerekir."

"Bir meteordan bahsettiğimizi nasıl anladınız?" Odanın tepesindeki monitörleri gösteriyorum. "Bunun ne kadar mantıksız olduğunun farkında mısınız? Molly Hinders'a İşçi Bayramı'nda bahçesini sularken kesinlikle bir göktaşı çarpmadı. Gerçi kayıtlara geçmiş bir göktaşı çarpması vakası yok ama çarpmış olsaydı ne olurdu? Kafa derisinde küçük bir yanıktan çok daha fazlasını beklerdim ve kesinlikle künt cisim travmasından ölmedi. Elektriksel bir ölüm olduğu açık."

Ernie, "Gördüğümüz metaller çok önemli," diye . "Özellikle zirkonyum ve skandiyum, ama aynı zamanda demir, titanyum ve diğerleri."

"Ama onları bulmanın başka açıklamaları da olabilir."

"Ama panguite için değil. Dünya üzerinde doğal olarak bulunmuyor." Ti^{4+} , Sc , Al , Mg , Zr , Ca için piklere ediyor - titanyanın yeni bir formu olduğunu açıkladığı şeyin temel bileşenleri.

İnce kristaller halinde ortaya çıkıyor ve 200.000X büyütmede çukurlaşmış beyaz kemik veya mercanı andırıyor. Kırmızı patinalı garip alanlar ve ayrıca Ernie'nin bana tek duvarlı karbon nanotüp demetleri olduğunu söylediği parlak liflerle karışık çatlaklar, çukurlar ve kristal kalıntıları gibi düzensiz yüzey özellikleri görebiliyorum.

"Şimdi sorunumuzu anlıyorsunuz,"

diyor. "Kesinlikle anlıyorum."

"Doğa Ana ile oynamış."

"Birinin bir göktaş ve karbon nanotüplerden bir silah yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen."

Nanotüpler hafiftir, inanılmaz derecede güçlüdür ve bu son derece ince liflerden yapılan yapılar elektrik ve ısı iletiminde süper hızlı ve verimli olabilir. Moleküler nanoteknolojinin savaş da dahil olmak üzere her şeyin geleceği olduğuna inanılıyor ve bundan korkuluyor.

"Nanotermi ya da süper termitten küçük ve güçlü bir bomba yaptığınızı hayal edin?" Ernie söylüyor. "Ya da mini nükleer bombalara ne dersiniz? Ya da Tanrı korusun, nano boyutta biyoterörizm? Korkunç bir şey."

"Evet öyle ve nanotüplerden bir şey inşa etmenin faydasını anlıyorum, ama kim panguiti ne için kullanır ki?"

"Benim de sorum buydu. Bill'in aklına gelen olasılık ise, eğer titanyum gibiyse, o zaman belki de bir alt kaplama, bir çeşit termal korumadır."

"O zaman neden titanyum kullanmıyorsunuz? Ve onlarla çalışmadığını varsayarsak, birisi bir meteoru nereden bulabilir?"

"Bu zor değil," diyor Ernie. "İnternette her türlü meteor parçasını ve parçasını satın alabilirsiniz."

"Ama içlerinde panguite var mı?"

"Ben de bunu söylüyorum. Bilmiyoruz. Analiz edilmedikleri sürece bilemeyiz. Ama bunun nadir olduğunu varsayacağım." Panguit bulmanın nadir olduğunu kastediyor. "Eğer bu mineral daha yeni keşfedildiyse, geçmişte sık sık ortaya çıktığına inanmak benim için zor, yoksa uzun zaman önce keşfedilmiş olacağını düşünebilirsiniz."

"Ayrıca nanoteknolojiye aşina birinden bahsediyoruz," diye cevap veriyorum. "Peki bu kişi malzemeleri atomik düzeyde değiştiriyorsa? O zaman sıradan bir ayıdan bahsetmiyoruz demektir."

"FBI buraya gelir ve bana ne yaptığımı sormaya başlarsa ne diyeceğim?" Ernie sorar.

"Kapını kilitli tutarsan içeride dolaşmazlar. Sessiz olursan seni burada asla bulamazlar."

"Çünkü böyle bir şey ortaya çıkarsa, Kay? Halk meteorların insanları öldürdüğünü ya da ölüm ışını benzeri yeni bir silah olduğunu düşünürse panik yaratır."

"Şu anda ihtiyatlı olmak şart." Sandalyemden kalktım.

Ernie'den ayrıldıktan sonra tomografi odasına dönüyorum ama artık boş. İki FBI ajanının körfeze açılan kapının yanında kahve içtiği kabul alanına geri dönüyorum.

Masasının yanında dururken Georgia'ya "Seni aramaya ," diyorum.

"Bahse girerim tam da körfezde onlara oraya park edemeyeceklerini söylediğim sırada bunu yapmışsındır. Ne kadar işe yaradığını görüyorsun. O koca kışlı SUV hala orada duruyor, değil mi?"

"Eğer bir sedye tarafından sıyrılırsa kendilerinden başka suçlayacakları kimse yoktur." Lucy'yi hep bu konuda uyarıyorum.

Dinlemiyor ve kimse arabasına çarpmıyor ya da yanlamıyor. Bir kere bile olmadı. Ama her şeyin bir ilki vardır ve ben kapalı kapısının önünden geçerken karanlık ve sessiz olan otopsi odasına doğru ilerliyorum. Onun ötesinde başka bir otopsi odası var, aslında kötü bir şekilde çürümüş veya muhtemelen enfekte olmuş vakalar için bir izolasyon alanı ve içeriye açılan çelik kapının her iki tarafındaki iki ajan burada olmaktan mutlu görünmüyor.

Dirseğimi kullanarak duvardaki eller serbest çelik düğmeye basıyorum ve kapı otomatik olarak açılıp her iki ajanı da yoldan uzaklaştıran pis bir koku bulutu yayıyor.

"Burada ne yapıyoruz?" Kapıyı sonuna kadar açmak için acele ederken neşeyle soruyorum; pislik yoğun ve canlı bir şey gibi kılınıyor.

Mahant, Anne, Harold ve Luke koruyucu giysiler giymişler ve otuz ayak tavanlı ve yüksek yoğunluklu ışıkların sıralandığı odadaki tek masanın etrafında kümelenmişler ve üst duvardaki gözlem penceresinin boş ve karanlık olduğunu fark ediyorum. Anne, FBI ziyaretçilerimize isterlerse bir eğitim laboratuvarında camın arkasında oturabileceklerini ve gereksiz tatsızlıklardan kaçınabileceklerini söylemeyi düşünmemişti. Orada kahve içebilir ve yaptığımız her şeyi canlı bir ses-görüntü akışından izleyebilirlerdi. Ama Anne yanlışlıkla ve bilerek bundan bahsetmeyi unuttu sanırım.

Luke neştere yeni bir bıçak takıyor. Elisa Vandersteel'in ellerindeki, ayaklarındaki ve kafasındaki kâğıt torbalar çıkarılmış, spor sütyeni, mavi şortu ve çorapları çıkarılmış ve beyaz kâğıt kaplı tezgâhın üzerine serilmiştir. Bıçağı köprücük kemiğinden köprücük kemiğine, sonra da gövdesinden aşağıya doğru etinde gezdirmeye başlar.

"Kalp hasarı var gibi görünüyor, muhtemelen arka perikard yırtılmış ve sol miyokardiyum bölgesinde kanama var."

CT taramasında ne gözlemlediğini bana anlattı. "Ayrıca interventriküler septumda kan birikimi gibi görünen bir şey var."

"Peki ya başındaki yara?" Yakındaki ameliyat arabasındaki kaburga kesicilere uzanıyorum ve kendimi Luke'un karşısındaki masaya yerleştiriyorum.

Mahant'la omuz omuzayım.

"Kafatasında kırık yok," diyor Luke, ben kaburgaları kesip göğüs zırhını çıkararak göğüs organlarını ortaya çıkarırken ve kokuşmuş koku burun deliklerimizde karanlık, ölümcül bir çiçek gibi açarken.

Mahant'ın yüz kalkanı onu kurtaramayacak ve grimsi yeşil bir tona dönüşmesini izliyorum. Luke organ yığınının göğüs boşluğundan çıkarıyor ve ıslak, ağır bir sesle büyük bir kesme tahtasının üzerine koyuyor.

"Buranın havasında bir sorun mu var?" Mahant masadan geri ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Çok mu soğuk? Çok mu sıcak?" Anne masumca soruyor. "Havalandırmayı kastediyorum." Sertçe yutkunur.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Geçen gün burada bir yüzücü vardı." Ben cerrahi makasla mideyi açarken bana . "Aslında o zaman havalandırma o kadar da iyi çalışmıyor gibi görünüyordu."

"Sıcak hava dalgası yüzünden," diyor Luke.

"Bu havalandırmayı nasıl etkiler?" "Her şeyi etkiler."

"Bu havada havalandırma sistemimizin ne kadar zor çalıştığını tahmin edebilirsiniz." Mide içeriğini plastik bir kartona boşaltıyorum ve sindirilmemiş yer fıstığı ve kuru üzüm bulduğumda şaşırıyorum.

"Belli ki ölmeden kısa bir süre önce bir şeyler atıştırmış." Birkaç santim daha geri çekilirken Mahant'a eldivenimin avucunu gösteriyorum.

"Karışım ya da onun gibi bir şey olabilir mi?" Luke tartıdan bir böbreği çıkarırken ben bağırsakların bağ dokusunu kesip parçaları yerdeki plastik bir kovaya atarken Anne öneriyor.

Luke böbreği kesmeye başlarken ve Harold kafatasının tepesinde bir kesi yaparken Mahant'a "Bunu öğrenmek isteyebilirsin," diyorum.

Sonra Bryce içeri giriyor ve kendisi ve hepimiz için neyin normal olduğundan daha habersiz olamazdı.

"Kahvaltı siparişleri alınıyor," diye neşeyle anons ediyor ve şeytani planıyla onu etkilediği belli olan Anne'e için kendimi zor tutuyorum. "Pizza için kaç müşterimiz var?"

"Tanrım!" Mahant gözlerini kocaman açarak ona bakar ve Harold cesedin yüzünü çökmüş bir lastik maske gibi aşağı çekerek yumurta gibi beyaz ve yuvarlak parıldayan kafatasının tepesine ulaşır.

"Et mi sebze mi?" Harold Stryker testereyi baş üstü kablo makarasına takarken Bryce soruyor. "Ve glütensiz de var." Bryce, salınım yapan bıçağın kemiği keserken çıkardığı yüksek sese karşı sesini yükseltiyor. "Ama *oburluk içermeyen* bir şey yok," en sevdiği kelime oyununa karşı koyamıyor. "Çünkü yemeden duramazsınız" diyor.

Harold takkeyi çıkarmak için bir keski alır.

"İşin püf noktası burada küçük bir çentik açmak," diye gösteriyor artık gözlerini kırpmayan ve zorlukla nefes alan Mahant'a. "Sonra keskiyi yerleştiriyorum ve paten anahtarı gibi hızlıca çeviriyorum." Harold konuşurken bunu yapıyor ve sonra bir ağaç gibi karo zemine devrilirken ASAC'ı yakalıyor.

"Ah canım. Ona biraz hava aldıralım." Harold onu tutup kapıya kadar götürür ve kariyeri boyunca bunu çok yapmıştır. "İşte." Kapıyı açar ve onu dışarı çıkarır. "Sana bir sandalye bulalım," diyor en iyi cenaze yöneticisi sesiyle. "Siz beylerden biri bir sandalye bulabilir mi lütfen? Biraz hava almaya ihtiyacı var," diyor koridordaki ajanlara ve ben kötü bir insan olmalıyım.

Dekompresyon odasında kalıyorum ve Mahant'a yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorum. Cesedin üzerine kusmadığı ya da kafasını yere çarpmadığı bayılması ya da midesinin bulanması umurumda değil. Umursuyormuş gibi yapıyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum ve belki de o ve neşeli ajan grubu gidecek ve bir daha geri gelmeyecek.

"Bir atın." Luke kesme tahtasının üzerindeki kalbi dilimliyor.

Bir bölümü kurulumak için bir havlu kullanıyor ve taze miyokardiyal kontüzyon, soluk kalp kası üzerinde küçük mavimsi siyah bir nokta.

"Temel olarak elektrik akımı kalbine çarptı ve onu durdurdu" diyor.

"Sence kafasındaki yara onu olabilir mi?" Anne soruyor. "Tomografide kesinlikle subaraknoid kanaması var."

"," diye cevap veriyorum, "ama bunun bir önemi yok çünkü başındaki yaralanma ölümüne katkıda bulunmadı. Belki olabilirdi ama hiç şansı yoktu. Yere düştüğünde zaten ölüyordu."

"Her şeyi hesaba katarak mı?" Luke fotoğraf çekerken ekliyor. "Ölüm elektrik çarpmasına bağlı solunum durmasından kaynaklanmış. Muhtemelen birkaç dakikadan fazla hayatta kalamadı ve ona neyin çarptığını bildiğinden şüpheliyim."

Bölüm 42

Nehrin karşısında Boston'un çatıları gri bir ejderhanın sırtında kayrak kiremitlerden ve baca saksılarından oluşuyor. Ufukta karanlığın kalkışını, güneşin gözlerimin önünde doğuşunu izliyorum.

Manzaralı ofisimden şafağın yeni güne dokunuşuna, nehrin yeşilimsi tonlarla mavinin alacalı tonlarına dönüşmesine tanık oluyorum. Demir lambalar, insanların bisiklete bindiği ve koşu yaptığı spor yolunun soluk yarığı boyunca yanıp sönüyor. Dünya her zamanki gibi uyanıyor, sanki dün gece nehrin bir mil aşağısında bile hiçbir şey olmamış gibi. John F. Kennedy Parkı'ndaki ölüm haberlere konu oldu ama pencereden dışarı bakınca bunu asla anlayamazsınız.

Elimde espresso barda yeni yaptığım çok sert büyük bir kahve ile halının yürüyorum. Büyük bilgisayar monitörlerinin bulunduğu U şeklindeki masama oturuyorum ve bir saatten uzun bir süredir çeviri ve transkripsiyon yapıyorum.

Boşluklara ve satır aralarına tempoya ve duraklamalara göre karar verdim, dün gece erken saatlerde bana e-postayla gönderilen Tailend Charlie ses klibinde dinlediklerimden formatı çıkarmak için elimden geleni yaptım:

*Geri dön, K.S.-
(Popüler istek üzerine, daha az değil!)*

*Sıradaki daha
kötü olacak
ilkinden daha fazla.
(Kabul et Florida'lı kraker,
doğuştan lanetlenmişsin.)*

*Kaos geliyor
sokan bir sürünün
içinde, havadan
gelen bir ölüm.
(Rahibe Twister'ı
hatırladınız mı? Eminim
onu özlemeyeceksiniz!)*

Şifreli mesajlardaki ve sembolizmdeki anlamları yorumlamak çay yapraklarını okumak , ancak bu son iletişimde beni en çok etkileyen şey Florida krakeri ve Rahibe Twister'dan bahsedilmesi değil. Lucy karavanda konuştuğumuzda bana bunlardan bahsetmişti ve şu anda hakaretler umurumda değil. Asıl dikkat etmemiz gereken tehdit ve Lucy muhtemelen İtalyancası yetersiz olduğu için bunu kaçırdı.

Bir sonraki ilkinden daha kötü olacak.

Molly Hinders ilk miydi? Tailend Charlie'nin ima kişi bu mu? Sırada ne var? Elisa Vandersteel olabilir mi? Ya da belki de tamamen başka bir şeyden ya da birinden bahsediyordur ve Carrie'nin Janet'in kız kardeşi Natalie'yi yıllarca gözetlemesinin benim hakkımda ne kadar kişisel bilgi verdiğini merak ediyorum.

Carrie kafasına koysa her türlü şeyi öğrenebilirdi ve bu ayrıntıları şimdi onları alay etmek ve küçümsemek için kullanan bir suç ortağına aktarabilirdi. Zeki ama dengesiz biri, bu benim aklıma geliyor çünkü onun iletişimine maruz kaldığımda ben de böyle hissediyorum.

Ama neden? Birinin benimle alay edebileceği o kadar çok şey var . Neden çocukken bana takılan aptalca isimleri seçeyim? Neden şimdi bana takılan çok daha kötü isimleri seçmeyeyim? Bu çocukça. Aslında bana küçükken kız kardeşimin benimle kavga etme şeklini hatırlatıyor. Carrie'nin yeni yardımcısının, babamın beni azarlaması ve küçük düşürmesi gereken sentezlenmiş İtalyanca dizelerle çocukça eğleniyor olması gerektiğine karar veriyorum. Benton'ı tekrar aradım. Arama yine telesekretere düşüyor ve bir mesaj daha bırakıyorum:

Selam, benim. Size en son trolvari iletişimle elimden gelenin en iyisini gönderdim. Çok spesifik olmamakla birlikte, içindeki bazı ifadelerin ilgi çekici olabileceğini düşünüyorum ve uzman olmasam da, felaket bir şey vaat ediyor gibi görünüyor. Aerotrasportato ya da "airborne" kelimesi kullanılmış ve ben de bu İtalyanca kelimeyi doğru duyduğumdan emin olmak için defalarca kontrol ettim. Müsait olduğunuzda arayın.

Burada saat neredeyse sabah yedi, Fransa'da ise öğleden sonra bir ve Lyon'daki La Tour Rose'da en son ne zaman kaldığımı hatırlıyorum. Interpol'ün Rhône Nehri kıyısındaki ıssızlığın ortasında gizlice kurulmuş galaksiler arası bir uzay istasyonuna benzeyen merkezini en son ziyaret ettiğimden bu yana altı yıl geçtiğine inanmak zor.

Genel Sekreter ögle yemeği yiyor olacak çünkü Tom Perry hakkında bildiğim bir şey varsa o da medeni bir asla geri çevirmediğidir. yüzden ona ulaşmam pek değil ama yine de ofisini arıyorum ve telefona asistanı Marie cevap veriyor.

"Eminim ögle yemeğindedir," diyorum hoşbeş ettikten sonra özür dilemek için.

"Öyle," diye yanıtlıyor ağır Fransız aksanıyla. "Ama uzun bir telefon görüşmesini bitirirken masasında yemek yiyor."

"Bilgi aktarmak istiyorum ve konuda onun yardımına ihtiyacım var."

"Bekleyin lütfen. Sizinle tekrar konuşmak çok güzel, Madam. Scarpetta. Yakında tekrar ziyaretime gelmelisin."

Genel sekreterle Fransızca konuştuklarını duyabiliyorum ama ne hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra hatta ve sesinin tonundan gerçekten ciddi bir şeyin ortasında olduğunu hemen anlıyorum. En azından her zamankinden daha ciddi.

"Seni rahatsız etmek istemezdim Tom," dedim hemen, "ama sanırım Cambridge'de neler olduğunu konuşmamızın zamanı geldi."

"Görünüşe göre Bethesda'da da var," diyor ve tahmin ettiğim gibi Briggs'i biliyor.

Belli ki Benton ya da FBI'daki meslektaşlarından biri Interpol ile iletişim halindeydi ve ben aramadan hemen önce Perry'nin kiminle uzun bir telefon görüşmesi yaptığını merak ediyorum. Benton olabilir mi diye merak ediyorum. Ne zaman arasam telefonu doğrudan telesekretere düşüyor ve katil bir canı Interpol'ün saygın adını boş yere kullandığından, kısaca teşkilatı taklit ettiğinden, genel sekreteri olan bitenden haberdar etmesini beklerdim.

Muhtemelen Carrie Grethen öyle. Muhtemelen onun suç ortağı. Belki de her şeyden ikisi birlikte sorumludur, ama Interpol en azından ona biraz aşınadır, diye hatırlatıyorum Perry'ye neden ona ulaştığımı açıklarken. Uzun yıllar önce Carrie'nin karnını doyurdular ve sonra hepimiz gibi onun öldüğüne inandılar, ta ki o bize öyle olmadığını göstermeye karar verene kadar.

"Fazla uyumadım, umarım saçmalamıyorumdur," diye ekliyorum. "Ama onun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorsun ve nihai amacının ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama bir amacı olduğunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun, Kay?"

"Çünkü her zaman böyle yapıyor ve gerçekten kötü bir şey olduğunu, bir açıklama yapmak istediğini hissediyorum."

"Onu benden daha iyi kesin," diyor ve birinin onu tanıdığını söylemesi hiç hoşuma gitmiyor.

"Lucy'den aldığım bilgiye göre Carrie bir tür darbe için zemin hazırlıyormuş gibi görünüyor," diye açıklıyorum. "Yıllardır bir şeyler planlıyor ve daha fazla insanın zarar görmesinden ya da öldürülmesinden endişe ediyorum. Pek çok şey hakkında endişeliyim."

"Bana ulaştığınıza sevindim ve özellikle de bu kadar kişisel deneyime sahip olduğunuz bir konuda görüşlerinizi paylaştığınız için her zaman minnettarım. Özellikle hangi konuda yardımımı istediniz?" Genel sekreterin Connecticut aksanı var ve söylediğim hiçbir şeyden şaşırılmış ya da etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Sizi Lyon'da son ziyaretimde çok güzel bir Bordeaux şarabı eşliğinde sohbet ettik ve siz her şeyin silah haline getirilebileceği yorumunu yaptınız ve tabii ki buna korku da dahildir."

"Terörün amacı da bu zaten."

"Yeterince korkuya neden olan bir silah yaratabilirseniz," diye açıklıyorum, "korkunun kendisi, bomba veya lazer silahı gibi herhangi bir fiziksel cihaz kadar felç edici ve yıkıcı bir hasara neden olabilir. Korku, düzgün insanların mantıksız ve şiddetli davranmasına neden olabilir. Bisikletinize binerken ya da havuzunuzda yüzerken aniden havadaki bir şeyin sizi öldürebileceğinden endişe ettiğinizi düşünün."

"Evet, katılıyorum," diyor. "Bu son derece kötü olur, özellikle de işin içinde gerçekten bir silah varsa. Anladığım kadarıyla ofisiniz bu sabah Vandersteel davasında otopsi yapacak."

"İşimiz bitti," diye cevap veriyorum. "Olaya ulaştığımızda onun bir elektrik çarpması ve büyük olasılıkla bir cinayet olduğu konusunda zaten oldukça iyi bir fikrimiz vardı. Ancak yeni ve biraz da sürpriz olan şey, daha önce de bir kurban olabileceği."

"Nerede ve ne kadar yakın zamanda?"

"Hafta başında Cambridge'de. Aslında artık bundan oldukça eminim ve bu da bir sonraki soruma yol açıyor. Amerika Birleşik Devletleri dışındaki yerler de dahil olmak üzere başkaları da olabilir mi? Yıldırım çarpması ya da garip elektrik çarpması olduğu varsayılan vakalar, özellikle de kişi suyun etrafında ve açıkta ise. Hayatta kalan kurbanlar olması da mümkün. Elisa Vandersteel'in taktığı metal kolyeye elektrik akımı çarpmasaydı öleceğinden emin değilim."

"Biz de aynı şekilde düşünüyoruz," diyor Perry. "İkimiz de işlerin küçük başladığını biliyoruz ama sorun şu ki, biz bunları fark ettiğimizde

artık küçük değiller."

"Eğer dikkatli
olmazsak."

"Bu doğru. Ve çok dikkatli olmalıyız çünkü Massachusetts ya da ABD'deki yerel terör uluslararası bir şey için prova alanı olabilir" diye ekliyor ve ben de ona Molly Hinders'tan bahsediyorum.

Yaralarını tarif ettim, Cambridge'de Charles Nehri yakınlarında öldürüldüğünü ve Elisa Vandersteel'in öyle olduğunu açıkladım.

Her ikisi de hava saldırıya uğramıştır, yani görüş mesafesi düşüktür ve her iki olayda da nem bir faktördür. Molly hortumla su sıkarken ıslak çimlerin üzerinde duruyordu ve Elisa da terlemiş olmalıydı. Nem ve elektrik birbirini sever.

"Ama merak ediyorum. Carrie Grethen neden bu kadınlardan biriyle ilgilensin ki?" Perry telefonda merak ediyor.

"Eğer fikrimi soruyorsanız? Carrie olmazdı," ve onun adını söylemeye ne kadar direndiğime şaşırdım.

Ama Lucy'nin söylediklerini düşünüyorum. Carrie Grethen'i anlamak için çaba göstermezsem, onu durdurma umudum asla olmaz. Ve onu tanıyorum. Onu kendim de dahil olmak üzere herkese anlattığımdan çok daha iyi tanıyorum.

"Carrie Briggs'le ilgilenebilir," diye açıklıyorum. "Onu hedef almasını anlayabiliyorum ve çoğunlukla bu seçim onun için kişisel. Benton ve ben onunla onlarca yıl birlikte çalıştık. Ona ne kadar yakın olduğumu biliyorsun. Bize borcunu ödüyor. En çok da bana borcunu ödüyor."

"Ne için?"

Ona "*kim bilir?*" diye cevap vermeye başladım. Ama Carrie'nin neyi asla affetmeyeceğini biliyorum ve bu Lucy ya da herhangi birimizle ilgili değil. Temple Gault'la ilgili. Onu bir çatışmada öldürdüm, kalçasına bir bıçak ve femoral arterini kestim. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum ve bana başka seçenek bırakmadı. Carrie bunu hiç atlatamadı ve Benton'a göre Carrie de onu hiç atlatamadı.

Perry, "Ancak diğer ikisiyle kurban seçimi konusunda kişisel bir şey yok," diyor.

"Muhtemelen var ama muhtemelen Carrie Grethen için değil," diye cevap veriyorum. "Gördüklerimiz arttıkça, tek başına çalışıyor olma ihtimali de azalıyor. Belki de suç ortağı, yeni Temple Gault, kadınları öldürürken Carrie de John Briggs ya da kim bilir sıradaki kim gibi daha büyük bir oyunun peşindedir."

"Suç ortaklarıyla ilgili sorunu , değil mi? Her zaman kendilerine söyleneni yapmazlar."

"Carrie'nin Vandersteel ve Hinders davalarıyla bir ilgisi olmayabileceğini öne sürmek."

"Eğer birisi haydutluk yaparsa."

"Bu onu çok kızdırır."

"Ve ortakları her zaman haydutluk yapar. Ama önce şunu sormama izin verin," diyor Perry telefonda. "Kanıtlar açısından bu vakaların cinayet olduğuna karar vermenizi haklı çıkaran nedir? Benim bilmediğim bir şey mi ortaya çıktı?"

Bazı gelişmelerden haberi olmaz çünkü FBI'ın henüz haberi yok ve benim de bu bilgileri paylaşmak için acelem yok. Eğer Interpol Genel Sekreteri onlara söylese, bu onun bileceği iş.

"Bir şey ortaya çıktı ve bunu anlattığım tek kişi sen olmak üzeresin," diye cevap veriyorum güneşin ufuk çizgisini Prusya mavisini üzerine turuncu çizgiler çizmesini izlerken. "Size söylemek üzere olduğum şeyi FBI'a ya da herhangi birine söylemedim. Bilginin nasıl paylaşılacağı konusunda son derece stratejik olmamız gerekiyor çünkü görünüme göre en azından kısmen bir meteordan yapılmış bir silahla karşı karşıyayız."

"Pekâlâ, dur bakalım," diye sözümü kesti. "Tekrar söyle."

Ernie'nin söylediklerini düşünürken ona panguitten bahsediyorum.

Dünyadaki tüm müzeleri dolaşıp uzay taşlarını test gerekirdi.

O bundan bahsetmeden önce müzeleri düşünmüyordum. Ama şimdi düşünüyorum.

"Elbette birileri internetten meteor parçaları satın almış olabilir ama bunların panguit içermesi gerekmez. yüzden birinin nasıl elde ettiğini ve daha sonra tehlikeli bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip olduğunu düşünmemiz gerekiyor" diye açıklıyorum Tom Perry'ye. "Örneğin, bir yerdeki bir koleksiyondan mı çalındı? Nasıl paha biçilmez sanat eserleri müzelerden çalınabiliyorsa, nadir bulunan taşlar da çalınabilir."

"Belli ki Benton'la henüz konuşmamışsın," diyor Perry ve ben de Genel Sekreter'in gülen gözlerini ve rahat tavırlarını hayal ediyorum.

Ne kadar meşgul olsun, asla acelesi varmış gibi davranmaz. Lyon'da yediğim en güzel, en uzun iş yemeklerinden bazıları onunla oldu ve bir Amerikalı için Fransız şaraplarını tehlikeli derecede iyi biliyor.

"Bana bunu sorduğuna göre Benton'la konuşmuş olmalısın. Lucy ile birlikte Maryland'e gitmek üzere buradan ayrıldığından beri onunla konuşmadım." evredeki Harvard ve MIT apartmanlarının ve akademik binaların ışıkları parlarken cevap veriyorum.

Bölüm 43

Gölgeler tuğla ve granit üzerinde hareket ediyor. Uzakta Boston şehir merkezinin silueti daha keskin hatlarla belirginleşiyor ve güneş bulutsuz gökyüzünde yükseldikçe parıldamaya başlıyor.

"William Portison'ın kim olduğunu biliyor musun?" Tom Perry diyor ki, bahse girerim Benton, Elisa Vandersteel'in bir zamanlar yanında çalıştığı adamla konuşmuştur.

"Lucy onun Londra'da bir teknoloji CEO'su olduğunu söylüyor, belli ki çok zengin," diye cevap veriyorum. "Mayfair'deki evlerinin adresi Elisa'nın ehliyetindeki adres. Cesedinin yanında bulduk."

"Kendisi MIT mezunu, ne oldum delisi kardeşi de öyle, ikisi de İngiliz. Biri milyarlarca dolar değerinde bir mega-başarı, diğeri de onun kadar zeki ama birkaç kablosu eksik ya da çaprazlanmış gibi bir şey. Ben Theo'ya bu spektrumda bir dahi diyebilirim."

"Theo?" Sokağın karşısındaki nehrin yavaş akan akıntısında güneş ışığı parlak balıklar gibi titreşirken şekil ve yoğunluk değiştiren pastel çizgilere bakıyorum.

"Theodore Portison. Takma isim kullanmadığı zamanlarda Theo adını kullanır."

Rengarenk yarış kabukları içindeki kürekçiler suyu yarararak ilerliyor ve trafiğin yoğun olduğu saatlerde sesler uzaktaki bir tren, güçlü bir rüzgar ve sürekli bir yağmur gibi geliyor.

"Neden takma isim kullansın ki?" Ben soruyorum.

"İnsanların onu yakalayacağı paranoyasına kapılmış. Bu yüzden kaçıyor ve saklanıyor, kardeşine göre böyle," diyor Perry ve bu bilginin gerçekten Benton'dan geldiğine eminim.

Interpol Genel Sekreteri'nin William Portison'la bizzat konuştuğundan ciddi olarak şüpheliyim ve kocam bir taştan en hassas bilgileri alabilir.

"Kardeşi kaç yaşında?" Ben soruyorum.

"Theo Portison kırk yedi yaşında, bekar, hiç evlenmemiş. Yaklaşık yirmi yıl önce kovulana kadar MIT'de kuantum fiziği dersleri ve bu kontrol edildi ve doğrulandı."

Benton'ın kontrol ettiğini söylüyor.

Perry, "Theo yaklaşık bir yıl önce Cambridge'e geri taşındı ve aslında biz konuşurken bile FBI tarafından ziyaret edildiğini ya da edilmek üzere olduğunu tahmin ediyorum" diyor ve ben de tüm bunlar olurken Marino'nun nerede olduğunu merak ediyorum.

"Theo neden kovuldu?" Soruyorum yeni mesajlara bakıyorum, Benton ya da Lucy'den hâlâ bir şey yok.

Güneşin doğuşuna bakarken Perry, "Kısa cevap yine onun deli olduğu," diyor. "Uzun olanı ise kız öğrencilerle sorun çıkarıyor olması. Görünüşe göre aşırı ilgili davranıyor ve sonra onları takip etmeye başlıyordu. Özellikle kovulmasına neden olan şey, bir kızın yurt odasına gözetleme cihazları yerleştirmiş olması. Eğer casusluk yapacaksan? Belki de MIT'den senin kadar zeki birini seçmemelisin. Yakalandı."

"Peki son yirmi yıldır ne yapıyordu?" diye sordum.

"Bir şey yapmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Zengin kardeşi ona bakıyor ve birçok açıdan her zaman baktı. Theo uzun bir süre Londra'da anneleriyle birlikte yaşadı ama anneleri birkaç yıl önce öldü. Muhtemelen anladığınız gibi, kibarca söylemek gerekirse, bir uyum bozukluğu var."

"Yetkililerin gözlerinin bir süredir Theo Portison'ın üzerinde olduğunu söylemek doğru olur mu? Acaba terörist ya da radikal eğilimleri var da birilerinin dikkatini mi çekti?" Uzun ve boş bir aradan sonra soruyorum, "Tom? Alo? Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Evet ne?"

"Evet, bu adil olur" ve Portison'ların yeni bir sorun olmadığını bana ancak bu kadar anlatabildi.

Ne oldukları farklı bir şey. Özellikle Theo.

"Theo'nun panguite sahip olması ya da ona erişebilmesi için bir neden var mı?" Genel sekretere soruyorum ve bizi Ernie'nin bulduğu meteorit izlerine geri götürüyorum.

Perry, "Bu ilginç çünkü William Portison'ın işi havacılık ve uzay teknolojileri ve diğer şeylerin yanı sıra roketler de üretiyorlar," diyor. "Arabalar, uzay yolculuğu, saatler, taşlar dahil her türlü şeyle ilgileniyor ve kendi müzesi var ve tahmin edin ona kim yardım etti? Kısıtlı kardeşi. Sanırım Theo, William'ın *Yağmur Adam* yardımcısı."

"O halde Theo'nun Elisa Vandersteel ile tanışmış olması muhtemel, zira Elisa son iki yıldır kardeşinin ailesiyle birlikte yaşıyordu. Kaya

koleksiyonu var mı?" Soruyorum ve Perry'nin söylediklerinde görüldüğünden çok daha fazlası var.

"Koleksiyonunu silah kasası kapısı olan güvenli bir odada tutuyor."

"Birinin kayıp bir şey olup olmadığını öğrenmesi gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Özellikle de

Herhangi bir uzay taşının kayıp olup olmadığını, kayıpsa ne olduğunu ve en önemlisi kaynağının ne olduğunu. Nereden bulmuş?" Neyi bulmamız gerektiğini açıklıyorum. "Meteoritin mineral parmak izi bu davadaki tek gerçek kanıt olabilir. Tekrar ortaya çıkarsa eşleştirebiliriz."

"Ama müzeye yardım etseydi Theo bunu bilmez miydi?" "Bu, kardeşinin satın aldığı şeyin ayrıntılarını bilip bilmediğine bağlı.

ya da verildi. William Portison bir meteorun parçasını almış ve onun tam element bileşimini bilmiyor olabilir." Ofisimin kapısının kilidinin açıldığını duyuyorum.

"Scotland Yard eminim tüm bunlarla ilgilenecektir," diyor Perry ve yetkililerin birden fazla balıkla uğraştığına dair şüphelerimi artırıyor.

Marino içeri girdiğinde aramayı ve onun ayrıcalıklı karakterini hatırlıyorum.

Otopark kapısı, binaya açılan yaya kapısı ve ofisimin kapısı da dahil olmak üzere bazı biyometrik kilitlerden onun parmak izini silmeyi henüz başaramadım. Buradaki soruşturmalara katılmayalı yıllar oldu. Ancak ona dair tüm izleri yok etmeye gücüm yetmiyor ve içeri girişini izlerken, lacivert ceketinden uzun zaman önce kurtulmuş olmasına rağmen hala daha önce çalıştığı terli kıyafetlerini giydiğini fark ediyorum.

Düş almadı. Yırtıcı bir kuş gibi masamın yanında dolanırken bu açıkça belli oluyor. En yükseği on olmak üzere birden ona kadar bir ölçekte, Marino'nun öfkesini şu anda yüz olarak değerlendirebilirim. Beyaz bir öfke içinde olduğunu düşünüyorum, yüzü mosmor, çene kaslarını sıkarken gözleri granit gibi.

"Seni hiç görmediğim kadar kızgın görünüyorsun ve umarım bana değildir," diye söze başlıyorum.

"Şerefsizler," diye homurdanıyor ve boynunda kırmızımsı mor bir pamukçuk sürünürken şakağındaki nabızı görebiliyorum. "Adamla oturmuş bir yerlere varmaya çalışıyordum ki şerefsizler SWAT teçhizatıyla geldiler ve olası helikopteri evin üzerinde dolaştırmaya başladılar. Sadece benim ve yerel bir kaçığın olduğunu anladıklarında

köpekler ve sonra Mahant kasabaya yeni şerif gelmiş gibi içeri giriyor." Marino ellerinin tozunu alır. "Son."

"*Son da ne demek? Ve kimden bahsediyorsun?*" "Bryce'ın huysuz kapı komşusu," diyor Marino şaşkınlığım karşısında. "Ben Sadece senin hakkında neden sahte bir dokuz-bir-bir araması yaptığını öğrenmeye çalışıyorum."

"Marino . . . ?" diye düşünürken Tom Perry'nin az önce Theo Portison hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Ya FBI tarafından ziyaret edildi ya da edilmek üzere.

"Tam da Bryce'ın dediği gibiydi," Marino hızlı ve duraksamadan konuşuyordu. "Kendisine hakaret ettiği için onu geri almak için ve onu incitmek için büyük şef Doktor Scarpetta'yı bu işe karıştırmaktan daha iyi bir yol var mı, belki kovulur-"

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Büyük şef?" Marino omuz silkiyor. "Sana böyle seslendi, bana değil."

"Tailend Charlie bazı alaycı ses kayıtlarında bana böyle sesleniyor."

"Bunu FBI'a söyleyebilirsin ama onlara zerre kadar yardım etmeyeceğim."

"Theo Portison'ın kapısına öylece geldiklerini mi söylüyorsun? onunla oturma odasında oturuyordun?" Sonra sordum.

"Theo Portison da kim?" Marino kaşlarını çatarak üzerime doğru geliyor. "Bryce'ın komşusu John Smyth, İngilizce yazılışı *y ile*. Ve sanırım Federallerin Vandersteel ve Briggs davalarını devralmaları yetmedi, şimdi de dokuz-bir-bir aramalarını mı araştırıyorlar? Bu da ne demek oluyor?"

"Mahant ya da bir başkası size neden orada olduklarını söyledi mi?" "Bize ne zaman bir şey söylediler ki?"

"Adı Theodore Portison ve görünüşe göre paranoyak olduğu için takma adlar kullandığı biliniyor." Sandalyemi masamdan geriye itiyorum. "Yirmi yıl önce MIT tarafından kovulmuş ve Elisa Vandersteel'i tanıyormuş. Charlie'yi takip ediyor olması oldukça muhtemel." Ayağa kalktım ve laboratuvar önlüğümü çıkardım. "Bakalım bundan sonra başka ses dosyası alabilecek miyim?"

"Onu yakaladılar," diyor Marino kapıma doğru yürürken. "Sonunda onu tutukladılar."

"Ne için?"

"Biliyorsam ne olayım. Ama onun kazıyorlardı. Kahretsin. Bu benim davam, Doktor."

"Önemli olan onun yakalanmış olması."

"Ama Carrie yakalanmadı."

"Bir ölü hiç yoktan iyidir. Onun Tailend Charlie olduğunu ve bu iki kadını öldürenin o olduğunu varsayıyorum."

"Ve seni, beni, Benton'ı taciz ediyordu. Ses değiştirme yazılımı falan mı kullanıyor? Neden?"

"Benton'a sor," diye yanıtlıyorum. "Ama bahse girerim bunun fanteziler ve güçle ilgisi vardır ve belki de hasarlı bir beynin sanrılı düşünceleri de karışmıştır. Theo Portison'ın bir drone'u olma ihtimali var mı?"

"Her yerde robot parçalarına benzeyen şeyler var. Evinin içi *Sanford ve Oğlu*'na benziyor. Çılgın bir mucidin evsiz bir insanla tanıştığını düşünün ve mutfağı da bir laboratuvar gibi görünüyor ve bir kristal meth ya da başka bir şey yapıyormuş gibi plastik bir çadırın altındaydı."

"Öksürüğü var mı?" Soruyorum ve asansöre giden kavisli koridoru takip ediyoruz.

"Kronik akciğer hastalığı olduğunu söylüyor ve bunun kimin suçu olduğunu söylediğini hatırlayamıyorum. O her şey için herkesi suçlayan insanlardan biri."

"Akciğer hastası olmasına şaşırmadım."

"Neden?" Marino bana bakıyor. "Sadece öksürük yüzünden mi?"

"Nanotüplerle çalışıyorsa ve bunu uygun bir temiz odada veya HEPA dereceli bir yerel yakalama başlığı altında, yani korumalı bir ortamda yapmıyorsa, göremeyeceği kadar küçük lifleri ve partikülleri solumaktan kaynaklanan ciddi bir solunum sorunu yaşayabilir. Hatırlayacağınız üzere, sizi arayan sahte Interpol müfettişinin öksürüğü vardı. Böyle söylemişsiniz. Ve belki o kadar da tesadüfi olmayan bir şekilde Benton'ı arayan sahte Interpol müfettişi de öksürüyordu."

"Nanotüpler mi?"

Marino'ya bundan sonra ne olacağını anlatıyorum ve şimdi asansördeyiz, bina her zamanki kutsallığına ve ritmine kavuşmuş durumda. İnsanlar işe geliyor ve FBI artık burada değil. Eminim Theodore Portison onları bir süre meşgul edecektir ve Mahant bir daha asla otopsi izlememeye karar verebilir.

Asansör yavaşça aşağı inerken Marino, "Hiç pizza yemedim," diyor.

"Bu uzun zaman önceydi ve sen burada değildin. Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Oh, küçük numaralarını biliyorum," diyor. "Havalandırma sistemini duydum ve Mahant'ı o kadar iğrendirmişsin ki güverteye çarpmış."

"*Neredeyse* vuruyordum." Marino ve ben karşılama alanından geçip otoparka doğru ilerlerken Georgia'ya el sallıyorum.

Bölüm 44

İnsan bedeninin sınırlamaları ve bunları görmezden gelebileceğimi düşünmekten daha iyisini bilmeliyim.

Eve dönmek bir çaba gerektiriyor ve Cambridge mahallemizdeki Harvard İlahiyat Fakültesi'nin yakınındaki dur işaretinde yavaşça dururken kendimi uyanık kalmak için mücadele ederken Kan şekerim düşük ve saatlerce yüksek oktanlı adrenalinden başka bir şeyle beslenmediğimde ortaya çıkan ezici hayal kırıklığını hissediyorum.

Neyse ki CFC'den on beş dakika bile uzakta yaşamıyorum ve yüzüme soğuk hava üflüyorum, müzik dinliyorum, uyanık kalmak için elimden geleni yapıyorum. Saat dokuzu birkaç dakika geçiyor ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma, gri panjurlu ve kapılı, dumanlı maviye boyanmış ahşap cepheli evimizin dar tuğla araba yoluna girdiğimde sabah güneşi tepemde parlıyor. Arduvaz çatının iki ucunda uzun bacalar var ve Janet'in yeşil Land Rover'ının arkasına park ettiğimde güneş ışığı üst kat pencerelerini karartıyor.

Müstakil garajın yarısı kapalı ve Page köpekleri kuaföre götürdükten sonra döndüğünde kamyoneti de diğer yarısını kapatacak. Benton'ın ya da benim şahsi arabalarım herhangi bir nedenle ihtiyacım olduğunda onları dışarı çıkarmakta iyi şanslar.

Herkes burada, diye düşünüyorum ve sonra kendimi bencil hissediyorum. Ailemi ne kadar sevsem de, şu anda istediğim şey kendi evimde yalnız kalmak. Bundan vazgeçmeli ve kendimi aşmalıyım. İyi bir sporcu olmalı ve hayatta her şeyin suç çözmek olmadığını hatırlamalıyım. El çantamla dışarı çıkarken, bu sefer ofiste bırakmayacağım CFC SUV'umu kilitliyorum. Ağaçlık ön bahçedeki kaldırım taşlarını takip ederek tuğla basamakları çıkıyorum, sabahın erken saatlerinin ısındığının farkındayım. Ama tüm hesaplara göre bugün hava doksana ulaşmayacak. Bu hafta sonu yağmur yağacak ve bahçemle çimlerim bundan faydalanabilir.

Yapmam gereken bir sürü yemek var ve ben hazırlıklı değilim. Dorothy dahil bu kadar insanın burada kalacağını bilseydim büyük bir alışveriş yapardım ve belki bu öğleden sonra vakit bulup

Kennedy Okulu için hazırlanmadan önce. Belki etkinlik bittikten sonra ısıtabileceğimiz lazanya gibi kolay bir şeyler .

Güzel bir Pinot Noir'dan birkaç şişe açıp Briggs'in şerefine kadeh kaldıracacağız, diye karar veriyorum, elimde anahtarlarla ön verandada durup etrafa bakarken ve dinlerken. Hafif bir esintinin ön bahçedeki yaşlı sert ağaçları kıpırdattığını duyuyorum ve balçıklı toprak ile malçın topraksı kokularını algılıyorum. Bir araba geçiyor, komşularımızdan biri ve el sallıyor.

Benton ve ben Harvard kampüsünün kuzeydoğu sınırında, Sanat ve Bilim Akademisi'nin karşısındaki caddede yaşıyoruz ve etrafımızda aydınlanmanın tezahürü olan güzel antika evler var. Burayı seviyorum. Etrafım akıllı insanlarla çevrili olduğu sürece güvende olduğuma inanarak kendimi kandırmayı seviyorum ve elim kapının kolunda, etrafıma biraz daha bakıyorum.

Kimseyi duymuyorum ve köpekler de burada değil. Ama uzaktan gelen bir ses algılıyorum, masa testeresi gibi hafif tiz bir vınlama ve iki kapı ötede bir evde tadilat var. Bir araba daha geçiyor, başka bir komşu, ve ben ön kapıyı açıyorum, alarmin kurulu olmadığını fark ediyorum. Bu beni mutlu etmiyor. Viktorya dönemi gravürleriyle süslü koyu renk panelli duvarlardan oluşan antreye adım atarken durup dinliyorum ama kimseyi duymuyorum ve aklıma Janet, Desi ve kız kardeşimin arka bahçede olabileceği geliyor. Aslında bu kulağa çok hoş bir plan gibi geliyor. Belki bir süre onlarla kahve içerim. Sonra da birkaç saat uyumaya çalışırım.

Bu öğleden sonra bir ara bu akşamki konuşmamın üzerinden geçmem gerekecek çünkü Kennedy School'daki bağlantımla iptal etmeyeceğimi teyit ettim. Bunu Briggs için yapacağım. Üzerinde yaşadığımız tehlikeli gezegen ve sınırlarımızı genişletmek ve kendimizi korumak istiyorsak yaptığımız her şeye bilimi ve en üst düzey eğitimi dahil etmemizin neden zorunlu olduğu konusunda politika yapıcılara hitap ederken ruhen benimle birlikte olacak.

Mutfağın içinde Keurig'in yanındaki tezgahta kullanılmış kahve kapsülleri ve birinin çedar peynirli tost yediğini görüyorum. Muhtemelen Desi, çünkü buraya taşındığından beri Vermont çedarının büyük bir hayranı oldu ve peynir bloğunun hangi renk ambalajda geldiği konusunda oldukça titiz. Onun için ekstra keskin mor ile eş anlamlıdır ve sabahları mor peynirli tost istediği söylendi.

çantamı pencerenin yanındaki kahvaltı masasına bıraktım ve Desi'nin oltayı, beyzbol sopasını ve

eldiven Marino ona doğum gününde hediye etti. Sırık, monofilamente bağlı uzun ve sağlam bir lider misinaya bağlı sert kauçuk bir döküm platinine sahip ve Desi'ye bir zamanlar bana öğrettiği gibi nasıl döküm yapılacağını öğretiyor. Dokuz yaşındaki çocuk sabrı ve hassasiyeti öğreniyor ve hayat yolunda kaslarını kullanmamayı öğreniyor.

Benton'a hissettirdikleri dışında sorun yok ve bu konuda ne kadar üzgün olsam da çocuk için en iyisini yapmak zorundayız. Marino, Desi için iyi ve kimse güllerimi çiğnemediği sürece arka bahçeyi kullanmalarına aldırmıyorum ve kural şu ki, ip ağaçlara dolandığında kimse bir şeye tırmanmayacak.

Önce güvenlik ve dışarı açılan meşe kapıyı açmaya başlıyorum. Sonra duruyorum çünkü ne gördüğümü anlamıyorum.

Bölüm 45

Lucy'nin üzerinde haki kargo pantolonu, CFC polo tişörtü, beyzbol şapkası ve koyu renk gözlükler var. Dairesel bankı olan büyük manolya ağacının yanında duruyor ve Desi de onun yanında tahta gibi duruyor. Elinde iPad'e benzeyen bir şey tutuyor, yalınayak, Miami Dolphins şortu ve tişörtü giymiş ve boynuna mavi bir şey takmış.

Desi'yle birlikte olanın Lucy olamayacağını anladığımda koridorun sessiz kasvetine geri dönüyorum ve kalbim neredeyse bir yılanı basmışım gibi sıkışıyor. Maryland'de ve sihirli bir şekilde bu kadar çabuk dönmüş olsa bile, kısa çilek sarısı saçları olan çift cinsiyetli görünümlü kişi yeğenim olamayacak kadar zayıf. Kalbim göğsümden gibi atarken kime baktığımı fark ediyorum ve telefonumdaki bir uygulamaya girerek evin ve arazinin kameralarını açıyorum.

Kasap tezgahının üzerinde düz ekran bir monitörün bulunduğu kilere giriyorum. Carrie Grethen'in ne yaptığımı bilmemesini umarak arka bahçeyi yakınlaştırıyor, eğiyor ve kaydırıyorum. Arabayla geldiğimi duymuş olmalıydı ama belki de duymamıştır. Belki evin içinde birinin beni izlediğini biliyordur ama belki de bilmiyordur. Kameralarla izlenen her bölgeyi kontrol ediyor, arazide başka kimseyi görmediğimden emin oluyorum.

Şimdiye kadar Carrie burada yalnızmış gibi görünüyor ve aklıma garaj yolumuzun hemen ilerisinde yolun kenarına park etmiş beyaz bir inşaat kamyoneti olduğunu düşündüğüm şey geliyor. Arabayı park ederken gördüm ve Carrie'nin her an kameraların hareket ettiğini fark edeceğinden endişelenerek gerildim. Ama bakmıyordu.

Dikkati her yerde. Desi'ye, gökyüzüne, elinde tuttuğu tablet benzeri cihaza ve kadrajın dışında kalan ama orada oturuyor olmaları gerektiğini bildiğim kız kardeşim ve Janet'e bakıyor. Az önce Dorothy'nin sesini duydum ama ne dediğini anlamadım.

HD kameraların sesini gidebildiği kadar açıyorum.

". . . İstemiyorum," diyor Desi Carrie'ye başını hayır anlamında sallarken "Kimseyi sokmak istemiyorum."

"Tabii ki biliyorsun."

"İnsanları incitmek kötüdür."

"Size ne kadar eğlenceli olduğunu göstereyim. *Etkinleştir* kelimesini gösteren ok tuşuna tıklamanız yeterli. Ekranda yeşil renktedir ve tuşa dokunduğunuzda renk kırmızıya döner çünkü TC devreye girmiştir. Bir Tailend Charlie. Bunun ne olduğunu biliyor musun, evlat?"

"Artık seninle oynamak istemiyorum. Ve ben senin oğlun değilim," diyor ve Carrie ısılt ısılt gülümsüyor.

"Kim olduğunu öğrendiğinde, kraliyet ailesinden olduğunu keşfetmiş gibi . Prens Desi." Elini onun omzuna koyar.

"Beni korkutuyorsun," diyor.

"Ama bunu neden yapıyorsun?" Yine Dorothy konuşuyor ve ben kameralarla onu bulmaya çalışıyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Carrie Grethen'i durmaya ve vazgeçmeye, pes etmeye ve gitmeye ikna edebileceğini düşünmek onun gibi bir şey olurdu ya da Carrie'nin ondan hoşlanacağına ve arkadaş olmak isteyeceğine inanmak daha da mantıksız olurdu. Elbette narsist kız kardeşim, onlarca yıldır acı ve yıkıma neden olan biriyle eşleştiğini varsayacaktır.

Manolya ağacından yaklaşık yirmi metre uzaktaki sandalyelerde gergin bir şekilde oturan Dorothy ve Janet'e kamerayı kilitliyorum. Aralarında kahve ve su şişelerinin bulunduğu küçük bir masa var. İkisinin de üzerinde muhtemelen benden aldıkları önlükler var ve ikisi de hareket etmiyor. Elleri kucaklarında ama herhangi bir kısıtlama izi göremiyorum. Dorothy'nin gözleri kocaman ve sabah ışığı botokslu yüzüne hiç de nazık gelmiyor, Janet ise sessiz ve sabit.

Janet'in silahı olmadığını zaten biliyorum. Olsaydı şimdiye kadar Carrie'yi halletmiş olurdu ve içine bir de çocuk girince hepimiz ateşli silahlarla ilgili yeni alışkanlıklar geliştirmek zorunda kaldık. Kameralarla biraz daha oynuyorum ve drone'u görüyorum, manolya ağacının tepesinde asılı duran sekiz rotor kanadı olan büyük siyah dönen bir örümceğe benziyor. Duyduğum yüksek perdeden vızıltı buydu. Komşunun evindeki inşaat değil.

Marino'ya bir mesaj gönderdim:

MAYDAY. Evimin arka bahçesinde. Rehine oturumu ve drone.

911'i arayamam. Normal devriye arabalarını çağıramam. Böyle bir şeyle böyle başa çıkılmaz ve Carrie'nin ne yaptığını anlıyorum. Desi'nin kendi cehennem ailesine katılmasını istiyor. Onun birilerine zarar vermesini, silahlandırılmış dronuyla birilerini öldürmesini istiyor.

Rahibe Twister'ı hatırlıyor musun? Eminim onu özlemeyeceksin.

Carrie Dorothy'yi öldürecek, sonra da Janet'tan kurtulacak. Geriye sadece Desi kalıyor ve onun Natalie'yi gözetlediğini ne yapmayı planladığını daha iyi anlıyorum. Acaba Carrie gerçekten çocuğu gözetliyor muydu?

"Ama neden?" Kız kardeşim ne zaman susması gerektiğini asla bilmez ve Desi de uçuş kumandasını tutan küçük bir heykel gibidir. "Anlamıyorum. Uçakta o kadar güzel sohbet ettik ki," diyor aptalca ve artık biliyorum.

Carrie dün gece Fort Lauderdale'den kalkan uçakta kız kardeşimle birlikte olacak şekilde planlamış olmalı. Birinci sınıfta hemen yanında oturduğuna şüphe yok ve muhtemelen bu yüzden evin alarmı çalıyor ve Carrie arka bahçemde. Dorothy muhtemelen diğer yeni arkadaşlarına yaptığı gibi onu da içeri almıştır ve kız kardeşim asla bir yabancıyla tanışmaz.

Biz büyürken herkesi eve getirirdi ve hep getirirdi. Hiç sormadı. İstedğini yapmak her zaman onun hakkı olmuştur ve bu sefer bu ona ve hepimize mal olabilir. Ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnim deli gibi çalışıyor.

"Neden burada bu kadar kötü davrandığınızı anlayamıyorum, hem de birkaç içkiden ve güzel sohbetimizden sonra? Yeni bir kız arkadaşım olduğunu düşünmüştüm, bana kızımı çok hatırlatan bir kız, bu yüzden birbirimizden hemen etkilendik. Ben de torunumu görmek için kuzeye geldiğimde her şeyin çok eğlenceli olacağını düşünmüştüm." Kız kardeşim ağlıyor. "Desi? Hemen buraya gel ve bu hiç olmamış gibi eve girelim. Sen de git ve bizi rahat bırak, yapabiliyorken şimdi yap," diye uyarıyor Carrie'yi, onun cevabı da uçuş kumandasını Desi'nin elinden almak oluyor.

Drone'u doğrudan kız kardeşimin başının üzerinde, yaklaşık altı fit yukarıda hareket ettiriyor ve uçan bıçaklar kız kardeşimin uzun ve sert görünmesine neden olan boyalı sarı saçlarını karıştırıyor.

Carrie Desi'ye "*Etkinleştir* yazan yere dokun," diyor ve uçuş kontrol cihazını ona göstermek için yakın tutuyor.

"Söylediği hiçbir şeyi yapmayın!" Dorothy ağlıyor.

"Kapa çeneni. Lütfen," diyor Janet gözlerini Carrie'den ayırmadan. Ama

Janet'ın silahı yok. Olsaydı, onu nasıl kullanacağını çok iyi bilirdi, Bunu düşünürken bile bir çıkış yolu göremiyorum. Acil bir durumda yapılacaklar anlamında değil. Bir drone'u vurmak çok zor.

Boş alanlarla doludurlar ve birkaç rotor kanadını çıkarsanız bile bu onu zamanında durduracağınız anlamına gelmez.

Patlayıcı bir cihazda yaptığınız gibi güç kaynağını da ortadan kaldırmanız gerekir. Ama elimde tazyikli su yok ve mutfak dolabının üst rafında ulaşamayacağım bir yerde tuttuğum tabancanın kilidini sökmek de işe yaramayacak. Meskun bir mahallede mermi püskürtmek söz konusu bile olamaz.

Page ve köpekler ortalıkta görünmüyor ya da duyulmuyor. Umarım yakın zamanda kuaförden dönmezler ve dikkatim kapının solundaki köşeye özensizce sıkıştırılmış spor aletlerinde olmaya devam ediyor.

Oltayı görüyorum ve beyzbol sopası metal değil ahşap. Beyzbol eldiveni deri ve o da ahşap ve kuru deri gibi elektriğe karşı iyi bir yalıtım sağlıyor. Sock ve Tesla'nın tasmalarının asılı olduğu boş kancaları da fark ediyorum ve bu beni Page'e bir mesaj göndermeye itiyor:

Benden haber alana kadar eve dönmeyin.

Carrie, Page ve evcil hayvanlarımız da dahil olmak üzere verdiğimiz hiçbir şeye zarar vermekten çekinmez.

Ben kameralarla arka bahçeyi izlemeye devam Carrie Desi'ye "Sana göstereceğim," diyor.

Kız kardeşimin başının üzerinde dönen dronu izliyorum ve Carrie uçuş kumandasının ekranına dokunuyor. Drone dikey bir onaylama yapıyor ve aynı anda iletkenlerin alçaldığını görüyorum, dördü o kadar ince ki zar zor, ince gri kalem çizgileri gibi, her birinin ucunda yuvarlak ve koyu renkli bir şey var.

İletkenler ürkütücü bir şekilde bir görünüp bir kayboluyor. Tek gördüğüm uzayda küçük karanlık gezegenler gibi yüzen yuvarlak ağırlıklar ve Briggs'in ensesindeki yuvarlak yanığı düşünüyorum.

"Sana harika bir şey göstereceğim," diyor Carrie Desi'ye, uçuş kumandasını onun isteksiz ellerine geri verirken. "Ama önce benim için bir şey yapman gerekiyor. Bir deney. Masanın üzerindeki su şişesini görüyor musun? Git onu Büyükanne Dorothy'nin kafasına dök."

"Hayır."

"Yap şunu."

"Hayır."

Oltayı alıyorum.

"Nasıl cesur olunacağını öğrenmelisin. Neyin var senin? Görünüşe göre seni sertleştirmem gerekecek." Carrie'nin yüzü

Öfke. "Küçükler tarafından büyütüldüğünde ne olduğunu mü? Artık her şey değişmek üzere Desi."

Hayatımda birkaç kez balık tuttum, çoğunlukla da bana nasıl atılacağını öğretmek için büyük çaba sarf eden Marino ile. Ellerimi oldukça iyi kullanırım ve arka kapıdan çıkarken dönen makaranın kefaletini geri çeviririm.

Dönen bıçakların ipi ve misinayı kesme ihtimali var ama helikopterlerin bile monofilamentten kaçındığını biliyorum. Lucy, uçurtmalar ve yüzlerce metrelik misinaya bağlı helyum balonları yüzünden kumsalların üzerinden alçaktan uçarken dikkatli oluyor.

Carrie beni durduruyor, yüzü öldürücü ve aynı zamanda memnun bir ifadeye bürünüyor. Zarif uzun oltayı geri çekiyorum ve bileğimin doğru bir hareketiyle ileri atıyorum, umarım ve lastik platin bir yay çizerek manolya ağacının tepesine doğru süzülüyor. Güneş ışığı zarif monofilament misinayı yukarı yükselip bükülürken yakalıyor, dönen dervişin üzerine düşüyor ve ben dönen bıçakların misinayı kesmesini bekliyorum.

Ama yapmıyorlar ve drone sarsılıyor. Bıçaklardan en az biri durdu ve Carrie küfürler savururken, uçuş kontrolörü modern zamanın en düşük teknolojisini, basit bir oltayı geçersiz kılamazken, ani çekiş bana makarayı sarmaya başlamamı işaret ediyor.

"Kaçın! Kaçın!" Desi bağılıyor ve Janet ayağa kalkıyor.

Drone yaralı bir kuş gibi savruluyor ve Carrie'nin öfkeli adımları bana yaklaştıkça ben de savruluyorum. Öfkeyle sallanıyorum ve drone en fazla on adım ötemde, dönen bir vantilatör gibi gürültülü, iletkenler başının üzerinde çok uzakta değil.

Aynı anda oltayı sertçe çekiyorum, Carrie büyük bir stiletto çıkarıyor ve uzun bıçak tıslayarak dışarı fırlıyor. Sonra her yere kan sıçradı. Birinin çığlık attığını ve trafo patlaması gibi bir ses duyuyorum ve sonra yerdeyim. Yanık et kokusu alıyorum.

Bölüm 46

İki Gün Sonra, Cumartesi Sabahı

Bir anlığına Elisa Vandersteel gibi boşlukta süzıldüm ve sırt üstü yere düştüm, hiçbir şey hatırlamıyordum. Acil kendime gelmem dışında. Ölmedim, yakınından bile geçmedim ve şiddetli yağmurun sesiyle yatakta doğruldum.

Rüzgâr eserken arduvaz çatıyı usulca dövüyor ve camlara sıçratıyor, Sock ve Tesla iki yanımda sıcak bir şekilde sıkışmışlar. Nefes alış verişlerini duyuyorum, sonra az önce ısıklı çalıp inleyen rüzgârın uğultusu ve farklı şiddet ve tempolarda su şırıltıları ve davul sesleri bastırıyor. Sabahın erken saatleri karamsar ve yaralı geliyor. Ya da belki böyle hissedenden benim.

Kennedy School'da önceki gece düzenlenen etkinlik iptal edilmedi ama ertelendi ve bu sadece akıllıca değil aynı zamanda kaçınılmazdı. Konuşmacılardan biri ölmüş, diğeri hastanedeydi. Carrie Grethen ve stiletto'sunun yanı sıra drone'un kondüktörlerinin temas ettiği her neyse, benim fırlatılmama ve bayılmama neden oldu. Ertesi bir buçuk günü test edilerek, dürtülerek, sondalanarak ve taranarak geçirdim ve nihayet dün gece eve geldim.

Bu yüzden etkili insanlara sunumumu yapmadım ve burada iki köpeğimle yatağımda huzur içinde dinleniyorum. Bundan daha iyi bir şey düşünemiyorum. Janet ve Desi bana bakma konusunda nazık ve düşünceli davrandılar ve Dorothy de buralarda bir yerde. Benton ve Lucy her an evde olabilirler, hava muhalefeti nedeniyle helikopteri Washington'da bıraktılar. harika bir brunch yapacağız. Gitmeliyim ve sanki biri yerçekimini azaltmış gibi garip bir şekilde hafif hissediyorum.

Sanki kuraklık ve sıcak hava dalgasıyla birlikte terör saltanatı sona ermiş, hayatın dengesi yeniden gibi ve uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyorum. Carrie Grethen kendi tasarımı olan mekanik canavar tarafından kötü bir şekilde doğranmış ve yakılmış, kafatası kırılmıştı.

Yeterince iyileştiğinde, yerel devlet psikiyatri hastanesinde, suçlu deliller için maksimum güvenli bir adli üniteye tecrit altında tutulacaktır. Artık kimseye zarar veremez ve ortağı Theo Portison da hapiste, mahkemeden başka bir yere gidemez.

Bu arada polis ve FBI, Carrie'nin burada ya da yurtdışında işe almış olabileceği diğer piyadeleri aramaya devam edecektir. Lucy, Carrie'nin insansız hava araçlarını tıpkı askeri operatörler gibi uzaktan kullanabildiğinden şüpheleniyor. Bethesda bölgesine bir tane yerleştirmiş ve Güney Florida'dan Briggs'in evine uçup onu öldürmek için kullanmış olabilir. Bundan sonra Carrie Fort Lauderdale'de uçağa bindi ve kız kardeşimle dostça uçuşunun tadını çıkardı. Dorothy'nin bu konuda ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Şok geçirip bilincimi kaybettiğimden beri onunla pek konuşmadım.

E-postalarımı kontrol ediyorum. Ofisim fazla mesai yapıyor ve Ernie'den gelen bir başka not şüphelendiğimiz şeyi doğruluyor: Molly Hinders vakasında bulduğumuz panguit parmak izi Elisa Vandersteel'in vücudundaki beyazımsı çizgisel yanıklarda da mevcuttu. Her iki kadına da, kondansatörlerle çalışan ve panguit içeren termal koruyucu bir boya ile kaplanmış canavar bir drone'a makaralarla geri çekilen karbon nanotüp iletkenler tarafından elektrik verilmişti. İletkenlerin uçlarında bulunan ve platinleri andıran ağırlıklar da panguit içermektedir.

Benton, güçlü ağabeyinden çalınan bir şeyi silah haline getirmenin, Theo'nun hakkı olduğunu düşündüğü şeye el koyma yöntemi olduğunu söylüyor. "Yakup'un Esav'ın doğuştan gelen hakkını çalması gibi bir şey" diyen eşim, Cambridge'deki cinayetlerin de bir anlamda atış talimi olduğuna, ancak kadınların seçiminin duygusal olarak Theo'nun erotomani ve cinsel şiddet eğilimi tarafından yönlendirildiğine inanıyor.

Benton'ın kardeşi William'dan aldığı diğer bilgilere göre, Elisa Theo'yla arkadaştı ve muhtemelen onun kendisine takıntılı olduğundan haberi yoktu. Görünüşe göre bir yıl önce Cambridge'e döndükten sonra Elisa'ya buraya ve bir aktris olarak kapıdan içeri adım atmaya çalışmasını önermiş. Staj yaparken onunla kalabilirdi ve birkaç hafta boyunca arka odada yaşadı, yemek pişirmeye ve diğer işlere yardım etti.

Sonra Chris Peabody ile tanıştı ve kısa bir süre sonra, kısmen sevdiği ama giderek daha sinir bozucu ve zorba bulduğu Theo'dan uzaklaşmak için onun yanına taşındı. Onun tuhaf biri olduğunu düşünüyordu ama muhtemelen kendisini gözetlediğini, takip ettiğini ve

Onu tanıdığı ve aşık olduğu genç adamla gördüğünde giderek öfkeleniyordu.

Elisa bisikletiyle Fakülte Kulübüne giderken Theo'nun onu izlemiş olabileceği aklıma geldi. Benton ve ben kaldırımda Chris Peabody'yi öptüğünü hatırlıyorum. Theo, Elisa'nın haberi olmadan drone manevralarını deniyor olabilir ve Elisa parkta bisiklet sürerken onu korkutmaya karar vermiş olabilir. Belki de onu öldürmek istememiştir. Ama öldürdü.

Onu öldürmeye niyetli olmasaydı, olay yerine gelip boyun atkısını ya da cesetten başka bir şey almazdı. Mavi şal desenli kumaş parçası bir hatıraydı. Anya ve Enya ortaya çıkmasaydı Theo belki başka şeyler de alacaktı ve acaba çalılıkların arasında saklanıp onları ne kadar süre izlemiş olabilirdi? İkizleri ürküten bir geyik değildi. Karanlıkta kaçarken duydukları şey bu değildi.

Theo her şeyi anlatmadıkça asla bilemeyeceğimiz çok şey var. Ya da belki kayıtları bir açıklama sunabilir. Benton eski MIT profesörünün Elisa ve Molly'yi havadaki kamerasıyla uzaktan takip ettiğine inanıyor. Eğer öyleyse, röntgenciliğinin, deneme sürüşlerinin, cinayetlerinin grafik kanıtı olmalı. Şiddet dolu cinsel fantezilerine bir göz atacağız.

Benton ve meslektaşları, dikkatlice etiketlenmiş ses ve görüntü depolama cihazlarının kutularını karıştırmak çok zaman harcayacaklar. Görünüşe göre Theo'nun çöplükten bozma evinde bunlardan yıllar ve yıllar var ve iyi ki takıntılarına karşı koyamıyor. İnsanlar öldüğü için bunu söylemek garip gelebilir, ancak daha disiplinli olsaydı çok daha fazlası ölecekti.

Plan pekala bu havadan yönlendirilmiş enerji silahlarını her yere yerleştirmek olabilirdi ve sonunda Carrie mekanik olanları kullanan kendi insan dronlarından oluşan bir orduya sahip olacaktı. Aklında ne olduğunu bilemeyebiliriz ve Benton'ın onu sorgulamak için ne kadar zaman harcarsa harcasın sonunda bunu öğrenemeyeceğinden şüpheleniyorum.

Carrie konuşmayacak. Eğer , hiçbir şey doğru olmayacaktır. Ya da bile, yardımcı olmayacak. Bize değil.

Tesla aniden doğrulup havlayınca irkilerek uyanıyorum ve tekrar uykuya dalmış olduğumu fark ediyorum. Kendimi desteklemek için yastıkları kabartıyorum ve o tekrar havlarken ve Sock zar zor kıpırdanırken başını okşuyorum.

"Evet, büyük bir köpek numarası öğrendiğini biliyorum ama lütfen sessiz ol." Kahverengi maskeli gözleriyle küçük beyaz buldogu okşuyorum, o havladıkça havlıyor, yanları körük gibi inip kalkıyor.

Woof-woof-woof-woof...!

"Tamam, bu kadar yeter. Ne duyduğunu sanıyorsun?" Yorganı geriye atıyorum ama o durmuyor.

Kalkıp yalınayak yatağın karşısındaki perdeli pencereye doğru ilerliyorum ve dışarı baktığımda iki kat aşağıdaki araba yolunu basan yağmurdan başka bir şey göremiyorum. Rüzgâr yine uğulduyor ve Tesla daha çılgınca havlarken, bizim kızıl tazi Sock uyumaya devam ediyor.

"Pekala. Shhhh." Tesla'yı nazikçe okşuyorum, çok yatıştırıcı konuşuyorum ve bu benim daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Sadece bir fırtına." Benekli kulaklarını okşuyorum ve yatak odasının kapısı açılıyor.

"Kalk ve parla," diye sesleniyor Dorothy içeri girerken ve Tesla'nın neden havladığını şimdi anlıyorum.

Duyduğu kız kardeşimdi ve Dorothy iki kahve taşırken üzerinde büyük bir tişört vardı ve başka bir şey yoktu.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?" diye sorarken bana dumanı bir kupa uzatıyor ve yatağa oturuyor. "Sus Tesla. Bağırان bir köpeğe katlanamam."

"Ben ona tam olarak çıtır demezdim. Sesi oldukça sert geliyor."

"Bu bir ironi, değil mi? Adını sessiz olması gereken bir arabadan alıyor."

"Aslında bu Lucy'nin şakası. Gezegendeki en büyük karbon ayak izine sahip biri için mi? Artık insanlara bir Tesla'sı olduğunu söyleyebilir."

"Nasıl hissediyorsun? Ölümüne şok geçiren ya da yıldırım çarpan insanların aniden piyano çalabildiklerine ya da IQ'larının on puan arttığına dair hikayeler duymuştum."

"Sana haber vereyim. Her zaman piyano çalmak istemişimdir."

"Sıra dışı rüyalar gördün mü?"

"Henüz değil."

"Dinle, Kay. Ne olduğunu daha iyi açıklamam gerek," diye söze başlayınca onu durduruyorum.

"Desi ?" Soruyorum çünkü hepimiz onun ne kadar travma geçirmiş olabileceği konusunda endişelenmeliyiz.

"Sana söylüyorum!" Dorothy sanki bir ilgisi varmış gibi böbürleniyor. "Bu çocuk ne kadar da mücadeleci! İyi görünüyor."

"Cesur için çok pratik yaptı, Dorothy. Bu onun iyi olduğu anlamına gelmez."

"Biliyor musun? Kaç tane çocuk kitabı yazdıktan sonra öğrendiğim şeylerden biri?" Retorik sorusuna gülümsüyor. "Bir sürü, değil mi? Mesele şu ki, çocukları tanıyorum. Ve onları zerre kadar rahatsız etmeyen pek çok şeyin bizi nasıl rahatsız ettiğine hep hayret etmişimdir."

"Bir şey göstermiyor olması rahatsız olmadığı anlamına gelmez. Benton'ın Lucy ile birlikte eve döndüklerinde onunla konuşması iyi olacaktır."

"Bak." Dorothy kahvesini yudumlar. "O kötü kadın yanıma geldi ve tabii ki önce onu Lucy sandığımı için iki kere baktım."

"Dur."

"Kapıda bekliyordum ve benimle konuşmaya başladı ve ne tesadüf ki koltuklarımız yan yanaydı-"

"Orada dur." Bir elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Ama ne açıklamam gerekiyor. Bana izin vermelisin-"

"Şu ana kadar hiçbir açıklama yapmadın," diye araya giriyorum, "ve bu şekilde bırakmamız gerekiyor, Dorothy."

"Ama az önce-" dedim.

"Hiçbir şey açıklamadınız. Nokta. Sen ve Carrie arasında havaalanında, uçakta ya da sen onu buraya davet ettikten ve içeri aldıktan sonra eve geldiğinde neler olduğunu tartışamayız. Tamam mı?"

"Ama ben-"

"Hayır."

"Sadece benim gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız ama kimse bana ondan bahsetmedi ki-"

"Ben de sizin gibi bu davanın tanığıyım. Şimdi tek kelime daha etme. Kahve için teşekkürler. Tadı çok tatlı. İçine şeker koydun mu?"

"Agave nektarı, tam sevdiğin gibi."

"Tatlandırıcı

kullanmıyorum." "Ne zamandan beri?"

"Her zamankinden beri, Dorothy." Gülmek zorunda kalıyorum çünkü bir şeyler ne kadar çok değişiyorsa o kadar çok . "Sen hep bakıcıydın," diye takılıyorum.

"Ben hiçbir zaman biri olmadım," diyor asık suratla ve kendisi için de pek iyi biri gibi .

Kız kardeşimin saçları çok uzun ve çok sarı ve estetik için kime servet ödüyorsa hapse atılmalı. Gülümsediğinde doğal olmayan yuvarlak yanakları gözlerini kapatıyor, alt çenesi çok ağır ve istese de kaşlarını çatamaz, bu da hoşnutsuzluğunu ve altında yatan kronik sıkıntıyı okumayı biraz daha zorlaştırıyor.

"Bunun şimdiye kadar yaptığım en büyük şey olduğunu anlamalısın." Dorothy'nin aşırı gelişmiş göğüsleri tetikte ve tişörtünün on santim kadar daha uzun olması bana uygun .

"Şimdiye kadar yaptığın en büyük şey neydi?" diye sordum. "Korkarım neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

"Birinin yakalanmasına yardım ettim. Sen her zaman suç avcısı oldun, Kay. Ben ise her geçen gün daha da yaşlanırken, kendini toparlamak için elinden geleni yapan abartılı güzel bir kadımsın. Yani bana bir baksana. Ne yaparsam yapayım."

Ona bronzlaşma kabinlerini bırakmasını söylemeye başladım. Cildi sprey boyayla bronzlaşmış gibi görünüyor ama ben o konuya girmiyorum. Eleştirilerime ihtiyacı yok ve belki de patolojik olarak güvensiz olan ama bunu çoğu zaman göstermeyen tek kişi ben değilim.

"Sana neyin eksik olduğunu söyleyeyim." Kahvemi üzerine bıraktım. "Dolaba girip soldaki ilk dolabı açarsan, burada tıpkı bunun gibi yağmurlu sabahlar için sakladığım özel bir şey bulacaksın."

"Bir esrar iyi olurdu," diyor.

"Çok güzel bir İrlanda viskisi," diye cevap verdim. "İçeri gir ve bize iki shot doldur. Sonra da bana sormaman gereken bir şey sormadığın sürece konuşuruz."

Kız kardeşimin sedir kaplı büyük dolaba girmesini izliyorum ve onun dolaba girip şişenin mantarını çıkardığını duyuyorum.

"Bu sabah annemi telefonla aramalıyız. İkimiz de," diyorum Dorothy döndüğünde.

"İşitme cihazlarını takmadığı sürece olmaz. Bağırmaktan bıktım." Viski bardağını kahvemın yanına koydu. "Sen hiç ortalıkta yoksun. Aslında üniversiteye gittiğinden beri hiç olmadın. Bu yüzden onunla tek başımaydım. Şimdi de beni seçiyor."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Kitap işi gibi değil mi? Çocuklar benim yazdıklarımı okumak istemiyor, bu çağda değil."

"Buna inanmıyorum."

"Yani kabul edelim. Comic Con'a davet edilmeyeceğim." Kız kardeşim oldukça ezilmiş görünüyor.

"Asla asla deme." Viskinin tadına bakıyorum, ılık, sıcak kahveden daha sıcak ama farklı bir şekilde. "Hayatımızı kendimizi yeniden keşfederek geçiriyoruz, Dorothy. Biraz daha yaşlanıp akıllanana kadar bunu hiç bilmiyordum."

"Annemiz başarısız ben olduğuma karar verdi. Eskiden boşandığın ve çocuğun olmadığı için sen başarısızdın, sonra sen ölümlerin doktoru olmaya karar verdin, böylece hastalarını kaybetme, onların senin üzerinde ölmesi konusunda endişelenmene gerek kalmadı."

"Eminim annem de öyle diyordur." Kahveme uzandım. "Bu ve evli bir adamla ilişkiye girmek."

"Annem başarısız olduğumuzu söylemek zorunda çünkü başarısız olduğumu düşünüyor," diye cevap veriyorum. "Bizim yapabildiğimiz şeylerin hiçbirini yapma şansı olmadı ve belki de bu dünyadaki amacının ne olduğunu sorguluyor. Eğer öyleyse, neredeyse seksen yaşındayken böyle hissetmek iyi bir yol değil."

"Baksana." Dorothy sanki cesarete ihtiyacı gibi viskisini geri atıyor, ama yok. "Sahip olduğumuz tek kız kardeşler biziz, değil mi? Yani bu işte beraberiz ve esas olarak Pete ve benim için sorun olmadığından emin olmak istedim."

"Pete ve senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye cevap veriyorum, oysa böyle hissetmeye hakkım olmadığı halde içimden kızgınlık duyuyorum.

"Bu gerçek bir şey ve bana yapabileceğiniz bir iyilik, en azından o canavarı yakalamak için yararlı bir şey yapmışım gibi görünmesini sağlamaktır. Adı neydi onun?"

Carrie Gretchen."

"Grethen. Ve sen de yardımcı oldun," diye cevap veriyorum ve bu doğru ama kız kardeşimin amaçladığı şekilde değil.

Çok yardımcı oldu çünkü Carrie'yi tek başına kapıma kadar getirdi. Dorothy, Miami'deki ilk günlerimizden çocukluk arkadaşı olduğunu iddia eden birinin Facebook mesajlarına cevap vermeye başladı. Kız kardeşim Carrie'nin tuzaklarına balıklama atladı ve Carrie'ye zaten sahip olduğundan daha fazla bilgi sağlayan bir yazışmaya başladı.

Dorothy mutlu bir şekilde kötü lakaplar taktı ve babamın küçük bakkal dükkânı için bir radyo reklamı kaydettiğini söyledi. Carrie'nin eline geçmiş olmalı ya da belki Theo Portison'ın eline. Dorothy'nin uçakta hiç tanımadığı biriyle uzun uzun sohbet ettiğini, sonra da bu kişiyi evime davet edip

neredeysse hepimizin ölümüne ve Desi'nin kaçırılmasına neden oluyordu.
Dorothy, Carrie'nin entrikalarına karşı koyamaz.

Ama hiçbirimiz gerçekten öyle değiliz, yoksa onu yakalamak için bu kadar yıl geçmesi ve hayatların mahvolması gerekmezdi.

Bölüm 47

"Yüzümü yıkamak ve bornozumu almak için bir dakika lütfen." Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyorum. "Sonra Tesla ve Sock'u aşağı indiririz, sen de mutfakta bana yardım edersin. Desi ne yapıyor? Daha kalkmadı mı?" Dorothy'ye sesleniyorum.

"Janet'le yatmış," dediğini duydum. "Sanırım brunch'a başlıyorlar. Yardım ederek sana sürpriz yapmak istediler."

Sosis kokusu . Desi de aramızdaki et yiyicilerdendir. O ve Marino.

"Onu neden istedi, Kay? Neden bir insan dokuz yaşındaki bir çocuğu kaçırmak için bu kadar uğraşsın?"

Banyo kapısının önünde durup ona bakıyorum, ciddi olup olmadığını merak ediyorum ve ne yazık ki öyle. "İnsanlar Carrie'nin yaptığından çok daha uç noktalara gittiler," diye cevap veriyorum ve kız kardeşim gördüğüm bazı dehşetleri bilmek istemiyor.

"Açıkkçası anlamıyorum." Dorothy anlamazdı çünkü Lucy ile uğraşamazdı ve bu da unutmam gereken başka bir şey.

Aşağıya iniyoruz, peşimizde hırçın bir yavru bulldog ve yavaş yaşlı bir tazi, mutfakta Janet lavabonun üzerindeki pencereyi açmış. Yağmurun sesi ve kokusu ılık buharlı havayla içeri taşınıyor ve düşüncelerim dışarıya, fırtınanın içine çekiliyor. Dorothy biraz daha kahve yaparken Desi yemek odasında masayı hazırlıyor ama ben burada kafamın içinde değilim.

Miami'deki mahalleme geri döndüm ve bir zamanlar olduğum çocuğu görüyorum, küçük ve zayıf, beyaz-sarı saçlı, açık mavi gözlü ve ucuz kıyafetli. Sarı ayakkabı kutusundan bozma evimi ve üç tarafı sarkık zincir tellerle çevrili, mahallenin kedileri, köpekleri ve arada bir kaçan papağan dahil hiçbir şeyi dışarıda bırakmayan büyümüş bahçe parçalarını görüyorum. Tüm bunları sanki bir film izliyormuşum ya da geçmişe dönmüşüm gibi görüyorum ve sonra gök gürültüsü havayı yarıyor ve şimşek pencereleri aydınlatıyor.

"Uh-oh," diyor Desi mutfağa geri döndüğünde, elektrikler kesilmiş.
"Yemek odasındaki ışıklar birdenbire çalışmaz oldu."

Yedek jeneratör devreye girdi. Ama evin sadece belli yerlerine elektrik geliyor. Neyse ki mutfakta var ve sonra biri arka kapıya vuruyor.

"Marino arıyor," Janet telefonuna bakıyor. "Mesajını görüyorum. Ön kapıdaydı, şimdi arkada ve seni görmek istiyor, Kay."

"çektğini duymadım."

Koridoru takip edip kileri geçip evin arka tarafına doğru ilerlerken Janet, "Yağmur çok gürültülü olduğu için pek bir şey duyamıyorum," diyor.

Kapıyı açtığımda Marino kapüşonu açık, sarı bir ceketin içinde kambur duruyordu ve şöyle dedi: "Konuşmak için özel bir yere ihtiyacımız var. Ön taraftaki kapı zili bozuk. Bir kez olsun kibar olmaya çalışarak çaldım."

"Bastığınız kapı zili evin orijinali ve hiçbir şeye bağlı değil. Burada yaşadığımızdan beri orada olan ışıklı düğmeli modern küçük kutuyu görmedin mi?"

"Hava bok gibi karanlık. Bir şemsiye falan alsan da burada konuşsak nasıl olur?"

"Gök gürültülü ve şimşekli sağanak yağmurda mı? İçeri gelsen de sana bir kahve koysam nasıl olur?"

"Hayır. Tam burada." işaret ediyor. "Gerçekten mi, Doktor? Şaka yapmıyorum," diyorum ve askılıktan su geçirmez bir ceket alırken şaka yapmadığını anlıyorum.

Giydim, kapüşonu yukarı çektim, büzgü ipini sıktım. Dışarı çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve sağanak yağmurda onunla yüzleşiyorum.

"Ne oldu, Marino? Evde gözetleme cihazları olabileceğinden mi korkuyorsun? Sorun bu mu?" Soruyorum çünkü bildiğim olabilir. "Page'le konuşup içeri birini almadığından emin olmalıyım, belki de hizmet görevlisi kılığına girmiş birini."

Yağmur örtülü başımın tepesine serin serin vururken, Carrie'nin yapacağı türden şey olduğunu açıklıyorum. Ama Marino beni pek dinlemiyor ve ben daha büyük bir sorun sezmeye başlıyorum.

"İşimi şansa bırakmayacağım, Doktor."

"Neden buradasın? Ne oldu?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor ve anında midem bulanıyor. "Benton ve Lucy iyi mi?" Onları düşündükçe zar zor konuşabiliyorum.

Bu havada uçmak ve araba kullanmak.

"Ha? Bilmiyorum. Sanırım." Marino'nun gözleri vahşi ve dikkati daha fazla dağ.

"Neyin var senin?" Sesimi kaldırım taşlarına sıçrayan suların ve yaşlı ağaçların rüzgârla sallanan gölgeliklerinin sesinden yükseltiyorum.

Ezilmiş çiçek yaprakları pastel kağıt mendil parçaları gibi arka çimenliği kaplıyor ve yağmur çimlere ve malçlara sıçradıkça su birikintileri cızırdıyor.

"Desi'nin üzerindeki mavi desenli bandana mı?" Marino yüksek sesle, kapüşonunun tepesinden aşağı su aktığını söylüyor. "DNA bir sorun. Sorundan da beter."

Carrie herhangi birinin yapacağı gibi kapıma geldi, orada gülümseyerek duruyordu, sadece hayal edebiliyorum ve Dorothy onu evin içine doğru götürdü. Sonra Carrie ve drone tam aynı anda arka bahçede belirerek Janet'ın kendini ya da herhangi birini savunma fırsatını elinden aldılar. Marino'nun yağmur fırtınasının ortasında dışarıda konuşmamız için ısrar etmesinin nedeninin muhtemelen bu olduğunun farkındayım.

Carrie Grethen evime girdi. İçeri girerken bir ya da iki cihaz yerleştirmiş olabilir. Dorothy'nin bundan haberi olmazdı. Görünüşe göre, Carrie Desi'ye mavi şal desenli boyun atkısını verip, onu takmasını ve uçuş kontrolünü kullanırken yanında durmasını emredip, kendi evlatlık ailesini yok etmesi için ona teslim edene kadar bir şeylerin ters gittiğini düşünmeye başlamamıştı.

"DNA laboratuvarından kimse seni aradı mı?" Marino soruyor ve ben de onun kötü haberlerinin geri kalanı için kendimi güçlendiriyorum.

"Henüz değil."

"Ben de yeni öğrendim. Belki de hastaneden sonra şu anda seni rahatsız etmek istemiyorlar. Ama gerçeği bilmen gerekiyor ve ben de bu yüzden bu lanet yağmurda seninle dışarıda duruyorum."

"Kim neyi öğrendi?" Yatak odamdaki terliklerimin üzerine su sıçırıyor ve pijamalarımın ve bornozumun etekleri çoktan ıslanmış.

"Boyun atkısında Elisa Vandersteel'in DNA'sı var, ki atkı ona ait olduğu için bu mantıklı. Carrie'nin ve Temple Gault'un DNA'larını da bulduk."

Bunu doğru duymadığımdan eminim. Dışarısı çok gürültülü ve değişken ve beynimin bir kısmı ben inkar etsem bile ne olacağını biliyor.

"Özür dilerim. . ." Söylemeye başladım.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama beni duydunuz," diyor Marino.

"Veritabanında Gault'un DNA'ulaştık çünkü daha önce hiç temizlenmemişti.

Federaller hâlâ onunla bağlantı kurmaya çalışıyor. Ve tabii ki Carrie'yi de bulduk çünkü o da kesinlikle orada."

"Bu imkânsız. Temple Gault'un DNA'sı, Carrie'nin elinde bir kaynak yoksa ve kasıtlı olarak kirlenmediyse, boyun atkısına nasıl bulaşmış olabilir?"

"Hayır." Marino yavaşça başını iki sallıyor, su damlıyor, gözleri kocaman. "Hayır, hayır, anlamıyorsun, Doktor."

"Ne almam gerekiyor, Marino?" Söyleyeceği şeye inanmak istemiyorum.

"İlk başta Desi'nin DNA'sının neden bandanada, boyun atkısında, boynuna bağlanan şeye ne dersiniz deyin, üzerinde olmadığını anlamadık. DNA'sı üzerinde olmalıydı" diye anlatmaya başladığında inanılmaz bir hisse kapılıyorum.

Sanki bir pencereden buğular kalkıyor ve sonunda diğer tarafta ne olduğunu görüyorum. Köşeli yüzü ve büyüleyici mavi gözleriyle küçük Desi.

"Sonuçta DNA'sı bandananın üzerindeydi ..."

Kimse Carrie'den daha iyi bir balıkçı olamaz. O ne yapacağını bilir. Nasıl bekleyeceğini ve oltayı ne zaman çekeceğini biliyor. Yakaladım.

"Ne anlıyor musun?" Marino soruyor ve Lucy'nin bana Natalie'nin hamileliği hakkında söylediklerini hatırladığımda yağmur bir kükremeye dönüşüyor.

Bir sperm donörü ve özenle seçtiği bir taşıyıcı anne kullandı, ancak gerçek şu ki süreç kurcalanmış olabilirdi.

Bu Carrie için çocuk oyuncağı olurdu ve Natalie'nin Desi'nin DNA'sı hakkındaki gerçeği bilmesi için hiçbir neden yoktu. Biyolojik ailesini bulmak için bir suç veri tabanında araştırılması gerekecekti ve bu da pek görünmüyordu. Ama Carrie meseleyi bir sonuca bağlamaya zorladı ve bu hiç beklemediğim bir şeydi.

"Temple Gault'un spermelerini saklamış olmalı, dondurmuş ya da her neyse." Marino rüzgar eserken dönüyor, yağmuru yüzünden uzak tutuyor. "şu asker eşlerinin kocaları savaşa gittiğinde yaptıkları gibi. . . ?"

"Ne yapmış olması gerektiğini biliyorum ve bunu yaparken onu görebiliyorum," diye cevap veriyorum. "Bunu Desi'nin DNA'sı ile doğruladık mı? Dışlama amacıyla ondan örnek alındı."

"Evet. Doğrulandı. Carrie Desi'nin annesi. Babası Temple."

"Sadece biyolojik olarak."

"Onu alacaktı, Doktor. Carrie onu bir sonraki canavar olarak yetiştirecekti. Onun ve Gault'un bir melezi. Vay anasını. Natalie'nin ölmesi ve Carrie'nin planını sokabilmesi onun için ne büyük şans," diye ediyor Marino.

O her şeyi çözmüş.

"Maryland'de bir olay yaratıyor ve sen, Lucy ve Benton orada kışınızı yırtıyorsunuz," diyor bir rüzgâr bahçede bir yağmur tabakasını süpürürken. "Ya da Dorothy, Janet ve Desi'yi tek başlarına bırakıp kasabadan kaçacağını düşündü. Ama sen burada kalarak işleri karıştırdın ve sonra da saldırıyı sana çevirmek zorunda kaldı.

ev . . ."

"Ne planlandığı ya da neden planlandığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum. "Sadece her şeyin bittiğini ve hepimizin güvende olduğunu biliyorum."

"Desi hariç. Lucy ve Janet'e ne söyleyeceğiz?"

"Onlara gerçeği söyleyeceğiz. Desi biyolojik ailesinin kim olduğuna yardım edemez. Evlat edinilmiş olsaydı ve kimden ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrimiz olmasaydı durum farklı olmazdı. Kimsenin ne alacağının garantisi yok, Marino. Kendi biyolojik çocuğun olsa bile."

"Ama ya onlar gibiyse? Yani gerçekten. Bir . Burada bizimle birlikte. Ya büyüyünce onlar gibi olursa? Yani çocuk kadar harika olursa? Ya . . . ?"

"Onlar tarafından yetiştirilmeyecek," diye cevap veriyorum. "Bizim tarafımızdan yetiştirilecek. Şimdi içeri geçelim. Brunch' , ben de bloody mary'lerimden bir sürahi yapmayı düşünüyordum."

Yağmurluklarımızı çıkararak eve geri dönüyoruz ve paspasa ve parke zemine su damlıyor. Sırılsıklam terliklerimi çıkarıp banyoya giriyorum.

"Sanırım fıstık ezmeli turta yapmak için evde ihtiyacım olan her şey var." Ona bir havlu fırlatıyorum.

"Ne zamandan beri bunu yapıyorsun?" Marino sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyor ve bir bakıma da öyle.

"Dorothy buradayken bunun için iyi bir gün gibi görünüyor, fıstık ezmesi ve çikolataya bayılır, tatlıya oldukça düşkündür." Alarmı sıfırladım. Desi'nin bir taburenin üzerinde dolaptan tabakları çıkardığı mutfığa döndüğümüzde, "Ama muhtemelen onun hakkında bunu biliyordur," dedim.

Marino'nun ona verdiği Celtics ısınma takımının içindeki ince, geniş omuzlu bedenine bakıyorum. Desi çok büyük ya da uzun olmayacak ama şimdiden

zarif ve kıvrak, ve gittikçe güçleniyor. Elinde bir kucak dolusu tabakla tabureden inerken geniş mavi gözlerini bana diyor ve tüm bunlar olduğundan beri onunla gerçekten konuşmadım. Tabakları ondan aldım.

"Sanırım peçetelerin nerede olduğunu biliyorsun," diyorum ona. "Evet, hanımefendi."

"Eğer onları almak istiyorsanız, lütfen, ben de masayı hazırlamanıza yardım edeyim."

"Paspasları çoktan yaptım. Umarım seçtiklerim iyidir." Elimi tuttu.

"Eşleştikleri sürece."

Mutfaktan el ele çıkıyoruz ve ilk yemek odasına giriyoruz.

"Balık tutmayı nasıl öğrendin, Kay-

Kay?" Desi bana böyle seslenir.

"Neden sordunuz?" Alabaster avizeyi açıyorum.

"Kötü kadın drone ile bize zarar vermeye çalışırken neden benim oltamı merak ettim."

Yan perdeleri açıp sabahın erken saatlerindeki sisin içinde yağmurun yan bahçeye vuruşunu izliyorum. Rüzgâr ladin ağaçlarını ve orman güllerini sallıyor ve ara sıra yağmur cama çarpıyor.

"Bunu düşünmemiştim," diyor Desi, ben ona cevap vermeden önce. "Bana bir şeyler yaptırmaya çalıştığında, senin yaptığını yapmayı düşünmedim. Onu oltamla yakalamalı ve öldürene kadar ezmeliydim."

"basmak çok tehlikeli olurdu." "Beyzbol sopamla vurabilirdim."

"O kadar yaklaşmak istemezsiniz. Onu sahilde gördüğünüz, uzun dokunaçları olan devasa bir Portekiz savaş gemisi gibi düşünün. Ne yaparsınız?"

"dur!" "Bu doğru."

Masanın etrafında beni takip ediyor, paspasın üzerine koyduğum her tabağın soluna bir peçete bırakıyor.

"Ama benim nereden aklına geldi?" Soruyu geçiştirmeme izin vermeyecek.

"Gerçekten mi? Çünkü aklıma başka bir şey gelmedi." Büfenin çekmeceyi açıyorum ve çatal bıçak takımı şingirdiyor. "Onun ne yaptığını gördüğümde bir şeyler yapmam gerekiyordu. Şanslıydım."

"O kadın neden bize zarar vermek istedi?"

"Bazı insanlar vardır ki, başkalarına kötü şeyler yapmadıkları sürece mutlu olamazlar."

"Biliyorum, . Annelerim bana hep bunu söyler," diyor Desi ve son zamanlarda Lucy ve Janet'e annem demeye başladı.

Özellikle anne ve anneler. Lucy ikincisi.

"Ama neden buraya geldi ve beni birini incitmeye zorladı?" "Önemli olan senin olman." Durdum ve ona baktım. "Ona söyledin Hayır ve sen onun dediğini yapmazsın. Bu da sizi iyi insan, güçlü insan yapar."

"Sanırım öyle," der ve sonra yemek odasından dışarı çıkar.

Bodruma inen kapının açıldığını ve onun hızlı adımlarla merdivenleri indiğini duyuyorum. Mutfığa döndüğümde elinde bir oltayla kahvaltı masasının yanında duruyordu. Onun değil, çünkü polis tarafından kanıt olarak alındı, ama benimkini bodrumdan getirmiş ve çok ciddi görünüyor. Grafite siyahı teleskopik kamışıyla eski makarayı tanıyorum ve her şey tozla kaplanmış.

"Bana nasıl gösterir misin?" Bana direği uzattı.

"Ben uzman değilim ve bunu evin içinde yapamayız." Oltayı, makara ayağı sol elimin orta ve yüzük parmakları arasında olacak şekilde tutuyorum. "Ama oltanın ucundan yaklaşık 15 santim misinayı bu şekilde bırakıyorum. Ve işaret parmağımın altında yavaşça sıkıyorum."

Ona gösteriyorum ve makara *tık tık tıklıyor*.

"Sonra hattı tutuyorum ve kefaleti açıyorum ve bundan sonraki en önemli kısım ne biliyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Ne?" diyor.

"Oltayı atmak istediğiniz yere doğrultarak nişan alırsınız. Hedefinizi gösterirsiniz. Ne olduğunu bilmelisin. Sonra dirseğini ve bileğini kullanarak oltayı yukarı kaldır ve doldur. Ve bırak ," diye açıklıyorum. "Hayattaki çoğu şey gibi, bu da zamanlamayla ilgili."

"Ve içki hazırlama vakti geldi." Marino içeri girer, Benton ve Lucy de hemen arkasındadır.

"Tito's, V8, taze limon. Kim bana yardım edecek?" Doğruca Benton'a gittim ve ona sarılıp öptüm.

"Yapacağım!" Desi içkileri sakladığımız kilere koştu. "V8 ve limon aldım." Janet buzdolabını açıyor.

"Sürahi ve bardaklarınızı nerede saklıyorsunuz?" Dorothy sorarken dolapları açıyor.

"İkinizin de bu berbat havada sağ salim dönmenize çok sevindim." Lucy'ye de sarılıyorum ve Desi'den haberi olup olmadığını anlayamıyorum.

Ama şimdi bu tartışmaya girmek niyetinde değilim. Önemli olmamalı ve eğer önemli olduğunu keşfedersek, o zaman bir şeyler buluruz.

"Worcestershire, Tabasco, benim özel baharatlarım? Kim yardım ediyor?" Desi'den votka şişesini alıyorum ve kerevizleri yıkamama yardım edeceğini söylüyorum.

"Saplarını bu şekilde koparıyorum." Taburesinde yanımda dururken ona lavaboyu gösteriyorum. "Şimdi onları soğuk su altında duruluyoruz ve liflerini koparıyoruz çünkü sertler ve kimse onları yemek istemiyor."

"Dış ipi gibiler."

"Ve hepsi . Hem de çok iyi. Tam orada, çöp öğütücüsünde."

"Bunun gibi mi?" Akan suyun altında bir sapı durularken elleri benimkilerin içinde.

"Aynen " ve kerevizi birlikte yıkayıp her bir kir zerresini alıyoruz.

Yazar Hakkında

PATRICIA CORNMELL, 120'den fazla ülkede otuz altı dile çevrilen romanlarıyla dünyanın en çok satan polisiye yazarlarından biri olarak tanınmaktadır. Romanları Edgar, Creasey, Anthony, Macavity ve Prix du Roman d'Aventure gibi çok sayıda prestijli ödöl kazanmıştır. Cornwell, Scarpetta serisinin yanı sıra Karindeşen Jack hakkında bir kitap, bir biyografi ve iki kurgu serisi daha yazmıştır. Lisanslı bir helikopter pilotu ve dalgıç olan Cornwell, çalışmalarına yön veren en son adli tıp teknolojilerini aktif olarak araştırmaktadır. Miami'de doğdu, Montreat, Kuzey Carolina'da büyüdü ve şimdi Boston'da yaşıyor ve çalışıyor.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Patricia Cornwell tarafından da

Scarpetta Serisi

Ahlaksız Kalp Et

ve Kan Tozu

Kemik Yatağı

Kırmızı Sis

Port Mortuary

Scarpetta Faktörü

Scarpetta

Ölüler Kitabı

Predator

Trace

Blow Fly

Son Bölge Siyah

Bildirim

Başlangıç Noktası

Doğal Olmayan

Maruz Kalma Ölüm

Nedeni Potter's

Field'dan Ceset

Çiftliği Zalim ve

Olağandışı Geriye

Kalan Her Şey

*Postmortem Kanıt
Kütlesi*

Kurgusal Olmayan

Bir Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

Andy Brazil Serisi

*Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest*

Min Garano Serisi

*Risk
Altındaki
Cephe*

Biyografi

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

Diğer Morklar

*Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın Mutfağından
Sırlar Hayatın Küçük Masalı*

Scarpetta'nın Kış Sofrası

Bookperk

9içn ug for Baekjaerk ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını elde edin doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CHAOS. Telif Hakkı © 2016 Cornwell Entertainment, Inc. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı KASIM 2016 ISBN: 9780062436726

Baskı ISBN: 978-0-06-243668-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.